

RICHELLE MEAD

5

*Linh
hồn*

Spirit bound

HỌC VIỆN ĐÀO TẠO CÀ RỒNG

[ebook©vctvegroup]

HỌC VIỆN MA CÀ RỒNG
LINH HỒN - TẬP 5

Tác giả: Richelle Mead

Người dịch: Nguyễn Vũ Thủy Tiên

Phát hành: IPM

Nhà xuất bản Hội Nhà Văn 2011

Một

CÓ SỰ KHÁC BIỆT RẤT LỚN GIỮA những lá thư dọa giết và những lá thư tình, dù kẻ viết thư hăm dọa vẫn tuyên bố yêu ta. Tất nhiên, vì tôi đã từng cố giết người mình yêu, nên tôi không có quyền phán xét.

Lá thư hôm nay đến rất đúng giờ, tôi không lấy làm bất ngờ lắm. Tôi đã đọc bốn lần, và dù đang bị muộn, tôi cũng không thể không đọc lại lần thứ năm.

Rose yêu dấu của anh,

Một mặt trái của việc được thức tỉnh là người ta không cần ngủ nữa, vì thế cũng chẳng còn mơ. Thật xấu hổ, vì nếu mơ được, anh biết sẽ mơ về em, mơ về mùi hương của em và mái tóc mềm mượt như lụa trong tay anh, mơ về làn da mịn màng và sự mãnh liệt của đôi môi em khi mình hôn nhau.

Không mơ, anh phải tự thỏa mãn bằng trí tưởng tượng, cũng gần được như thế. Anh có thể hình dung mọi thứ rõ ràng, kể cả cảm giác cướp đi mạng sống của em khỏi cõi đời này. Anh rất tiếc phải giết em, nhưng em đã khiến lựa chọn của anh trở thành bất khả kháng. Em từ chối đến với anh trong cuộc sống và tình yêu vĩnh cửu, khiến anh khó lòng hành động khác, và anh không thể để một người nguy hiểm như em sống sót. Hơn nữa, giờ em đã có quá nhiều kẻ thù trong thế giới Strigoi, dù anh ép em thức tỉnh, một kẻ nào đó cũng sẽ giết em. Nếu chết, em phải chết trong tay anh chứ không ai khác.

Dẫu sao, anh cũng chúc em hôm nay làm bài thử thách may mắn, tuy em không cần sự may mắn. Nếu người ta bắt em phải đánh bại họ, thì thật lãng phí thời gian. Em là người giỏi nhất trong các học viên, và trước tối nay em sẽ nhận dấu tuyên thệ. Tất nhiên, điều đó khiến em trở thành thử thách lớn hơn khi chúng ta gặp lại, chắc chắn anh sẽ rất thích thú.

Và chúng ta sẽ gặp lại nhau. Tốt nghiệp rồi, em sẽ ra khỏi học viện. Ngay khi em rời chân khỏi vòng pháp thuật, anh sẽ đi tìm em. Không có nơi nào trên đời này giúp em thoát được anh. Anh đang theo dõi.

Yêu em,

Dimitri

Những “lời chúc nồng ấm” của Dimitri không khiến tôi vui sướng, tôi ném thư lên giường và lừ đừ ra khỏi phòng. Tôi cố không để những lời lẽ ấy ảnh hưởng đến mình, dù vẫn sợ chết khiếp. *Không có nơi nào trên đời này giúp em thoát được anh.*

Tôi không nghi ngờ điều đó. Tôi biết Dimitri có gián điệp. Từ lúc người thầy kiêm người yêu của tôi bị biến đổi thành một ma cà rồng tàn ác bất tử, anh đã bước vào hàng ngũ lãnh đạo của chúng, quá trình này được tôi góp phần thúc đẩy khi tiêu diệt thủ lĩnh cũ của Dimitri. Tôi nghi ngờ nhiều gián điệp của anh, là người thường, đang rình mò khoảnh khắc tôi vượt ra khỏi ranh giới của học viện. Không Strigoi nào có khả năng ở ngoài trời hai tư trên hai tư, nhưng con người có thể, và gần đây tôi phát hiện ra rất nhiều người thường sẵn sàng phục dịch Strigoi để nhận lời hứa một ngày kia sẽ được biến đổi. Những kẻ đó cho rằng cuộc sống vĩnh cửu đáng để trả giá bằng việc hủy hoại linh hồn và sống sót nhờ giết chóc. Những kẻ đó khiến tôi thấy ghê tởm.

Nhưng bọn chúng không đủ khả năng làm tôi chùn bước trong lúc băng qua bãi cỏ xanh rờn mùa hạ. Chỉ có Dimitri. Luôn là Dimitri. Dimitri, người tôi từng yêu. Dimitri, tên Strigoi tôi muốn cứu. Dimitri, con quái vật tôi đã suýt hạ được. Tình yêu giữa hai đứa đang cháy trong tôi, dù đã bao lần tôi tự nhủ phải đi tiếp, dù bao lần thiên hạ nghĩ tôi đã đứng dậy được. Anh vẫn luôn ở bên tôi, luôn ở trong tâm trí tôi, luôn khiến tôi tự dẫn vật bản thân.

“Trông cậu như sẵn sàng đối mặt với cả một đội quân ấy”.

Tôi thoát khỏi những ý nghĩ đen tối. Tôi đang quá chú ý tới Dimitri và lá thư của anh, đến nỗi trong lúc đi ngang sân trường, tôi chẳng hề để tâm tới xung quanh, và không nhận ra cô bạn thân Lissa vừa đuổi kịp với nụ

cười trêu chọc trên môi. Rất hiếm khi Lissa gây được bất ngờ vì giữa hai đứa tôi có một mối liên kết tâm linh, một mối liên kết khiến tôi luôn biết sự hiện diện và cảm xúc của cô. Tôi phải rất phân tâm mới không nhận ra cô, và nếu hỏi điều khiến tôi phân tâm là gì, thì đó chính là kẻ đang muốn giết tôi.

Tôi hi vọng nụ cười dành cho Lissa không đến nỗi gượng gạo. Cô biết chuyện xảy ra với Dimitri và chuyện anh muốn giết tôi sau khi tôi đã thất bại trong việc cố giết anh. Những lá thư tôi nhận được hàng tuần cũng khiến Lissa lo lắng, mặc dù cô đã phải đối mặt với quá nhiều rắc rối trong cuộc sống của mình rồi, không cần thêm chuyện kẻ đội mồ sống dậy luôn luôn rình rập tôi nữa.

“Tớ cũng gần như đang đối mặt với cả một đội quân”, tôi đáp. Đang lúc sáng sớm, trên bầu trời hè muộn nơi dãy Montana, mặt trời chiếu sáng, tắm chúng tôi trong ánh nắng vàng rực rỡ. Tôi rất thích nắng, còn Lissa, vì là Moroi - ma cà rồng sống động và lương thiện - cô sẽ dần dần trở nên mệt mỏi và yếu ớt.

Lissa bật cười hất tóc qua vai. Ánh nắng chiếu sáng màu tóc nhạt rực rỡ như thiên thần. “Tớ nghĩ cậu không lo lắng về bài thử thách đến vậy đâu”.

Tôi hiểu lí lẽ của Lissa. Thậm chí cả Dimitri cũng nói bài thử thách chỉ gây lãng phí thời gian. Tôi từng lặn lội sang Nga để lòng sục anh và đã đối mặt với những Strigoi thực thụ thậm chí tự tay tiêu diệt không ít trong số đó. Tôi không cần lo lắng cho bài kiểm tra sắp tới, nhưng sự phô trương và kì vọng của mọi người đột nhiên nặng trĩu trong lòng tôi. Nhịp tim tôi tăng lên. Nếu tôi không thể làm được thì sao? Nếu tôi không tài ba được như mình tưởng thì sao? Các giám hộ thử thách ở đây không phải Strigoi thực, nhưng họ đều giàu kĩ năng và kinh nghiệm hơn tôi. Sự kiêu ngạo sẽ khiến tôi gặp rắc rối, và nếu thất bại, tôi sẽ thất bại ngay trước mắt những người quan tâm tới tôi, những người đặt nhiều hi vọng ở tôi.

Một chuyện khác cũng khiến tôi lo âu.

“Tớ sợ mấy điểm số này sẽ ảnh hưởng tới tương lai của mình”, tôi nói. Đúng thế. Bài thử thách là bài kiểm tra cuối cùng cho học viên tập sự. Nó khẳng định rằng tôi đủ điều kiện tốt nghiệp học viện Thánh Vladimir và bước vào vị trí một giám hộ thực thụ, bảo vệ các Moroi trước bọn Strigoi. Bài thử thách cũng gần như quyết định Moroi mà giám hộ tốt nghiệp sẽ được phân công.

Qua mỗi liên kết, tôi thấy sự đồng cảm và cả lo lắng của Lissa. “Alberta nghĩ chúng ta có nhiều cơ hội ở bên nhau, cậu sẽ trở thành giám hộ của tớ”.

Tôi nhớ: “Tớ nghĩ Alberta nói thế để giữ tớ lại trường thôi”. Vài tháng trước tôi đã bỏ học để đi săn Dimitri, rồi quay lại trường. Chi tiết này sẽ không hay ho lắm trong học bạ của tôi. Một nguyên nhân nữa là nữ hoàng Moroi, Tatiana, ghét tôi và sẽ tìm cách tác động tới sự phân công, nhưng đó là chuyện khác. “Tớ nghĩ Alberta biết trường hợp duy nhất người ta cho phép tớ bảo vệ cậu là khi tớ trở thành giám hộ cuối cùng trên thế gian này. Mà cho dù có thể thực, khả năng cũng rất thấp”.

Phía trước chúng tôi, tiếng đám đông ồn ào mỗi lúc một tăng. Một trong các sân vận động của học viện đã được biến đổi thành khán đài, hơi giống thời chiến binh La Mã cổ đại, xung quanh đặt các hàng ghế ngồi, từ loại ghế gỗ thông thường cho tới các ghế dựa phủ nhung xa hoa có ô che nắng cho Moroi. Biểu ngữ treo khắp sân, màu sắc rực rỡ tung bay trong gió. Dù chưa nhìn rõ, nhưng tôi biết sẽ có một thứ giống như trại lính được xây ở gần lối vào sân vận động, để cho các học viên ngồi chờ trong căng thẳng. Sân vận động chắc đã được biến thành một nơi dành cho các bài kiểm tra nguy hiểm. Tiếng reo hò điếc tai cho thấy mọi người đã sẵn sàng chứng kiến sự kiện này.

“Tớ không từ bỏ hi vọng”, Lissa nói. Qua mỗi liên kết, tôi biết cô chắc chắn vào thành công của tôi. Niềm tin kiên định và lạc quan là một điều tuyệt vời ở cô, chúng khiến những thử thách khó khăn nhất cũng mờ nhạt đi, tương phản hoàn toàn với sự yếm thế của tôi. “Và tớ có thứ sẽ giúp được cậu”.

Cô dừng lại, thò tay vào túi và lấy ra một chiếc nhẫn bạc nhỏ gắn những viên đá bé xíu trông giống cảm lãm thạch. Tôi không cần mỗi liên kết cũng biết cô đang đưa mình thứ gì.

“Ôi, Liss... tớ không biết nữa. Tớ không muốn có, ừm, sự thiếu công bằng nào”.

Lissa đảo mắt. “Không có gì thiếu công bằng cả, cậu biết mà. Cái này rất ổn, tớ thề đấy”.

Chiếc nhẫn cô đưa cho tôi là một chiếc bùa hộ mệnh, được yểm thứ pháp thuật hiếm hoi mà cô có trong mình. Tất cả các Moroi đều có khả năng điều khiển một trong năm loại nguyên tố: đất, khí, lửa, nước hoặc linh hồn. Linh hồn là nguyên tố hiếm nhất, hiếm đến mức nó đã bị lãng quên nhiều thế kỉ. Và rồi Lissa cùng một số người nữa xuất hiện với loại pháp thuật này. Không giống các nguyên tố đa phần mang tính thực thể khác, linh hồn được liên kết với tâm trí và các hiện tượng tâm linh, vẫn chưa có ai hoàn toàn thấu hiểu nó.

Lissa làm quen với việc yểm bùa linh hồn chưa được bao lâu, và cũng chưa thành thạo lắm. Khả năng mạnh nhất của cô là chữa trị, vì thế cô luôn cố tạo ra bùa chữa trị. Vật phẩm gần đây nhất là chiếc vòng khiến tay tôi bị bỏng.

“Lần này đã yểm thành công. Dù chỉ chút xíu thôi, nhưng chiếc nhẫn sẽ giữ cho cậu tránh khỏi bóng tối trong bài thử thách”.

Lissa nói thản nhiên, dù vậy cả hai chúng tôi đều biết sự nghiêm túc của cô. Các món quà của linh hồn có cái giá của nó: một thứ bóng tối thể hiện ra dưới dạng những cơn giận và sự bối rối, cuối cùng sẽ dẫn tới những cơn điên. Bóng tối đôi khi rò rỉ sang tôi qua mỗi liên kết. Lissa và tôi được cho biết bằng những bùa hộ mệnh và khả năng chữa trị của cô, chúng tôi có thể chống lại bóng tối đó. Nhưng đây cũng là một lĩnh vực chúng tôi chưa nắm chắc được.

Tôi cười gượng, cảm động vì sự lo âu của Lissa, và nhận lấy chiếc nhẫn. Nó không nóng rực trên tay tôi, một dấu hiệu tốt. Chiếc nhẫn nhỏ xíu, chỉ vừa ngón út. Tôi không thấy gì khi đeo vào. Đôi khi điều này xảy ra với

bùa chữa trị. Hoặc có thể chiếc nhẫn hoàn toàn vô tác dụng. Dù sao đi nữa cũng không hại gì.

“Cảm ơn”, tôi nói. Tôi thấy sự vui sướng dâng lên trong Lissa, và hai chúng tôi đi tiếp.

Tôi giơ tay ra phía trước, ngắm nghía những viên đá xanh sáng lên. Đồ trang sức không phải một ý tưởng tuyệt vời trong tình cảnh phải đối đầu với những thử thách thể chất, nhưng tôi sẽ đeo găng tay che nó đi.

“Thật khó tin là sau bài tốt nghiệp chúng ta sẽ kết thúc mọi chuyện ở đây và bước ra ngoài đời”, tôi trầm ngâm, không nghĩ nhiều về lời nói của mình.

Bên cạnh tôi, Lissa cứng người, và tôi lập tức thấy hối hận đã nói ra. “Bước ra ngoài đời” có nghĩa Lissa và tôi sẽ phải thực hiện một nghĩa vụ mà cô, dù không vui vẻ cho lắm, đã hứa giúp tôi vài tháng trước.

Khi ở Siberia, tôi đã được biết có cách cứu Dimitri trở về làm ma cà rồng lai như tôi. Đó là một cơ hội xa vời, phi thực tế, và xem xét thái độ chăm chăm muốn giết mình của Dimitri, tôi không ảo tưởng sẽ có lựa chọn nào ngoài giết anh nếu phải đối mặt. Nhưng nếu có cách giúp tôi cứu anh trước khi chuyện đó xảy ra, tôi phải tìm bằng được.

Thật không may, cách duy nhất để khiến điều kì diệu này trở thành hiện thực là nhờ một phạm nhân. Không phải một phạm nhân bình thường, mà chính là Victor Dashkov, một Moroi hoàng tộc đã hành hạ Lissa và phạm đủ mọi tội ác khiến cuộc sống của chúng tôi như địa ngục. Công lí đã được thi hành, Victor đã bị giam vào tù, tình trạng này khiến mọi chuyện phức tạp hơn. Chúng tôi biết rằng chừng nào còn bị kết án chung thân sau song sắt, ông ta sẽ chẳng có lí do gì để chia sẻ thông tin về người anh cùng cha khác mẹ - người duy nhất tuyên bố đã phục sinh được một Strigoi. Tôi quyết định, một quyết định không hợp lý, rằng Victor sẽ cung cấp thông tin nếu chúng tôi hứa hẹn một thứ không ai có thể cho ông ta: tự do.

Ý tưởng hoàn toàn đại dột, vì một số lí do. Thứ nhất, tôi chưa biết nó có thành công hay không, vượt ngục là một việc khó khăn. Thứ hai, tôi không hề biết cách lên kế hoạch cho một vụ vượt ngục, thậm chí không biết

cả vị trí nhà tù của Victor. Và cuối cùng chính là chúng tôi định giải thoát cho kẻ thù không đội trời chung. Như thế đủ khiến tôi suy sụp, chưa nói Lissa. Dù ý tưởng này khiến cô dẫn vật thể nào đi nữa, hãy tin tôi đi, cô thực sự bị dẫn vật, cô cũng vẫn thề chắc như đinh đóng cột là sẽ giúp tôi. Tôi đã từng gợi ý giải phóng Lissa khỏi lời hứa cả chục lần, nhưng cô không chịu. Tất nhiên, chuyện tìm ra nhà tù của Victor vẫn còn nan giải, biết đâu lời hứa của cô chẳng có cơ hội thực hiện.

Tôi cố khóa laptop không khí gượng gạo, giải thích rằng tôi chỉ định nói tuần sau hai đứa có thể kỉ niệm sinh nhật cho cô thật tử tế. Nỗ lực của tôi bị Stan, một trong những giám hộ lâu năm của tôi, cắt ngang. “Hathaway!” Ông đi tới từ bên kia sân. “Rất mừng vì em tham gia. Đi vào đi!”

Ý nghĩ về Victor biến mất trong đầu Lissa. Cô ôm tôi thật nhanh. “Chúc may mắn”, cô thì thầm. “Dù chưa chắc cậu đã cần đến nó”.

Về mặt Stan cho thấy sự tạm biệt mười giây này là quá dài. Tôi cười cảm ơn Lissa, và cô quay ra tìm bạn bè trên khán đài trong lúc tôi lon ton chạy theo Stan.

“Thật may em không phải người đầu tiên”, ông cầu nhàu. “Người ta đang cá cược xem em có xuất hiện hay không đấy!”

“Thật không?” Tôi hớn hờ. “Tỉ lệ thế nào rồi ạ? Vì giờ em vẫn có thể thay đổi ý định và đặt cược. Kiểm soát chút đỉnh”.

Stan cau mày cảnh cáo tôi và đi vào khu vực chờ ngay cạnh sân vận động, đối diện khán đài. Khối lượng công việc khổng lồ cho bài thử thách vẫn luôn khiến tôi kinh ngạc suốt bao năm qua, và giờ tôi vẫn ấn tượng không kém khi nhìn từ khoảng cách gần. Nhà chờ của các học viên được xây bằng gỗ, có mái che. Kiểu xây dựng khiến người ta tưởng nó là một phần của sân vận động. Nó được xây với tốc độ đáng nể và sẽ bị dẹp đi cũng nhanh chóng như thế sau khi bài thử thách kết thúc. Một cánh cửa vừa đủ ba người đi cho tầm nhìn ra một phần trên sân, ở đó các bạn học của tôi đang lo lắng chờ đợi được gọi tên. Trên sân đặt đủ loại chương ngại vật, thử thách khả năng giữ thăng bằng và hợp tác trong lúc vẫn phải chiến đấu

và né tránh các giám hộ trưởng thành lẫn lút sau những đồ vật và xó xỉnh. Dãy tường gỗ được dựng phía bên kia sân, tạo nên một mê cung tối tăm rắc rối. Các tấm lưới và các bụi gỗ ọp ẹp rải rác khắp khu vực, được thiết kế để kiểm tra khả năng chiến đấu trong điều kiện khó khăn của các học viên.

Một vài học viên xúm xít ở cửa, hi vọng có lợi thế khi theo dõi những người đi trước. Không phải tôi. Tôi thà mò mẫm đi vào đó, thỏa mãn với việc hạ hết những gì người ta ném vào mình còn hơn. Nhìn ngó bây giờ sẽ khiến tôi nghĩ quá nhiều và phát hoảng. Cái tôi cần là sự bình tĩnh.

Vì thế tôi dựa vào tường nhà chờ, nhìn mọi người xung quanh. Có vẻ tôi đúng là người xuất hiện cuối cùng, và tôi tự hỏi có ai đó mất tiền vì cược cho mình chưa. Vài bạn học của tôi thì thầm trong nhóm. Vài người khác đuổi chân đuổi tay khởi động. Một vài người đứng với giảng viên huấn luyện. Những giáo viên này nói chuyện hùng hồn với học sinh, cho họ lời khuyên vào phút cuối. Tôi luôn nghe thấy những từ như *chú ý* và *bình tĩnh*.

Nhìn những người hướng dẫn, tim tôi thắt lại. Cách đây không lâu, tôi vẫn tưởng tượng ra ngày này như thế. Tôi vẽ ra cảnh Dimitri và tôi đứng bên nhau, anh dặn dò tôi nghiêm túc và không được mất bình tĩnh khi ở trên sân. Alberta đã dạy riêng tôi khá nhiều sau khi tôi quay về từ Nga, nhưng vì là đội trưởng, bà đang ở ngoài sân vận động, bận rộn với đủ thứ trách nhiệm. Bà không có thời gian vào đây nắm tay tôi. Vài người bạn có thể trấn an cho tôi như Eddie, Meredith và những người khác lại đang chìm đắm trong nỗi sợ của riêng họ. Tôi chỉ có một mình.

Văng Alberta, Dimitri hay mọi người tôi thấy nỗi cô đơn bất ngờ dâng lên trong lòng. Không hợp lí chút nào. Lẽ ra tôi không phải một mình. Lẽ ra Dimitri phải ở đây với tôi. Lẽ ra mọi chuyện phải như thế. Tôi nhắm mắt lại, tự cho mình tưởng tượng anh thực sự ở đây, chỉ cách tôi vài tấc.

“Đừng lo, đồng chí. Em bịt mắt cũng làm được. Chết tiệt, có khi em phải làm thế thật. Anh có gì để em dùng được không? Nếu anh tốt bụng, em sẽ để anh buộc nó cho em”. Vì ảo tưởng này xảy ra sau khi chúng tôi đã

ngủ với nhau, rất có khả năng sau bài thử thách Dimitri sẽ giúp tôi tháo băng bịt mắt cùng với những thứ khác.

Tôi mừng tượng rất rõ cái lắc đầu bức dọc của anh. “Rose, anh thề, đôi khi em sẽ thấy mỗi ngày với anh cũng giống như một cuộc thử thách cá nhân”.

Nhưng tôi biết dù sao anh cũng sẽ cười, với ánh mắt đầy tự hào và động viên khi tôi ra sân, đó là tất cả những gì tôi cần để vượt qua các bài kiểm tra.

“Con đang thiên à?”

Tôi mở mắt, ngạc nhiên vì giọng nói. “Mẹ? Mẹ làm gì ở đây?”

Mẹ tôi, Janine Hathaway, đứng trước mặt tôi. Bà thấp hơn tôi vài tấc nhưng đã đối mặt với nhiều kẻ to gấp đôi tôi. Sự lợi hại trên gương mặt rám nắng của bà làm chùn bước những kẻ dám thách thức. Bà cười gượng nhìn tôi và đặt tay lên hông.

“Thực sự con nghĩ mẹ sẽ không tới xem à?”

“Con không biết”, tôi thừa nhận, thấy hơi hối lỗi vì đã nghi ngờ mẹ. Nhiều năm qua, tôi và mẹ rất ít liên lạc với nhau, những sự kiện gần đây - đa phần là tồi tệ - đã giúp hai mẹ con tôi thiết lập lại mối quan hệ. Hầu như tôi luôn không biết nên cảm thấy như thế nào về mẹ. Tôi do dự giữa nhu cầu của một đứa con gái với người mẹ hay đi xa và sự oán giận vì bị bỏ rơi của một đứa trẻ mới lớn. Tôi cũng không thực sự chắc chắn mình đã tha thứ cho mẹ khi bà “vô tình” đâm sừng mặt tôi trong một trận đấu mĩa mai. “Mẹ biết đấy, con nghĩ mẹ sẽ bận nhiều việc quan trọng hơn”.

“Không đòi nào mẹ bỏ lỡ dịp này”. Mẹ tôi hướng lên khán đài, khiến mái tóc nâu quăn đu đưa. “Cha con cũng vậy”.

“Cái gì?”

Tôi vội vàng chạy ra cửa nhìn lên. Tầm mắt không được thuận lợi lắm vì bị những chướng ngại trên sân che khuất, nhưng cũng đủ dùng. Và kia là Abe Mazur. Rất dễ nhận ra ông, với bộ râu và ria mép đen, cùng chiếc khăn quàng cổ màu xanh lá thắt trên chiếc sơ mi lễ phục. Tôi còn thoáng thấy

chiếc hoa tai vàng của ông lóe lên. Chắc Abe nóng muốn chảy ra trong không khí mùa hè, nhưng tôi nghĩ phải nhiều mồ hôi hơn nữa mới khuất phục được kiểu thời trang lòe loẹt của ông.

Nếu mối quan hệ của tôi với mẹ là sơ sài, thì mối quan hệ với cha gần như không tồn tại. Tôi đã gặp ông hồi tháng Năm, và phải tới tận lúc về đây tôi mới phát hiện ra mình là con gái ông. Ma cà rồng lai nào cũng có cha là Moroi, và Abe Mazur là cha tôi. Tôi vẫn không biết nên nghĩ gì về ông. Thông tin về ông đa phần mập mờ, nhưng có nhiều lời đồn thổi ông làm ăn phi pháp. Người ta cũng coi ông như phường bắt nạt sẵn sàng làm mọi thứ, và dù chưa tận mắt chứng kiến nhiều, tôi cũng không lấy gì làm ngạc nhiên. Ở Nga, người ta gọi ông là Zmey - rắn độc.

Trong lúc tôi sững sờ nhìn ông, mẹ tôi lững thững lại gần. “Abe sẽ rất vui nếu con làm được. Ông ấy đang đánh cuộc rất lớn chuyện con xuất hiện hay vắng mặt. Chẳng biết tin này có làm con thấy vui hơn không, nhưng ông ấy đã đặt cược là con xuất hiện đấy”.

Tôi rên rỉ. “Tất nhiên. Tất nhiên Abe sẽ là người đứng sau vụ cá cược. Lẽ ra con phải biết ngay khi...” Tôi há hốc mồm. “Ông ấy đang nói chuyện với Adrian?”

Đúng thế! Bên cạnh Abe là Adrian Ivashkov, người gần như là bạn trai của tôi. Adrian là một Moroi hoàng tộc, anh cũng sử dụng linh hồn như Lissa. Anh phát điên lên vì tôi (và thường xuyên điên rồ như thế) từ lúc mới gặp, nhưng tôi chỉ để mắt tới Dimitri. Sau thất bại ở Nga, tôi quay lại và đã hứa cho Adrian cơ hội công bằng. Thật ngạc nhiên, mọi thứ giữa hai chúng tôi diễn ra rất... tốt. Thậm chí là tuyệt vời. Anh đã viết cho tôi một bản đề nghị trong đó chứng minh tại sao hẹn hò với anh lại là một quyết định đúng đắn. Anh thậm chí còn viết: “Anh sẽ bỏ thuốc lá trừ khi thực sự, *thực sự* cần một điếu” và “Anh sẽ gây bất ngờ mỗi tuần, như: một cuộc picnic tức thời, hoa hồng, hay một chuyến đi tới Paris, nhưng không phải thứ nào trong số này, vì giờ chúng không còn là bất ngờ nữa”.

Ở bên anh không như ở bên Dimitri, dù tôi cũng biết không có hai mối quan hệ nào thực sự giống nhau. Tôi vẫn luôn thức dậy lúc nửa đêm, đau

đón vì mất Dimitri và tình yêu đầu đời. Tôi hành hạ bản thân vì thất bại ở Siberia, vì không thể giải thoát cho anh khỏi trạng thái không sống không chết. Dù vậy, đau khổ không có nghĩa là đời sống tình yêu đã kết thúc, phải mất một thời gian tôi mới chấp nhận điều đó. Rất khó để gượng dậy, nhưng Adrian đã khiến tôi hạnh phúc. Trong lúc này, chỉ cần thế là đủ.

Nhưng việc Adrian là bạn trai tôi cũng không khiến tôi muốn anh hòa thuận với ông bố cướp biển của mình.

“Người đó sẽ gây ảnh hưởng xấu!” tôi phản đối.

Mẹ tôi khịt mũi. “Mẹ không nghĩ Adrian sẽ ảnh hưởng gì được tới Abe!”

“Không phải Adrian! Abe cơ. Adrian đang cố hành xử tốt. Abe sẽ khiến mọi thứ rối tung lên”. Bên cạnh chuyện hút thuốc, Adrian cũng đã thề bỏ rượu chè cùng những thói xấu khác trong bản đề nghị hẹn hò. Tôi neho mắt nhìn anh và Abe bên kia khán đài đông đúc, cố suy đoán chủ đề gì khiến họ hào hứng đến thế. “Họ đang nói chuyện gì vậy nhỉ?”

“Mẹ nghĩ đó là điều con không nên lo lắng nhất trong lúc này”. Janine Hathaway luôn luôn thực tế. “Đừng nghĩ về họ nữa mà hãy nghĩ về bài thử thách”.

“Mẹ có nghĩ họ đang nói về con không?”

“Rose!” Mẹ nắm nhẹ vào tay tôi, và tôi quay sang nhìn bà. “Con phải nghiêm túc. Bình tĩnh, và không phân tâm”.

Lời bà nói giống y như những gì tôi tưởng tượng Dimitri sẽ dặn khiến tôi mỉm cười. Rốt cuộc tôi cũng không phải ở đây một mình.

“Có gì vui thế?”, bà dè chừng.

“Không có gì đâu”, tôi đáp, ôm lấy mẹ. Ban đầu bà hơi cứng người, nhưng sau đó thả ra và ôm tôi thật nhanh trước khi bước đi. “Mẹ rất mừng vì con ở đây”.

Mẹ tôi không phải người đa cảm, và tôi đã khiến bà bất ngờ. “Ồ”, bà nói, vẻ bối rối lộ rõ, “mẹ đã bảo con là mẹ không thể bỏ lỡ dịp này mà”.

Tôi liếc nhìn khán đài. “Abe thì con không chắc lắm”.

Chính xác hơn... khoan đã. Một ý tưởng kì lạ lướt qua đầu tôi. Không, không kì lạ lắm. Dù có mờ ám hay không, Abe cũng có các mối quan hệ, chí ít đủ rộng để gửi thông điệp tới cho Victor Dashkov trong tù. Abe chính là người đã giúp tôi hỏi thông tin về Doru, người anh trai dùng linh hồn của Victor. Khi Victor gửi thông điệp đáp lại rằng ông ta không có lí do gì để giúp Abe, tôi đã lập tức gạt sự trợ giúp của cha mình ra và nhảy tới ý tưởng vượt ngục. Nhưng giờ...

“Rosemarie Hathaway!”

Alberta gọi tên tôi bằng một giọng đồng đạc vang khắp sân. Giống như chiếc kèn trumpet ra trận. Tất cả những ý nghĩ về Abe và Adrian, tất nhiên cả Dimitri, biến khỏi đầu tôi. Hình như mẹ chúc tôi may mắn, nhưng lời bà nói đã trượt khỏi tai tôi trong lúc tôi đi về phía Alberta để ra sân. Người tôi nóng lên. Tất cả những gì tôi chú ý bây giờ nằm ở phía trước: Bài sát hạch sẽ khiến tôi trở thành giám hộ thực thụ.

Hai

BÀI THỬ THÁCH CỦA TÔI HOÀN TOÀN MỜ NHẠT.

Có thể ai cũng tưởng vì đây là phần quan trọng nhất trong chương trình giáo dục tại học viện Thánh Vladimir, nên tôi sẽ nhớ mọi thứ rõ ràng tới từng chi tiết. Dù vậy dự đoán lúc trước của tôi đã trở thành hiện thực. Bài thử thách thua xa thực tế tôi từng đối mặt. Những trận chiến giả vờ không thể so sánh được với một bầy Strigoi bao vây học viện. Tôi từng phải đối mặt với một lực lượng áp đảo mà không biết những người tôi yêu quý sống chết thế nào. Và làm sao tôi phải sợ tham gia một thứ gọi là trận chiến với giáo viên trong trường sau khi đối đầu với Dimitri? Lúc còn là ma cà rồng lai, anh nguy hiểm chết người, và còn ghê gớm hơn khi trở thành Strigoi.

Nói vậy không có nghĩa tôi coi nhẹ bài thử thách. Ai cũng nghiêm túc. Các học viên vẫn thường bị trượt, và tôi không cho phép mình trở thành một trong số đó. Tôi bị tấn công từ mọi hướng, bởi những giám hộ đã chiến đấu bảo vệ Moroi từ trước khi tôi ra đời. Khu đất không bằng phẳng, khiến mọi việc trở nên rắc rối hơn. Người ta đã sắp xếp đầy chướng ngại vật và cạm bẫy, xà rầm và bậc thang để kiểm tra khả năng giữ thăng bằng của tôi, bao gồm cả một cây cầu khiến tôi đau đớn nhớ lại đêm cuối gặp Dimitri. Tôi đâm cọc bạc vào tim anh rồi đẩy anh xuống, nhưng chiếc cọc rơi ra khi anh ngã xuống dòng sông bên dưới.

Cây cầu của trường đấu hơi khác với chiếc cầu gỗ chắc chắn nơi tôi chiến đấu với Dimitri ở Siberia. Nó lắt léo, chỉ là một lối đi nhỏ bằng gỗ làm tạm bợ với thành cầu bằng dây thừng. Mỗi bước đi khiến cả cây cầu lắc lư và rung lên bần bật, và lối đi lổ chỗ thủng cho tôi biết những nơi bạn học của mình đã (thật không may cho họ) phát hiện ra điểm yếu. Nhiệm vụ

tôi được giao trên cầu là nhiệm vụ khó nhằn nhất. Mục tiêu là đưa một “Moroi” thoát khỏi một nhóm “Strigoi” đang truy đuổi. Moroi của tôi do Daniel đóng, anh là một giám hộ mới về trường để bù đắp số lượng hi sinh trong vụ tấn công. Tôi không biết anh rõ lắm, nhưng trong bài này, anh đang tỏ vẻ hoàn toàn hiền lành và vô tích sự, thậm chí còn hơi sợ hãi, như bất kì Moroi nào tôi có thể được phân công bảo vệ.

Anh hơi ngần ngại khi bị giục bước lên cầu, và tôi phải hết sức nhẹ nhàng, bình tĩnh thuyết phục anh bước đi phía trước tôi. Rõ ràng người ta đang kiểm tra cả kĩ năng ứng xử lẫn kĩ năng chiến đấu. Cách đó không xa, tôi biết các giám hộ đóng vai Strigoi đang tới gần.

Daniel bước đi, và tôi đi theo, vừa trấn an anh vừa cảnh giác cao độ. Cây cầu rung bần bật, khiến tôi giật mình nhận ra những kẻ truy đuổi đã bước lên. Tôi liếc mắt thấy ba “Strigoi” đuổi theo. Các giám hộ đóng vai rất đạt, chuyển động với sự chính xác và tốc độ gần tương đương với Strigoi thật. Họ sẽ nhảy bổ lên chúng tôi nếu chúng tôi không tăng tốc.

“Anh làm tốt lắm”, tôi bảo Daniel. Giữ một giọng điệu thích hợp quả không dễ dàng. Gào vào mặt Moroi có thể khiến họ bị sốc. Quá nhẹ nhàng có thể khiến cho họ nghĩ mọi thứ không có gì nghiêm trọng. “Và tôi biết anh đi được nhanh hơn. Chúng ta phải đi trước khi chúng bắt kịp. Tôi biết anh làm được. Đi nào!”

Có lẽ tôi đã qua được phần kiểm tra khả năng thuyết phục vì anh đã bước nhanh hơn không đủ để vượt những kẻ truy đuổi, nhưng cũng là một khởi đầu tốt. Cây cầu lại rung lên điên cuồng. Daniel kêu gào hốt hoảng một cách rất thuyết phục và đứng chờ ra, tay bám chặt dây thừng. Phía trước anh, tôi thấy một giám hộ đóng vai Strigoi khác đang đứng bên kia cầu. Tôi nghĩ anh ta tên Randall, một giáo viên mới. Tôi đang bị kẹt giữa anh và nhóm phía sau lưng. Nhưng Randall đứng im, chờ ở trên nhịp cầu đầu tiên để rung nó, khiến chúng tôi gặp khó khăn.

“Đi tiếp đi”, tôi giục, đầu óc quay cuồng. “Anh làm được mà”.

“Nhưng ở kia có Strigoi! Chúng ta đã bị bao vây!” Daniel kêu lên.

“Đừng lo. Tôi sẽ giải quyết hẳn. Cứ đi đi!”

Giọng tôi lần này nghe dữ tợn, và Daniel lò dò đi tiếp theo mệnh lệnh. Những động thái tiếp theo hoàn toàn phụ thuộc vào tôi. Tôi phải đề phòng “Strigoi” từ cả hai phía và giữ Daniel đi tiếp, cùng lúc kiểm soát vị trí của chúng tôi trên cầu. Khi đi được ba phần tư chặng đường, tôi gằn giọng, “Cúi người chống tay xuống ngay! Nhanh!”

Anh nghe theo và dừng lại. Tôi cũng quỳ xuống, vẫn thấp giọng: “Tôi sẽ quát anh. Cứ lờ đi”. Và tôi hét to lên cho những kẻ truy đuổi nghe thấy, “Anh làm cái gì thế? Chúng ta không thể dừng lại được!”

Daniel không động đậy, tôi chuyển giọng nhẹ nhàng. “Tốt. Anh có thấy chỗ nối dây thừng nối thành cầu và mặt cầu không? Nằm lấy nó. Nằm chặt hết sức và không được thả ra, dù gặp bất cứ chuyện gì. Quàng nó quanh tay nếu cần. Làm ngay đi!”

Anh nghe theo. Đồng hồ đang điểm, và tôi không lãng phí thêm một giây nào. Quay người lại, vẫn cúi thấp, tôi chặt mạnh những sợi dây thừng bằng con dao được đưa kèm cái cọc. Lưỡi dao rất bén, ờn Chúa! Những giám hộ điều hành bài thử thách không cài màn phá rối vào con dao này. Nhát chặt không cắt đứt dây thừng ngay lập tức, nhưng tôi đã làm nhanh tới mức những “Strigoi” ở bờ bên kia không có đủ thời gian phản ứng.

Những sợi dây thừng đứt phụt ra đúng lúc tôi bảo Daniel bám chặt. Hai nửa cây cầu văng về phía trụ cầu, mang theo sức nặng của người trên đó. Nói đúng hơn, sức nặng của chúng tôi. Daniel và tôi đã có chuẩn bị trước. Ba kẻ truy đuổi thì không. Hai người ngã xuống. Một người vừa kịp nằm lấy tấm ván, trượt một đoạn trước khi trụ lại. Cú rơi thực sự là hơn hai mét, nhưng tôi được thông báo phải nghĩ đó là mười lăm mét, đủ khiến tôi và Daniel mất mạng nếu rơi xuống.

Dù sao đi nữa, Daniel cũng đang bám chặt lấy sợi thừng. Tôi cũng đang treo lơ lửng, và ngay khi cây cầu nằm thẳng bên vách, tôi bắt đầu trèo lên như đang dùng thang dây. Trèo qua Daniel không dễ, nhưng tôi đã làm được, cùng lúc nhắc anh bám chặt thêm lần nữa. Randall chưa bị ngã, vẫn đang chờ phía trên đầu chúng tôi. Vì đứng trên cầu lúc tôi chặt đứt nó, anh cũng bị bất ngờ và mất thăng bằng. Nhưng anh hoàn hồn rất nhanh, giờ thì

đang lồm cồm bò lên mặt đất phía trên. Tôi ở cách mặt đất xa hơn anh, tìm cách tóm chân ngăn anh lại. Tôi kéo Randall về phía mình. Anh vẫn giữ chặt ván cầu, hai bên giằng co hồi lâu. Tôi biết có thể không kéo được Randall xuống, dù vậy vẫn rút ngắn khoảng cách với anh. Cuối cùng tôi thả rơi con dao đang cầm và moi cái cọc từ thắt lưng ra, việc làm này đòi hỏi khả năng thăng bằng. Tư thế bất lợi của Randall tạo điều kiện để tôi đâm vào tim anh, và tôi không bỏ lỡ thời cơ.

Trong bài thử thách này, chúng tôi được đưa những chiếc cọc mũi tù, không thể đâm xuyên qua da nhưng được dùng đủ sức để thuyết phục đối thủ rằng một học viên biết mình đang làm gì. Góc đâm của tôi chuẩn xác, và Randall, thừa nhận mình đã chịu một đòn chí mạng, thả tay ra rơi xuống dưới.

Nhiệm vụ khó khăn còn lại của tôi là thuyết phục Daniel trèo lên. Mất một hồi lâu, nhưng rốt cuộc hành động của anh không đi quá những gì một Moroi đang hoảng sợ vẫn làm. Tôi cũng rất biết ơn vì anh không nghĩ một Moroi có thể đã tuột tay và rơi xuống vực.

Sau thử thách đó còn nhiều khó khăn khác, nhưng tôi vẫn tiếp tục, không chậm bước hay để sự mệt mỏi ảnh hưởng. Tôi chuyển sang chế độ chiến đấu, các giác quan chỉ tập trung vào bản năng gốc: *chiến đấu, tránh né, tiêu diệt*.

Cứ như thế, tôi phải không ngừng sáng tạo đổi mới. Nếu không tôi sẽ không thể phản ứng trước sự bất ngờ giống như lúc trên cây cầu. Tôi đã vượt qua tất cả, chiến đấu với ý nghĩ duy nhất là hoàn thành nhiệm vụ trước mắt. Tôi cố không nghĩ về các giáo viên như những người tôi quen biết. Tôi coi tất cả bọn họ là Strigoi. Tôi không hề nường tay.

Khi mọi thử thách kết thúc, tôi gần như không nhận ra. Tôi đứng đó, giữa sân, không có ai lao tới tấn công. Một mình. Dần dần, tôi mới nhận ra thế giới xung quanh. Đám đông trên khán đài bắt đầu vỗ tay hò hét. Một vài giáo viên gật đầu với nhau và tham gia cổ vũ. Tim tôi đập thành thịch.

Phải tới lúc Alberta tươi cười kéo tay, tôi mới nhận ra mọi thứ đã kết thúc. Bài thi tôi chờ đợi suốt cả cuộc đời kết thúc như trong nháy mắt.

“Đi nào”, bà nói, khoác vai và dẫn tôi đi ra. “Em cần uống nước và nghỉ ngơi”.

Tôi ngơ ngẩn để bà dẫn qua sân, xung quanh mọi người cổ vũ và hò hét tên tôi. Phía sau, tôi nghe có người nói họ cần một chút thời gian để sửa lại cây cầu. Alberta dẫn tôi về khu nhà chờ và nhẹ nhàng để tôi ngồi xuống ghế. Ai đó ngồi bên cạnh đưa tôi chai nước. Tôi nhìn sang thấy mẹ. Tôi chưa bao giờ thấy bà tự hào rạng rỡ đến vậy.

“Có thể thôi sao?” tôi hỏi.

Janine làm tôi ngạc nhiên hơn bằng tiếng cười thực sự vui tươi. “Có thể thôi sao?” bà nhắc lại. “Rose, con ở ngoài đó gần một tiếng đấy. Con đã vượt qua bài thi một cách xuất sắc, đó là một trong những bài thử thách tuyệt vời nhất trong lịch sử học viện”.

“Thật không? Nó có vẻ...” *Dễ dàng* không phải là một từ đúng lắm. “Nó hơi mờ nhạt, thế thôi”.

Mẹ nắm lấy tay tôi. “Con cừ lắm. Mẹ rất, rất tự hào về con”.

Cuối cùng tôi thực sự nắm bắt được, và tôi thấy mình cười toe toét. “Giờ thì sao ạ?”

“Giờ thì con trở thành giám hộ”.

***

Tôi đã được xăm nhiều lần, nhưng chưa có sự kiện nào tổ chức long trọng như lễ nhận dấu tuyên thệ. Trước đó, tôi đã được nhận dấu *molnija* vì những lần giết chóc đầy kinh khủng ngoài mong đợi: chiến đấu với Strigoi ở Spokane, ở vụ tấn công học viện và vụ giải cứu, những sự kiện để đau khổ chứ không phải để ăn mừng. Không ai tính được số lượng Strigoi mình đã tiêu diệt, vì thế dù các nghệ nhân xăm mình của giám hộ vẫn muốn ghi dấu ấn về số lượng tiêu diệt của cá nhân, cuối cùng họ đã phải cho tôi một hình ngôi sao thay cho cách nói hoa mỹ rằng chúng tôi không xác định được số lượng chính xác.

Xăm mình không phải là một quá trình nhanh chóng, dù chỉ là một hình rất nhỏ, và cả lớp tốt nghiệp đều được nhận. Buổi lễ diễn ra trong khu

vực vốn là nhà ăn của học viện, nơi người ta có thể nhanh chóng biến đổi thành một không gian rộng rãi và cầu kì như trong hoàng cung. Khán giả - bạn bè, gia đình, giám hộ - đứng đầy trong phòng lúc Alberta gọi tên từng người và điểm số của họ, rồi chúng tôi đến chỗ nghệ nhân xăm mình. Điểm số hết sức quan trọng. Chúng được công khai, và cùng với điểm số chung trong trường, chúng ảnh hưởng tới sự bổ nhiệm. Moroi yêu cầu giám hộ của mình phải đạt được điểm số nhất định. Lissa đã đề cử tôi, tất nhiên, nhưng cho dù có là điểm thủ khoa cũng chưa chắc đã bù đắp được những vết đen trong học bạ của tôi.

Không có Moroi nào trong buổi lễ này, ngoài một số người đến với tư cách khách mời của những người mới tốt nghiệp. Tất cả đều là ma cà rồng lai: những người giám hộ chính thức hay sắp thành giám hộ như tôi. Khách mời ngồi phía sau, và các giám hộ tiền bối ngồi gần đầu. Tôi cùng các bạn học đứng suốt buổi lễ, chắc đây là bài kiểm tra khả năng chịu đựng cuối cùng.

Tôi không mấy bận tâm. Tôi đã thay bộ đồ rách rưới tả tơi bằng áo len và quần tây, một bộ quần áo có vẻ hơi điệu đà trong lúc vẫn còn nguyên cảm giác nghiêm trang. Căn phòng ngập tràn sự căng thẳng, mỗi khuôn mặt đều thể hiện lẫn lộn niềm vui thành công và sự lo lắng vì nghĩa vụ mới mẻ đầy nguy hiểm sắp tới. Tôi háo hức nhìn bạn bè mình được gọi tên, ngạc nhiên và ấn tượng bởi điểm số của họ.

Eddie Castile, một người bạn thân, được điểm rất cao trong bài bảo vệ Moroi một đối một. Tôi không thể kìm được nụ cười khi người thợ xăm lên gáy cậu ta. “Không hiểu cậu ta làm thế nào để đưa Moroi của mình qua cầu”, tôi lẩm bẩm. Eddie rất tháo vát.

Bên cạnh tôi, một người bạn khác, Meredith, nhìn tôi bối rối. “Cậu nói gì thế?” Giọng cô cũng khẽ như thế.

“Khi chúng tớ bị đuổi tới cái cầu cùng với một Moroi. Moroi của tớ là Daniel.” Cô vẫn ngẩn ngơ, tôi bèn nói kĩ hơn. “Và họ gài Strigoi ở cả hai đầu”.

“Tớ có qua cầu”, cô thì thầm, “nhưng chỉ có tớ bị truy đuổi. Tớ đưa Moroi của mình qua mê cung”.

Cái lườm của người bạn học ngồi gần đó khiến chúng tôi ngậm miệng lại, và tôi cố giấu cái nheo mày. Tôi không phải là người duy nhất trải qua thử thách mà không nhớ rõ. Chắc Meredith đã nhớ nhầm.

Khi được gọi lên, tôi nghe thấy tiếng thở hắt ra khi Alberta đọc điểm số. Hiện tôi có số điểm cao nhất lớp. Thật mừng vì bà không đọc điểm các môn khác trong học viện. Những điểm số đó sẽ đập tan vinh quang của những gì tôi đã thể hiện. Tôi làm rất tốt trong các lớp thực chiến, nhưng toán và lịch sử... ồ, hơi chậm chạp, nhất là vì tôi gần như luôn nghỉ học.

Tóc tôi được búi lên thật chặt, không để sợi nào cản trở công việc của thợ xăm. Tôi cúi người về phía trước cho ông một tầm nhìn tốt và nghe tiếng ông khe khẽ rên lên vì kinh ngạc. Một cái gáy đầy hình xăm, ông phải hết sức cẩn thận. Bình thường các học viên có cái gáy trống trơn. Nhưng người thợ này khá giỏi, và cuối cùng đã khéo léo đặt hình xăm tuyên thệ vào khoảng giữa gáy tôi. Dấu ấn tuyên thệ trông giống như một chữ S dài, hai đầu uốn cong. Ông đặt nó vừa khít giữa các dấu *molnija*, ôm vòng quanh chúng. Quá trình xăm khá đau, nhưng tôi giữ nét mặt bình thản, không nhăn nhó. Tôi được nhìn kết quả cuối cùng qua một chiếc gương trước khi người thợ xăm băng nó lại chờ vết xăm lành lặn.

Xong việc, tôi nhập nhóm với các bạn học và nhìn những người còn lại nhận hình xăm. Cũng có nghĩa tôi phải đứng chờ thêm hai tiếng, nhưng tôi không ngại. Đầu óc tôi vẫn quay cuồng với những chuyện xảy ra ngày hôm nay. Tôi đã trở thành giám hộ. Một giám hộ thực thụ, tận tụy. Và các câu hỏi cũng từ đó mà ra. Chuyện gì sẽ xảy ra? Liệu điểm số của tôi có đủ tốt để xóa đi hồ sơ đầy những hành vi xấu? Liệu tôi có thể trở thành giám hộ của Lissa? Còn Victor? Còn Dimitri?

Tôi thấy bứt rứt khi nhận ra tác động thực sự của buổi lễ. Đây không chỉ là chuyện Victor và Dimitri. Đây là chuyện về tôi, về phần đời còn lại của tôi. Đã hết thời học sinh. Tôi không còn được giáo viên nào theo dõi mọi động thái và chỉnh đốn khi phạm sai lầm. Tất cả các quyết định bảo vệ

đều thuộc về tôi. Và tôi cũng không còn được hưởng thụ lối sống xa hoa, tập luyện đối kháng phút trước, nghỉ ngơi trong phòng phút sau nữa. Không còn lớp học thực sự nào cả. Tôi sẽ luôn phải làm nhiệm vụ. Ý nghĩ đó thật khiến người ta chùn lòng, áp lực nó gây ra dường như quá nặng nề. Tôi vẫn luôn coi tốt nghiệp ngang với tự do. Giờ không chắc. Cuộc đời tôi sắp tới sẽ ra sao? Ai sẽ là người quyết định? Và làm sao tôi tới được chỗ Victor nếu bị phân công cho một người không phải Lissa?

Bên kia phòng, tôi nhìn thấy Lissa trong số khán giả. Ánh mắt cô sáng lên tự hào không kém mẹ tôi, và cô mỉm cười khi thấy tôi nhìn.

Bỏ cái vẻ mặt đó đi, cô nhắc nhở qua mỗi liên kết. Lẽ ra cậu không nên lo lắng thế chứ, không phải hôm nay. Cậu phải ăn mừng.

Tôi biết Lissa nói đúng. Tôi có thể xử lý những chuyện khác sau. Những lo lắng của tôi, rất nhiều lo lắng, phải chờ tới ngày khác, nhất là bởi tình cảm dào dạt của bè bạn và gia đình khiến tôi tin chắc mình nên ăn mừng. Abe, với ảnh hưởng vốn có, đã bao trọn gói một phòng tiệc nhỏ và tổ chức một bữa tiệc xứng đáng với tiểu thư hoàng tộc hơn là một con bé ma cà rồng lai thấp kém, liều lĩnh như tôi.

Trước bữa tiệc, tôi lại thay đồ. Trang phục dự tiệc đẹp để bây giờ phù hợp hơn là trang phục dự lễ nhận dấu *molnija*. Tôi mặc một chiếc váy ôm cộc tay màu xanh, và đeo chiếc *nazar* quanh cổ, dù chúng không hợp nhau lắm. Chiếc *nazar* là một mặt dây chuyền nhỏ trông giống con mắt, với những đường vòng đủ sắc độ của màu xanh lam bao quanh. Ở Thổ Nhĩ Kỳ, quê nhà của Abe, người ta tin rằng nó có tác dụng bảo vệ. Ông đã tặng cho mẹ tôi nhiều năm trước, và giờ bà tặng lại nó cho tôi.

Sau khi trang điểm và chải mái tóc rối bù thành sóng tóc mượt mà (vì miếng băng che vết xăm không hợp với cái váy chút nào), trông tôi hoàn toàn không giống một cô nàng có khả năng chiến đấu với quái vật hay thậm chí ra một cú đấm. Không, không hẳn thế, tôi nhận ra. Nhìn vào gương, tôi ngạc nhiên thấy cái nhìn ám ảnh trong đôi mắt nâu của mình. Có nỗi đau, đau đớn và mất mát đến mức bộ váy đẹp nhất và cách trang điểm khéo nhất cũng không thể nào che đi được.

Tôi phớt lờ nó và bắt đầu tới bữa tiệc, ngay lập tức đắm sầm vào Adrian khi vừa bước khỏi kí túc. Không nói một lời, anh cuốn tôi vào vòng tay và trao cho tôi một nụ hôn. Tôi hoàn toàn bất ngờ. Những kẻ đội mồ sống dậy không thể khiến tôi bất ngờ, nhưng một Moroi bất cần đời lại có.

Đó là một nụ hôn thực sự, khiến tôi gần như thấy tội lỗi vì đã mê mụ. Ban đầu, khi hẹn hò với Adrian, tôi có nhiều mối lo ngại, nhưng đa số đã tan biến theo ngày tháng. Sau một thời gian dài nhìn anh trở tráo tán tỉnh và không coi thứ gì trên đời là quan trọng, tôi không ngờ Adrian có thể toàn tâm toàn ý trong mối quan hệ này. Tôi cũng không ngờ tình cảm của mình dành cho anh cứ lớn lên, mâu thuẫn cực độ bởi tôi vẫn yêu Dimitri và đang vạch ra những kế hoạch bất khả thi nhằm cứu anh.

Tôi bật cười khi Adrian buông tôi ra. Gần đó, vài Moroi ít tuổi hơn đang đứng lại nhìn. Moroi hẹn hò với ma cà rồng lai không hiếm trong độ tuổi chúng tôi, nhưng một cô ma cà rồng lai tai tiếng hẹn hò với cháu trai yêu của nữ hoàng? Không dễ gì gặp được, nhất là ai cũng biết Tatiana ghét tôi thế nào. Rất ít người chứng kiến cuộc gặp cuối cùng của tôi với nữ hoàng, khi bà gào vào mặt, bắt tôi tránh xa Adrian, nhưng những tin đồn vẫn lan ra.

“Có thích chương trình này không?” tôi hỏi các khán giả. Nhận ra bị phát hiện, những đứa trẻ Moroi vội vàng đi tiếp. Tôi quay sang Adrian, cười: “Gì thế? Một nụ hôn hơi quá phô trương nơi công cộng đấy”.

“Đó”, anh kể cả, “là phần thưởng vì em đã hoàn thành tốt bài thử thách”. Anh dừng lại. “Và cũng vì trông em mặc bộ váy này thật khêu gợi”.

Tôi nhìn anh nhăn nhó. “Phần thưởng à? Bạn trai của Meredith còn tặng cô ấy hoa tai kim cương kia”.

Adrian nắm tay tôi và nhún vai không thèm quan tâm, chúng tôi bắt đầu đi tới bữa tiệc. “Em muốn kim cương à? Anh sẽ tặng em kim cương. Anh sẽ trao cho em cả một cơn mưa kim cương.Ồ không, anh sẽ tặng em một bộ váy phủ đầy kim cương. Nhưng như thế có vẻ chưa đủ”.

“Em nghĩ nụ hôn vừa này là đủ rồi”, tôi đáp, tưởng tượng cảnh Adrian diện đồ cho tôi như một cô người mẫu áo tắm. Hay một diễn viên múa cột.

Việc nhắc tới trang sức cũng đột nhiên khiến một kí ức không mong muốn quay lại. Khi Dimitri giữ tôi ở Siberia, ru ngủ tôi bằng những vết cắn đầy chất gây nghiện, anh cũng đã phủ vô vàn châu báu lên tôi.

“Anh biết em rất lợi hại”, Adrian nói tiếp. Một cơn gió mùa hè ẩm áp thổi tung mái tóc nâu mà anh khó nhọc tạo kiểu mỗi ngày, và anh giơ bàn tay còn rảnh lên, lơ đãng tìm cách để tóc về đúng vị trí. “Nhưng anh không nhận ra em lợi hại đến mức nào cho tới khi em hạ mấy giám hộ ở ngoài kia”.

“Điều đó có nghĩa là anh sẽ đối xử với em tốt hơn chứ?” tôi chọc.

“Anh đã rất tốt với em mà”, Adrian lên giọng. “Em có biết anh thèm thuốc thế nào không? Nhưng không đâu. Anh kiên quyết chịu đựng cơn nghiện nicotine, vì em. Nhưng anh nghĩ việc chứng kiến em hành động sẽ khiến anh cẩn thận hơn khi ở bên em. Ông bố điên khùng của em cũng khiến anh phải thận trọng”.

Tôi rên rỉ, nhớ lại lúc Adrian ngồi cạnh Abe. “Chúa ơi! Anh có cần phải đi với ông ta không?”

“Nào, ông ấy rất tuyệt. Hơi thiếu ổn định, nhưng rất tuyệt. Anh và ông ấy rất hợp nhau”. Adrian mở cửa vào tòa nhà chúng tôi đang tới. “Và ông ấy cũng lợi hại theo kiểu riêng. Ý anh là, liệu có ai dám đeo khăn như ông ấy không? Kẻ đó sẽ bị cười nhạo mà bỏ đi thật xa. Nhưng Abe thì không. Ông ta sẽ đập kẻ cười nhạo tới tấp. Thực ra...” Giọng Adrian có vẻ lo lắng. Tôi nhìn anh ngạc nhiên.

“Thực ra sao?”

“À... Abe nói ông ấy khoái anh. Nhưng cũng nói rất rõ sẽ làm gì anh nếu anh khiến em bị tổn thương”. Adrian nhăn nhó. “Ông đã miêu tả những việc định làm rất chi tiết. Rồi thân nhiên chuyển sang đề tài khác một cách rất vui vẻ. Anh thích Abe, nhưng quả thật ông ta rất đáng sợ”.

“Abe thật quá đáng!” Tôi dừng lại trước cửa phòng tiệc. Bên kia cửa, tôi nghe tiếng nói chuyện xì xào. Rõ ràng chúng tôi là những người cuối cùng có mặt. Tôi nghĩ mình đang sắp được tiếp đón như vị khách danh dự.

“Ông ấy không có quyền đe dọa bạn trai em. Em mười tám rồi. Người lớn rồi. Em không cần ông ấy giúp đỡ. Em có thể tự đe dọa bạn trai mình”.

Sự phẫn nộ của tôi khiến Adrian thích thú, anh mỉm cười uể oải. “Anh đồng ý với em. Nhưng như thế không có nghĩa anh sẽ không nghiêm túc nhìn nhận những ‘lời khuyên’ của ông ấy. Khuôn mặt anh quá đẹp nên không thể liệu được”.

Khuôn mặt anh đẹp thật, nhưng tôi không thể không lắc đầu bực dọc. Tôi với tay định mở cửa, nhưng Adrian kéo tôi lại.

“Chờ chút!”

Anh kéo tôi vào vòng tay, và hai đôi môi lại gặp nhau trong một nụ hôn nóng bỏng. Cơ thể tôi dựa sát vào anh, và tôi thấy mình bối rối vì cảm xúc của bản thân cũng như nhận ra mình đang muốn làm nhiều hơn chỉ có hôn nhau.

“Được rồi”, Adrian nói khi kết thúc. “Giờ chúng ta có thể đi vào”.

Anh vẫn nói với giọng thoải mái, nhưng trong đôi mắt xanh sâu thẳm, tôi thấy ánh lên những tia đam mê. Tôi không phải là người duy nhất nghĩ tới nhiều thứ hơn một nụ hôn. Cho tới bây giờ chúng tôi vẫn né tránh chuyện tình dục, và anh thực sự không thúc ép. Tôi nghĩ anh biết tôi chưa sẵn sàng sau chuyện Dimitri, nhưng trong những khoảnh khắc như thế này, tôi thấy rõ Adrian đã khó khăn đến thế nào mới kiềm chế nổi.

Điều đó khiến lòng tôi dịu lại đôi chút, và nhón chân lên, tôi trao anh thêm một nụ hôn nữa. “Gì thế?” một lát sau anh hỏi.

Tôi cười. “Phần thưởng của anh”.

Khi chúng tôi bước vào bữa tiệc, mọi người trong phòng chào tôi bằng tiếng reo hò và những nụ cười tự hào. Rất lâu trước kia, tôi luôn mong muốn trở thành tâm điểm của sự chú ý. Khao khát đó đã hơi phai nhòa, nhưng giờ tôi cố giữ vẻ mặt tự tin và đón nhận lời khen ngợi của bạn bè và người thân bằng niềm vui và sự lịch thiệp. Tôi giơ tay lên hân hoan, khiến mọi người vỗ tay hưởng ứng.

Bữa tiệc của tôi cũng mờ nhạt gần như bài thử thách. Tôi không bao giờ nhận ra có bao nhiêu người quan tâm tới mình cho tới khi họ ra mặt ủng hộ. Điều đó khiến tôi cảm thấy xúc động và suýt rơm rớm nước mắt. Dù vậy tôi cố kìm lại. Tôi không thể nào khóc trong bữa tiệc mừng chiến thắng của chính mình được.

Ai cũng muốn nói chuyện với tôi, và tôi thấy ngạc nhiên vui sướng mỗi khi có thêm người tới bên mình. Không phải lúc nào tôi cũng được ở bên tất cả những người mình yêu quý, và tôi bỗng chốc nhận ra cơ hội như thế này sẽ không bao giờ đến nữa.

“Thế đấy, rốt cuộc cậu cũng có giấy phép để giết chóc rồi. Đúng lúc đấy chứ!”

Tôi quay sang và bắt gặp ánh mắt hóm hỉnh của Christian Ozero, người từng là cái gai trong mắt nhưng giờ lại là bạn tốt. Bạn tốt tới mức, trong niềm vui sướng, tôi vươn tay ôm lấy cậu ta, một hành động rõ ràng cậu ta không ngờ tới. Tôi đang khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

“Oa, oa”, Christian đỏ mặt lùi lại. “Rõ rồi nhé. Cậu là cô nàng duy nhất tỏ ra ủy mị khi nói chuyện giết chóc. Tớ không muốn nghĩ tới chuyện xảy ra lúc cậu và Ivashkov ở riêng với nhau”.

“Này, xem ai đang nói kìa! Chính cậu cũng đang mong ngóng được ra ngoài đấy chứ”.

Christian nhún vai tỏ vẻ đồng tình. Đó là một quy luật chuẩn trong thế giới chúng tôi: Giám hộ bảo vệ Moroi. Moroi không dính dáng tới chuyện chiến đấu. Dù vậy sau những vụ tấn công gần đây của Strigoi, rất nhiều Moroi, tuy chưa tới mức đa số, đã bắt đầu cho rằng đến lúc Moroi nên đứng ra hỗ trợ các giám hộ. Những người dùng lửa như Christian đặc biệt có giá vì đốt cháy là một trong những cách tốt nhất để tiêu diệt Strigoi (ngoài chặt đầu và đóng cọc). Các nỗ lực vận động ủng hộ việc dạy Moroi chiến đấu đang bị chính phủ ngăn cản một cách cố ý, nhưng không thể ngăn một số Moroi bí mật luyện tập. Christian là một trong số đó. Nhìn sang bên cạnh cậu ta, tôi chớp mắt ngạc nhiên. Có một người nữa đi cùng, một người tôi suýt không nhận ra.

Jill Mastrano đứng gần Christian như một cái bóng. Một học sinh năm nhất, chính xác hơn là một cô bé sắp vào năm nhất trung học. Jill đã xuất hiện với tư cách một người mong muốn chiến đấu. Cô bé đã trở thành học trò của Christian.

“Chào Jill”, tôi mỉm cười nồng ấm với cô. “Cảm ơn em đã đến”.

Jill đỏ mặt. Cô bé quyết tâm học cách tự vệ, nhưng luôn bẽn lẽn trước mọi người, nhất là quanh những “ngôi sao” như tôi. Cô lúng búng. “Em phải tới chứ”. Cô vuốt những sợi tóc dài màu nâu nhạt khỏi gương mặt. Chúng vẫn xoăn rối như mọi ngày. “Ý em là, thành tích của chị thật tuyệt diệu. Ở bài thử thách ấy. Mọi người đều kinh ngạc. Em nghe một số giám hộ nói họ chưa từng thấy ai như chị, vì thế khi anh Christian hỏi em có muốn đi không, tất nhiên em phải tới. Ôi!” Đôi mắt xanh của cô mở to. “Em còn chưa chúc mừng chị. Xin lỗi! Chúc mừng chị!”

Bên cạnh Jill, Christian cố giữ vẻ mặt thản nhiên. Tôi không phải cố như thế, mà bật cười ôm lấy cô bé. Tôi đang có nguy cơ trở nên ấm áp và thân thiện. Địa vị giám hộ cừ khôi của tôi sẽ bị lật đổ nếu tôi cứ giữ thái độ này. “Cảm ơn em. Hai người đã sẵn sàng tiêu diệt cả một đội quân Strigoi chưa?”

“Sắp rồi”, Christian đáp. “Nhưng bọn tớ sẽ cần cậu hỗ trợ”. Cậu ta cũng như tôi, biết rõ Strigoi nằm ngoài khả năng của họ. Pháp thuật lửa của Christian giúp tôi rất nhiều, nhưng còn một mình cậu ta? Đó lại là chuyện khác. Cậu ta và Jill đang tự mày mò dùng pháp thuật để tấn công, và khi có thời gian rảnh, tôi dạy họ các động tác đối kháng.

Về mặt Jill hơi xìu xuống. “Mọi thứ sẽ kết thúc khi anh Christian đi”.

Tôi quay sang phía cậu ta. Chắc chắn cậu ta sẽ đi. Chúng tôi *đều* sẽ đi. “Cậu định làm gì?”

Christian nhún vai. “Về hoàng cung với các cậu. Cô Tasha nói hai cô cháu tớ sẽ ‘thảo luận’ về tương lai của tớ”. Cậu ta nhăn nhó. Dù kế hoạch của Christian có là gì đi nữa, xem chừng cũng không giống của Tasha. Đa số Moroi hoàng tộc sẽ theo học các trường danh tiếng. Tôi không chắc Christian dự định gì.

Đã thành lệ, sau khi tốt nghiệp, các giám hộ mới phải tới hoàng cung của Moroi để được định hướng và phân công. Chúng tôi đều bắt buộc phải đi trong vòng vài ngày. Nhìn theo Christian, tôi thấy Tasha đứng bên kia phòng, trời ạ, cô đang nói chuyện với Abe.

Tasha Ozero khoảng gần ba mươi, với mái tóc đen và đôi mắt xanh nhạt giống Christian. Nhưng khuôn mặt xinh đẹp của cô bị phá hỏng bởi một vết sẹo dài bên má, hậu quả của vết thương do cha mẹ Christian gây ra. Dimitri bị biến đổi thành Strigoi ngoài ý muốn, còn vợ chồng nhà Ozero đã cố tình lựa chọn để được bắt tử. Họ mất mạng khi các giám hộ hạ cả hai. Tasha đã nuôi nấng Christian (khi cậu ta chưa đi học) và là một trong những lãnh đạo chính trong phong trào ủng hộ Moroi chiến đấu với Strigoi.

Dù Tasha có bị sẹo hay không, tôi vẫn ngưỡng mộ và vẫn thấy cô đẹp. Nhìn thái độ ông bố thất thường của mình, rõ ràng ông cũng thấy thế. Abe rót cho cô một ly sâm panh và nói gì đó khiến cô bật cười. Cô ghé sát lại, như đang kể cho ông nghe một bí mật, và ông bật cười theo. Tôi há hốc miệng. Dù đứng tí phía bên này phòng, tôi vẫn thấy rõ họ đang tán tỉnh nhau.

“Chúa ơi”, tôi rùng mình, vội vàng quay về phía Jill và Christian.

Christian như bị giăng xé giữa cảm giác khoái trá vì sự khó chịu của tôi và cảm giác bức bối vì thấy người mình coi như mẹ bị một gã giống cướp biển tán tỉnh. Một lát sau, vẻ mặt Christian dịu lại, cậu quay sang Jill và tiếp tục cuộc nói chuyện.

“Nào, em đâu cần anh. Em sẽ gặp người khác quanh đây. Em sẽ có cả một câu lạc bộ siêu anh hùng trước khi em kịp nhận ra”.

Tôi thấy mình lại mỉm cười, nhưng cảm xúc thân thiện đột nhiên bị phá vỡ bởi sự ghen tức. Không phải của tôi. Nó xuất phát từ Lissa, qua mối liên kết. Tôi giật mình ngó quanh và thấy cô bên kia phòng, nhìn Christian ấm ức khi cậu ta nói chuyện với Jill.

Christian và Lissa từng hẹn hò với nhau. Còn hơn cả hẹn hò. Họ đã từng yêu nhau sâu sắc, và thực sự, họ vẫn yêu nhau. Thật không may, những chuyện xảy ra gần đây đã gây nhiều áp lực cho tình cảm của họ, và

Christian đã chia tay với Lissa. Cậu ta yêu Lissa, nhưng đã mất niềm tin vào cô. Lissa mất kiểm soát khi bị một người dùng linh hồn khác tên là Avery Lazar điều khiển. Chúng tôi đã ngăn chặn được Avery, hiện cô ta đang bị nhốt trong bệnh viện tâm thần, theo như những gì tôi nghe được gần đây. Giờ Christian đã biết lí do dẫn tới cách cư xử tồi tệ của Lissa, nhưng chuyện đã qua. Ban đầu Lissa đau khổ, nhưng đến nay nỗi buồn đã trở thành giận dữ.

Cô tuyên bố không còn dính líu gì tới Christian nữa, nhưng mối liên kết đã phản bội cô. Lissa luôn thấy ghen tuông mỗi khi Christian nói chuyện với cô gái khác, nhất là Jill, đặc biệt gần đây Jill ở bên cậu ta khá nhiều. Tôi biết chắc không có chuyện tình cảm giữa họ. Jill thần tượng Christian như một người thầy khôn ngoan, không hơn. Nếu cô bé có thích ai, thì chắc chắn là Adrian, người vẫn luôn đối xử với cô như đứa em gái nhỏ. Mọi chuyện thực sự như thế.

Christian nhìn theo ánh mắt tôi, và đánh mặt lại. Nhận ra mình bị chú ý, Lissa lập tức quay người nói chuyện với anh chàng đầu tiên cô gặp, một ma cà rồng lai đẹp trai cùng lớp tôi. Cô sử dụng sự quyến rũ chết người của những người dùng linh hồn, và chẳng mấy chốc, cả hai người đã cười nói gần giống kiểu Tasha và Abe. Bữa tiệc của tôi bỗng trở thành một điểm hẹn hò siêu tốc.

Christian quay sang tôi. “Ồ, có vẻ cô ấy còn bận rộn với nhiều người”.

Tôi đảo mắt. Lissa không phải là người duy nhất ghen tuông. Cũng như cô thấy giận dữ mỗi khi Christian đi với cô gái khác, cậu ta trở nên cáu kỉnh mỗi khi cô nói chuyện với bất kì anh chàng nào. Tôi tức điên lên được. Thay vì thừa nhận vẫn còn tình cảm với nhau và làm hòa, hai tên ngốc này chỉ tìm cách thể hiện sự thù địch.

“Cậu có thôi đi không, cứ nói chuyện với cô ấy như một người có lí trí đi xem nào”. Tôi rên rỉ.

“Tất nhiên”, Christian cay đắng. “Khi nào cô ấy hành động như một người có lí trí”.

“Chúa ơi! Hai người làm tớ muốn vò đầu bứt tóc”.

“Thế thì lãng phí mái tóc đẹp quá. Hơn nữa cô ấy tỏ thái độ rất rõ ràng”.

Tôi định phản đối và bảo Christian ngu ngốc, nhưng cậu ta không có ý định loanh quanh bên tôi và nghe bài học tôi đã lái nhải cả chục lần.

“Đi thôi, Jill. Rose còn phải tiếp những người khác”.

Cậu ta bỏ đi ngay, đúng lúc tôi thực sự đang định đánh cho cậu ta ngộ ra thì một giọng nói vang lên.

“Bao giờ cháu mới định giải quyết chuyện này đây?” Tasha đang đứng cạnh tôi, lắc đầu nhìn Christian bỏ đi. “Hai đứa nó phải quay lại với nhau”.

“Cháu biết. Cô biết. Nhưng dường như họ không thể vượt qua sự cố chấp”.

“Ồ, cháu nên vượt qua điều đó. Nếu Christian đi học ở một ngôi trường phía bên kia đất nước, mọi chuyện sẽ trở thành quá muộn”. Có âm điệu khô khan và bức dọc trong giọng nói của Tasha khi cô nhắc tới chuyện Christian đi học đại học.

Lissa sẽ theo học trường Lehigh, một trường đại học gần hoàng cung, theo thỏa thuận với Tatiana. Lissa được theo học tại một ngôi trường lớn hơn các trường học mà Moroi vẫn theo học, đổi lại cô phải dành thời gian ở hoàng cung và học các nghi lễ hoàng gia.

“Cháu biết”, tôi thấy khó chịu. “Nhưng tại sao cháu lại phải là người làm hòa hai người họ?”

Tasha cười. “Vì cháu là người duy nhất đủ khả năng ép hai đứa chúng tình ra”.

Tôi quyết định bỏ qua lời nhận xét xấc xược của Tasha, chủ yếu vì cô đang nói chuyện với tôi đồng nghĩa với cô không nói chuyện với Abe. Nhìn qua bên kia phòng, tôi đột nhiên cứng người lại. Giờ ông đang nói chuyện với mẹ tôi. Một vài mẫu đối thoại lọt tới tai tôi bất chấp tiếng ồn trong phòng.

“Janine”, Abe nói vẻ đắc thắng, “em chẳng già đi chút nào. Người ta sẽ nhầm em là chị gái của Rose. Em còn nhớ đêm ấy ở Cappadocia chứ?”

Mẹ tôi cười khúc khích. Tôi chưa từng nghe bà cười như thế. Tôi tin mình không bao giờ muốn nghe thấy lần nữa. “Tất nhiên. Em còn nhớ anh háo hức giúp em thế nào lúc dây váy của em bị đứt nữa”.

“Chúa ơi”, tôi làu bàu. “Không thể ngăn ông ta lại được”.

Tasha có vẻ bối rối, rồi nhận ra tôi đang nói tới chủ đề gì. “Abe à? Thực ra ông ấy rất hấp dẫn”.

Tôi rên rỉ. “Cháu xin phép”.

Tôi đi về phía cha mẹ mình. Tôi chấp nhận chuyện họ từng có mối quan hệ lãng mạn, có một tình yêu dẫn tới sự ra đời của tôi, nhưng điều đó không có nghĩa tôi muốn họ sống lại những ngày ấy. Họ đang bước trên bãi biển ngày xưa khi tôi tới nơi. Tôi kéo tay lôi Abe tránh ra. Ông đang đứng quá gần mẹ.

“Này, con nói chuyện với bố được chứ?”

Trông ông ngạc nhiên nhưng nhún vai đồng ý và mỉm cười với mẹ tôi. “Chúng ta sẽ nói chuyện sau”.

“Chẳng lẽ không có người phụ nữ nào ở đây được an toàn à?” Tôi chất vấn trong lúc kéo ông đi.

“Con nói gì thế?”

Chúng tôi dừng lại trước bát pha rượu. “Bố đang tán tỉnh tất cả mọi người phụ nữ trong phòng này!”

Lời chỉ trích của tôi không làm ông nao núng. “À, ở đây có quá nhiều người đẹp... Con chỉ định nói thế thôi sao?”

“Không! Con muốn nói chuyện bố đe dọa bạn trai con. Bố không có quyền làm thế!”

Lông mày Abe dựng đứng lên. “Cái gì, chuyện đó à? Chẳng có gì đâu. Chỉ là một ông bố chăm lo cho con gái thôi”.

“Chẳng có bố nào đe dọa mỗ bụng bạn trai của con gái mình hết”.

“Không đúng. Vả lại ta cũng không nói thế. Còn tệ hơn thế kia”.

Tôi thở dài. Abe có vẻ hào hứng trước sự bức dọc của tôi.

“Nghĩ về nó như một món quà tốt nghiệp. Ta tự hào về con. Ai cũng biết con cừ, nhưng không ai biết con cừ đến thế”. Ông nháy mắt. “Rõ ràng người ta không ngờ con phá hoại tài sản của mình”.

“Tài sản nào cơ?”

“Cây cầu”.

Tôi nhú mày. “Con phải làm thế. Đó là cách hiệu quả nhất. Chúa ơi, thử thách thật quá quắt. Những người khác đã làm gì? Họ không phải chiến đấu trên cầu, đúng không?”

Abe lắc đầu, rất thích thú với hiểu biết vượt trội của mình. “Không có ai khác bị đặt vào tình huống đó”.

“Chắc chắn là có chứ. Tất cả phải trải qua bài kiểm tra giống nhau”.

“Không phải với con. Khi lên kế hoạch cho bài thử thách, các giám hộ quyết định con cần phải trải qua một trở ngại... vượt trội, đặc biệt. Dù sao con cũng đã từng chiến đấu ngoài đời thực”.

“Cái gì?” Âm lượng giọng nói của tôi khiến vài người chú ý. Tôi hạ giọng, và nhớ lại những lời nói của Meredith khi trước. “Không công bằng!”

Abe không bận tâm. “Con hơn hẳn người khác. Cho con làm những thứ dễ dàng mới là không công bằng”.

Tôi đã từng đối mặt với nhiều chuyện lố bịch trong đời, nhưng chuyện này thật quá mức. “Thế có nghĩa là họ muốn con chơi trò cắt cầu điên rồ đó sao? Và nếu họ ngạc nhiên vì con phá hỏng cây cầu, thì rốt cuộc họ muốn con làm gì? Làm cách nào khác con mới vượt qua được?”

“Hừm”. Abe lơ đãng vuốt cằm. “Ta thực sự không nghĩ họ biết đâu”.

“Ôi, vì Chúa. Thật không thể tin được”.

“Sao con phải giận như thế? Con đã qua rồi mà”.

“Vì họ đặt con vào một tình huống mà chính họ cũng không biết làm thế nào để vượt qua”. Tôi nhìn ông nghi ngờ. “Làm thế nào bố biết chuyện này? Đây là chuyện của các giám hộ cơ mà”.

Abe thể hiện một vẻ mặt tôi chẳng ưa chút nào. “À, ờ, ta đã ở với mẹ con đêm qua và...”

“Oa, được rồi. Thôi đi”, tôi ngắt lời. “Con không muốn nghe chuyện hai người làm gì đêm qua đâu. Chưa chừng nó còn tệ hơn chuyện cây cầu”.

Ông cười. “Cả hai đều đã qua, nên không cần lo lắng nữa. Cứ tận hưởng thành công của con đi”.

“Con sẽ cố. Nhưng bố đừng làm gì với Adrian nữa nhé? Ý con là, con rất mừng vì bố ủng hộ, nhưng như thế là quá đủ rồi”.

Abe nhìn tôi láu lỉnh, khiến tôi nhớ ra rằng sau vẻ phô trương thực sự là một kẻ khôn ngoan và nguy hiểm. “Con đã rất vui lúc ta giúp đỡ con sau khi trở về từ Nga còn gì”.

Tôi nhăn nhó. Ông nói đúng, vì đã tìm cách gửi thông điệp vào nhà tù kín mịt. Dù điều đó chẳng dẫn tới đâu, ông cũng đã ghi điểm.

“Được rồi”, tôi thừa nhận. “Bố làm rất tuyệt. Con rất cảm ơn. Con vẫn không biết làm thế nào...”. Đột nhiên, như hồi tưởng một giấc mơ, tôi nhớ ra ý nghĩ ngay trước bài thử thách. Tôi hạ giọng. “Bố không đích thân tới đó đúng không?”

Abe khịt mũi. “Tất nhiên là không. Ta không đời nào thềm đặt chân vào tù. Ta chỉ điều khiển mạng lưới của mình”.

“Nó ở đâu?” Tôi hỏi, hi vọng mình có vẻ thản nhiên.

Abe không bị lừa. “Tại sao con muốn biết?”

“Vì con tò mò! Những phạm nhân đã được phán xét luôn biến mất không dấu vết. Con đã trở thành giám hộ rồi mà cũng chẳng biết gì về hệ thống nhà tù cả. Liệu có phải chỉ có một cái? Hay rất nhiều?”

Abe không trả lời ngay. Ông nhìn tôi thận trọng. Trong công việc của ông, chắc chắn ai cũng có động cơ phía sau. Là con gái ông, tôi bị nghi ngờ gấp đôi. Điều đó được di truyền.

Nhưng ông đã đánh giá thấp sự điên rồ của tôi, vì thế ông trả lời, “Có nhiều hơn một nhà tù. Victor đang ở một trong số những nhà tù tồi tệ nhất. Nó tên là Tarasov”.

“Nó ở đâu?”

“Bây giờ à?” Ông cân nhắc. “Ở Alaska, ta nghĩ thế”.

“Bố nói ‘bây giờ’ là ý gì?”

“Nó di chuyển suốt năm. Giờ nó ở Alaska. Sau này nó sẽ ở Argentina”. Ông mỉm cười gian xảo, rõ ràng đang muốn xem xét sự tinh khôn của tôi. “Con biết vì sao không?”

“Không, con... khoan đã. Mặt trời”. Hướng tôi suy luận hoàn toàn hợp lí. “Alaska bây giờ gần như luôn là ban ngày, còn vào mùa đông luôn là ban đêm”.

Tôi nghĩ Abe thấy tự hào hơn cả lúc tôi vượt qua bài thử thách. “Bất kì tù nhân nào muốn bỏ trốn sẽ gặp khó khăn”. Dưới ánh nắng, không Moroi nào trốn được xa. “Cũng không có nghĩa ai đó sẽ vượt qua được lớp bảo vệ của nhà tù”. Tôi cố lờ đi điềm báo trước trong lời ông.

“Chắc họ đang ở khá xa phía bắc Alaska”, tôi nói, hi vọng moi ra được địa chỉ chính xác. “Ở đó sẽ có nhiều ánh sáng hơn”.

Ông cười khùng khục. “Đến ta cũng không thể nói được chính xác. Thông tin đó bị các giám hộ giấu rất kĩ, chôn vùi trong tổng hành dinh của họ”.

Tôi sửng người. *Tổng hành dinh...*

Abe, mặc dù rất tinh ý, vẫn không nhận ra phản ứng của tôi. Ông đang nhìn một người bên kia phòng. “Kia có phải là Renee Szelsky không nhỉ?Ồ, ồ... con bé đã trở nên đáng yêu quá!”

Tôi hậm hực xua ông đi, chủ yếu vì muốn theo đuổi kế hoạch mới trong đầu, và vì Renee không phải người tôi biết rõ lắm, khiến chuyện ông tán tỉnh cô ta không mấy kinh sợ. “Thế đấy, con không dám ngăn trở nữa. Cứ đi lừa phụ nữ vào mạng lưới của bố đi”.

Abe không cần giục giã gì hơn. Còn lại một mình, tôi để cho đầu óc quay cuồng, tự hỏi liệu mưu đồ mới này có cơ may thành công nào chẳng. Thông tin của Abe khơi gợi một kế hoạch mới trong tôi. Nó không điên rồ hơn các kế hoạch khác nhiều lắm. Phía xa, tôi bắt gặp ánh mắt Lissa.

Christian không ở gần, tâm trạng cô đã khá hơn. Cô đang tận hưởng bữa tiệc và hào hứng với những chuyến phiêu lưu phía trước, vì giờ chúng tôi đã được tự do. Tâm trí tôi quay lại với mối lo lắng hồi sớm. Giờ chúng tôi có thể tự do, nhưng thực tế sẽ nhanh chóng tác động. Đồng hồ đang điểm. Dimitri đang chờ đợi, theo dõi. Tôi hơi lo lắng liệu mình còn nhận được những lá thư hàng tuần nữa không, vì tôi sắp rời trường rồi.

Tôi mỉm cười với Lissa, thấy hơi có lỗi vì sẽ phá hoại tâm trạng vui vẻ của cô khi cho cô biết chúng tôi có cơ hội giải thoát cho Victor Daskov rất gần.

Ba

NHỮNG NGÀY TIẾP THEO RẤT KÌ LẠ. Những học viên khác và tôi đã có một lễ tốt nghiệp hoành tráng, nhưng chúng tôi không phải là những người duy nhất kết thúc khóa học ở học viện Thánh Vladimir. Các Moroi cũng có buổi lễ tốt nghiệp riêng, và học viện bổng đông nghịt khách mời. Rồi sau đó, những phụ huynh cũng biến mất nhanh như lúc họ đến, mang theo những đứa con của mình. Moroi hoàng tộc cùng gia đình họ rời khỏi đây để đến với những kì nghỉ hè ở những miền đất xa lạ, đa số là ở phía nam bán cầu, nơi mà vào thời điểm này ngày sẽ ngắn hơn đêm. Những Moroi “bình dân” cũng đi với cha mẹ họ, đến với những ngôi nhà khiêm tốn hơn, thường là kiếm một việc làm hè trước khi bước vào đại học.

Và dĩ nhiên, khi ngôi trường tạm đóng cửa cho kì nghỉ hè, những học viên khác cũng phải rời đi. Một số, thường là ma cà rồng lai, không có gia đình để về nên sẽ ở lại trường cả năm, tham gia những khóa học đặc biệt, nhưng chỉ là số ít. Học viện mỗi ngày một vắng vẻ bởi tôi và các bạn cùng lớp đang đợi đến ngày được đưa vào hoàng cung. Chúng tôi từ biệt mọi người, những Moroi lứa sau và những ma cà rồng lai sẽ sớm tiếp bước chúng tôi.

Một người khiến tôi thấy buồn khi chia tay là Jill. Tôi bỗng dưng bắt gặp cô bé trên đường đến kí túc xá của Lissa trước ngày đến hoàng cung. Một người phụ nữ, chắc là mẹ Jill, đang đi cùng cô bé, và cả hai đều khệ nệ bê những chiếc hộp. Mặt cô bé đang buồn thiu thì chợt nhìn thấy tôi.

“Chị Rose! Em đã chào tạm biệt tất cả mọi người, nhưng em không thể tìm được chị”, cô bé hào hứng kể.

Tôi cười, “VẬY Ờ, RẤT VUI VÌ EM ĐÃ GẶP ĐƯỢC CHỊ”.

Tôi đã không thể nói với cô bé rằng tôi cũng đã từ biệt mọi người. Tôi đã dành ngày cuối cùng ở học viện Thánh Vladimir để thăm lại những nơi quen thuộc, bắt đầu với khu tiểu học nơi mà Lissa và tôi gặp nhau lần đầu tiên ở lớp mẫu giáo. Tôi đã khám phá tất cả những hội trường và những góc nhỏ của kí túc xá, thăm lại những phòng học yêu thích, và thậm chí thăm lại cả nhà thờ. Tôi cũng đã tốn khá nhiều thời gian để về lại những nơi ngập tràn kỉ niệm cay đắng và ngọt ngào, như khu vực tập luyện nơi lần đầu tiên tôi hiểu được Dimitri. Con đường anh bắt tôi chạy bền. Túp lều canh nơi cuối cùng chúng tôi ân ái với nhau. Đó đã từng là đêm tuyệt vời nhất trong cuộc đời tôi, và ký ức về nó luôn mang đến cho tôi cả niềm vui lẫn đau đớn.

Dù vậy, Jill cũng không cần bận tâm đến những suy tưởng của tôi. Tôi quay về phía mẹ cô bé và chìa tay, rồi nhận ra bà không thể bắt tay tôi vì đang bận rộn với chiếc hộp. “Cháu là Rose Hathaway. Cô để cháu giúp cho”.

Tôi ôm lấy chiếc hộp trước khi bà có thể từ chối, tôi biết là bà sẽ từ chối. “Cảm ơn cháu”, bà nói, vừa ngạc nhiên vừa hài lòng. Tôi cùng họ đi tiếp quãng đường. “Cô là Emily Mastrano. Jill đã kể rất nhiều về cháu”.

“Ôi thật ạ?” Tôi hỏi lại, cười trêu chọc với Jill.

“Không nhiều lắm đâu. Em chỉ kể về những lần tụ tập với bọn chị thôi”. Sự cảnh báo ánh lên trong đôi mắt xanh lục của Jill, và tôi hiểu rằng Emily không biết vào lúc rảnh rỗi con gái bà vẫn thực hành những phép thuật cấm để đối phó với Strigoi.

“Chúng cháu rất thích chơi với Jill”, tôi nói, không để lộ bí mật của cô bé. “Và một trong những buổi chơi chúng cháu đã dạy cho Jill cách thuần hóa mái tóc kia”.

Emily cười phá lên. “Cô đã cố làm điều đó suốt mười lăm năm. Chúc may mắn”.

Mẹ Jill rất hấp dẫn. Hai người không giống nhau lắm, ít nhất là ở vẻ ngoài. Mái tóc của Emily đen nhánh và bóng mượt, đôi mắt bà xanh thẳm với hàng mi dài cong vút. Bà có dáng đi duyên dáng thướt tha, rất khác với

những bước e dè của Jill. Nhưng tôi có thể thấy được đâu đó nét gen di truyền giữa hai người, ở khuôn mặt trái tim và viền môi. Jill vẫn còn nhỏ, một ngày nào đó khi thực sự trưởng thành, cô bé sẽ trở thành một sát thủ tình trường, nhưng hiện giờ khả năng đó vẫn còn mờ nhạt. Mong rằng sự tự tin của cô bé sẽ lớn lên.

“Nhà hai người ở đâu vậy?” Tôi hỏi.

“Detroit”, Jill đáp, mặt nhăn nhó.

“Không tệ đến thế đâu”, mẹ Jill cười.

“Chẳng có núi non gì cả. Chỉ có đường cao tốc thôi”.

“Cô làm cho một nhà hát ba lê”, Emily giải thích. “Vì vậy gia đình sẽ ở nơi nào mà chúng tôi có thể chi trả cho những hóa đơn”. Tôi nghĩ rằng việc ở Detroit người ta vẫn còn xem ba lê khiến tôi bất ngờ hơn là việc Emily là một nghệ sĩ ba lê. Dễ hiểu thôi, cứ ngắm bà mà xem, với dáng người cao ráo, thon thả, Moroi là những vũ công lí tưởng hơn mức tưởng tượng của con người.

“Này, Detroit là một thành phố lớn đấy”, tôi nói với Jill, “hãy tận hưởng sự náo nhiệt khi còn có thể, trước lúc em phải trở lại nơi nhàm chán chẳng ai biết đến này”. Tất nhiên những buổi huấn luyện chiến đấu và đối phó với sự tấn công của Strigoi là vô cùng nhàm chán, nhưng tôi muốn làm Jill cảm thấy dễ chịu hơn. “Sẽ không lâu đâu”. Kì nghỉ hè của Moroi hiếm khi kéo dài tới hai tháng. Các bậc phụ huynh luôn mong được đưa con cái mình trở lại với sự an toàn của học viện.

“Em cũng hi vọng thế”, Jill nói, giọng không mấy tin tưởng. Chúng tôi đi đến chỗ xe họ đậu, và tôi xếp những chiếc hộp lên thùng xe.

“Hễ được là chị sẽ gửi ngay email cho em”, tôi hứa. “Chị đảm bảo Christian cũng sẽ gửi. Thậm chí chị còn có thể thuyết phục Adrian tham gia”.

Jill rạng rỡ, tôi thật hạnh phúc khi trông cô bé trở về với bản tính dễ kích động của mình. “Thật không? Thế thì tuyệt quá. Em muốn nghe mọi chuyện diễn ra ở hoàng cung. Chắc chị sẽ được phân công vào vị trí tốt

nhất với Lissa và Adrian, em cợt là Christian cũng sẽ tìm ra cách... về mọi thứ”.

Emily không nhận ra Jill đang cố lấp liếm câu nói của mình, bà cười với tôi: “Cảm ơn sự giúp đỡ của cháu, Rose. Rất vui được gặp cháu”.

“Cháu cũng thế”.

Jill lao vào ôm tôi. “Chúc chị may mắn trong mọi chuyện”, cô bé nói. “Chị thật may mắn. Chị sắp có được một cuộc sống tuyệt vời phía trước”.

Tôi ôm lại cô bé, không thể diễn tả được mình ghen tị với cô đến nhường nào. Cuộc sống của Jill vẫn an toàn và trong sáng. Cô sắp nghỉ hè ở Detroit, nhưng không lâu, cô sẽ nhanh chóng trở về với thế giới quen thuộc và giản đơn này. Cô không phải chuẩn bị cho những điều chưa biết cùng sự nguy hiểm của nó.

Mãi đến lúc Jill và mẹ đi khỏi tôi mới định thần đủ để đáp lại lời nhận xét của cô bé. “Chị cũng mong vậy”, tôi lẩm bẩm, nghĩ về điều sắp tới. “Chị cũng mong vậy”.

Sớm hôm sau, lớp tôi và những Moroi đủ tiêu chuẩn lên máy bay đi khỏi học viện, để lại đằng sau những ngọn núi đá của dãy Montana cho những quả đồi trập trùng Pennsylvania. Hoàng cung giống hệt như trong ký ức tôi, vẫn sự tráng lệ ấy, vẫn cảm hứng cổ điển mà học viện Thánh Vladimir đã cố truyền đạt lại trong những tòa nhà cao chót vót và những tác phẩm điêu khắc tinh xảo. Nhưng ngôi trường nghiêng về hướng thể hiện sự thông thái và đáng vẻ hiếu học, trong khi đó hoàng cung lại nhuộm nét khoa trương, như thể tự thân những tòa nhà này đã cố gắng để mọi người đều biết rằng đây là ngôi vị của quyền lực và hoàng gia giữa thế giới Moroi. Hoàng cung muốn chúng tôi phải thấy choáng ngợp và có lẽ là cả e dè.

Dù đã từng đến đây, tôi vẫn bị choáng ngợp. Cửa lớn và cửa sổ của những tòa nhà bằng đá nâu được chạm nổi và bố cục theo lối trang hoàng của thời đại hoàng kim cổ xưa. Chúng khác xa với vẻ rạn rờ mà tôi đã từng thấy ở Nga, nhưng giờ tôi nhận ra rằng các nhà thiết kế hoàng cung đã thiết kế theo những kiến trúc cổ châu Âu, chẳng hạn như pháo đài và cung

điện ở Saint Petersburg. Học viện Thánh Vladimir đặt nhiều hàng ghế dài và mở lối đi ở sân trong, nhưng hoàng cung còn tiến xa hơn một bước. Các bãi cỏ được tô điểm bằng loạt vòi phun nước và dãy tượng tinh xảo lấy nguyên mẫu từ những người thống trị tiền nhiệm, những tảng đá cẩm thạch điêu khắc tỉ mỉ mới đây còn bị che lấp trong làn tuyết cũng phát huy tác dụng. Giờ đây, dưới ánh nắng chói chang của mùa hè, chúng lại được phô ra và tỏa sáng rực rỡ. Hoa phủ khắp mọi nơi, trên các tán cây, trong bụi rậm và trên những lối đi. Thật mê hoặc!

Việc những học viên đã tốt nghiệp đến thăm trung tâm điều hành giám hộ là không có gì phải bàn cãi, nhưng tôi nghĩ còn một lí do khác khiến người ta đưa những giám hộ mới tới đây vào mùa hè. Họ muốn tôi cùng bạn bè được chứng kiến cảnh quan này, để choáng ngợp và đánh giá cao niềm vinh quang mà chúng tôi đang chiến đấu bảo vệ. Nhìn gương mặt của những giám hộ mới, tôi biết rằng thủ thuật đó đã thành công. Hầu hết bọn họ đều chưa từng đến đây.

Lissa và Adrian cũng bay cùng chuyến với tôi, và cả ba hợp lại với nhau khi đi cùng cả nhóm. Thời tiết ấm như ở Montana, nhưng độ ẩm ở đây cao hơn. Tôi đổ mồ hôi chỉ sau một lúc đi bộ.

“Lần này em có mang theo một chiếc váy nữa, đúng không?” Adrian hỏi.

“Tất nhiên”, tôi trả lời. “Ngoài màn tiếp đón chính, người ta còn muốn chúng em xem một số thứ hay ho. Mặc dù vậy, rất có thể họ sẽ phát đồng phục quần đen áo trắng cho em để tham dự”. Adrian lắc đầu, tôi để ý thấy bàn tay anh bắt đầu lần đến túi sau, nhưng rồi ngần ngại và rút tay lại. Adrian đang dần cai được thuốc lá, nhưng tôi vẫn chắc chắn rằng khi ra ngoài, anh rất khó rũ bỏ sự thôi thúc trong tiềm thức khiến anh tự động tìm kiếm một bao thuốc.

“Ý anh là cho tối nay. Cho bữa tối cơ”.

Tôi liếc nhìn Lissa dò hỏi. Lịch trình của cô ở hoàng cung luôn đủ loại hợp mặt mà những “người bình thường” sẽ không tham dự. Với tư cách người mới và chưa ổn định hiện giờ, tôi không chắc có thể đi cùng cô. Tôi

cảm nhận được cảm giác thắc mắc của Lissa qua kết nối và biết rằng cô hoàn toàn chưa được thông báo về kế hoạch ăn tối đặc biệt nào cả.

“Bữa tối nào?” tôi hỏi.

“Bữa tối ra mắt gia đình anh”.

“Bữa tối ra... “tôi đột ngột dừng lại và tròn mắt khó chịu với điệu cười tự mãn trên khuôn mặt anh. “Adrian!” Một vài học viên tốt nghiệp nhìn tôi tò mò rồi tiếp tục bước qua chúng tôi.

“Thôi nào, chúng ta đã hẹn hò mấy tháng rồi. Gặp bố mẹ là một phần nghi thức của việc hẹn hò mà. Anh đã gặp mẹ em. Thậm chí anh còn gặp ông bố đáng sợ của em nữa. Bây giờ đến lượt em. Anh đảm bảo rằng không ai trong gia đình anh đưa ra lời đe dọa như của bố em đâu”.

Thực ra tôi đã gặp bố Adrian trước đây, đúng hơn là đã nhìn thấy ông ấy ở một bữa tiệc. Tôi chắc ông không biết tôi cũng như tai tiếng xung quanh tôi. Tôi gần như không có ấn tượng về mẹ Adrian. Anh kể rất ít về các thành viên trong gia đình, nói chung là chẳng kể về ai cả.

“Chỉ bố mẹ anh thôi à?” Tôi thận trọng hỏi. “Có ai trong gia đình anh mà em cần biết thêm không?”

“Ừm...” Adrian lại rút tay. Tôi nghĩ lần này anh cần một điều thuốc như một phương tiện tự vệ trước sự cảnh giác trong giọng nói của tôi. Lissa, theo như tôi thấy, dường như rất hào hứng với diễn biến câu chuyện. “Có thể bà cô yêu quý của anh cũng qua chơi”.

“Tatiana?” Tôi thốt lên. Tôi đã tự hỏi đến hàng trăm lần rằng làm sao mình lại may mắn đến mức được cặp kè với một chàng trai có họ với người đứng đầu cả thế giới Moroi. “Bà ấy ghét em! Anh biết nội dung câu chuyện lần trước giữa bà và em mà”. Bà hoàng đó đã phỉ báng tôi, hét vào mặt tôi rằng tôi quá tồi tệ để kết đôi với cháu trai bà ta và thông báo những “kế hoạch” hoàn hảo ghép anh với Lissa.

“Anh nghĩ bà ấy sẽ đến”.

“Ôi, thôi nào!”

“Không sao đâu”. Trông Adrian khá chân thật. “Hôm trước anh có nói chuyện với mẹ, và... anh không biết nữa. Bà Tatiana không ghét em lắm đâu”.

Tôi cau mày, cả ba chúng tôi lại tiếp tục đi. “Chắc nữ hoàng cũng ngưỡng mộ kết quả bài kiểm tra mới đây của cậu”. Lissa tưởng tượng.

“Có lẽ thế”, tôi nói, nhưng chẳng tin chút nào. Nếu có chuyện gì, việc bất tuân mệnh lệnh sẽ làm tôi trở nên đáng ghét hơn trong mắt nữ hoàng.

Tôi có cảm giác như bị phản bội vì Adrian đã đơn phương sắp đặt bữa tối này, nhưng giờ đây tôi chẳng thể làm gì khác được. Điểm đáng lạc quan duy nhất là việc bà cô ghé qua dường như chỉ là cách anh trêu chọc tôi. Tôi bằng lòng đến dùng cơm, và quyết định này khiến tâm trạng anh tốt hơn, đến nỗi anh chẳng buồn lục vấn Lissa khi tôi và cô nói rằng hai đứa sẽ đi “công chuyện riêng” vào buổi chiều. Các bạn học đang đi tham quan hoàng cung và các khu vực trực thuộc, đây là một phần của chương trình tuyên truyền, nhưng lần trước tôi đã xem tất cả rồi nên không cần tham gia. Tôi và Lissa để đồ đạc trong phòng riêng rồi tìm đến một góc thật xa của hoàng cung, nơi mà những người không-quá-hoàng-gia sinh sống.

“Cậu đã định kể cho tớ nghe phần còn lại của kế hoạch chưa?” Lissa hỏi.

Kể từ lúc Abe nói cho tôi biết về trại giam Victor, tôi đã liệt kê trong đầu một danh sách những vấn đề mà chúng tôi sẽ gặp phải. Chủ yếu có hai điều, giảm được một mục so với danh sách ban đầu tôi nghĩ khi nói chuyện với Abe. Nhưng mọi việc cũng không dễ dàng hơn. Trước tiên, chúng tôi không hề biết nhà ngục tọa lạc nơi nào ở Alaska. Thứ hai, chúng tôi không nắm được hệ thống bảo vệ và cấu trúc của nhà ngục. Chúng tôi không hề biết mình sẽ phải đột nhập vào cái gì.

Dù vậy, có điều thầm kín mách bảo tôi rằng có thể tìm thấy mọi câu trả lời ở một nguồn tin, nghĩa là tôi sẽ chỉ gặp phải một vấn đề tương đối khó khăn là tiếp cận nguồn tin đó thôi. Thật may mắn, tôi quen một người đủ sức giúp chúng tôi đạt được mục đích.

“Chúng ta sẽ đi tìm Mia”, tôi nói với Lissa.

Mia Rinaldi là một người bạn Moroi cũ, thực ra là một kẻ thù cũ, của chúng tôi. Cô từng là điển hình cho những kẻ nhân cách giả tạo. Cô đã thay đổi từ một con điếm đầy mưu đồ sẵn sàng yêu và ngủ với bất cứ ai thỏa mãn yêu cầu về sự nổi tiếng của cô ta thành một cô gái thực tế, tự tin, nhiệt tình học hỏi cách tự bảo vệ mình và những người khác khỏi Strigoi. Cô sống ở đây, trong hoàng cung với cha mình.

“Cậu nghĩ là Mia biết cách đột nhập vào một nhà ngục ư?”

“Mia cũng giỏi, nhưng tớ không nghĩ cô ấy giỏi tới mức đó. Dù vậy, cô ấy có thể giúp chúng ta lấy được mật tin”.

Lissa lầm bầm, “Không thể ngờ được là cậu dùng từ ‘mật tin’. Nghe như phim trinh thám ấy”. Cô nói kiểu cợt nhả, nhưng tôi cảm nhận được nỗi lo của cô. Giọng cô nhẹ nhàng, cố che giấu nỗi sợ hãi và sự khó chịu về việc trả tự do cho Victor, bất chấp lời hứa với tôi.

Những người không phải thành viên hoàng gia mà làm việc vặt cho cung điện thì sống trong những căn hộ cách xa lâu đài và khu vực của nữ hoàng. Lúc trước tôi đã lấy được địa chỉ của Mia, chúng tôi băng qua nhiều mảnh vườn được tưới tốt hoàn hảo, than thở với nhau suốt quãng đường về thời tiết nóng nực. Chúng tôi gặp được Mia ở nhà, giản dị trong quần jean, áo phông và que kem trên tay. Mắt cô mở to khi thấy chúng tôi ngoài hiên.

“Ôi, vinh hạnh quá!” Cô nói.

Tôi bật cười. Đó cũng là phản ứng của tôi. “Rất vui gặp lại cậu. Bọn tớ vào được không?”

“Tất nhiên”. Cô bước sang một bên. “Các cậu ăn kem chứ?”

Tôi nhận lời, lấy một que kem vị nho, ngồi với Mia và Lissa trong một phòng khách nhỏ. Nơi này khác xa vẻ sang trọng của những phòng khách hoàng gia, nhưng nó ấm áp, sạch sẽ và rõ ràng rất được gia đình Mia chăm chút.

“Tớ biết là tốt nghiệp sinh đã vào cung”, Mia nói, vén những lọn tóc vàng lên. “Tớ chỉ không biết trong số đó có các cậu hay không thôi. Cậu đã tốt nghiệp chưa?”

“Rồi”, tôi trả lời. “Đạt được một điểm số không đến nỗi tệ”. Tôi hất tóc lên để Mia nhìn thấy hình xăm của mình.

“Thật bất ngờ là họ vẫn để cậu trở lại sau khi cậu bỏ đi phiêu lưu một mình. Hay là cậu đã kiếm thêm được sự tín nhiệm từ chuyến đi ấy?”

Có vẻ như Mia đã nghe nhiều chuyện phóng đại về chuyến đi của tôi. Thế cũng ổn. Tôi không muốn kể lại sự thật, không muốn nhắc tới Dimitri.

“Theo cậu thì liệu có ai đủ sức ngăn Rose làm việc cô ấy muốn không?” Lissa mỉm cười hỏi. Tôi rất cảm kích nỗ lực đánh lạc hướng của cô, để không đi chi tiết về nơi tôi đã tới.

Mia cười và cắn một miếng kem chanh thật to. Thật lạ là cô không thấy buồn đến tận óc! “Đúng thế”. Mia nuốt miếng kem, và nụ cười dần biến mất, đôi mắt xanh lúc nào cũng sắc sảo nghiên cứu tôi một hồi. “Vậy bây giờ Rose đang muốn gì hả?”

“Này, chúng tớ rất vui vì được gặp cậu đây”, tôi nói.

“Tớ tin. Nhưng tớ cũng tin là cậu đang nuôi dưỡng một động cơ phía sau”.

Lissa càng lúc càng tỏ ra vui vẻ. Cô thích thú thấy tôi bị bắt thóp trong trò chơi điệp viên này. “Sao cậu lại nói vậy? Cậu hiểu rõ Rose đến thế hay cậu chỉ luôn cho rằng Rose có một động cơ bí mật?”

Giờ thì đến lượt Mia cười. “Cả hai”. Cô tiến về phía ghế ngồi, nhìn tôi bằng một cái nhìn nghiêm túc. Cô trở nên nhạy cảm như thế từ bao giờ nhỉ? “Thôi được rồi. Lãng phí thời gian cũng vô ích. Cậu cần tớ giúp gì nào?”

Tôi thở dài, thú nhận, “Tớ cần phải đột nhập vào tổng hành dinh”.

Không chỉ tôi, Lissa cũng phần nào cảm thấy áp lực. Tôi rất thông cảm cho cô. Đôi khi cô có thể giấu tôi những ý nghĩ trong lòng nhưng thực chẳng mấy khi những điều cô nói hoặc làm khiến tôi bất ngờ. Về phần mình, tôi vẫn tiếp tục giám sát cô. Lissa không hề biết đến phân nửa chuyện sẽ xảy ra, nhưng thành thực mà nói, nếu chúng tôi đang lên kế hoạch cho một vụ đột nhập đình đám vào nhà ngục, thì việc len vào tổng hành dinh cũng không choáng váng gì cho lắm.

“Ồ”, Mia nói. “Đừng phí thời gian với những việc cón con như thế”. Cô cười ngất quăng. “Đương nhiên là cậu không nên đến hỏi tớ. Cậu thừa sức tự làm được mà”.

“Liệu cậu có thể giúp tớ, giúp chúng tớ, vào được trong đó không?” Tôi hỏi. “Cậu quen những người canh gác ở đây... và bố cậu tự do ra vào rất nhiều nơi...” Tôi không biết chính xác ông Rinaldi làm công việc gì, nhưng đoán rằng có liên quan tới việc bảo dưỡng.

“Cậu tìm thứ gì ở đó?” Mia hỏi, nhưng rồi cô đưa tay ra hiệu ngăn cản trước khi tôi kịp nói. “Không, không. Tớ không cần biết chi tiết. Tớ chỉ cần biết cái chính để hình dung được sự vụ. Tớ tin chắc cậu không muốn đến đó chỉ để tham quan”.

“Tớ cần một số hồ sơ”. Tôi giải thích.

Mia nhướn mày. “Cá nhân ư? Cậu đang tìm việc à?”

“Tớ, không”. Hừm, đây không phải là một ý tồi nếu xem xét tình cảnh không thuận lợi của tôi đối với việc được phân công làm giám hộ cho Lissa. Nhưng không. Mỗi lúc chỉ nên tập trung vào một việc. “Tớ cần một số hồ sơ về những địa điểm an ninh khác như các trường học, các dinh hoàng gia, các nhà ngục. Tớ nghĩ rằng họ cất giấu những hồ sơ loại đó trong tổng hành dinh”. Tôi cố gắng giữ sắc thái bình thường khi nhắc đến điểm cuối cùng. Mia đã từng trải qua rất nhiều chuyện kì quặc, nhưng cô cũng có giới hạn của mình.

“Đúng thế”, cô trả lời. “Nhưng hầu hết thông tin được lưu giữ ở dạng điện tử. Việc thâm nhập nằm ngoài khả năng của cậu. Ngay cả khi cậu vào được một trong những máy tính của họ, cậu vẫn vấp phải các mật mã bảo vệ. Khi ra khỏi đó, họ sẽ khóa toàn bộ máy tính. Tớ không nghĩ là từ lần cuối mình gặp nhau đến giờ cậu đã có thể trở thành một tin tặc”.

Không, chắc chắn là không rồi. Và không giống hầu hết những người hùng trong các bộ phim điệp viên mà Lissa hay mang ra để trêu chọc tôi, tôi không có một người bạn nào am hiểu về công nghệ đủ để giúp tôi tiếp cận, phá được lớp an ninh và mật mã đó. Chết tiệt! Tôi chăm chăm nhìn

xuống chân và nghĩ xem liệu tôi có cơ hội nào để kiếm được thêm thông tin từ Abe không.

“Nhưng”, Mia nói, “nếu thông tin mà cậu cần không quá cập nhật, nó vẫn được giữ ở dạng bản thảo giấy”.

Tôi ngẩng đầu. “Ở đâu vậy?”

“Họ có rất nhiều phòng lưu trữ, nằm sâu dưới một trong số những tầng hầm. Toàn tài liệu là tài liệu, vẫn bị khóa bảo vệ, nhưng len vào đó dễ dàng hơn là đột nhập hệ thống máy vi tính. Nhưng nhắc lại, tất cả phụ thuộc vào thứ mà cậu cần. Thông tin có từ bao lâu rồi?”

Cuộc nói chuyện với Abe gây cho tôi ấn tượng là ngục Tarasov tồn tại đã lâu rồi. Chắc chắn sẽ tìm được tài liệu về nó trong những nơi lưu trữ này. Ất hẳn hệ thống an ninh đã được nâng cấp lên điện tử từ rất lâu rồi, nghĩa là chúng tôi sẽ không tìm được thông tin cập nhật từng giây từng phút ở phòng an ninh, nhưng tôi sẽ bắt đầu với những bản thiết kế nhà ngục.

“Phòng lưu trữ có thể là nơi chúng tớ cần. Cậu giúp chúng tớ vào đó được không?”

Mia trầm ngâm một lúc lâu, vẻ tập trung suy nghĩ. “Chắc là được”. Cô nhìn Lissa. “Cậu vẫn cưỡng chế người ta thành nô lệ của cậu được phải không?”

Lissa nhăn nhó. “Tớ không thích cách hình dung như vậy, nhưng đúng, tớ làm được”. Ép buộc là một trong những năng lực linh hồn.

Mia nghĩ ngợi thêm một hồi rồi khẽ gật đầu.

“Thôi được. Tầm hai giờ quay lại đây, để xem chúng ta sẽ làm được gì”.

Hai giờ chiều đối với phần còn lại của thế giới là nửa đêm đối với Moroi, những kẻ sống về đêm. Hành động giữa ban ngày có vẻ như không bí mật lắm, nhưng phải thừa nhận rằng kế hoạch của Mia dựa trên một sự thật là lúc đó sẽ ít người loanh quanh bên ngoài hơn.

Tôi đang nghĩ nên nán lại thêm một lúc hay quay về luôn, thì một tiếng gõ cửa cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Mia lưỡng lự và bỗng nhiên lộ vẻ thiếu thoải mái. Cô đứng dậy đi ra cửa, và một giọng nói quen thuộc vọng vào.

“Xin lỗi tớ đến hơi sớm, nhưng tớ...”

Christian bước vào phòng khách. Cậu ta đột ngột tắt tiếng khi nhìn thấy Lissa và tôi. Tất cả mọi người đều như đóng băng, nên tôi đành phải đứng ra giả vờ như không có tình huống khó xử nào ở đây.

“Chào Christian”, tôi hào hứng. “Cậu ổn chứ?”

Christian chăm chăm nhìn Lissa, và phải mất một lúc mới trả lời tôi. “Cũng ổn”. Rồi cậu ta bảo Mia, “Tớ có thể quay lại...”

Lissa vội vàng đứng dậy. “Không”. Cô nói, giọng điềm tĩnh và ra dáng công chúa. “Dù sao tớ và Rose cũng phải đi bây giờ”.

“Ừ đúng đấy”. Tôi đồng tình, theo bước cô. “Chúng tớ có... việc... phải làm. Chúng tớ không muốn phá đám...” Chết tiệt, tôi không biết họ đang chuẩn bị làm gì, và cũng không chắc là muốn biết.

Mia lấy lại điềm tĩnh, “Christian muốn kiểm tra một số đòn tớ đang tập luyện với những giám hộ ở học viện”.

“Tuyệt lắm”. Tôi giữ nụ cười trên môi, Lissa cũng vậy. Rồi chúng tôi tiến ra cửa. Lissa gắng đi tránh thật xa chỗ Christian. “Jill sẽ ghen đấy”.

Và không chỉ có Jill. Sau khi tạm biệt, tôi và Lissa rời khỏi nhà Mia. Trên đường về, tôi cảm nhận được nổi tức giận và ghen tuông tỏa ra qua mỗi liên kết.

“Đó chỉ là câu lạc bộ chiến đấu của họ thôi, Liss”, tôi nói, không cần cô phải trả lời. “Chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Họ chỉ đang chuẩn bị đấm, đá và làm những thứ chán ngán khác thôi”. Thực ra thì những thứ đó cũng khá là hay ho, nhưng tôi sẽ không ủng hộ việc Christian và Mia hẹn hò với nhau.

“Có thể là *hiện giờ* không có chuyện gì xảy ra”, Lissa lầm bầm, mắt nhìn xa xăm về phía trước. “Nhưng ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra? Họ

cùng nhau thực hành các đòn tự vệ, cái này sẽ dẫn đến cái kia...”.

“Thật nực cười”, tôi nói. “Đánh đấm thì có gì lãng mạn đâu”. Lại một lời nói dối, bởi mối quan hệ của tôi và Dimitri bắt đầu chính xác từ tình huống đó. Một lần nữa, tốt nhất là không nên nhắc lại chuyện cũ. “Thêm nữa, Christian không thể có vấn đề với Mia, Jill hay những cô gái mà cậu ta đi cùng được. Tớ không có ý công kích, nhưng Christian không giống kiểu đàn ông trắng hoa”.

“Anh ấy rất ưa nhìn”, Lissa phản đối, những cảm giác đen tối vẫn dâng trào trong cô.

“Ừ”, tôi thừa nhận, chăm chú nhìn lối đi. “Nhưng chỉ thế thôi thì chưa đủ. Với lại, tớ tưởng cậu không quan tâm đến những việc cậu ấy làm”.

“Tớ không thêm”, Lissa xác nhận, không hề thuyết phục bản thân, để mặc tôi. “Không một chút nào”.

Từ lúc đó đến hết ngày, mọi nỗ lực xoa dịu của tôi tỏ ra đều vô dụng với Lissa. Đầu tôi ong ong lời Tasha: *Tại sao cháu vẫn chưa giải quyết chuyện này?* Bởi vì Lissa và Christian quá vô lí, cả hai đều đề cao cảm giác bất bình của họ, khiến tôi cũng điên tiết theo. Christian rất hữu dụng trong những cuộc phiêu lưu bất hợp pháp của tôi, nhưng vì Lissa, tôi phải tránh xa cậu ta. Đến bữa tối, tôi đành phó mặc Lissa cho tâm trạng tồi tệ của cô. So với tình cảnh lãng mạn giữa cô và Christian, mối quan hệ bị gia đình nhà trai phản đối của tôi với tay chơi quý tộc hư hỏng tỏ ra còn đáng lạc quan hơn. Thế giới đang trở nên u buồn và ghê sợ làm sao. Tôi hứa với Lissa là xong bữa tối sẽ trở về ngay, rồi cùng nhau đi gặp Mia. Nhắc đến Mia, Lissa không vui chút nào, nhưng viễn cảnh khả thi của cuộc đột nhập khiến cô tạm thời không nghĩ đến Christian nữa.

Chiếc váy mà tôi mặc cho bữa tối có màu hạt dẻ, làm từ chất vải mỏng, nhẹ và rất hợp khí trời mùa hè. Cổ áo trễ và tay áo bông tạo cho nó dáng vẻ cổ điển. Với mái tóc đuôi ngựa buộc thấp để che đi vết xăm đang lành, trông tôi gần giống một cô bạn gái đúng mực. Về ngoài thật giỏi lừa dối người ta, bởi thực tế tôi là kẻ điên rồ tới mức đang lao đầu vào kế hoạch cứu người yêu cũ từ cõi chết trở về.

Bố mẹ Adrian sở hữu vĩnh viễn một dinh thự trong hoàng cung. Khi tôi đến nơi, Adrian quan sát tôi từ đầu tới chân, nụ cười nhẹ nhàng trên khuôn mặt cho thấy anh hài lòng với hình ảnh anh nhìn thấy.

“Chấp nhận được không?” Tôi hỏi, quay đi quay lại.

Anh vòng tay ôm eo tôi. “Được, thật không may! Anh đã mong là em sẽ trình diện trong một trang phục khêu gợi hơn cơ, một trang phục sẽ làm bố mẹ anh chướng mắt”.

“Đôi khi anh không quan tâm đến em như một người bình thường”, tôi vừa bước vào vừa quan sát xung quanh. “Kiểu như anh chỉ sử dụng em để gây sốc”.

“Cả hai chứ, ma cà rồng lai bé nhỏ. Anh quan tâm đến em, và anh dùng em để gây sốc”. Tôi giấu một nụ cười khi người quản gia nhà Ivashkov dẫn chúng tôi thẳng tiến đến phòng ăn. Thực ra trong các tòa nhà hoàng cung cũng có nhiều hàng ăn và quán cà phê, nhưng những hoàng thân như bố mẹ Adrian lại cho rằng dùng một bữa tối ở nhà riêng là sang trọng hơn. Về phần tôi, tôi thích dùng bữa ở ngoài, vì có nhiều cách trốn thoát hơn.

“Cháu chắc hẳn là Rose”.

Việc xem xét các lỗi ra của tôi bị cắt ngang bởi một quý bà Moroi cao lớn và rất duyên dáng. Bà vừa bước vào phòng, trên người là một chiếc váy sa tanh rất dài, màu lục sẫm. Chiếc váy phù hợp một cách hoàn hảo với màu mắt của bà ta, cũng như của Adrian, và khiến tôi thấy mình lạc lõng. Tóc bà sẫm màu, búi gọn. Bà nở một nụ cười ấm áp và nắm lấy tay tôi.

“Ta là Daniella Ivashkov”, bà nói. “Rất vui vì cuối cùng cũng được gặp cháu”.

Thật vậy không? Tôi tự động bắt tay đáp lễ. “Cháu cũng rất vui được gặp bác, thưa bác Ivashkov”.

“Hãy gọi ta là Daniella”. Bà quay sang Adrian, chỉnh lại cổ chiếc áo sơ mi bung cúc của anh. “Thực sự thì, con yêu”, bà nói. “Con không buồn nhìn gương trước khi bước ra khỏi cửa à? Tóc con trông như cái tổ quạ ấy”.

Adrian cố né khi Daniella định chạm lên đầu anh. “Mẹ đùa đấy à? Con đã mất hàng tiếng đồng hồ trước gương để làm được như thế này đấy”.

Daniella tỏ vẻ bất lực. “Đôi khi ta khó lòng xác định nổi không sinh thêm con là may mắn hay bất hạnh”. Đẳng sau bà, những người giúp việc im lặng dọn món lên bàn. Hơi nóng bốc lên từ các đĩa thức ăn, dạ dày tôi sôi lục bục. Tôi mong là ngoài mình ra không ai nghe thấy cả. Daniella nhìn xuống phía hành lang. “Nathan, anh nhanh lên được không? Thức ăn nguội hết bây giờ”.

Vài giây sau, sàn gỗ vọng lại tiếng bước chân nặng trĩu, và Nathan Ivashkov bước vào phòng. giống như vợ mình, ông ta ăn mặc rất lịch sự, cà vạt sa tanh màu xanh da trời nổi bật trên nền comle đen nặng nề. Tôi mừng là ở đây có điều hòa nhiệt độ, nếu không ông ta sẽ tan ra nước trong bộ đồ đó mất. Điểm đặc biệt nhất mà tôi còn nhớ ở ông từ lần trước là bộ ria và mái tóc bạc không giống ai. Tôi tự hỏi mái tóc của Adrian trông sẽ thế nào khi anh già đi. Ồ, tôi sẽ không bao giờ biết. Chắc chắn Adrian sẽ nhuộm tóc ngay khi có dấu hiệu chuyển sang màu xám, hay màu bạc.

Bố Adrian vẫn y hệt như tôi còn nhớ, nhưng chắc chắn ông ta không hề biết tôi là ai. Phải nói là ông ta thực sự giật mình khi nhìn thấy tôi.

“Đây là... à, bạn Adrian, Rose Hathaway”, Daniella nhẹ nhàng giới thiệu. “Anh nhớ không, nó đã nói là tối nay sẽ đưa bạn đến”.

“Rất vui được gặp cháu, ta là Ngài Ivashkov”.

Khác với vợ, ông ta không bắt tôi gọi bằng tên thân, điều này khiến tôi dễ chịu phần nào. Tên Strigoi đã biến đổi Dimitri cũng là Nathan, và một cái tên tôi không muốn nhắc đến. Bố Adrian quan sát tôi, nhưng không phải với sự thích thú như Adrian lúc trước. Ông nhìn tôi như nhìn một kẻ kì dị. “Ồ, ma cà rồng lai”. Ivashkov không thực sự khiếm nhã, chỉ tỏ ra không thích thú. Ý tôi là, ông ta không có ý gọi tôi là ả điểm máu hay gì khác. Chúng tôi cùng ngồi xuống và dùng bữa, mặc dù Adrian vẫn nở nụ cười bất cần đời đặc trưng, một lần nữa tôi bắt gặp cảm giác rằng anh đang *rất, rất* cần một liều thuốc. Có thể là rượu mạnh nữa. Ở gần bố mẹ không phải là điều anh thích. Khi người giúp việc rót rượu cho tất cả mọi người, Adrian

tỏ ra nhẹ nhõm và không thể kiềm chế nữa. Anh lơ đi ánh nhìn cảnh cáo của tôi.

Nathan giải quyết rất nhanh món thịt lợn sốt thơm, cử chỉ vẫn lịch lãm và đúng mực. “Vây”, ông nói, tập trung chú ý vào Adrian, “bây giờ Vasilisa đã tốt nghiệp, con sẽ làm gì tiếp theo? Con không định tiếp tục chui rúc ở Thánh Vlad với những học sinh cấp ba nữa chứ? Còn ích lợi gì nữa đâu”.

“Con không biết”, Adrian lười biếng nói. Anh lắc đầu, vò rối thêm mái tóc đã được cẩn thận làm rối trước đó. “Con muốn chơi với họ, họ cho rằng con vui tính hơn con nghĩ”.

“Bình thường thôi”, bố anh đáp lại. “Con chẳng vui tính tí nào cả. Đã đến lúc con làm việc có ích hơn rồi đây. Nếu con không quay lại đại học thì ít nhất cũng nên dự phần vào những buổi họp mặt làm ăn của gia đình. Cô Tatiana chiều con quá hóa hư, nhưng con có thể học được nhiều ở Rufus”.

Tôi cũng biết đủ về chính sự hoàng gia để nhận ra những cái tên. Thành viên lớn tuổi nhất của mỗi gia đình thường được phong là “hoàng tử” hoặc “công chúa”, họ nắm giữ một vị trí trong hội đồng hoàng gia và đủ tư cách để trở thành vua hoặc nữ hoàng. Khi Tatiana giành được vương miện, Rufus trở thành hoàng tử của dòng họ Ivashkov vì ông ta là người già nhất.

“Đúng thế”, Adrian trả lời vô cảm. “Con rất muốn biết làm thế nào mà ông ta có thể giữ bí mật về hai quý bà của ông ta với vợ”.

“Adrian!” Daniella ngắt lời, khuôn mặt xanh xao của bà bỗng đỏ bừng. “Đừng nói những điều như thế trong bữa tối, đặc biệt là trước mặt khách”.

Một lần nữa, Nathan tỏ ra không để ý đến tôi và nhún vai một cái thô thiển. “Cô ta thì vấn đề gì”. Tôi bặm môi vì thái độ đó, cố kiềm chế thôi thúc nghiên cứu xem có nên ném cái đĩa sứ kiểu Frisbee vào đầu ông ta không. Tôi quyết định sẽ không làm thế. Nathan quắc mắt nhìn Adrian. “Nhưng con thì có đấy. Ta không định để con ngồi sông tiêu tiền của chúng ta mà không làm gì cả”.

Tôi tự nhủ mình nên đứng ngoài chuyện này, nhưng tôi không thể giương mắt nhìn Adrian bị ông bố khó chịu hạ nhục. Adrian ngồi sưng mũi, nhưng Nathan không có quyền lấy anh ra làm trò cười. Ý tôi là, dù tôi cũng hay bồn chồn về lối sống của anh, nhưng đó là chuyện khác.

“Anh nên đến Lehigh cùng Lissa”, tôi đề nghị. “Tiếp tục nghiên cứu về linh hồn với cô ấy và rồi... tiếp tục những việc anh đang làm dở hời còn ở đại học...”

“Nhậu nhẹt và trốn học”, Nathan nói.

“Nghệ thuật”, Daniella nói. “Adrian học lớp nghệ thuật”.

“Thật à?” Tôi hỏi, quay nhìn Adrian đầy bất ngờ. Dù sao tôi cũng có thể tưởng tượng anh theo phong cách nghệ thuật. Nó hợp với tính khí thất thường của anh. “Thế thì càng tuyệt. Anh có thể tiếp tục nghiên cứu nghệ thuật”.

Adrian nhún vai và uống hết ly rượu thứ hai. “Anh không biết. Trường đại học này sẽ có cùng vấn đề với trường đại học trước của anh”.

Tôi nhướn mày. “Vấn đề gì?”

“Bài tập về nhà”.

“Adrian”, bố anh gầm gừ.

“Không sao đâu”, Adrian hớn hử nói, và tùy tiện đặt tay lên bàn. “Con không cần làm việc hay trợ cấp. Sau khi con và Rose cưới nhau, lũ trẻ và con sẽ sống bằng tiền lương giám hộ của cô ấy”.

Mọi người chờ ra, tôi cũng vậy. Tôi thừa biết Adrian đang nói đùa. Ý tôi là, ngay cả khi anh ấy nuôi dưỡng ý định hôn nhân và những đứa trẻ (nhưng tôi khá chắc là anh không hề), thì mức lương còi cọc của một giám hộ sẽ không bao giờ đủ chu cấp cho cuộc sống xa hoa mà anh yêu cầu.

Tuy nhiên, bố Adrian không nghĩ anh đang đùa. Daniella bán tín bán nghi, về phần mình, tôi không thấy dễ chịu chút nào. Đây là một chủ đề rất rất tồi tệ để đưa ra trong một bữa tối như thế này, và tôi không thể tin được là Adrian lại hành động như vậy. Tôi thậm chí không nghĩ rằng đó là lỗi của rượu. Adrian chỉ muốn làm bố mình dẫn vật thật nhiều. Không khí im

lặng khùng khiếp mỗi lúc một nặng nề. Bản năng lấp đầy chỗ trống trong những cuộc nói chuyện của tôi trỗi dậy, nhưng có cái gì đó thôi thúc tôi giữ im lặng. Tình trạng căng thẳng cứ mãi gia tăng. Bỗng tiếng chuông cửa vang lên, và cả bốn người chúng tôi gần như nhảy ra khỏi ghế.

Người quản gia, Torrie, vội vàng ra tiếp đón, và tôi thở phào nhẹ nhõm. Một vị khách không mời mà tới có thể giúp xóa đi sự căng thẳng này.

Hoặc có thể là không.

Torrie lấy hơi quay lại, bối rối nhìn hết từ Daniella sang Nathan. “Nữ hoàng Tatiana”.

Không. Thế. Nào.

Ba người nhà Ivashkovs lập tức đứng dậy, và nửa giây sau, tôi đứng lên theo họ. Tôi đã không tin khi Adrian nói có thể Tatiana sẽ đến. Về mặt anh cho thấy anh cũng hơi bất ngờ. Nhưng thực tế là bà ta đang ở đây. Nữ hoàng bước vào phòng, thanh tao trong trang phục công việc thường ngày: quần may ô đen, áo khoác ngoài, áo cánh lụa đỏ bên trong. Những chiếc ghim tóc nạm ngọc lấp lánh trên mái tóc sẫm màu, đôi mắt thể hiện rõ quyền lực nhìn xuống tất cả khi chúng tôi cúi chào. Ngay cả gia đình của chính bà ta cũng phải tuân theo lễ nghi.

“Cô Tatiana”, Nathan nói, cố ép mình gượng một thứ gọi là nụ cười trên mặt. Tôi không nghĩ là ông ta thường phải làm thế. “Mời cô dùng bữa tối với gia đình cháu luôn?”

Nữ hoàng phẩy tay từ chối. “Không, không. Ta không thể ở lại. Ta đang trên đường đến gặp Priscilla, dù vậy ta vẫn rẽ qua vì nghe tin Adrian đã trở về”. Bà nhìn anh. “Không thể tin được là cháu đã ở đây cả ngày mà vẫn chưa đến thăm ta”. Giọng bà điềm tĩnh, nhưng tôi thì có nét âu yếm ánh lên trong mắt. Thật đáng sợ. Bà ta không phải là kiểu người hiền từ và dịu dàng. Việc chứng kiến bà ngoài đời thường thật khó tin. Adrian cười mỉm với bà. Vào giờ phút này, rõ ràng anh là người cảm thấy dễ chịu nhất trong phòng. Tôi không bao giờ hiểu được lý do. Tatiana yêu quý và chiều chuộng Adrian. Không có nghĩa là bà ta không yêu quý những thành viên

khác trong gia đình, chỉ rõ ràng một điều rằng anh là đứa cháu yêu quý nhất của Tatiana. Cứ nhìn lối sống lêu lổng chơi bời của Adrian, tình yêu đó khiến tôi thật khó tin.

“À, cháu nghĩ là bà có việc quan trọng phải làm hơn là gặp cháu”, anh nói. “Hơn nữa, cháu đã cai thuốc rồi, vì vậy từ giờ chúng ta sẽ không thể lén hút thuốc cùng nhau phía sau phòng thiết triều nữa”.

“Adrian!” Nathan quát, mặt đỏ phừng phừng. Không biết đã bao nhiêu lần ông ta phải kêu tên con trai mình với vẻ bức tức. “Cô ạ, cháu xin lỗi...”

Tatiana lại phẩy tay. “Ồ, im lặng nào Nathan. Không ai muốn nghe xin lỗi đâu”. Tôi suýt nghẹt thở. Ở chung trong một căn phòng với nữ hoàng thực sự rất kinh khủng nhưng cũng đáng khi được xem bà ta sỉ nhục Ivashkov. Tatiana quay lại phía Adrian, dịu dàng. “Cuối cùng cháu đã cai thuốc rồi ư? Cũng đến lúc rồi đấy. Ta đoán là nhờ người?”

Phải mất một lúc lâu tôi mới nhận ra là bà ta đang nói chuyện với tôi. Đến tận lúc này, tôi vẫn hi vọng là bà ta sẽ thậm chí không để ý đến tôi. Đó có vẻ như là lời lí giải duy nhất cho việc bà ta đã không la lên bảo họ mang một ả điếm máu nổi loạn ra ngoài. Thật sốc quá! Giọng bà ta cũng không hề gợn âm điệu buộc tội. Thậm chí còn... tỏ ra khích lệ.

“Dạ, không phải nhờ thần đâu, thưa bệ hạ”, tôi nói. Thái độ nhu mì của tôi khác một trời một vực so với thái độ trong lần gặp trước. “Adrian mới là người có, à, có quyết tâm thực hiện”.

Tatiana tặc lưỡi. “Rất khéo miệng. Họ nên đề cử người thành một nhà chính trị”.

Nathan không thích mọi người chú ý đến tôi. Chắc chắn là tôi cũng không muốn, dù dễ chịu hay không. “Tối nay cô và Priscilla phải bàn việc à? Hay là chỉ dùng bữa tối thân mật?”

Tatiana không nhìn tôi nữa. “Cả hai. Có một vài mâu thuẫn giữa các dòng họ quốc tế. Không công khai, nhưng dần dần lộ ra ngoài. Người ta đang âm ỉ lên về chuyện bảo mật. Nhiều người đã sẵn sàng để huấn luyện ngay từ bây giờ. Nhiều người thì lại đang băn khoăn không biết các giám

hộ có thể làm việc mà không nghỉ ngơi không?”. Bà ta đảo mắt. “Và đó là những người phục tùng nhất”.

Không ai đưa ra thắc mắc nào cả. Chuyển viếng thăm đã trở nên thú vị hơn rất nhiều. “Cháu mong rằng cô sẽ giải tán đội quân tự lực”, Nathan nói. “Việc chúng ta phải chiến đấu bên cạnh các giám hộ thật lố bịch”.

“Sự lố bịch”, Tatiana nói, “chính là xung đột giữa các tầng lớp hoàng gia. Đó mới là cái ta muốn “giải quyết”. Giọng bà bỗng nhiên sang sảng, rất ra dáng nữ hoàng. “Chúng ta là những người đứng đầu các Moroi. Chúng ta phải làm gương. Chúng ta phải đoàn kết thống nhất để tồn tại”.

Tôi tò mò quan sát Tatiana. Nghĩa là gì đây? Bà không tỏ ra đồng tình hay phản đối quan điểm của Nathan về việc Moroi chiến đấu. Bà chỉ nhắc đến việc thiết lập hòa bình giữa những thần dân của mình. Nhưng làm thế nào? Bà ủng hộ thay đổi hay muốn đập tan nó? An ninh là một nỗi lo lớn cho mọi người sau vụ tấn công, và nghĩa vụ của bà là phải tìm ra cách giải quyết.

“Nghe có vẻ khó hiểu với cháu”, Adrian nói, tỏ ra bàng quan với mức nghiêm trọng của vấn đề. “Nếu bà cần một liều thuốc ngay bây giờ, cháu sẽ hút một liều ngoại lệ”.

“Ta sẽ sắp xếp một cuộc gặp thích hợp với cháu vào ngày mai”, bà ta thờ ơ nói. “Để thuốc lá ở nhà”, rồi liếc ly rượu trống không của anh. “Và cả những thứ khác nữa”. Ánh mắt bà nghiêm khắc và lạnh lùng, cho dù nó biến mất nhanh như lúc hiện ra, tôi vẫn cảm thấy nhẹ người. Đây mới chính là Tatiana mà tôi biết.

Adrian kính cẩn. “Tuân lệnh”.

Tatiana liếc qua chúng tôi một lượt. “Bữa tối vui vẻ”, là những lời tạm biệt cuối cùng của bà. Chúng tôi cúi chào lần nữa, và bà bước ra cửa. Khi bà đi, tôi nghe thấy những tiếng rì rầm bàn cãi. Tôi nhận ra là bà đi cùng với một đoàn tùy tùng và bắt họ đứng ở phòng chờ trong khi vào phòng ăn để gặp Adrian.

Bữa tối lại im lìm. Chuyến viếng thăm của Tatiana để chúng tôi lại trong vũng sờ. Ít nhất thì điều đó có nghĩa là tôi không phải nghe Adrian và bố anh cạnh khốe nhau. Daniella gần như là người duy nhất nói chuyện với tôi, hỏi về sở thích của tôi, và tôi nhận ra là bà không góp một lời nào trong cuộc viếng thăm ngắn ngủi của Tatiana. Daniella cười chổng để trở thành một thành viên của dòng họ Ivashkov, và tôi tự hỏi liệu bà có cảm thấy gần gũi với nữ hoàng không.

Kết thúc bữa ăn, Nathan quay lại phòng làm việc. Daniella tươi cười, “Con nên về nhà nhiều hơn”, bà bảo Adrian, vuốt tóc anh mặc cho anh chống cự. “Và cháu được chào đón bất cứ lúc nào, Rose”.

“Cảm ơn bác”, tôi lúng búng. Tôi chăm chú quan sát xem liệu bà có đãi bồi không, nhưng có lẽ không. Thật vô lí! Moroi không ủng hộ mối quan hệ lâu dài với ma cà rồng lai. Moroi hoàng tộc càng không. Và Moroi hoàng tộc có họ với nữ hoàng thì *đặc biệt* không, chỉ ít những tiền lệ đã chỉ ra như vậy.

Adrian thở dài. “Sẽ thế nếu ông ta không ở đây. Ôi, chết tiệt! Nhắc mới nhớ. Lần trước con để quên áo khoác ở đây chỉ vì con muốn biến khỏi nhà thật nhanh”.

“Anh có, phải đến, năm mươi cái áo khoác”, tôi bình luận.

“Hỏi Torrie xem”, Daniella nói. “Bà ấy sẽ biết nó ở đâu”.

Adrian đi tìm người quản gia, để tôi lại với mẹ anh. Lẽ ra tôi nên nói những chuyện nhỏ nhặt vu vơ, nhưng sự tò mò trong tôi lại trỗi dậy.

“Bữa tối rất tuyệt”, tôi thành thực nói với bà. “Và cháu mong rằng bác sẽ không hiểu sai điều này... nhưng ý cháu là... hình như bác không phản đối chuyện cháu và Adrian hẹn hò”.

Bà trầm ngâm gật đầu. “Đúng vậy”.

“Và..”. Cũng phải nói thêm. “Tatia... Nữ hoàng Tatiana cũng có vẻ chấp nhận”.

“Phải rồi”.

Phải cố lắm tôi mới không há hốc miệng ngạc nhiên. “Nhưng... ý cháu là, lần trước cháu nói chuyện với nữ hoàng, bà tỏ rất tức giận. Bà nhắc đi nhắc lại rằng sẽ không bao giờ đồng ý chuyện chúng cháu hẹn hò trong tương lai hoặc lấy nhau hay bất cứ hành động nào tương tự như thế”. Tôi co rúm người, nhớ lại lời nói đùa của Adrian. “Cháu nghĩ là bác cũng cảm thấy như thế. Ngài Ivashkov hiển nhiên phản đối. Bác hẳn không thể nào muốn con trai mình sống với một ma cà rồng lai cả đời được”.

Nụ cười của Daniella tử tế nhưng gượng gạo. “Cháu có thực sự muốn chung sống với nó cả đời không? Cháu có định lập gia đình với nó không?”

Câu hỏi khiến tôi hoàn toàn bất ngờ. “Cháu... không... ý cháu là, cháu không có ý nghĩ không tốt về Adrian. Cháu chỉ chưa bao giờ...”

“Chưa bao giờ nghĩ đến chuyện lập gia đình đúng không?” Daniella gật đầu về thông thái. “Ta cũng đoán được. Tin ta đi, từ lâu ta đã biết là Adrian chẳng bao giờ nghiêm túc rồi. Tất cả mọi người đều đi đến một kết luận thậm chí chưa xảy ra. Ta đã nghe nhiều về cháu, Rose ạ, mọi người đều đã nghe. Và ta ngưỡng mộ cháu. Dựa trên những gì ta được biết, ta tin cháu không phải là kiểu người sẽ từ bỏ công việc giám hộ để trở thành một bà nội trợ”.

“Bác nói đúng”, tôi thừa nhận.

“Vì thế ta thấy không có vấn đề gì cả. Cả hai đều còn trẻ. Bây giờ hai đứa có quyền tận hưởng cuộc sống và làm những việc mình muốn, nhưng cháu và ta biết rằng ngay cả khi cháu hẹn hò với Adrian đến hết quãng đời còn lại, cháu vẫn sẽ không bao giờ lập gia đình. Như thế chẳng liên quan gì đến ý kiến của Nathan hay bất cứ ai. Đó là luật lệ của thế giới này. Đó là con người cháu. Ta thấy rõ ý định trong mắt cháu. Tatiana cũng đã nhận ra, và đây là lí do khiến bà ấy bỏ qua. Cháu cần phải ra ngoài chiến đấu, cháu sẽ ra ngoài chiến đấu. Ít nhất là nếu cháu thực sự muốn trở thành một giám hộ”.

“Cháu thực sự muốn”. Tôi ngược nhìn bà, tâm phục khẩu phục. Quan điểm của Daniella thật đúng đắn. Trong số hoàng thân tôi biết, bà là người đầu tiên không tỏ ra phản đối hay điên tiết với chuyện Moroi và ma cà rồng

lai cặp kè. Nếu những người khác cũng cùng quan điểm với bà thì cuộc sống của rất nhiều người sẽ dễ dàng hơn hẳn. Bà nói đúng. Nathan nghĩ gì không quan trọng. Dimitri có ở đây hay không cũng không quan trọng. Điểm cốt lõi là tôi và Adrian sẽ không chung sống trọn đời, bởi tôi sẽ luôn phải làm nhiệm vụ của một giám hộ, không rảnh rỗi suốt ngày như anh. Nhận thức này khiến mọi sự dễ dàng hơn... nhưng cũng nhen lên trong tôi một chút buồn.

Phía sau Daniella, tôi thấy Adrian đang đi vào hành lang. Daniella cúi về phía trước, hạ giọng thì thầm với tôi. Có sự khắc khoải trong lời bà, giọng điệu của một người mẹ đầy quan tâm. “Rose à? Ta không phản đối chuyện hai đứa hẹn hò và tận hưởng niềm hạnh phúc, nhưng làm ơn đừng khiến nó *quá* đau khổ khi đến lúc”.

Bốn

TÔI NGHĨ TỐT NHẤT là không nên kể về cuộc nói chuyện với Daniella cho Adrian biết. Không cần đến năng lực đọc ý nghĩ tôi cũng có thể cảm nhận được tâm trạng ngổn ngang trong anh trên đường về nhà khách. Ông bố làm anh khó chịu, nhưng sự chấp thuận của mẹ lại khiến anh hào hứng. Tôi không muốn phá hỏng tâm trạng bằng việc cho Adrian biết Daniella đồng ý cho chúng tôi hẹn hò chỉ vì bà cho rằng hai đứa đang yêu đương tạm thời cho vui.

“Vậy là em sắp đi với Lissa à?” anh hỏi khi chúng tôi về tới phòng.

“Vâng, em xin lỗi. Anh biết đấy chuyện con gái”. Và theo ý tôi, chuyện con gái là thám thính và đột nhập.

Adrian có vẻ hơi thất vọng, nhưng tôi biết anh không hề ghen với tình bạn của chúng tôi. Anh mỉm cười ôm tôi vào lòng và cúi xuống trao cho tôi một nụ hôn. Đôi môi chúng tôi chạm vào nhau, hơi ấm luôn làm tôi bất ngờ đó truyền sang tôi. Sau khoảnh khắc ngọt ngào, chúng tôi chia tay, ánh mắt Adrian cho thấy điều đó thật không dễ dàng.

“Gặp anh sau”, tôi nói. Anh nhẹ hôn tạm biệt tôi rồi quay về phòng.

Ngay lập tức tôi tìm gặp Lissa trong phòng riêng. Cô đang nhìn chăm chăm vào một cái thìa bạc, và qua mỗi liên kết, tôi có thể nhận biết được ý định của cô. Cô đang cố yểm phép ép buộc để bất cứ ai cầm chiếc thìa cũng thấy vui vẻ. Tôi đang tự hỏi cô làm bùa cho bản thân hay chỉ là một thí nghiệm thông thường. Tôi không lục soát tâm trí cô để tìm hiểu.

“Một cái thìa à?” tôi hỏi vẻ thích thú.

Lissa nhún vai đặt thìa xuống. “Này, chẳng dễ mà lúc nào cũng tìm được bạc. Tớ phải bằng lòng với bất cứ thứ gì kiếm được”.

“Tốt thôi, nó sẽ tạo nên những bữa tối vui vẻ”.

Lissa cười và gác chân lên cái bàn cà phê gỗ mun giữa phòng. Mỗi lần nhìn thấy nó, tôi khó mà không nhớ tới những món đồ gỗ màu đen bóng lộn trong căn hộ giam cầm tôi ở Nga. Tôi đã chiến đấu với Dimitri bằng cái cộc làm từ chân của một chiếc ghế cùng kiểu với chiếc bàn này.

“Nhắc mới nhớ... bữa tối *của cậu* thế nào?”

“Không tệ như tớ nghĩ”, tôi thừa nhận. “Dù vậy tớ cũng chưa bao giờ nghĩ bố Adrian lại tệ như thế. Mẹ anh ấy khá tốt. Bà không hề phản đối chuyện bọn tớ hẹn hò”.

“Đúng vậy, tớ đã từng gặp Daniella. Bà ấy tốt... dù vậy tớ cũng chưa bao giờ nghĩ bà sẽ đồng ý với chuyện hẹn hò rùm beng của cậu. Tớ không cho là nữ hoàng cũng đến đâu đấy?” Lissa chỉ đùa thôi, do vậy câu trả lời của tôi làm cô bối rối.

“Bà có đến, và... cũng không kinh khủng lắm”.

“Cái gì cơ? Cậu nói là ‘không kinh khủng’ à?”

“Tớ biết, tớ biết. Thật điên rồ. Tatiana tạt qua để thăm Adrian, và bà cư xử như thể sự có mặt của tớ chẳng là gì to tát”. Tôi không đề cập đến quan điểm chính trị của Tatiana đối với việc Moroi luyện tập chiến đấu. “Đương nhiên, ai mà biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu Tatiana ở lại? Chắc bà sẽ trở về với bản chất của mình. Đến lúc đó thì chắc tớ phải cần cả một bộ đồ ăn bạc thần kì để ngăn bản thân đâm bà ta một dao”.

Lissa rên rỉ. “Rose, cậu *không thể* nói đùa những chuyện như thế được”.

Tôi cười toe. “Tớ nói những điều cậu sợ không dám nói”.

Lissa cười đáp lại. “Lâu lắm rồi tớ mới nghe câu này”, cô dịu dàng đáp. Hành trình đến Nga đã làm rạn nứt tình bạn của chúng tôi và kết cục làm tôi nhận ra tình bạn đó có ý nghĩa với tôi đến nhường nào.

Chúng tôi tán chuyện giết thời gian, nói về Adrian và những tin vụn vặt khác. Tôi nhẹ nhõm hơn khi thấy Lissa đã vượt qua cảm giác tồi tệ trước đó

về Christian, nhưng khi ngày dần qua, sự hồi hộp của cô về điệp vụ trước mắt với Mia lại dâng lên.

“Sẽ ổn cả thôi”, tôi nói với Lissa trên đường tới chỗ Mia. Chúng tôi băng qua những sân cung điện, trong trang phục thoải mái, quần jean và áo phông. Thật tuyệt vì được thoát khỏi giờ giới nghiêm ở trường, nhưng một lần nữa, cảm giác phải làm việc dưới ánh nắng chói chang thật không kín đáo cho lắm. “Dễ thôi mà”.

Lissa liếc nhìn tôi nhưng không nói gì. Giám hộ là lực lượng an ninh trong thế giới của chúng tôi, và đây chính là tổng hành dinh. Đột nhập vào trong không hề dễ dàng.

Dù vậy, trông Mia có vẻ quyết tâm khi chúng tôi gặp cô. Thái độ, và nhất là trang phục toàn đồ đen của cô, thực sự khích lệ tôi. Thật ra bộ đồ chẳng có tác dụng gì dưới ánh nắng, nhưng cách ăn vận này khiến việc đột nhập trở nên hợp lí hơn. Tôi vô cùng tò mò muốn biết giữa cô và Christian đang có chuyện gì, Lissa cũng thế. Nhưng dù sao đó cũng là một trong những chủ đề tốt nhất không nên bàn luận.

Mia giảng giải kế hoạch của cô cho chúng tôi, tôi phải thừa nhận rằng có khoảng sáu mươi lăm phần trăm khả năng thành công. Lissa cảm thấy không thoải mái với nhiệm vụ của mình bởi nó bao gồm cả việc ép buộc, nhưng cô đồng ý thực hiện. Chúng tôi xem xét kĩ lưỡng mọi chi tiết thêm một lúc rồi tiến về phía tòa nhà điều hành hoạt động của giám hộ. Tôi đã đến đây một lần, hồi Dimitri dẫn tôi vào gặp Victor trong phòng giam ngay cạnh tổng hành dinh giám hộ. Tôi chưa bao giờ có nhiều thời gian xem xét văn phòng chính, nhưng đúng như Mia dự đoán, vào giờ này trong ngày, nơi đây rất vắng người.

Bước vào trong, chúng tôi bắt gặp một khu vực tiếp tân giống như ở bất cứ văn phòng điều hành nào khác. Một giám hộ nghiêm nghị ngồi bên bàn máy tính, sắp xếp những ngăn kéo và bàn làm việc xung quanh. Vào thời điểm này, anh ta không có nhiều việc để làm, nhưng vẫn đề cao cảnh giác. Phía sau anh ta là một cánh cửa thu hút sự chú ý của tôi. Mia bảo cánh

cửa này là dẫn vào những bí mật của giám hộ, vào những tài liệu, những trụ sở chính và khu vực giám sát các vùng trọng điểm của cung điện.

Dù nghiêm nghị hay không, người giám hộ cũng mỉm cười với Mia. “Bây giờ hơi muộn rồi còn gì? Không phải em đến đây để tập luyện đấy chứ?”

Mia cười đáp lại. Chắc hẳn đây là một trong những giám hộ Mia quen biết khi ở hoàng cung. “À, em đi với một vài người bạn và muốn đưa họ đi tham quan chút thôi”.

Người giám hộ cau mày nhìn sang tôi và Lissa, rồi gật đầu nhận ra. “Công chúa Dragomir. Giám hộ Hathaway”. Danh tiếng đã đi trước chúng tôi. Đây là lần đầu tiên tôi được nhắc đến bằng chức vụ mới của mình. Tiếng chào làm tôi giật mình và khiến tôi cảm thấy hơi tội lỗi vì việc phản bội lại tổ chức mà tôi vừa trở thành một thành viên.

“Đây là Don”, Mia giới thiệu. “Anh Don, công chúa muốn nhờ anh một việc”. Cô cười đầy ẩn ý với Lissa.

Lissa lấy một hơi dài, tôi cảm giác được sức nóng của phép ép buộc qua mỗi liên kết khi cô tập trung nhìn vào mắt anh ta. “Don”, cô ra lệnh, “đưa cho chúng tôi chìa khóa và mật mã tới phòng lưu tài liệu dưới tầng hầm. Và lo liệu để tắt hết tất cả các camera ở những khu vực ấy đi”.

Don nhú mày. “Tại sao tôi lại..”. Lissa tiếp tục tập trung nhìn, tôi thấy mức cường chế tăng lên. Sự phản kháng trên khuôn mặt Don dần biến thành sự phục tùng, tôi thở phào nhẹ nhõm. Rất nhiều người đủ sức kháng cự phép ép buộc đặc biệt là phép ép buộc của những Moroi bình thường. Phép ép buộc của Lissa mạnh hơn rất nhiều nhờ sự trợ giúp của linh hồn, dù vậy cũng không chắc là không ai kháng cự được.

“Tất nhiên”, Don nói rồi đứng bật dậy. Anh ta mở ngăn kéo ra và đưa cho Mia một bộ chìa khóa, cô chuyển nó cho tôi. “Mật mã là 4312578”.

Tôi ghi nhớ. Don ra hiệu cho chúng tôi đi qua cánh cửa toàn năng. Đằng sau nó, các hành lang dẫn về mọi hướng. Anh chỉ hành lang bên tay

phải. “Dưới đó. Rẽ trái ở cuối hành lang, đi xuống hai tầng, cánh cửa bên tay phải ấy”.

Mia nhìn tôi để xác nhận rằng tôi đã hiểu. Tôi gật đầu, và cô quay về phía Don. “Bây giờ, hãy đảm bảo cho tất cả camera giám sát đều tắt”.

“Đưa chúng tôi đến nơi”, Lissa nói đồng dục.

Don không thể kháng cự được chỉ thị của Lissa, cô cùng Mia đi theo anh ta, để tôi lại một mình. Phần này của kế hoạch phụ thuộc hết vào tôi, và tôi hồi hải đi xuống cầu thang. Thiết bị không nhiều, nhưng vẫn có khả năng tôi bắt gặp ai đó và sẽ không phép ép buộc nào giúp tôi thoát khỏi rắc rối cả.

Chỉ dẫn đường đi của Don rất chính xác, nhưng điền mật mã xong và bước vào tầng hầm, tôi vẫn chưa biết phải làm gì. Hàng dãy kệ tủ đầy ngăn kéo tài liệu xếp dọc một căn phòng khổng lồ. Tôi không thể nhìn thấy dãy cuối cùng. Những kệ tủ cao năm tầng, ánh sáng mờ nhạt của lưu huỳnh và sự im lặng kì quái gây cảm giác ghê sợ, giống như bị ma ám. Tất cả những thông tin về giám hộ từ trước khi được nâng cấp lên điện tử. Chỉ có Chúa mới biết những tài liệu này có từ bao giờ. Từ thời Trung cổ ở châu Âu? Đột nhiên tôi rùng mình tự hỏi liệu mình có tìm được thứ đang cần hay không.

Tôi bước đến kệ tủ bên trái, nhẹ người khi thấy nó được đánh mã. AA1. Bên dưới là AA2 và tiếp tục.Ồ tuyệt! Tôi phải đi qua hàng đồng kệ tủ chỉ để qua hết những cái được đánh mã A. Thật may mắn vì nó được sắp xếp đơn giản theo thứ tự bảng chữ cái ABC, nhưng bây giờ thì tôi đã biết tại sao những kệ tủ này được lưu giữ mãi mãi. Tôi phải đi ngược lại khoảng ba phần tư căn phòng để tìm được đến những kệ tủ đánh mã T. Và mãi đến khi tìm được đến ngăn kéo đánh mã TA27, tôi mới tìm thấy tài liệu mình cần về nhà ngục Tarasov.

Tôi thở gấp. Bộ tài liệu rất dày, chứa đủ dạng văn bản. Có những trang về lịch sử của nhà ngục và hướng di chuyển nhà ngục, cũng như là những bản thiết kế cho từng vị trí của nó. Thật khó tin. Quá nhiều thông tin... nhưng tôi cần thông tin nào? Thông tin nào mới là hữu dụng? Câu trả lời là

tất cả. Tôi đóng ngăn kéo lại và kẹp cặp tài liệu dưới cánh tay. Tốt rồi! Đã đến lúc ra khỏi đây.

Tôi quay người và bắt đầu đi nhẹ nhàng chạy về phía cửa ra. Bây giờ tôi đã có thứ mình cần, phải nhanh chóng thoát ra. Tôi vừa sắp tới cửa thì bỗng có tiếng bấm nhẹ, và cánh cửa bật mở. Tôi sững người khi một ma cà rồng lai xa lạ bước vào trong. Anh cũng sững sờ như tôi, rõ ràng kinh ngạc, và tôi thấy may mắn vì không bị anh ép sát vào tường và thăm vấn.

“Cô là Rose Hathaway”, anh ta nói. Ôi lạy Chúa lòng lành! Liệu có ai ở đây không biết tên tôi không?

Tôi hồi hộp, không biết nên mong chờ điều gì, nhưng vẫn đối đáp như thể việc gặp nhau ở đây là chẳng cần bàn cãi. “Đúng vậy. Còn anh là ai?”

“Mikhail Tanner”. Anh vẫn thắc mắc. “Cô làm gì ở đây?”

“Chạy vật thôi”, tôi thở dài, chỉ vào tập tài liệu. “Giám hộ phụ trách nơi này đang cần vài thứ”.

“Cô nói dối”, anh kết tội. “Tôi là người chịu trách nhiệm lưu trữ. Nếu có ai cần tài liệu, người ta sẽ cử tôi xuống”.

Ôi chết tiệt! Kế hoạch đã sụp đổ. Dù vậy, khi đứng đó, một ý nghĩ kì lạ bỗng nảy ra trong đầu tôi. Trông bề ngoài của anh không quen chút nào: tóc nâu xoắn, cao tầm thước, khoảng gần ba mươi tuổi. Thực sự rất dễ nhìn. Nhưng cái tên... tên của anh ta có vẻ...

“Cô Karp”, tôi hồn hển. “Anh là người... anh là người đã từng hẹn hò với cô Karp”.

Mikhail sững người, đôi mắt xanh cẩn trọng dò xét. “Cô biết những gì?”

Tôi nuốt khan. Việc tôi từng làm hoặc cố gắng làm vì Dimitri không phải là chưa có tiền lệ. “Anh yêu cô Karp. Anh đi tìm để giết cô ấy... sau khi cô biến thành Strigoi”.

Cô Karp đã từng là giáo viên của chúng tôi vài năm trước. Cô là một người sử dụng linh hồn, khi những hệ quả của nó khiến cô phát điên, cô đã làm điều duy nhất có thể để cứu linh hồn mình: biến thành một Strigoi.

Mikhail người yêu cô, đã làm điều duy nhất *anh biết* để kết thúc bi kịch này: tìm kiếm và giết cô. Không ngờ tôi lại đứng ở đây, mặt đối mặt với người anh hùng của một câu chuyện tình gần bi kịch như câu chuyện của tôi.

“Nhưng anh không tìm thấy cô ấy”, tôi nhẹ nhàng nói. “Phải không?”

Mikhail mất một lúc khá lâu để tìm câu trả lời, ánh mắt căng thẳng nhìn tôi. Tôi tự hỏi anh đang nghĩ gì. Về Sonya? Về nỗi đau của bản thân? Hay đang phân tích tôi?

“Không. Tôi đã tạm ngừng. Các giám hộ cần tôi hơn”. Anh bình tĩnh nói, theo cung cách tự chủ mà các giám hộ đều thành thạo. Nhưng trong mắt anh, tôi thấy nỗi buồn, một nỗi buồn mà tôi thấu hiểu. Tôi ngập ngừng, rồi chớp lấy cơ hội duy nhất để không bị bắt và tống vào tù.

“Em biết... em biết anh có đủ lí do để lôi em ra khỏi đây và nhốt em vào. Anh nên làm thế. Đó là việc anh phải làm, và em cũng vậy nếu ở vào trường hợp anh. Nhưng chuyện là thế này, cái này...”. Một lần nữa tôi ra hiệu về phía tập tài liệu. “Đúng vậy, em đang cố làm việc mà anh đã từng làm. Em đang cố cứu một người”.

Anh vẫn im lặng, chắc đang đoán xem người mà tôi đang nhắc đến và cho rằng “cứu” có nghĩa là “giết”. Nếu anh biết tôi là ai, anh sẽ biết người hướng dẫn của tôi. Rất ít người biết đến mối quan hệ tình cảm của tôi và Dimitri, nhưng chuyện tôi quan tâm đến anh có thể là một kết luận tất yếu.

“Vô ích thôi, cô biết đấy”, Mikhail nói. Lần này, giọng anh hơi vỡ ra. “Tôi đã cố... tôi đã cố gắng rất nhiều để tìm cô ấy. Nhưng một khi họ đã biến mất... khi họ không muốn bị tìm thấy..”. Anh lắc đầu. “Chúng ta không thể làm gì được. Tôi hiểu tại sao cô lại muốn làm thế. Tin tôi đi. Tôi cũng muốn thế. Nhưng không thể đâu. Cô sẽ không bao giờ tìm được anh ta nếu anh ta không muốn”.

Tôi tự hỏi mình có thể, và nên, kể cho Mikhail tỉ mỉ đến mức nào. Tôi chợt nhận ra rằng nếu có ai đó trên thế giới này hiểu được tình trạng mà tôi phải trải qua thì đó chính là Mikhail. Hơn nữa, tôi cũng chẳng có nhiều lựa chọn.

“Vấn đề là, em nghĩ em sẽ tìm ra anh ấy”. Tôi nói rành rọt. “Anh ấy đang theo dõi em”.

“Cái gì cơ?” Mikhail nhướn mày. “Làm sao cô biết?”

“Bởi vì anh ấy, ừm, gửi cho em rất nhiều lá thư nói về việc đó”.

Ngay lập tức ánh mắt dữ tợn của một chiến binh quay lại. “Nếu em biết thế, nếu em *có khả năng* tìm ra anh ta... thì em nên gọi người hỗ trợ để giết anh ta”.

Tôi lưỡng lự trước những lời cuối cùng của Mikhail và một lần nữa sợ hãi điều mình sắp phải nói. “Anh có tin còn một cách khác nữa để cứu anh ấy không?”

“Ý em là bằng cách tiêu diệt anh ta”.

Tôi lắc đầu. “Không... Ý em là cứu thực sự. Một cách để đưa anh ấy trở về với nguyên dạng ban đầu”.

“Không”, Mikhail trả lời thẳng thắn. “Điều đó là không thể”.

“Chưa chắc. Em biết một người đã từng biến một Strigoi trở về làm Moroi”. Thôi được, đây là một lời nói dối nhỏ. Tôi không thực sự quen biết ông ta, nhưng tôi không định giải thích luẩn quẩn kiểu quen-một-người-mà-người-này-lại-quen-một-người...

“Không thể nào”, Mikhail nhắc lại. “Strigoi đã chết. Không chết được nữa. Chẳng khác gì nhau cả”.

“Nếu có một cơ hội thì sao?” Tôi nói. “Nếu làm được thì sao? Nếu cô Karp... nếu Sonya có thể trở lại thành Moroi thì sao? Nếu hai người lại được bên nhau thì sao?” Điều đó cũng có nghĩa là cô sẽ tiếp tục trở nên điên loạn, nhưng chuyện ấy tính sau.

Thời gian chờ câu trả lời dường như kéo dài vô tận, nỗi lo sợ trong tôi lớn dần lên. Lissa không thể cưỡng chế mãi, và tôi đã nói với Mia là mình sẽ nhanh chóng quay lại. Kế hoạch sẽ đổ bể nếu tôi không sớm thoát ra khỏi đây. Tuy vậy, nhìn Mikhail đấu tranh, tôi nhận thấy anh đang nao núng. Dù sao đi nữa, anh vẫn yêu Sonya.

“Nếu những điều cô nói là sự thật, mà tôi không tin là sự thật đâu, thì tôi sẽ đi với cô”.

Ồi không! Không nằm trong kế hoạch. “Anh không đi được”, tôi vội vàng nói. “Em đã sắp xếp nhân sự xong xuôi rồi”. Lại một lời nói dối nhỏ nữa. “Thêm người vào có thể làm rối ren mọi chuyện. Em không tiến hành một mình”, tôi nói, ngăn cản lời phản đối tiếp theo của anh. “Nếu anh thực sự muốn giúp em, thực sự muốn có một cơ hội đưa cô ấy về, anh cần phải để em đi”.

“Không đời nào có chuyện đó”, Mikhail nhắc đi nhắc lại, nhưng giọng không còn chắc chắn, và tôi lập tức tận dụng.

“Nếu có cơ hội, anh sẽ nắm lấy chứ?”

Im lặng hơn. Tôi bắt đầu toát mồ hôi. Mikhail nhắm mắt một lúc, hít thật sâu rồi bước sang một bên, ra hiệu về phía cửa. “Đi đi!”

Tôi gần như khụy xuống vì vui mừng và túm ngay lấy tay nắm cửa. “Cảm ơn anh. Cảm ơn rất nhiều”.

“Tôi có thể gặp rất nhiều rắc rối vì chuyện này”, Mikhail chán nản nói. “Và tôi vẫn không tin việc biến đổi Strigoi là khả thi”.

“Nhưng anh mong là khả thi”. Không cần nghe đáp, tôi biết rằng mình nói đúng. Tôi mở cửa, nhưng trước khi bước ra, tôi dừng lại nhìn Mikhail. Lần này, anh không còn giấu vẻ buồn bã và đau khổ trên khuôn mặt nữa. “Nếu anh có ý... nếu anh muốn giúp... thì có cách giúp đấy”.

Một mảnh nữa của vấn đề đã được tháo gỡ, chúng tôi có thêm lựa chọn để thực hiện kế hoạch. Tôi giải thích những điều tôi cần ở Mikhail và vô cùng bất ngờ bởi anh đồng ý quá nhanh. Tôi nhận ra, anh rất giống tôi. Cả hai chúng tôi đều biết rằng chuyện biến đổi Strigoi là không thể... nhưng vẫn muốn tin điều đó là khả thi.

Sau đó tôi chuồn lên tầng một mình. Don không có ở bàn làm việc, tôi tự hỏi Mia đã làm gì với anh ta. Tôi không đợi tìm hiểu mà cứ đi thẳng ra ngoài, tới một cái sân nhỏ được thỏa thuận là điểm hẹn cuối cùng. Cả Mia

và Lissa đều đang đợi ở đây, đi đi lại lại. Không còn phân tâm vì sự căng thẳng nữa, tôi mở mối liên kết và thấy cảm giác lo âu của Lissa.

“Cảm ơn Chúa”, cô cầu nguyện khi nhìn thấy tôi. “Chúng tớ cứ lo cậu bị bắt”.

“À... chuyện dài lắm”. Một câu chuyện không khiến tôi phiền lòng. “Tớ đã có thứ tớ muốn. Và... thực tình còn thêm nhiều thứ nữa. Tớ nghĩ chúng ta sẽ thành công”.

Mia nhìn tôi vừa gượng gạo vừa mong mỏi. “Tớ rất muốn biết các cậu đang làm gì?”

Cả ba chúng tôi cùng quay về, tôi lắc đầu. “Không”, tôi đáp. “Tớ không chắc là cậu sẽ muốn đâu”.

Năm

TÔI NGHĨ TỐT NHẤT LÀ trở về phòng cùng Lissa thức khuya nghiên ngẫm đồng tài liệu. Cô ngổn ngang tâm trạng khi nghe tôi kể bị Mikhail bắt gặp, mà tôi đã không kể trước mặt Mia. Ban đầu Lissa ngạc nhiên, kể đến là nhiều cảm xúc khác. Lo sợ vì những rắc rối tôi có thể dính vào. Cảm phục sự lãng mạn trong hành động mà cả tôi và Mikhail đều sẵn sàng làm vì người mình yêu. Tự hỏi liệu cô có làm như chúng tôi không nếu Christian lâm vào tình cảnh tương tự. Ngay lập tức, cô quyết định rằng cô sẽ hành động, tình yêu mà cô dành cho cậu ta vẫn cháy bỏng. Sau cô lại tự nhủ rằng cô thực sự không mấy may quan tâm đến Christian nữa, nếu không phải đang bận lo việc khác, hăn ý nghĩ này của cô sẽ khiến tôi khó chịu.

“Sao vậy?” Lissa hỏi.

Tôi không nhận ra mình thờ dài thườn thượt khi đọc suy nghĩ của cô bạn. Không muốn cô biết tôi đang theo dõi tâm tư cô, tôi trở đồng giấy tờ vung vãi trên giường. “Tớ đang băn khoăn về chúng”. Không sai sự thật cho lắm. Thiết kế của nhà ngục rất phức tạp. Các phòng giam chiếm hết hai tầng và rất chật chội, mỗi phòng chỉ giam một tù nhân. Tài liệu không nêu lí do, bởi nó quá hiển nhiên. Đúng như Abe nói, biệt giam để ngăn cản phạm nhân biến thành Strigoi. Nếu bị nhốt trong nhà ngục nhiều năm, tôi hiểu sự căm dỗ của việc nổi loạn và giết chết bạn cùng phòng để biến thành Strigoi rồi trốn thoát. Phòng giam được xây sâu ở trung tâm tòa nhà, bao quanh bởi nhiều lớp bảo vệ, văn phòng, “phòng tập thể dục”, bếp, và phòng ở của những người cung cấp. Các tài liệu cũng giải thích sự luân chuyển phiên gác và cả lịch cho tù nhân ăn. Từng người một được hộ tống đến chỗ người cung cấp, bị canh gác cẩn mật và chỉ được phép uống rất ít

máu. Tóm lại, tất cả mọi thứ đều nhằm kiểm hãm phạm nhân trong tình trạng yếu ớt và ngăn cản việc họ biến thành Strigoi.

Tất cả các thông tin đều hữu ích, nhưng tôi không có căn cứ nào để tin rằng chúng được cập nhật, vì những tài liệu này đã tồn tại chừng năm năm rồi. Biết đâu chừng nhà ngục đã được lắp đặt thiết bị giám sát mới. Điều duy nhất có cơ sở để tin là vị trí và thiết kế của nhà ngục vẫn giữ nguyên.

“Kĩ năng tạo bùa phép của cậu thế nào rồi?” tôi hỏi Lissa.

Dù Lissa chưa đủ sức yếm nhiều năng lực chữa trị vào chiếc nhẫn của tôi như một người tên Oksana mà tôi quen, tôi cũng thấy sự nóng nảy ở cô truyền sang đã giảm đi phần nào. Lissa cũng chế một chiếc nhẫn cho Adrian, dù vậy tôi không chắc nó giúp anh kiểm chế được những thói quen xấu mà anh thường tự cho phép mình làm để chế ngự linh hồn.

Lissa nhún vai rồi nằm bẹp xuống. Cô đã kiệt sức, nhưng vẫn cố thức với tôi. “Tốt hơn rồi. Ước gì tớ có thể gặp Oksana”.

“Một ngày kia”, tôi lơ đãng phỏng đoán. Tôi không nghĩ sẽ có ngày Oksana rời khỏi Siberia. Cô đã bỏ đi cùng giám hộ của mình và muốn giữ một bản lí lịch khiêm tốn. Và lại tôi cũng không muốn Lissa đến đó quá sớm. “Cậu đã bao giờ yếm được gì ngoài năng lực chữa trị chưa?” Một lúc sau, tôi tự trả lời câu hỏi của mình. “À, phải rồi. Cái thìa”.

Lissa nhăn mặt, nhưng cái nhăn mặt chuyển thành cái ngáp dài. “Tớ không nghĩ là nó hoạt động tốt đâu”.

“Hừm”.

“Hừm?”

Tôi nhìn lại những bản thiết kế. “Tớ đang nghĩ nếu cậu làm thêm được một vài bùa ép buộc khác thì sẽ rất có lợi. Chúng ta cần cho người ta thấy được cái mà ta muốn họ thấy”. Năng lực ép buộc của Victor không thể sánh được với Lissa, nhưng ông ta còn tạo ra được bùa dục vọng, vậy thì nhất định Lissa sẽ làm được thứ tôi yêu cầu. Cô chỉ cần thực hành thêm thôi. Cô đã hiểu những nguyên tắc cơ bản nhưng lại đang loay hoay tìm cách giữ cho hiệu ứng mong muốn tồn tại. Vấn đề duy nhất là khi nhờ Lissa làm

việc này, tôi sẽ khiến cô phải sử dụng nhiều năng lực hơn. Cho dù những tác dụng phụ không ảnh hưởng ngay, nhưng trong tương lai chúng có thể sẽ giày vò cô.

Lissa tò mò nhìn tôi, nhưng thấy cô ngáp dài lần nữa, tôi bảo cô không phải lo lắng, hôm sau tôi sẽ nói rõ. Lissa không phản đối, chúng tôi ôm nhau rồi ai về giường nấy. Chúng tôi không định ngủ nhiều, nhưng phải ngủ khi có thể. Ngày mai sẽ là một ngày trọng đại.

Tôi từng mặc lễ phục đen trắng trong phiên tòa xử Victor. Khi làm nhiệm vụ giám hộ thông thường, chúng tôi mặc thường phục. Nhưng trong những sự kiện lớn, người ta muốn chúng tôi bảnh bao và chuyên nghiệp hơn. Buổi sáng sau cuộc đột nhập liều lĩnh, tôi được nhận bộ đồng phục giám hộ chính thức đầu tiên.

Trong phiên tòa xử Victor, tôi mặc bộ quần áo may sẵn rẻ tiền, nhưng giờ được sở hữu trang phục giám hộ thực thụ, may chính xác theo từng số đo của tôi: quần ống suông, sơ mi cao cổ và áo khoác đen vừa khít. Bộ đồ không thiết kế theo hướng làm nổi bật những nét khêu gợi, nhưng rất hợp với dáng tôi vì ôm sát eo và hông. Tôi cảm thấy hài lòng với hình ảnh mình trong gương, và sau nhiều phút suy nghĩ, tôi bện tóc rồi cuộn thành một búi để lộ ra các dấu *molnija*. Phần da gáy vẫn còn rát, nhưng ít ra cũng đã tháo băng. Trông tôi rất... chuyên nghiệp. Tôi bỗng dừng nhớ tới Sydney. Cô là một nhà giả kim. Nhà giả kim là những người thường làm việc với Moroi và ma cà rồng lai để che giấu sự tồn tại của ma cà rồng trước thế giới loài người. Với gu ăn mặc phù hợp, trông cô lúc nào cũng sẵn sàng cho một cuộc họp bàn chuyện làm ăn. Tôi vẫn muốn gửi cho cô một chiếc cặp công tác làm quà Giáng sinh.

Nếu quả thực có lúc nào để tôi phô trương, thì đó là ngày hôm nay. Sau những bài thử thách và lễ tốt nghiệp, đây là bước lớn nhất trên con đường trở thành một giám hộ. Một bữa tiệc trưa đủ mặt tất cả các học viên vừa tốt nghiệp. Những Moroi đủ tư cách nhận giám hộ mới cũng đến tham gia, mong muốn tìm được ứng cử viên cho mình. Điểm số ở trường và các bài thử thách sẽ được công bố, đây là cơ hội để các Moroi gặp chúng tôi và

nhận lấy giám hộ mình muốn. Tất nhiên, hầu hết khách mời thuộc hoàng tộc, nhưng một số ít Moroi quan trọng cũng đủ tiêu chuẩn đến.

Tôi thực sự không có hứng khoe khoang và bám lấy một dòng họ quý tộc. Lissa là người duy nhất tôi muốn bảo vệ. Dù vậy, tôi vẫn phải gây ấn tượng tốt. Tôi cần phải chứng minh rằng tôi là người nên được giao nhiệm vụ bảo vệ Lissa.

Tôi và Lissa cùng nhau đi qua phòng vũ hội hoàng gia. Đây là nơi duy nhất đủ rộng để chứa tất cả chúng tôi, vì không chỉ những học viên tốt nghiệp học viện Thánh Vladimir mới đến dự. Tất cả các học viện ở Mỹ đều đưa tân binh của họ đến, trong khoảnh khắc, cảm giác như một biển người phục trang đen trắng quay cuồng trước mắt. Các hoàng thân diện những bộ cánh đẹp nhất, màu sắc từ phục trang của họ cũng góp phần làm sống động thêm cho buổi tiệc. Xung quanh chúng tôi, những bức tranh treo tường màu nước tô điểm cho bức tường trở nên rực rỡ. Lissa không bận lễ phục, chỉ vận một chiếc váy tơ tằm ôm vừa thân nhưng trông vẫn hết sức duyên dáng.

Các hoàng thân đều tỏ ra thanh tao theo đúng cung cách mà họ được dạy, còn bạn bè tôi đều khá gượng gạo. Dường như không ai lấy làm phiền. Chúng tôi không phải tìm kiếm; người ta sẽ tìm đến chúng tôi. Các tân giám hộ đều đeo bảng tên khắc chìm bằng kim loại. Chẳng có thứ gì, đại loại như XIN CHÀO, TÊN TÔI LÀ... ở đây. Bảng tên giúp xác định danh tính để các hoàng thân tìm đến hỏi han.

Tôi không mong chờ ai ngoại trừ bạn bè đến nói chuyện, vì vậy tôi và Lissa đi thẳng về phía bàn tiệc rồi tìm một góc yên tĩnh để nhấm nháp phần bánh và trứng cá muối của mình. Nói đúng hơn, Lissa ăn trứng cá muối. Món trứng cá làm tôi nhớ tới nước Nga.

Adrian tìm đến chúng tôi đầu tiên. Tôi cười hớn hở, “Anh đang làm gì ở đây vậy? Em biết là anh không đủ điều kiện để có một giám hộ”.

Vì không có kế hoạch cụ thể cho tương lai, chắc chắn Adrian sẽ sống trong hoàng cung. Bởi thế, anh không cần được bảo vệ khỏi thế giới bên ngoài cho dù chắc chắn anh đủ tiêu chuẩn nếu dọn ra ngoài.

“Đúng thế, nhưng anh không bỏ lỡ buổi tiệc nào được”, Adrian nói. Anh cầm một ly sâm panh trên tay, tôi tự hỏi liệu chiếc nhẫn mà Lissa đưa có phát huy tác dụng không. Tất nhiên, thỉnh thoảng uống rượu cũng không sao, và bản đề nghị hẹn hò trong trường hợp này cũng được nói lỏng. Hút thuốc mới là thứ tôi muốn anh tránh xa nhất. “Chắc em bị cả tá người tiếp cận rồi đấy nhỉ?”

Tôi lắc đầu. “Ai lại muốn một kẻ không ngại bỏ học để theo đuổi việc riêng như Rose Hathaway liều lĩnh chứ?”

“Rất nhiều”, Adrian nói. “Anh rất muốn. Em đã chiến thắng trong trận chiến, và hãy nhớ rằng tất cả mọi người đều biết rằng em đã tham gia một chiến dịch tiêu diệt Strigoi. Sẽ có người nghĩ rằng, như thế cũng đáng để họ chịu đựng cá tính điên rồ của em”.

“Đúng vậy”, một giọng nói bỗng vang lên. Tôi ngược nhìn và bắt gặp Tasha Ozero đang đứng cạnh chúng tôi, một nụ cười nở trên khuôn mặt bị sẹo của cô. Nhưng bất chấp vết sẹo, tôi vẫn nghĩ rằng hôm nay trông cô rất đẹp, và cao quý hơn tôi từng biết. Mái tóc dài đen óng, váy xanh cùng áo hai dây cổ trễ bằng ren. Thậm chí cô còn đi giày cao gót và đeo trang sức, lần đầu tiên tôi thấy cô đeo trang sức.

Tôi rất mừng khi gặp Tasha. Tôi không biết là cô sẽ đến hoàng cung. Một ý nghĩ kì quặc nảy ra trong đầu tôi. “Rốt cuộc thì họ đã để cô nhận giám hộ?” Những hoàng thân có rất nhiều cách âm thầm và lịch lãm để xua đuổi những người thất sủng. Trong trường hợp dòng họ Ozero, số giám hộ được phân công bị cắt đi một nửa như sự trừng phạt về việc mà bố mẹ Christian đã làm. Sự trừng phạt hoàn toàn vô lí. Gia đình Ozero xứng đáng được hưởng quyền lợi giống như bất cứ dòng họ hoàng gia nào khác.

Tasha gật đầu. “Cô nghĩ là bằng hành động này, người ta mong cô im miệng về chuyện Moroi chiến đấu cùng ma cà rồng lai. Như kiểu gả một cô dâu về nhà chồng vậy”.

“Cháu chắc chắn là cô sẽ không rơi vào cái bẫy đó”.

“Không. Đối với cô, nhận giám hộ chỉ là được thêm một người để cùng luyện tập thôi”. Nụ cười của Tasha nhạt dần, cô ngập ngừng nhìn

chúng tôi. “Cô mong rằng cháu sẽ không phản đối... cô đã đưa đơn đề nghị cháu làm giám hộ cho cô, Rose ạ”.

Tôi và Lissa giật mình nhìn nhau. “Ồ”, tôi không biết nói gì nữa.

“Cô mong rằng họ sẽ phân công cháu cho Lissa”, Tasha vội vàng nói, rõ ràng là không thoải mái. “Nhưng nữ hoàng có vẻ cương quyết với quyết định của bà. Trong trường hợp ấy...”.

“Được ạ”, tôi nói. “Nếu cháu không được phân công cho Lissa, thì cháu sẵn lòng giám hộ cho cô”. Đó là sự thực. Tôi muốn Lissa hơn bất cứ ai trên thế giới này, nhưng nếu họ tách chúng tôi ra, thì khi đó tôi sẽ thích Tasha hơn những hoàng thân ngạo mạn khác. Đương nhiên, tôi khá chắc rằng nguyện vọng được phân công cho Tasha cũng khó khăn không kém gì chuyện được phân công cho Lissa. Những người tức giận vì chuyện tôi trốn khỏi học viện sẽ tìm mọi cách để đặt tôi vào vị trí khó chịu nhất có thể. Và ngay cả khi được nhận một giám hộ, tôi có cảm giác rằng Tasha cũng sẽ không nằm trong danh sách những người được ưu tiên. Tương lai của tôi vẫn còn là một dấu hỏi lớn.

“Này”, Adrian thốt lên, phản đối việc tôi đã không xếp anh ở sự lựa chọn thứ hai.

Tôi lắc đầu với anh. “Dù thế nào thì anh thừa biết rằng họ sẽ phân công em cho một Moroi nữ. Thêm nữa, anh phải làm việc có ích thì mới kiếm được một giám hộ chứ”.

Tôi chỉ định nói đùa, nhưng cái cau mày của Adrian khiến tôi nghĩ rằng mình vừa thực sự làm tổn thương anh. Trong khi đó Tasha lại có vẻ thỏa mãn. “Cô mừng là cháu không thấy phiền. Cô sẽ gắng hết sức để giúp hai đứa”. Tasha đảo mắt. “Dù ý kiến của cô không được coi trọng lắm”.

Chia sẻ nỗi lo về việc được phân công cho Tasha có vẻ như vô ích. Thay vào đó, tôi định cảm ơn cô vì lời đề nghị, nhưng chúng tôi lại có khách mới: Daniella Ivashkov. “Adrian”, bà dịu dàng nói, nở một nụ cười trên môi, “con không thể giữ cả Rose và Vasilisa cho riêng mình được”. Bà quay về phía tôi và Lissa. “Nữ hoàng muốn gặp hai cháu”.

Tuyệt! Cả hai chúng tôi đứng dậy, nhưng Adrian vẫn ngồi, không có ý muốn đến diện kiến bà cô. Tasha cũng vậy. Thấy cô, Daniella gật đầu chào cộc lốc. “Công nương Ozero”. Rồi bà bước đi dẫn đường chúng tôi. Thật nực cười, Daniella có vẻ như sẵn lòng chấp nhận tôi nhưng lại tỏ thái độ xa lánh và thành kiến với họ Ozero. Lòng tốt của bà cũng chỉ được đến thế thôi.

Tasha đã miễn dịch với cách đối xử lạnh nhạt từ lâu. “Chúc vui vẻ”, cô nói. Cô nhìn Adrian. “Thêm chút sâm panh chứ?”

“Cô Ozero”, anh lịch sự đáp, “cô và cháu đang có chung suy nghĩ đấy”.

Trước khi theo Lissa đến diện kiến Tatiana, tôi hơi ngập ngừng. Tôi rất ấn tượng trước phục sức của Tasha, nhưng giờ chỉ để tâm tới một thứ. “Tất cả đều là trang sức bạc của cô chứ?” Tôi hỏi.

Tasha vô thức chạm lên chiếc vòng ngọc mắt mèo trên cổ. Ngón tay cô cũng được trang điểm bởi ba chiếc nhẫn, “Ừ”, cô bối rối trả lời. “Sao vậy?”

“Nghe ra sẽ hơi kì quặc... nhưng chắc không kì quặc bằng con người cháu đâu. Liệu chúng cháu, ừm, có thể mượn tất cả được không?”

Lissa liếc nhìn tôi, đã đoán ra mục đích. Chúng tôi cần nhiều bùa nhưng lại thiếu bạc. Tasha nhướn mày, nhưng cũng giống như các bạn tôi, cô thích ứng nhanh với những ý tưởng kì quặc.

“Được”, cô nói. “Nhưng cô đưa cho cháu sau được không? Cô không muốn tháo hết đồ trang sức ở giữa buổi tiệc như thế này”.

“Không sao ạ”.

“Ngày mai cô sẽ gửi chúng đến phòng cháu”.

Thỏa thuận xong, tôi và Lissa đi thẳng đến nơi Tatiana đang đứng, giữa những người ngưỡng mộ và cả những kẻ nịnh bợ. Daniella hẳn là đã hiểu nhầm ý Tatiana rằng bà muốn gặp *cả hai* chúng tôi. Kí ức về những lời mắng chửi của bà về Adrian vẫn thiêu đốt tôi, và bữa ăn ở nhà Ivashkov cũng không thể lừa tôi tin vào chuyện tôi và nữ hoàng bỗng dưng trở thành bạn tốt.

Tuy nhiên, thật đáng kinh ngạc, khi nhìn thấy tôi và Lissa, bà cười với cả hai. “Vasilisa. Rosermarie”. Bà ra hiệu cho chúng tôi tới gần, nhóm người tách ra. Tôi bước cùng Lissa, bước chân ngập ngừng. Liệu tôi có bị mắng như tát nước trước tất cả những người này không?

Không hề. Có rất nhiều hoàng thân mới diện kiến, trước tiên Tatiana giới thiệu Lissa với họ. Tất cả mọi người đều tò mò về công chúa Dragomir. Tôi cũng được giới thiệu, dù nữ hoàng không tán dương tôi như với Lissa. Dầu vậy, thật khó tin khi được thừa nhận.

“Vassilia”, Tatiana nói, sau khi kết thúc những nghi lễ, “ta nghĩ rằng cháu nên sớm đến thăm Lehigh. Mọi thứ đã được sắp xếp để cháu lên đường, ờ, chắc khoảng một tuần rưỡi nữa. Chúng ta nghĩ rằng đó sẽ là một món quà cho sinh nhật của cháu. Serena và Grant sẽ hộ tống, đương nhiên, và ta cũng sẽ gửi thêm một vài người nữa”. Serena và Grant là những giám hộ thay thế cho Dimitri và tôi làm nhiệm vụ bảo vệ Lissa. Tất nhiên họ sẽ đi cùng cô. Bất ngờ nhất là Tatiana cũng nói. “Người cũng có thể đi, Rose à, nếu người thích. Vasilisa khó lòng tổ chức tiệc sinh nhật mà thiếu người”.

Lissa mừng rỡ. Đại học Lehigh. Sự cám dỗ đã khiến cô chấp nhận cuộc sống trong hoàng cung. Lissa ao ước được học hỏi mọi thứ, và nữ hoàng cho cô cơ hội. Viễn cảnh chuyển thăm khơi lên trong cô sự háo hức và vui sướng đặc biệt là khi cô có thể kỉ niệm lễ sinh nhật thứ mười tám cùng tôi. Chừng đó đủ để cô tạm quên chuyện Victor và Christian.

“Tạ ơn bệ hạ. Chuyển đi chắc sẽ rất tuyệt”.

Tôi biết là nếu kế hoạch giải cứu Victor thành công, rất có khả năng chúng tôi sẽ không thực hiện được chuyến thăm theo lịch trình này. Nhưng tôi không muốn phá hỏng niềm hạnh phúc của Lissa, càng không thể nhắc nhảm giữa đám đông hoàng gia. Dù sao tôi cũng hơi sững sờ vì được mời. Sau khi đưa ra lời mời, nữ hoàng không nói gì thêm với tôi mà tiếp tục nói chuyện với những người xung quanh. Tuy nhiên, bà đã rất thân mật, ít nhất là theo cách của bà, khi nhắc đến tôi, cũng như lúc ở nhà Ivashkov. Không

thân thiện như một người bạn tốt nhưng chắc chắn là không đến nỗi ghét như xúc đất đổ đi. Có lẽ Daniella nói đúng.

Những lời nịnh nọt và pha trò gây ấn tượng với nữ hoàng của những kẻ xung quanh khiến tôi nhanh chóng bị lãng quên. Nhìn một lượt khắp phòng, tôi tìm thấy người mình cần nói chuyện và nhanh chóng tách khỏi đám đông, biết rằng Lissa có thể tự lo cho mình.

“Eddie”, tôi gọi, bước đến phía bên kia phòng tiệc. “Cuối cùng thì cậu cũng đứng một mình”.

Eddie Castile, một người bạn lâu năm, tươi cười khi nhìn thấy tôi. Cậu ta cũng là một ma cà rồng lai, cao ráo với khuôn mặt thon dài vẫn còn măng sữa và non tơ. Cậu ta đã đổi kiểu cho mái tóc màu vàng cát. Lissa từng mong tôi và Eddie cặp kè với nhau, nhưng hai đứa chỉ là bạn. Bạn thân nhất của cậu ta là Mason, một người tốt bụng, say mê tôi và đã bị Strigoi giết. Sau cái chết của cậu ấy, tôi và Eddie giữ thái độ che chở lẫn nhau. Sau đó Eddie bị bắt trong cuộc tấn công của Strigoi vào học viện Thánh Vladimir, những kinh nghiệm tiếp theo khiến cậu trở thành một giám hộ cẩn thận, kiên quyết đôi khi hơi quá trang trọng. Tôi muốn Eddie vui vẻ hơn, lúc này tôi rất mừng vì được nhìn thấy niềm hạnh phúc lóe lên trong đôi mắt màu hạt dẻ.

“Tớ nghĩ tất cả hoàng thân trong căn phòng này đều muốn có cậu”, tôi pha trò. Thực ra câu nói không hẳn là đùa. Tôi đã quan sát Eddie suốt bữa tiệc. Lúc nào cũng có người nói chuyện với cậu ta. Bảng thành tích của Eddie rất xuất sắc. Những trận chiến kinh khủng từng trải đã để lại những vết sẹo lớn trong lòng Eddie, nhưng chúng cũng mang lại cho cậu nhiều kỹ năng hơn. Cậu ta đạt điểm cao và được đánh giá tốt ở bài thử thách. Quan trọng hơn hết, cậu ta không bị mang tiếng là liều lĩnh. Eddie là một giám hộ hoàn hảo.

“Chắc thế”. Cậu cười. “Tớ không mong muốn lắm đâu”.

“Khiêm tốn quá. Cậu là nhân vật được quan tâm nhất trong căn phòng này đấy”.

“Không bằng cậu được”.

“Ừ. So với dãy người xếp hàng để nói chuyện với tớ. Đến giờ phút này, theo tớ biết, Tasha Ozero là người duy nhất muốn có tớ. Và tất nhiên là cả Lissa nữa”.

Eddie ngẫm nghĩ. “Tệ thế ư!”

“Còn tệ hơn cơ. Bọn họ sẽ không phân tớ cho ai trong hai người đó cả”.

Chúng tôi chìm vào im lặng, và bỗng tôi thấy hồi hộp. Tôi đến đây để nhờ Eddie một việc, ý tưởng ấy xem ra không hề hay ho, nhất là khi Eddie sắp có một sự nghiệp xán lạn. Cậu là một người bạn trung thành, tôi chắc chắn cậu sẽ giúp tôi đạt được thứ mình muốn... nhưng bỗng dưng tôi thấy không thể nhờ vả. Dù vậy, cũng như Mia, Eddie rất tinh ý.

“Có chuyện gì vậy Rose?” Giọng Eddie quan tâm, bản năng bảo vệ đang lên tiếng.

Tôi lắc đầu. Tôi không nỡ nói. “Không có gì”.

“Rose”, Eddie giục giã.

Tôi nhìn ra xa, tránh ánh mắt cậu. “Không có gì quan trọng đâu. Thật đấy”. Tôi sẽ tìm cách khác, tìm người khác.

Tôi ngạc nhiên thấy Eddie với ra giữ lấy tôi, nâng cằm tôi lên và nhìn thẳng vào mắt tôi, không chừa lại lối thoát nào. “Cậu cần gì?”

Tôi nhìn chằm chằm một lúc lâu. Tôi thật ích kỉ, liều lĩnh với mạng sống và cả thanh danh của những người tôi yêu quý. Nếu Christian và Lissa không xung đột, chắc tôi cũng tìm đến cậu ta. Nhưng hiện giờ Eddie là người duy nhất tôi trông cậy được.

“Tớ cần một thứ... một thứ khá cực đoan”.

Vẻ mặt Eddie vẫn tỏ ra nghiêm trọng, nhưng miệng nở một nụ cười gượng. “Mọi thứ cậu làm đều cực đoan, Rose ạ”.

“Không phải thế. Việc này... thôi được, nó có khả năng phá hỏng mọi thứ cậu có. Nó sẽ khiến cậu gặp rắc rối lớn. Tớ không thể làm thế với cậu được”.

Nụ cười nửa miệng tan biến. “Không sao đâu”, Eddie cương quyết. “Nếu cậu cần tớ, tớ sẽ giúp. Bất kể chuyện gì”.

“Cậu không hình dung nổi đâu”.

“Tớ tin cậu”.

“Một việc phạm pháp. Thậm chí là phản nghịch”.

Câu nói khiến Eddie thoáng ngập ngừng. Nhưng rốt cuộc cậu ta vẫn cương quyết. “Miễn là cậu muốn. Tớ không bận tâm. Tớ sẽ giúp cậu”. Tôi đã hai lần cứu mạng Eddie, và tôi hiểu ý cậu ta. Eddie cảm thấy mắc nợ tôi. Cậu ta sẽ đi bất cứ đâu tôi yêu cầu, không phải vì tình yêu mà vì tình bạn và sự trung thành.

“Phạm pháp đấy”, tôi nhắc lại. “Cậu sẽ phải lên ra khỏi hoàng cung... đêm nay. Tớ không biết bao giờ chúng ta mới quay lại”. Nói khác đi là có thể sẽ không quay lại. Nếu chúng tôi bị giám ngục phát hiện... họ sẵn sàng dùng đến những biện pháp chết người để hoàn thành nhiệm vụ. Chúng tôi đã được huấn luyện như thế. Nhưng tôi không thể thực hiện kế hoạch chỉ với phép cưỡng ép của Lissa. Tôi cần một người yểm trợ.

“Cứ nói với tớ là khi nào bắt đầu”.

Chỉ thế thôi. Tôi không kể toàn bộ kế hoạch, nhưng cho Eddie biết địa điểm tập trung và những vật dụng cần mang theo. Cậu hứa sẽ có mặt, không thắc mắc một câu. Bây giờ có mấy hoàng thân tới nói chuyện với Eddie, tôi liền rời đi, biết chắc rằng cậu sẽ giữ lời. Thật khó khăn, nhưng tôi phải gạt cảm giác tội lỗi sang một bên.

Đêm xuống, Eddie xuất hiện đúng như thỏa thuận. Lissa cũng đã đến. Tôi bắt đầu trình bày kế hoạch. Phải nhắc lại, *đêm* có nghĩa là “ban ngày”. Tôi cảm thấy hồi hộp y hệt lúc đột nhập tổng hành dinh giám hộ với Mia. Ánh sáng phô bày mọi thứ, nhưng hầu hết mọi người đều đang ngủ. Lissa, Eddie và tôi đi dọc những bãi cỏ hoàng cung, di chuyển kín đáo hết mức có thể, đến gặp Mikhail ở khu vực ga ra, nơi trông giữ tất cả các loại phương tiện đi lại. Khu ga ra là một dãy nhà kiên cố trông rất công nghiệp nằm viền quanh hoàng cung, không ai lãng vãng quanh đây cả.

Chúng tôi chạy nhanh vào ga ra mà Mikhail chỉ dẫn đêm qua, nhẹ cả người vì không có ai ngoài kế hoạch. Mikhail nhìn một lượt ba chúng tôi, hơi ngạc nhiên trước “đội đột kích” của tôi, nhưng không thắc mắc và cũng không đòi tham gia. Cảm giác tội lỗi lại dâng lên trong tôi. Thêm một người nữa mạo hiểm tương lai vì tôi.

“Sẽ chật chội đấy”, Mikhail trầm ngâm.

Tôi gượng cười. “Bạn bè cả mà”.

Mikhail không cười, anh mở cốp sau của một chiếc Dodge Charger đen. Anh không đùa về sự chật chội. Đây là một chiếc xe đời mới mà lại không ưu việt bằng đời cũ. Những mẫu xe trước rộng hơn, nhưng giám hộ thời nay chỉ mang theo những dụng cụ tối cần thiết thôi.

“Khi đi đủ xa, anh sẽ mở thùng cho các em ra”, Mikhail dặn.

“Chúng em sẽ ổn thôi”, tôi đảm bảo với anh. “Bắt đầu thôi”.

Lissa, Eddie và tôi lần lượt chui vào trong cốp xe. “Ôi Chúa ời”, Lissa lẩm bẩm. “Mong là không ai bị chứng sợ không gian hẹp”.

Giống như chơi trò lèn người. Thùng xe đủ rộng để chứa kha khá hành lí nhưng không đủ cho ba người. Chúng tôi phải nằm sát vào nhau, chật cứng và không hề có không gian riêng. Sau khi chắc rằng chúng tôi đã yên vị, Mikhail đóng cửa thùng xe, bóng tối trùm xuống chúng tôi. Một phút sau động cơ khởi động và tôi thấy xe lăn bánh.

“Cậu nghĩ bao lâu nữa chúng ta sẽ dừng lại?” Lissa hỏi. “Hay chúng ta sẽ chết ngạt vì ngộ độc thán khí?”

“Chúng ta vẫn chưa ra khỏi hoàng cung đâu”, tôi đáp. Cô thở dài.

Chiếc xe tiếp tục đi, chẳng mấy chốc, chúng tôi dừng lại. Chắc hẳn Mikhail đã đến cổng lớn và đang nói chuyện với mấy người canh gác. Lúc trước, anh bảo với tôi rằng sẽ bịa ra mấy chuyện lật vật, tin chắc chẳng có lí do gì để đội gác cổng tra hỏi anh hoặc kiểm tra chiếc xe. Hoàng cung không lo lắng về việc có người trốn ra ngoài như ở trường tôi. Nỗi lo lớn nhất ở đây là có người đột nhập.

Một phút qua đi, tôi cứ tự hỏi liệu có vấn đề gì không. Rồi chiếc xe lại chuyển bánh, và cả ba thở phào nhẹ nhõm. Chúng tôi tăng tốc, theo tôi đoán, được khoảng một dặm thì chiếc xe tấp vào lề đường và dừng bánh. Cốp xe mở ra, giải phóng chúng tôi. Thật sự chưa bao giờ tôi thấy biết ơn vì được hít thở không khí trong lành đến thế. Tôi vào xe, ngồi cạnh Mikhail, Lissa và Eddie ngồi ở ghế sau. Khi tất cả đã yên vị, Mikhail lại tiếp tục lái xe, không nói một lời.

Cảm giác tội lỗi vì làm liên lụy tới bao nhiêu người thoáng qua óc tôi, nhưng tôi lập tức ngăn chúng lại. Đã quá muộn để suy nghĩ về chuyện đó. Tôi cũng cho qua luôn cảm giác tội lỗi với Adrian. Anh là một đồng minh tốt, nhưng tôi khó lòng nhờ anh giúp trong vụ này.

Tôi ngả ra lưng tựa và chuyển sang nghĩ về những bước sắp tới. Từ đây tới sân bay sẽ mất khoảng một tiếng, từ đây, ba chúng tôi sẽ bay tới Alaska.

Sáu

“CÁC CẬU CÓ BIẾT CHÚNG TA CẦN GÌ KHÔNG?”

Tôi đang ngồi giữa Eddie và Lissa, trên chuyến bay từ Seattle tới Fairbanks. Là người thấp nhất và cũng gần như là người đứng đầu vạch ra kế hoạch, tôi phải chọn ghế giữa.

“Một kế hoạch mới ư?” Lissa hỏi.

“Một điều kì diệu chăng?” Eddie phỏng đoán.

Tôi dừng lại lờm cả hai trước khi trả lời. Họ trở thành những diễn viên hài từ bao giờ vậy? “Không. Dụng cụ. Chúng ta cần những dụng cụ tốt để tiến hành kế hoạch”. Tôi chỉ vào bản thiết kế nhà ngục nằm trên đùi gần như suốt quãng đường. Mikhail thả chúng tôi tại một sân bay nhỏ cách hoàng cung một giờ xe. Chúng tôi lên một chuyến bay dân dụng sang Philadelphia, từ đó tới Seattle và bây giờ là Fairbanks. Hành trình gợi tôi nhớ lại những chuyến bay điên rồ trên đường từ Siberia về Mỹ. Chuyến đi đó cũng phải chuyển tiếp qua Seattle. Tôi bắt đầu tin rằng thành phố này là điểm trung chuyển đến những nơi tăm tối.

“Tớ nghĩ dụng cụ duy nhất mà chúng ta cần ở đây là mưu trí”, Eddie trầm ngâm. Gần như lúc nào làm nhiệm vụ, Eddie cũng giữ thái độ nghiêm túc, nhưng đôi khi thư giãn, cậu ta lại tỏ ra rất hóm hỉnh. Không phải vì thành thạo với kế hoạch của chúng tôi, mà vì bây giờ Eddie đã được biết nhiều hơn (dù không phải là tất cả) chi tiết kế hoạch. Tôi biết Eddie sẽ quay lại với tư thế sẵn sàng ngay khi chúng tôi hạ cánh. Cậu ta khá bất ngờ khi tôi hé mở sự thật rằng cả nhóm đang mưu đồ giải thoát Victor Dashkov. Tôi không kể cho Eddie bất cứ điều gì về Dimitri hay linh hồn, bây giờ giải thoát Victor là quan trọng hơn cả. Eddie tin tưởng tuyệt đối vào tôi và

không hề đòi hỏi biết thêm. Tôi tự hỏi liệu cậu sẽ phản ứng như thế nào khi phát hiện ra sự thật.

“Ít nhất thì chúng ta cũng cần một thiết bị định vị toàn cầu”, tôi nói. “Trong này chỉ có kinh độ và vĩ độ thôi, không có phương hướng cụ thể nào cả”.

“Không khó đâu”, Lissa nói, mân mê chiếc vòng tay trên tay mình. Cô mở chiếc khay và san các món trang sức của Tasha ra. “Tớ chắc rằng ngay cả Alaska cũng có công nghệ hiện đại”. Cô tỏ ra hài hước, trong khi tôi đọc được sự hồi hộp tỏa ra qua mỗi liên kết.

Tâm trạng tươi tỉnh của Eddie cũng xui đi một chút. “Tớ mong là cậu sẽ không nghĩ đến súng hay những vật dụng tương tự”.

“Không, hoàn toàn không. Nếu mọi chuyện được như chúng ta muốn, thậm chí sẽ không ai biết chúng ta đã đến Tarasov”. Khả năng xảy ra một cuộc chiến giáp lá cà khá cao, nhưng tôi mong sẽ giảm thiểu hết mức thương tổn nghiêm trọng.

Lissa thở dài, đưa cho tôi chiếc vòng tay. Cô đang lo lắng bởi phần lớn kế hoạch phụ thuộc vào bùa phép của cô theo cả nghĩa đen và nghĩa bóng. “Tớ không biết liệu có tác dụng không, nhưng biết đâu nó sẽ tăng thêm sức kháng cự cho cậu”.

Tôi lấy chiếc vòng và đeo vào cổ tay. Không thấy gì khác lạ, nhưng tôi ít khi có cảm giác với những vật mang bùa phép. Tôi để lại cho Adrian một lời nhắn, nói rằng Lissa và tôi muốn trốn ra ngoài để thực hiện một “chuyến đi bụi của những cô gái trẻ” trước khi tôi nhận nhiệm vụ và cô bước vào đại học. Tôi biết anh sẽ thấy tổn thương. Chuyện con gái dù quan trọng, nhưng chắc chắn anh sẽ tự ái vì không được mời tham gia chuyến du lịch táo bạo nếu anh tin rằng chúng tôi đang đi bụi. Cũng có thể đến giờ anh đã hiểu tôi đủ để đoán được rằng mọi hành động của tôi đều có động cơ phía sau. Tôi chỉ mong anh sẽ loan tin về câu chuyện này tới những nhà chức trách của hoàng cung khi cuộc bỏ trốn của chúng tôi bị phát hiện. Chúng tôi vẫn sẽ gặp rắc rối, nhưng một kì nghỉ cuối tuần phóng túng còn hơn là một cuộc vượt ngục. Và thực sự, làm sao mọi việc trở nên tồi tệ hơn với tôi được? Lỡ

hồng duy nhất ở đây là Adrian có thể thâm nhập vào những giấc mơ của tôi và điều tra được những chuyện đang thực sự diễn ra. Đó là một trong những khả năng thú vị hơn và đôi khi cũng gây phiền phức hơn của năng lực linh hồn. Lissa chưa học được cách thâm nhập vào những giấc mơ, nhưng cô cũng đã hiểu những nguyên tắc cơ bản. Cô đã cố yểm bùa sử dụng năng lực linh hồn và phép ép buộc vào vòng tay để nó ngăn chặn Adrian xâm nhập giấc mơ của tôi.

Máy bay bắt đầu hạ độ cao xuống Fairbanks, tôi ngó ra ngoài cửa sổ, trước mắt là những cây thông cao vút và những dải đất xanh mướt. Trong tâm trí Lissa, cô vẫn phần nào tưởng mình sẽ thấy những dòng sông băng và những bờ sông tuyết phủ dù biết nơi đây đang là mùa hè. Sau khi đến Siberia, tôi đã học được cách không rập khuôn cứng nhắc về các vùng miền. Nỗi lo lớn nhất của tôi là về mặt trời. Lúc chúng tôi rời khỏi hoàng cung là giữa trưa, nhưng vì chúng tôi đã đi về hướng tây, thay đổi múi giờ đồng nghĩa với việc mặt trời vẫn đi theo chúng tôi. Và bây giờ, dù đã khoảng chín giờ tối, chúng tôi vẫn đang ở dưới một bầu trời xanh, cao đầy nắng, nhờ có khí hậu phương bắc.

Bầu trời đầy nắng giống như chiếc chăn an toàn khổng lồ. Tôi không muốn nhắc đến điều này với Lissa hay Eddie, có vẻ như Dimitri có tai mắt ở khắp nơi. Tôi được an toàn ở học viện Thánh Vladimir và hoàng cung, nhưng những lá thư của anh lại chỉ ra hết sức rõ ràng rằng anh sẽ đợi cho đến khi tôi bước qua những ranh giới. Tôi không biết anh có bao nhiêu tay chân, nhưng chuyện có người giám sát hoàng cung vào ban ngày cũng không khiến tôi bất ngờ. Và ngay cả khi tôi trốn trong thùng xe, vẫn có khả năng là Dimitri đang theo đuôi. Nhưng ánh sáng ban ngày để kiểm chế tù nhân cũng bảo vệ chúng tôi. Chúng tôi chỉ phải tự canh gác cho mình trong mấy tiếng đồng hồ ban đêm, và nếu đẩy nhanh việc cướp ngục, chúng tôi sẽ nhanh chóng đi khỏi Alaska. Đương nhiên, rời khỏi đây cũng không phải là điều tốt đẹp gì. Chúng tôi sẽ mất mặt trời.

Sau khi chúng tôi hạ cánh, rắc rối đầu tiên xuất hiện khi cả bọn cố tìm thuê một chiếc xe. Tôi và Eddie đều đã mười tám tuổi, nhưng không công

ty xe nào muốn cho những người quá trẻ tuổi thuê. Sau ba lần bị từ chối, tôi bắt đầu bực mình. Không thể tin được chúng tôi bị trì hoãn bởi việc ngu ngốc như thế này. Cuối cùng, ở quầy thuê xe thứ tư, một người phụ nữ ngập ngừng cho chúng tôi biết có một người cách sân bay khoảng một dặm sẽ cho thuê xe nếu chúng tôi có thể tín dụng và chi dặm.

Chúng tôi đi bộ trong tiết trời rất dễ chịu, nhưng khi đến nơi, tôi biết là mặt trời bắt đầu làm Lissa khó chịu. Bud chủ nhân của hãng cho thuê xe Bud trông không *quá* nhếch nhác như tôi tưởng và đồng ý cho thuê xe sau khi chúng tôi chi đủ tiền. Tiếp theo, chúng tôi thuê một phòng khách sạn khiêm tốn và xem xét kế hoạch một lần nữa.

Tất cả những thông tin đều chỉ ra rằng nhà ngục hoạt động theo thời gian biểu của ma cà rồng, có nghĩa là thời điểm này đang là thời gian hoạt động trong ngày. Kế hoạch của chúng tôi là ở trong khách sạn và ngủ một giấc cho đến ngày hôm sau, đợi “đêm” của Moroi. Như thế Lissa sẽ có thêm thời gian để làm việc với số bùa phép. Căn phòng của chúng tôi khá tiện cảnh giới.

Giấc ngủ không gặp mộng mị vì Adrian, tôi rất biết ơn, bởi hoặc anh chấp nhận chuyển đi bụi, hoặc anh không thể phá được bùa phép trên chiếc vòng tay Lissa đưa. Sáng hôm sau, chúng tôi lờ mờ ăn tạm một ít bánh rán. Hoạt động trái với thời gian biểu của ma cà rồng khiến cả bọn hơi khó thích nghi.

Dù vậy, chất đường giúp chúng tôi khỏe hơn để bắt tay vào việc, khoảng mười giờ tôi để Lissa ở lại rồi cùng Eddie đi thám thính tình hình. Chúng tôi mua một máy định vị toàn cầu và vài thứ khác ở một cửa hàng bán dụng cụ thể thao trên đường, dùng nó để định vị những con đường có vẻ như chẳng dẫn đến đâu của vùng đất này. Khi chiếc máy thông báo chỉ còn cách nhà ngục một dặm, chúng tôi đỗ xe bên một con đường đất và bắt đầu đi bộ đến một cánh đồng đầy cỏ cao vút trải dài vô tận trước tầm mắt.

“Tớ tưởng Alaska là một vùng lãnh nguyên”, Eddie nói, nấp trong đám cây cỏ rậm rạp. Bầu trời vẫn xanh và trong sáng, vài đám mây không đủ để che phủ mặt trời. Lúc đi ra ngoài, tôi mặc một chiếc áo khoác mỏng,

nhưng giờ đã phải buộc nó quanh hông vì mồ hôi. Hiếm hoi lắm mới có một cơn gió thổi qua, khiến cánh đồng cỏ dập dờn và mái tóc tôi bay phất phơ.

“Tớ nghĩ là không phải cả khu này đều thế. Hoặc chúng ta phải đi xa hơn lên phía bắc. Ồ, nhìn kia, trông có vẻ hứa hẹn đấy”.

Chúng tôi dừng lại trước một hàng rào dây thép cao với một dòng chữ lớn TÀI SẢN RIÊNG KHÔNG NHIỆM VỤ MIỄN VÀO gắn trên đó. Dòng chữ màu đỏ, có vẻ như để nhấn mạnh mức độ nghiêm trọng. Nếu là tôi, nó sẽ có thêm một cái đầu lâu và hai gạch xương chéo.

Sau khi nghiên cứu hàng rào thép gai một lúc, tôi và Eddie lắc đầu nhìn nhau. “Lissa sẽ chữa lành những vết thương của chúng ta”, tôi hi vọng.

Không phải là không thể trèo qua hàng rào thép gai, nhưng không hay chút nào. Vắt cái áo khoác của mình lên hàng dây thép, tôi phải nắm rất chặt để không bị thương, nhưng rốt cuộc vẫn dính vài vết xước da và vết rách trên quần áo. Lên đỉnh hàng rào, tôi nhảy xuống, thà hạ cánh không êm ái còn hơn leo xuống. Eddie cũng làm thế, nhăn nhó vì chấn động mạnh.

Chúng tôi đi xa hơn một chút, bóng dáng của tòa nhà hiện ra trước mắt. Cả hai đồng loạt ngồi xuống ngay lập tức, tìm kiếm chỗ trú ẩn trong lớp cỏ. Những tài liệu về nhà ngục này chỉ ra rằng họ gắn camera theo dõi bên ngoài, nghĩa là chúng tôi có thể bị phát hiện nếu đến quá gần. Tôi lấy chiếc ống nhòm chuyên dụng mua cùng chiếc máy định vị toàn cầu để quan sát bên ngoài tòa nhà.

Cặp ống nhòm rất tốt, thực sự rất tốt, đúng là tiền nào của nấy. Tầm nhìn thật đáng nể. Giống với những tác phẩm khác của Moroi, tòa nhà được thiết kế xen lẫn cả phong cách cổ điển và hiện đại. Tường làm từ đá tảng lớn và gần như hoàn toàn che lấp nhà ngục, mái ngục chỉ lấp ló hiện ra phía sau. Có bóng người đi tuần trên bờ tường, họ là những chiếc camera sống làm việc cùng với máy móc. Nơi này giống như một pháo đài, không thể xuyên thủng và không thể trốn thoát. Lẽ ra nó phải được đặt ở một vách đá,

với bầu trời đen tối mù mịt đằng sau. Cánh đồng cỏ và mặt trời dường như ở nhàm chỗ.

Tôi đưa cho Eddie cặp ống nhòm. Cậu ta quan sát và rồi ra hiệu về bên trái. “Nhìn kìa”.

Tôi nheo mắt nhìn, chỉ lờ mờ thấy một chiếc xe tải hay bán tải đang đi thẳng về phía nhà ngục. Nó vòng ra phía sau tòa nhà rồi biến mất khỏi tầm mắt. “Đường vào duy nhất”, tôi lẩm bẩm, nhớ lại bản thiết kế. Chúng tôi biết không có khả năng phá được bức tường hay thậm chí tới gần mà không bị phát hiện. Chúng tôi cần đi hần qua cửa trước, đây là điểm mà kế hoạch còn đang mơ hồ.

Eddie hạ thấp ống nhòm và nhú mào nhìn tôi. “Tớ đã nói với cậu trước rồi. Cậu biết đấy, tớ tin tưởng cậu. Dù vì mục đích nào đi nữa, tớ cũng biết cậu có lí do chính đáng. Nhưng trước khi bắt đầu tiến hành, cậu *chắc* rằng cậu muốn làm việc này chứ?”

Tôi bật cười. “Muốn ư? Không. Nhưng đây là việc cần phải làm”.

Eddie gật đầu. “Thế là đủ”.

Tôi quan sát nhà ngục thêm một lúc, di chuyển nhưng vẫn giữ khoảng cách để quan sát đa chiều. Tầm nhìn khá tốt, nhưng có được cái nhìn đa chiều vẫn hữu dụng hơn.

Sau khoảng nửa giờ, chúng tôi quay lại khách sạn. Lissa ngồi khoanh chân trên giường, vẫn nghiên cứu bùa phép. Cảm giác ấm áp hài lòng bao trùm lấy cô. Linh hồn luôn làm Lissa cảm thấy tốt hơn dù có những tác dụng phụ sau này và cô nghĩ là mình đang tiến bộ.

“Adrian gọi vào máy tớ hai lần”, cô nói khi chúng tôi bước vào.

“Nhưng cậu đã không trả lời?”

“Ừ. Tội nghiệp anh ấy”.

Tôi nhún vai. “Như thế tốt hơn”.

Tôi tóm tắt lại tình hình đã tìm hiểu được, cảm giác hạnh phúc của Lissa bắt đầu tan biến. Cuộc thám thính khiến cho hành động sắp tới của chúng tôi càng lúc càng trở nên nghiêm trọng, và sử dụng quá nhiều linh

hồn khiến Lissa bất ổn. Một lúc sau, tôi thấy cô nén nỗi sợ hãi trong lòng xuống, trở nên đầy quyết tâm. Cô khẳng định sẽ sát cánh cùng tôi và hứa sẽ giữ lời, cho dù lo sợ từng giây từng phút đến lúc phải gặp Victor Dashkov.

Xong xuôi chúng tôi ăn trưa, vài tiếng sau thì kế hoạch bắt đầu được thực hiện. Lúc này là chiều tối với con người, đồng nghĩa với thời gian đêm của ma cà rồng sắp kết thúc. Bây giờ hoặc không bao giờ. Lissa hồi hộp phân phát những bùa phép mà cô làm cho chúng tôi, lo chúng không hoạt động. Eddie mặc bộ quần áo giám hộ mới được phát trong khi tôi và Lissa vẫn mặc đồ thường với một vài thay đổi. Tóc Lissa bây giờ màu lông chuột, kết quả của thuốc gội nhuộm tóc tạm thời. Tóc tôi được kẹp chặt dưới một mái tóc giả xoắn tít màu đỏ không mấy dễ chịu bởi nó gợi tới hình ảnh của mẹ. Chúng tôi ngồi ghế sau, để Eddie đóng vai một tài xế thực thụ đưa chúng tôi đi trên con đường đã thám thính. Không giống lần trước, chúng tôi không đỗ xe bên đường. Eddie lái xe thẳng đến nhà ngục hay đúng hơn, đến thẳng cửa vào. Trên đường đi không ai nói gì, nhưng sự căng thẳng và hồi hộp của cả nhóm cứ lớn dần lên.

Chưa đến được những bức tường bao ngoài, chúng tôi đã gặp một trạm kiểm soát do một giám ngục điều khiển. Eddie đỗ xe, và tôi cố gắng tỏ ra bình tĩnh. Cậu ta hạ cửa kính xuống, và người giám ngục đang trực bước đến, cúi xuống vừa ngang tầm mắt với chúng tôi.

“Anh làm gì ở đây?”

Eddie đưa ra một mảnh giấy, phong thái rất tự tin và không hề lo lắng, như thể chuyện này là đương nhiên. “Đưa đón người cung cấp”.

Bản tài liệu mà chúng tôi có bao gồm tất cả các loại mẫu giấy tờ cho công việc của nhà ngục, cả những báo cáo về tình trạng và mẫu xin thêm các nguồn cung, thí dụ những người cung cấp. Chúng tôi tạo một bản sao của bản yêu cầu bổ sung người cung cấp rồi điền nội dung.

“Không ai thông báo với tôi về một cuộc vận chuyển nào cả”, người giám ngục nói, không mấy nghi ngờ nhưng hơi bối rối. Anh trở tờ giấy. “Mẫu này cũ rồi”.

Eddie nhún vai. “Họ chỉ đưa tôi cái đó thôi. Tôi cũng mới vào làm mà”.

Người giám ngục cười. “Phải, trông cậu như chưa đủ tuổi tốt nghiệp ấy”.

Anh ta nhìn tôi và Lissa, và dù được học cách tự kiềm chế tôi vẫn thấy căng thẳng. Người giám ngục nhúu mày khi quan sát chúng tôi. Lissa đã đưa cho tôi một cái vòng tay, còn cô đeo một chiếc nhẫn, cả hai đều được yếm bùa để khiến người ta tin rằng chúng tôi là con người. Làm vậy dễ dàng hơn bắt nạt nhân đeo bùa và buộc họ nghĩ rằng mình đang thấy người thường, dù không phải là không thể. Pháp thuật trong trường hợp này khó dùng hơn. Viên giám ngục nheo mắt, như đang phải nhìn chúng tôi qua một lớp khói mù. Nếu bùa phép có tác dụng thì anh ta sẽ không phải nhìn lại đến lần thứ hai. Nhưng bùa phép hơi yếu. Chúng làm thay đổi diện mạo chúng tôi nhưng không rõ ràng được như mong muốn. Đó là lí do tại sao chúng tôi phải thay đổi kiểu tóc: nếu ảo giác về hình dạng con người thất bại, chúng tôi vẫn có cách che giấu thân phận. Lissa lên tinh thần dùng phép ép buộc trực tiếp, dù chúng tôi mong rằng chuyện này sẽ không xảy ra với bất kì ai chúng tôi gặp.

Một lúc sau, người giám ngục quay đi, cuối cùng anh ta đã bị thuyết phục rằng chúng tôi là con người. Tôi thở phào và nới lỏng nắm tay. Chính tôi cũng không nhận ra mình nắm chặt tay từ khi nào. “Chờ một phút, và tôi sẽ gọi vào trong”, anh ta nói với Eddie.

Người giám ngục bước về trạm của anh ta và nhắc máy gọi điện thoại. Eddie quay lại nhìn chúng tôi. “Đến giờ vẫn ổn chứ?”

“Trừ việc bản mẫu bị cũ”. Tôi càu nhàu.

“Không có cách nào để biết bùa của tớ có hoạt động không à?” Eddie hỏi.

Lissa đã đưa cho Eddie một trong những chiếc nhẫn của Tasha, yếm bùa để thay đổi khiến cậu ta có làn da rám nắng và mái tóc đen sậm. Cô không phải thay đổi chủng tộc của Eddie, vì vậy bùa phép chỉ cần làm thay đổi vẻ ngoài. Giống như bùa của mình, tôi nghi ngờ nó không làm hiện ra

hình ảnh mà cô mong muốn, nhưng chắc cũng đủ để thay đổi hình dạng để sau này sẽ không ai nhận ra đó là Eddie. Vì chúng tôi biết rằng đang có bùa phép và đang chống cự lại ảnh hưởng của phép ép buộc lên mình, khiến nó không tác dụng vào chúng tôi như với người ngoài, bởi vậy tôi và Lissa đều không biết hiện giờ trông Eddie như thế nào trong mắt người khác.

“Tớ tin là ổn”, Lissa đảm bảo.

Người giám ngục quay lại. “Họ bảo cứ vào đi, họ sẽ kiểm tra lại trong đó”.

“Cảm ơn”, Eddie nói, nhận lấy tờ đơn.

Thái độ của người giám ngục chứng tỏ anh ta coi mẫu giấy sai chỉ là một lỗi văn phòng. Anh vẫn là một người mẫn cán, nhưng chẳng mấy ai ngờ tới hay nghĩ được rằng chuyện tuân người cung cấp vào nhà ngục là một mối đe dọa an ninh. Tội nghiệp!

Khi chúng tôi tới cửa vào khu nhà ngục, đã có hai giám hộ đợi đón. Ba đưa ra khỏi xe và được dẫn vào khoảnh sân ngăn nằm giữa tường trước và tường nhà ngục. Sân bãi của học viện Thánh Vladimir và hoàng cung đều um tùm cây cối, còn mảnh đất này hoàn toàn trống trụi và ảm đạm. Không có đến một ngọn cỏ, chỉ toàn nền đất thô cứng. Liệu đây có phải là “khu thể dục” của tù nhân không? Liệu họ có được phép ra ngoài không? Tôi ngạc nhiên bởi không có một hào nước bao quanh nơi này.

Bên trong tòa nhà cũng khắc nghiệt như vẻ ngoài của nó. Phòng giam ở hoàng cung lạnh lẽo và ảm đạm, với tường sắt trơ trụi bao quanh. Tôi đã mong đợi một diện mạo tương tự. Người thiết kế ngục Tarasov đã bỏ qua phong cách hiện đại, thay vào đó là kiểu kiến trúc nhà ngục Rumanian thời trung cổ. Tường đá thô ráp dẫn thẳng xuống hành lang, xám xịt, u ám, không khí ẩm ướt và lạnh lẽo. Nó khiến cho điều kiện làm việc của các giám ngục nơi đây trở nên không mấy dễ chịu. Chắc hẳn họ muốn đảm bảo rằng sự đáng sợ của ngục tù bao trùm khắp mọi nơi, ngay từ lúc tù nhân bước chân vào. Theo bản thiết kế có một khu nhà ở cho nhân viên. Mong rằng nơi đó khả quan hơn.

Dù được bố cục theo kiểu cách nhà ngục của thời kì đen tối, chúng tôi vẫn thỉnh thoảng bắt gặp những chiếc camera dọc hành lang. Hệ thống an ninh của nơi này không hề lạc hậu. Đôi lúc có tiếng đập cửa nặng nề vang lên, nhưng xét cho cùng, sự tĩnh lặng kì quái này còn đáng sợ hơn cả những tiếng la hét.

Chúng tôi được đưa đến văn phòng trưởng trại, một căn phòng u ám nhưng đầy đủ vật dụng hành chính thông thường: bàn, máy tính, vân vân. Căn phòng có vẻ tiện lợi, không hơn. Những người hộ tống giải thích rằng chúng tôi sắp được gặp phó cai, bởi người đứng đầu vẫn còn đang ngủ. Điều này nằm trong dự tính của chúng tôi. Những giám ngục cấp dưới sẽ thức đêm để trực. Tôi mong rằng họ sẽ mệt hoặc lơ là công việc. Nhưng không. Các giám hộ hiếm khi trễ nải, dù công việc của họ là gì đi chăng nữa.

“Theo Marx”, người phó cai tự giới thiệu và bắt tay Eddie. Anh ta là một ma cà rồng lai không lớn tuổi hơn chúng tôi là mấy, tôi tự hỏi liệu có phải anh ta mới nhận nhiệm vụ ở đây không.

“Larry Brown”, Eddie đáp. Chúng tôi đã tìm cho cậu ta một cái tên thông dụng, không gây ấn tượng và điền nó vào mấy tờ đơn.

Theo không nói chuyện với tôi và Lissa, nhưng anh ta cũng nhìn chúng tôi lúng túng y như người đầu tiên khi bùa phép bắt đầu phát ra ảo giác. Anh ta hơi lúng chùng, nhưng một lần nữa lại bỏ qua. Theo hướng sự chú ý về Eddie và nhận lấy tờ đơn xin thêm người cung cấp.

“Đơn này khác với loại thường dùng”, anh ta nói.

“Tôi cũng không biết nữa”, Eddie tỏ vẻ bối rối. “Đây là lần đầu tiên của tôi”.

Theo thở dài và liếc nhìn đồng hồ. “Mấy tiếng nữa trưởng trại mới đến làm. Tôi nghĩ là chúng ta phải đợi ông ấy tới đây và xem xét xem chuyện gì đang diễn ra. Sommerfield thường làm việc rất chuẩn xác”.

Trên đất nước này, có vài trung tâm Moroi tập hợp những người cung cấp. Nguồn cung của họ là những kẻ dưới đáy xã hội sẵn lòng bán cuộc

sống của mình để đổi lấy endorphin của ma cà rồng. Họ tiếp nhận những kẻ ấy rồi phân phối lại cho nơi nào cần. Sommerfield là tên của một trung tâm như thế, đặt trụ sở ở thành phố Kansas.

“Tôi không phải là người duy nhất mới được nhận”, Eddie nói. “Chắc ai đó đã nhầm lẫn”.

“Đúng đúng”, Theo khịt mũi. “Được rồi, mời cậu ngồi đợi. Tôi sẽ pha cho cậu một cốc cà phê”.

“Bao giờ thì chúng ta bắt đầu cho máu?” Tôi đột nhiên hỏi bằng giọng nói mơ màng nhất có thể. “Lâu quá rồi”.

Lissa cũng phụ họa. “Họ nói là chúng tôi sẽ được cho máu ngay khi đến đây”.

Eddie tỏ ra chán chường với cách cư xử đặc trưng của những người cung cấp. “Họ cứ như thế suốt”.

“Tôi hiểu”, Theo nói. “Hừm, mấy người cung cấp”. Anh ta gọi với qua khỏi cửa phòng đang hé mở. “Này, Wes? Đến đây được không?”

Một giám ngục ló đầu vào. “Vâng?”

Theo phẩy tay với chúng tôi. “Đưa hai người này xuống khu vực cho ăn để họ đỡ làm phiền chúng ta. Tối lượt ai thì cho kẻ đó dùng”.

Wes gật đầu và ra hiệu cho chúng tôi ra. Tôi và Eddie liếc nhìn nhau thật nhanh. Mặt Eddie không biến sắc, nhưng tôi biết cậu ta đang hồi hộp. Đưa Victor ra ngoài bây giờ là việc của chúng tôi, và Eddie không muốn chúng tôi đơn độc vào hang cọp.

Trên đường đi sâu xuống bên dưới nhà ngục, Wes dẫn chúng tôi qua nhiều cửa và điểm kiểm tra an ninh. Tôi nhận ra rằng cứ thêm một trạm canh mà chúng tôi phải qua để đi vào đồng nghĩa với việc lại có thêm một trạm canh chúng tôi phải vượt qua khi trốn ra. Theo như bản thiết kế, khu vực cho ăn nằm đối diện với phòng giam. Tôi cứ tưởng chúng tôi sẽ phải đi vòng qua viên ngoài của tòa nhà nhưng thực chất chỉ đi xuyên qua trung tâm nơi những tù nhân bị giam giữ. Qua quan sát, tôi lờ mờ nhận ra cách bố trí nơi này, nhưng Lissa không hề hình dung được mình đang bị dẫn đi đâu

cho đến khi một tấm biển cảnh báo hiện ra: CẢNH BÁO - ĐANG ĐI VÀO KHU VỰC TÙ NHÂN (PHẠM TỘI). Tôi cho rằng cách dùng từ ở đây có vấn đề. Không phải là tất cả mọi người trong Tarasov đều phạm tội sao?

Khu vực này được bảo vệ bằng hai lần cửa kiên cố. Wes phải sử dụng một lần khóa điện tử và một lần chìa khóa thường để mở. Nhịp chân Lissa không hề thay đổi, nhưng tôi cảm nhận được nỗi lo lắng của cô dâng lên khi chúng tôi đi vào dãy hành lang nhỏ, xếp hai bên là những phòng giam bị song sắt ngăn lại. Tự tôi cũng thấy không thoải mái, nhưng Wes, dù cảnh giác, vẫn không hề lộ dấu hiệu sợ hãi. Tôi nhận ra anh ta ra vào khu vực này thường xuyên và biết rõ hàng rào an ninh ở đây. Các tù nhân có thể nguy hiểm, nhưng đi qua họ là hoạt động thường nhật đối với anh.

Dù vậy, khi nhìn lén vào bên trong những phòng giam, tim tôi gần như ngừng đập. Mọi thứ trong phòng giam đều tối tăm và u ám, chỉ có những vật dụng sơ sài. May mắn là hầu hết tù nhân đều đang ngủ. Dù vậy, một số khác nhìn ra khi chúng tôi đi qua. Không ai nói gì cả, nhưng sự im lặng lại thậm chí đáng sợ hơn. Vài Moroi bị giữ ở đây trông như người bình thường trên phố, và tôi tự hỏi họ đã làm gì để bị giam cầm trong này. Khuôn mặt họ đượm buồn, mọi hi vọng đều bị dập tắt. Tôi nhìn lại lần hai và nhận ra một số tù nhân ở đây không phải Moroi mà là ma cà rồng lai. Không có gì phải bàn cãi nhưng sự thực vẫn khiến tôi bất ngờ. Giống loài của tôi cũng có những kẻ phạm tội và phải bị trừng trị.

Nhưng không phải tất cả tù nhân ở đây trông đều hiền lành. Một số kẻ trông hoàn toàn thích hợp với Tarasov. Họ toát lên vẻ hung hãn, dò xét chúng tôi bằng ánh mắt đặng đặng sát khí. Họ chăm chăm quan sát kỹ lưỡng từng chi tiết, tôi không hiểu vì lý do gì. Có phải họ đang tìm kiếm một phương tiện giúp họ trốn thoát? Liệu họ có nhìn thấu được vỏ bọc của chúng tôi không? Hay chỉ đơn giản là khát máu? Tôi không rõ, nhưng cảm thấy biết ơn các giám ngục im lặng đứng gác dọc hành lang. Tôi cũng nhẹ nhõm vì không nhìn thấy Victor và kết luận chắc là ông ta bị giam ở một khu vực khác. Chúng tôi không thể để lộ diện sớm.

Cuối cùng, qua hai lần cửa nữa, chúng tôi cũng thoát ra khỏi dãy phòng giam và đến được khu vực dành cho người cung cấp. Cảm giác gọi lên ở đây cũng như nhà tù thời trung cổ, nhưng khung cảnh chắc hẳn được bài trí với mục đích cho tù nhân thư giãn. Nội thất tương tự ở học viện Thánh Vladimir, nhưng nhỏ hơn. Một vài chỗ nghỉ được bố trí khá riêng tư, một anh chàng Moroi đáng vẻ buồn chán đang đọc sách bên cạnh một cái bàn, trông như thể sắp ngủ gật. Trong phòng có mỗi một người cung cấp, một con người nhếch nhác trung tuổi ngồi trên ghế với nụ cười thần thờ và ánh mắt vô định.

Moroi nọ mở to mắt, ngỡ ngàng trước sự xuất hiện của chúng tôi. Rõ ràng chúng tôi là điều thú vị nhất đến với anh ta đêm nay. Anh ta nhìn chúng tôi rất tự nhiên, không hề ngập ngừng cố gắng, chắc khả năng kháng cự phép ép buộc của anh ta tương đối thấp, điều này có lợi cho chúng tôi.

“Cái gì đây?”

“Hai người mới đến”, Wes nói.

“Nhưng chúng ta không thiếu người”, Moroi nọ nói. “Và chúng ta không bao giờ nhận người trẻ như thế này. Họ luôn cho chúng ta những người lớn tuổi và đã qua sử dụng”.

“Đừng hỏi tôi”, Wes nói, trở chỗ ngồi cho tôi và Lissa rồi đi ra cửa. Chẳng có gì phải ngạc nhiên, anh ta cho rằng hộ tống những người cung cấp là công việc không xứng đáng với mình. “Marx muốn họ ở đây cho đến khi Sullivan thức giấc. Tôi đoán là có nhằm lẫn gì đấy, nhưng hai người này cứ lèo nhèo đòi làm việc”.

“Tuyệt”, anh chàng Moroi thốt lên. “Thôi được! Mười lăm phút nữa sẽ đến bữa ăn tiếp theo của chúng ta. Tôi sẽ để cho ông Bradley đằng kia nghỉ ngơi một chút. Ông ta mê man lắm rồi, chắc còn chẳng nhận ra có người vào đây cho máu thay mình”.

Wes gật đầu. “Chúng tôi sẽ gọi xuống khi được lệnh”.

Người giám ngục rời đi, anh chàng Moroi thở dài nhắc một tập hồ sơ lên. Tôi có cảm giác tất cả mọi người ở đây đều uể oải với công việc. Lí do

cũng dễ hiểu. Làm việc ở nơi này quả là khổ sở. Tôi muốn một thế giới rộng lớn hơn.

“Mười lăm phút nữa tới lượt ai?” tôi hỏi.

Anh ta giật mình ngẩng đầu nhìn tôi. Xem ra đây không phải là kiểu câu hỏi mà những người cung cấp hay hỏi. “Cô vừa nói gì cơ?”

Lissa đứng dậy và nhìn thẳng vào mắt anh ta. “Trả lời đi”.

Gương mặt anh ta đờ đẫn. *Rất dễ sai khiến.* “Rudolf Kaiser”.

Hai chúng tôi không nhận ra cái tên này. Chắc hẳn ông ta bị giam vào đây bởi giết người hàng loạt hoặc bởi thủ đoạn tham ô. “Bao giờ thì đến lượt Victor Dashkov?” Lissa hỏi.

“Hai giờ nữa”.

“Thay đổi lịch đi. Bảo với những giám ngục rằng đã có sự thay đổi và ông ta phải vào đây thay Rudolf”.

Đôi mắt trống rỗng của anh chàng Moroi lúc này trông đờ đẫn y như đôi mắt của Bradley người cung cấp, anh ta phải mất một lúc để tiêu hóa mệnh lệnh. “Vâng”, anh ta nói.

“Đây là việc thường xuyên diễn ra. Không có gì đáng phải nghi ngờ”.

“Không có gì đáng phải nghi ngờ”, anh ta nhắc lại như một cái máy.

“Làm đi”, Lissa ra lệnh dứt khoát. “Gọi họ, dựng lên mọi chuyện và không được rời mắt khỏi tôi”.

Moroi tuân lệnh. Khi nói chuyện trên điện thoại, anh ta tự xưng là Northwood. Khi ngắt máy, mọi chuyện đã được sắp xếp xong. Chúng tôi không phải làm gì thêm ngoài chờ đợi. Toàn bộ cơ thể tôi căng lên. Theo nói là từ giờ đến lúc trưởng trại làm việc còn hơn một giờ đồng hồ nữa. Sẽ không ai tra vấn chúng tôi trong khoảng thời gian này. Eddie chỉ đơn giản phải câu giờ với Theo và không gây nghi ngờ về chuyện nhằm lẫn giấy tờ. *Bình tĩnh nào Rose. Mà làm được mà.*

Trong khi chờ đợi, Lissa cưỡng chế người cung cấp tên Bradley vào một giấc ngủ say. Tôi không muốn có một nhân chứng nào cả, dù là một kẻ say thuốc. Tôi cũng quay camera chệch đi để nó không thu được phần

chính của căn phòng. Theo kế hoạch, chúng tôi sẽ phải xử lý toàn hệ thống theo dõi trước khi ra khỏi đây, nhưng hiện tại, chúng tôi không muốn có cá nhân nào thấy chuyện sắp xảy ra.

Khi cánh cửa bật mở, tôi cũng vừa kịp nằm lên một chiếc giường cho máu. Lissa ngồi sẵn trên ghế cạnh bàn Northwood để duy trì sự ép buộc với anh ta. Chúng tôi nói rằng tôi sẽ là người cho máu trước. Tôi đang nhắm mắt, nhưng qua tầm nhìn của Lissa, tôi thấy một nhóm người đang đi vào: hai giám ngục... và Victor Dashkov.

Nỗi đau y hệt như lúc nhìn thấy ông ta ở tòa án lại dâng lên trong Lissa. Tim cô đập mạnh. Tay cô run lên. Điều duy nhất khiến cô bình tĩnh ở phiên tòa chính là phán quyết cuối cùng, Victor sẽ bị giam cầm vĩnh viễn và không thể làm hại cô.

Vậy mà bây giờ chúng tôi đang chuẩn bị thay đổi tất cả.

Lissa cố xua đi nỗi sợ hãi để tiếp tục điều khiển Northwood. Hai giám ngục bên cạnh Victor rất cảnh giác và sẵn sàng hành động, dù không thực sự cần thiết. Căn bệnh nan y đeo đẳng ông ta nhiều năm, chứng bệnh mà Lissa tạm thời chữa khỏi, đang bắt đầu tái phát. Thiếu hoạt động và thiếu không khí trong lành cũng gây tổn thương y như việc hạn chế cung cấp máu cho tù nhân. Hai giám ngục khóa ông ta vào cùm để đề phòng, sức nặng của những cái cùm đè lên khiến ông ta phải lê lết.

“Đăng kia”, Northwood nói, chỉ về hướng tôi. “Người đó”.

Hai giám hộ dẫn Victor đi qua, ông ta không buồn nhìn Lissa đến lần thứ hai. Cô đang sử dụng hai phép ép buộc cùng lúc: điều khiển Northwood và làm cho cô trở nên không đáng chú ý với Victor khi ông ta bước qua. Các giám ngục đặt ông ta ngồi xuống một cái ghế bên cạnh tôi và lùi lại, vẫn quan sát. Một người bắt đầu nói chuyện với Northwood, về chuyện chúng tôi là những người mới và quá trẻ. Nếu phải hành động lại, tôi sẽ bảo Lissa yểm bùa để trông chúng tôi già hơn.

Ngồi cạnh tôi, Victor ghé lại phía tôi và há miệng ra. Lấy máu là bản năng thứ hai, các động tác chẳng bao giờ thay đổi nên ông ta hiếm khi phải nghĩ xem nên làm gì. Như thế là ông ta thậm chí không nhìn thấy tôi.

Chỉ có điều lần này, ông ta... đã thấy.

Victor sững người, tròn mắt. Mọi đường nét chính đều chỉ ra nét hoàng tộc của dòng họ Moroi của ông ta, nhất là đôi mắt sáng xanh ngọc đặc trưng của cả hai dòng họ Dashkov và Dragomir. Vẻ ảo não, uể oải của ông ta biến mất, thay vào đó là sự nhạy bén xảo trá đặc trưng vẻ sắc bén mà tôi biết quá rõ. Nó bỗng làm tôi hồi tưởng lại những người tù tôi đã đi qua lúc trước.

Nhưng Victor bối rối. Cũng giống như những người trước đó, bùa phép làm rối loạn suy nghĩ của họ. Các giác quan nói rằng tôi là con người... nhưng ảo giác lại không hoàn hảo. Victor cũng từng là một người không sử dụng linh hồn biết dùng phép cưỡng chế nên có khả năng kháng cự nhất định. Và cũng giống như tôi, Eddie và Lissa đều miễn dịch khỏi bùa phép bởi chúng tôi đã biết rõ thân phận nhau, Victor cũng nhận được hiệu ứng tương tự. Trí não khẳng định bảo ông ta rằng tôi là con người, nhưng đôi mắt lại bảo rằng tôi là Rose Hathaway, dù đã đội tóc giả. Và ngay khi điều đó được khẳng định, hình dạng con người cũng biến mất trong mắt ông.

Một nụ cười xảo quyết từ từ nở trên khuôn mặt, phô ra những chiếc răng nanh. “Ôi trời, đây là bữa ăn ngon nhất mà ta từng có”. Giọng nói của ông ta hơi khó nghe do bị chèn lấp bởi cuộc nói chuyện của những người khác.

“Cứ thử cắn tôi xem, đó sẽ là bữa ăn cuối cùng của ông”. Tôi thì thầm đe dọa. “Nhưng nếu ông muốn có một cơ hội để trốn khỏi đây và trở về với thế giới, ông sẽ phải làm chính xác những điều tôi nói”.

Ông ta nhìn tôi dò xét. Tôi hít một hơi thật sâu, thấy sợ điều mình sắp nói ra.

“Tấn công tôi đi”.

Bảy

“KHÔNG PHẢI BẰNG RẰNG”, tôi vội vàng thêm vào. “Chồm lên người tôi, ném cái cùm của ông. Bất cứ thứ gì ông có thể làm”.

Victor Dashkov không phải một kẻ ngu ngốc. Kẻ khác sẽ ngần ngại dò hỏi thêm. Victor thì không, ông ta không biết chính xác chuyện gì đang xảy ra, nhưng cảm thấy đây là cơ hội được tự do. Biết đâu lại là cơ hội duy nhất mà ông ta có được. Là người đã dành phần lớn cuộc đời mình để lên kế hoạch cho những kế hoạch phức tạp, Victor là một chuyên gia trong việc nắm bắt những âm mưu.

Nâng tay cao hết mức có thể, Victor vung về phía tôi, giả bộ tìm cách làm tôi nghẹt thở bằng đôi còng tay của mình. Tôi hét lên một tiếng kinh hoàng. Ngay lập tức, những giám ngục có mặt để ngăn tên tù nhân điên cuồng đang tâm tấn công một cô gái tội nghiệp. Nhưng khi họ áp sát Victor, tôi bật dậy và tấn công họ. Dù hai giám ngục có coi tôi là nguy hiểm và đề cao cảnh giác thực sự họ đã không nghĩ tôi vẫn gây bất ngờ đến mức họ không có thời gian phản ứng. Tôi *gần như* cảm thấy khó chịu về việc mọi chuyện đã không công bằng đối với họ.

Tôi đâm vào người đầu tiên đủ mạnh để anh ta mất kiểm soát với Victor và văng về phía sau, đâm sầm vào tường gần chỗ Lissa khi cô đang cố gắng cưỡng chế để Northwood giữ bình tĩnh và không gọi đi báo cáo về sự hỗn loạn này. Người giám ngục thứ hai có thêm thời gian để phản kháng, nhưng anh ta vẫn hơi chậm khi thả Victor ra rồi hướng về phía tôi. Tôi lợi dụng sơ hở và đâm mạnh, đẩy anh ta vào một cuộc vật lộn. Anh ta to lớn và dữ dội, khi đã coi tôi là một mối đe dọa, anh ta sẽ không nường tay. Một đòn giáng mạnh vào vai tôi khiến cơn đau lan ra khắp cánh tay, và tôi đáp lại bằng một cú thúc gối nhanh gọn vào bụng. Trong khi đó, người

đồng nghiệp còn lại đang bước về phía chúng tôi. Tôi phải nhanh chóng kết thúc chuyện này, không chỉ vì lợi ích của chính mình mà còn bởi chắc chắn họ sẽ gọi viện binh ngay khi có cơ hội.

Ngay lập tức tôi vồ lấy người ở gần tôi nhất và gắng hết sức đập mạnh anh ta vào tường. Anh ta choáng váng, đờ đẫn, và tôi làm thêm lần nữa, vừa lúc người kia tiến tới. Người giám ngục đầu tiên khụy xuống sàn, bất tỉnh nhân sự. Tôi không muốn phải nặng tay với anh ta, nhưng một phần trong quá trình huấn luyện của tôi là học cách phân biệt vô hiệu hóa và tiêu diệt. Tôi mong rằng anh ta sẽ chỉ bị đau đầu thôi. Người giám ngục còn lại đang trong tư thế tấn công, dù vậy, tôi và anh ta vờn nhau, vừa tấn công vừa né tránh.

“Tớ không thể đánh anh ta bất tỉnh được!” Tôi gọi Lissa. “Chúng ta cần anh ta. Hãy cưỡng chế anh ta đi”.

Câu trả lời của Lissa đến qua mối liên kết. Cô có thể cưỡng chế hai người cùng một lúc, nhưng sẽ rất tốn năng lực. Chúng tôi chưa ra khỏi đây, và Lissa không thể liều mạng sử dụng hết năng lực quá sớm như vậy được. Sự bất lực thay thế nỗi sợ hãi trong cô.

“Northwood, ngủ đi”, cô quát. “Ngay ở đây. Trên bàn này. Anh đã kiệt sức và anh sẽ ngủ suốt nhiều giờ”.

Tôi để ý thấy Northwood gục xuống, đầu đập xuống bàn *cộp* một cái. Tôi dùng hết sức nặng của mình nhảy bổ vào người giám hộ, bắt anh ta ở trong tầm nhìn của Lissa. Cô nhanh chóng bước tới chỗ chúng tôi. Anh ta ngạc nhiên nhìn cô. Và đó là tất cả những gì cô cần.

“Dừng lại!”

Anh ta không phản ứng nhanh như Northwood, nhưng hơi nao núng. Anh chàng này có sức kháng cự tốt hơn.

“*Không đánh nhau nữa!*” Cô nhắc lại, tăng thêm sức cưỡng chế.

Dù sao đi nữa, anh ta cũng không thể kháng cự lại ngần ấy năng lực linh hồn. Anh ta buông tay, dừng vật lộn với tôi. Tôi lùi lại để thở, chỉnh mái tóc giả về đúng vị trí.

“Điều khiển người này sẽ mệt đấy”, Lissa nói với tôi.

“Mệt sau năm phút hay năm tiếng?”

“Khoảng giữa đó”.

“Thế thì đi thôi. Lấy chìa khóa của Victor từ anh ta”.

Cô ra lệnh cho người giám ngục đưa cho cô chiếc chìa khóa mở còng tay của Victor. Anh ta bảo chúng tôi là người giám ngục kia giữ. Được thôi, tôi lục soát cơ thể đang bất tỉnh, anh ta vẫn thờ ơ, (cảm ơn Chúa!) và lấy chìa khóa. Lúc này, tôi hướng sự chú ý về phía Victor. Khi cuộc chiến bắt đầu, ông ta tránh ra xa và chỉ lặng im, hẳn là bao nhiêu khả năng mới đang hình thành trong bộ não xảo quyệt đó.

Tôi tiến đến gần, đeo “vẻ mặt đáng sợ” lên và giơ chìa khóa ra. “Tôi đang chuẩn bị mở khóa cho ông”, tôi nói với giọng điệu vừa ngọt ngào, vừa đe dọa. “Ông sẽ phải làm chính xác những điều chúng tôi bảo. Ông sẽ không chạy trốn, chống cự, tìm cách phá đám kế hoạch”.

“Ồ? Bây giờ cháu cũng có thể dùng phép ép buộc rồi à?” ông ta khinh khỉnh hỏi.

“Tôi không cần đến phép ép buộc”. Tôi mở khóa còng. “Tôi thừa sức khiến ông bất tỉnh dễ dàng như anh chàng kia và lôi ông đi. Chẳng có gì khác cả”.

Chiếc cùm và xích nặng nề rơi xuống sàn. Vẻ mặt Victor quỷ quyệt và tự mãn, nhưng bàn tay nhẹ nhàng chạm vào cổ tay. Lúc đó tôi để ý thấy có nhiều vết thâm tím. Những cái cùm không dễ chịu cho lắm, nhưng tôi không định cảm thấy thương hại. Victor nhìn chúng tôi.

“Lôi cuốn làm sao”, ông ta trầm ngâm. “Trong số những người có thể cứu ta, ta chưa bao giờ nghĩ rằng lại là hai đứa... nhưng suy cho cùng, hai đứa mới là có khả năng nhất”.

“Chúng tôi không cần lời bình luận vô nghĩa của ông, đồ ăn thịt người”, tôi ngắt lời. “Và đừng dùng từ *cứu*. Nghe như thể ông là anh hùng bị bỏ tù oan vậy”.

Victor cau mày, như thể tin rằng việc ông ta là anh hùng chính là sự thật. Thay vì tranh luận với tôi, ông ta hất hàm về Bradley, người cung cấp này đã ngủ suốt trận chiến vừa rồi. Đã say thuốc sẵn, phép cường chế của Lissa thành ra hơi thừa để khiến ông ta bất tỉnh.

“Để hăn cho ta”, Victor nói.

“Cái gì?” tôi thốt lên. “Chúng ta không có thời gian cho việc ăn uống của ông!”

“Giờ ta không còn chút sức mạnh nào mà hoạt động cả”, Victor rít lên. Chiếc mặt nạ đêm tĩnh, biết tuốt đã biến mất, thay vào đó là vẻ mặt hăn học và dữ dội. “Chuyện giam giữ bao gồm nhiều thứ hơn là chỉ những chấn song sắt, Rose. Họ bỏ đói chúng ta để khiến chúng ta yếu sức. Đi bộ tới đây là bài vận động duy nhất được phép, chừng đó đã đủ mệt rồi. Trừ khi kế hoạch của cháu thực sự là ném ta đi, nếu không hãy để ta uống máu!”

Lissa ngăn cản mọi phản ứng của tôi. “Nhanh lên!”

Tôi kinh ngạc nhìn cô chăm chăm. Tôi đang định từ chối Victor, nhưng qua mỗi liên kết, tôi cảm nhận được một cảm giác pha lộn kì lạ trong cô. Lòng trắc ẩn và... cảm thông. Ồ, Lissa vẫn ghét ông ta, hiển nhiên. Nhưng cô vẫn biết rằng một cuộc sống bị hạn chế máu sẽ như thế nào.

Thật may mắn là Victor làm rất nhanh. Ông ta đã ngoạm lấy cổ Bradley trước khi Lissa nói xong. Dù say thuốc hay không, cảm nhận được vết cắn ở cổ cũng đủ làm Bradley thức giấc. Ông ta bắt đầu tỉnh dậy, và khuôn mặt nhanh chóng chuyển sang thỏa mãn như những người cung cấp khác khi nhận được endorphin từ ma cà rồng. Một lượng máu vừa đủ là thứ Victor cần, nhưng khi mắt Bradley bắt đầu trừng trừng mở to trong kinh ngạc thì tôi nhận ra rằng ông ta đang lấy quá nhiều máu. Tôi vọt lên lôi Victor ra khỏi người cung cấp.

“Ông đang làm cái chết tiệt gì thế?” Tôi quát, lay Victor thật mạnh. Tôi muốn làm thế từ lâu lắm rồi. “Ông tưởng ông có thể hút cạn máu ông ta và trở thành Strigoi ngay trước mắt bọn tôi à?”

“Không hề”, Victor nói, nhấn nhó vì cú khóa tay của tôi.

“Ông ta không định làm thế đâu”, Lissa nói. “Chỉ hơi mất kiểm soát thôi”.

Sự thèm khát đã được thỏa mãn, vẻ ngoài thanh tao của Victor trở lại. “A, Vasilisa. Lúc nào cũng rất cảm thông”.

“Đừng kết luận bừa”, cô gầm gừ.

Tôi trừng trừng nhìn cả hai. “Đi thôi. Ngay bây giờ”. Tôi quay về phía người giám ngục bị cưỡng chế. “Đưa chúng tôi đến căn phòng giám sát tất cả các khu vực an ninh”.

Anh ta không phản ứng, tôi đành thở dài nhìn Lissa cầu cứu. Cô nhắc lại yêu cầu của tôi, và ngay lập tức, anh ta đưa chúng tôi rời khỏi căn phòng. Chất adrenaline trong người tôi đã tăng cao từ chuyển bay, tôi rất nóng lòng được kết thúc toàn bộ mọi chuyện và biến khỏi nơi này. Qua mỗi liên kết, tôi cảm nhận được sự căng thẳng của Lissa. Có thể cô ủng hộ việc Victor cần được cung cấp máu, nhưng khi chúng tôi bước đi, cô tránh xa Victor hết mức có thể. Cô sờn gai ốc khi đột ngột nhận ra ông ta là ai và việc chúng tôi đang làm. Ước gì tôi có thể trấn tĩnh cô, nhưng chúng tôi không có nhiều thời gian.

Chúng tôi theo người giám ngục đi qua nhiều hành lang và trạm an ninh nữa. Lissa hỏi tên người dẫn đường, anh ta nói mình là Giovanni. Con đường Giovanni dẫn chúng tôi đi là vòng qua một góc nhà ngục chứ không xuyên qua các phòng giam. Suốt quãng đường tôi gần như nín thở, chỉ sợ sẽ bắt gặp ai đó. Lúc này có quá nhiều yếu tố chống lại chúng tôi. Nhưng dù vậy, chúng tôi đã gặp may, một lần nữa không đụng mặt ai nhờ hành động vào cuối buổi đêm và không đi qua những khu vực an ninh thắt chặt.

Lissa và Mia cũng đã cưỡng chế người giám hộ ở hoàng cung xóa hết những cuốn băng giám sát, nhưng tôi không được chứng kiến việc này. Bây giờ, khi theo Giovanni vào phòng giám sát nhà ngục, tôi không thể kìm được tiếng thở hắt ra. Màn hình phủ kín tường, bảng điều khiển với các nút bấm cùng công tắc phức tạp nằm ngay trước nó. Bàn máy tính ở khắp nơi. Tôi có cảm tưởng căn phòng này chứa đủ năng lượng để phóng thẳng lên

vũ trụ. Mọi thứ trong nhà ngục đều được giám sát: từng phòng giam, hành lang, và ngay cả văn phòng trưởng ngục, nơi Eddie đang ngồi nói chuyện với Theo. Trong phòng có hai giám ngục, tôi tự hỏi liệu họ có nhìn thấy chúng tôi lúc đi qua sảnh hay không. Nhưng không, họ đang quá chăm chú vào một vật khác: một camera đã bị quay về phía bức tường trống trải. Đó là camera tôi đã điều chỉnh trong phòng cho máu.

Họ đang ghé sát vào màn hình, một trong hai người đang cân nhắc tới việc gọi người xuống kiểm tra. Rồi cả hai nhìn lên và nhận ra sự có mặt của chúng tôi.

“Giúp cô ấy khống chế họ”, Lissa ra lệnh cho Giovanni.

Một lần nữa, Giovanni lưỡng lự. Nếu có một “người giúp đỡ” có ý chí yếu thì tốt hơn, nhưng Lissa không hề biết khi chọn bừa. Như lần trước, cuối cùng anh ta cũng chịu nghe lệnh. Cũng như lần trước, yếu tố bất ngờ đã giúp vô hiệu hóa hai người họ. Việc tôi là một người lạ, dù trong hình hài của con người, khiến họ cảnh giác, nhưng Giovanni là đồng nghiệp của họ; họ không ngờ sẽ bị anh ta tấn công.

Dù vậy, hạ gục hai giám ngục này cũng chẳng dễ dàng gì. Tôi được hỗ trợ và Giovanni đã làm rất tốt nhiệm vụ của mình. Chúng tôi đánh gục một giám ngục khá nhanh chóng, Giovanni dùng khuỷu tay giữ cổ ngắt nguồn khí thở khiến anh ta bất tỉnh. Người còn lại cố giữ khoảng cách với chúng tôi, và tôi nhận ra mắt anh ta vẫn không ngừng nhắm về phía bức tường. Trên đó có một bình cứu hỏa, một cái công tắc nhỏ và một nút điều khiển tròn màu bạc.

“Chuông báo động đấy!” Victor hô lên, vừa lúc người giám ngục lao đến nơi.

Giovanni và tôi chồm lên vỗ lấy anh ta cùng một lúc, ngăn anh ta chạm vào cái nút để gọi tất cả giám ngục đến bắt chúng tôi. Một cú giáng mạnh nữa vào đầu khiến anh ta ngất lịm. Cứ thêm một người phải hạ gục trong cuộc cướp ngục này, tôi lại thấy cảm giác tội lỗi và ghê tởm chính mình bóp chặt thêm tâm can. Các giám ngục là người tốt, tôi không thể thôi nghĩ rằng tôi đang chiến đấu bên phe ác quỷ.

Bây giờ thì chúng tôi đã rảnh tay, Lissa biết phải làm gì tiếp theo. “Giovanni, tắt hết các camera và xóa những đoạn băng vừa rồi đi”.

Lần này Giovanni tỏ ra rất lưỡng lự. Bắt anh ta phải chiến đấu với đồng nghiệp của mình đã làm hao tổn khá nhiều năng lực cường chế của Lissa. Cô vẫn điều khiển anh ta nhưng yếu hơn, bây giờ bắt anh ta tuân lệnh trở nên khó khăn.

“Làm đi”, Victor gầm gừ, bước đến đứng cạnh Lissa. Cô nao núng vì sự tiếp cận của ông, nhưng khi cái nhìn của ông ta cộng hưởng với cái nhìn của Lissa, Giovanni lập tức tuân lệnh và bắt đầu tắt hết các công tắc trên bảng điều khiển. Victor không có khả năng phối hợp lâu dài với sức mạnh của Lissa, nhưng cú thúc nhỏ của ông ta đã tăng cường năng lực của cô.

Các màn hình lần lượt tắt phụt, Giovanni gõ một vài lệnh trên máy tính có lưu trữ đoạn băng quay từ camera. Đèn nháy báo lỗi màu đỏ hiện trên bảng điều khiển nhưng không còn ai ở đây biết cách chỉnh sửa chúng.

“Ngay cả khi anh ta đã xóa, vẫn có người khôi phục được chúng từ ổ cứng”, Victor cảnh báo.

“Chúng ta phải tìm giải pháp”, tôi cáu kỉnh nói. “Trong các kỹ năng của tôi, không có cài lại chương trình hay tương tự thế”.

Victor đảo mắt. “Phải, nhưng phá hủy thì có đấy”.

Mất vài giây mới hiểu ý Victor, tôi thở dài, cầm lấy bình chữa cháy treo trên tường giáng mạnh vào chiếc máy tính cho đến khi nó không còn nguyên dạng, chỉ còn là mảnh vụn nhựa và kim loại. Lissa rùng mình sau mỗi cú giáng của tôi và vẫn quan sát cửa vào.

“Mong là nó cách âm”, Lissa lầm bầm.

“Trông nó cũng dày dặn”, tôi tự tin nói. “Đến lúc đi rồi”.

Lissa ra lệnh cho Giovanni đưa chúng tôi quay lại văn phòng trưởng trại ở đầu bên kia. Anh ta thi hành, dẫn chúng tôi quay lại mê cung đi qua lúc trước. Mật mã và thẻ an ninh của anh ta giúp chúng tôi vượt được các trạm kiểm soát.

“Liệu cậu có thể cưỡng chế để Theo thả chúng ta ra không?” tôi hỏi Lissa.

Cô mím môi, rồi lắc đầu. “Tớ thậm chí còn không biết là tớ có thể kiểm soát Giovanni bao lâu nữa. Tớ chưa bao giờ điều khiển người hành động như con rối bao giờ cả”.

“Sẽ ổn thôi”, tôi nói, cố gắng trấn an cả hai. “Chúng ta sắp xong việc rồi”.

Nhưng chúng tôi sắp sửa phải tự tay chiến đấu. Sau khi đánh bại một nửa số Strigoi ở Nga, tôi cảm thấy khá tự tin vào sức mạnh của mình, nhưng cảm giác tội lỗi vẫn đeo đẳng tôi. Và nếu bắt gặp cả một tá giám ngục thì sức mạnh của tôi cũng không thể làm nên chuyện.

Tôi đã mất phương hướng so với bản thiết kế, nhưng rốt cuộc thì đường Giovanni dẫn chúng tôi quay về phòng trưởng trại cũng phải đi qua một khu vực giam giữ. Lại một tấm biển cảnh báo hiện ra: CẢNH BÁO - ĐANG ĐI VÀO KHU VỰC TÙ NHÂN (TÂM THẦN).

“Tâm thần?” tôi ngạc nhiên hỏi.

“Đương nhiên”, Victor giải thích. “Thế người nghĩ người ta sẽ giam giữ những người có vấn đề tâm lí ở đâu nữa?”

“Ở bệnh viện”, tôi đáp lại, vẫn phản đối trò đùa về chuyện những phạm nhân có vấn đề về tâm lí.

“Ồ, không phải lúc nào cũng...”.

“Dừng lại!”

Lissa ngắt lời ông ta và đột ngột ra lệnh dừng lại trước cánh cửa. Tất cả chúng tôi đều đi về phía cô. Cô quay đi, lùi lại nhiều bước.

“Có chuyện gì vậy?” tôi hỏi.

Cô quay ra nhìn Giovanni. “Tìm đường khác đến đó đi”.

“Đây là đường ngắn nhất”, anh ta cãi.

Lissa chậm chạp lắc đầu. “Tôi không quan tâm. Tìm đường khác, đường nào để chúng ta không bắt gặp ai cả”.

Giovanni nhăn mặt bất bình, nhưng vẫn nằm trong sự cưỡng chế. Anh ta ngay lập tức quay lại, chúng tôi vội vàng theo sau. “Có chuyện gì thế?” tôi hỏi lại. Tâm trí Lissa quá bề bộn khiến tôi không thể tìm ra được lí do. Cô nhăn nhó.

“Tớ cảm nhận được nhiều linh khí của người dùng linh hồn phát ra trong kia”.

“Cái gì? Bao nhiêu?”

“Ít nhất là hai. Tớ không biết liệu họ có phát hiện ra tớ không”.

Nếu không phải vì Giovanni đi quá nhanh và áp lực thời gian đè nặng, tôi đã dừng lại để hỏi. “Những người sử dụng năng lực linh hồn...”.

Lissa đã tìm kiếm những người giống cô rất nhiều và rất lâu. Nhưng không ai tưởng tượng được rằng chúng tôi sẽ tìm thấy họ ở nơi này. Thực ra thì... chúng tôi cũng nên lường trước từ lâu. Chúng tôi đã biết rằng những người sử dụng năng lực linh hồn thường phát điên. Chẳng có lí do gì họ lại không bị giam giữ trong những nơi như thế này. Theo nghiên cứu về nhà ngục Tarasov của chúng tôi, hiển nhiên vẫn chưa ai phát hiện ra năng lực của họ. Và tôi cho rằng không ai làm việc ở đây thậm chí hiểu được bản chất của họ.

Lissa và tôi nhìn nhau. Tôi biết cô rất muốn tìm hiểu chủ đề này, nhưng bây giờ không phải lúc. Victor tỏ vẻ tò mò với những điều chúng tôi nói, vì vậy những lời tiếp theo Lissa truyền đạt qua mỗi liên kết: *Tớ chắc chắn những người sử dụng năng lực linh hồn sẽ nhìn thấu bùa phép của tớ. Chúng ta không thể lừa lĩnh để lộ thân phận được cho dù họ bị coi là những tù nhân thần kinh.*

Tôi gật đầu hiểu ý, gạt sang một bên sự tò mò và cả cảm giác tội lỗi. Lần khác chúng tôi sẽ tìm hiểu chuyện này, nói như thế là lần tới chúng tôi sẽ đột nhập một nhà ngục tối mật vậy.

Cuối cùng, chúng tôi cũng tới được văn phòng của Theo mà không gặp ai ngoài ý muốn, dù tìm đập điên cuồng suốt quãng đường đi, nhưng tâm trí tôi vẫn liên tục thúc giục, *Đi đi! Đi đi!* Khi cả nhóm tiến vào, Theo

và Eddie đang trao đổi về chính sách của hoàng cung. Nhận ra đã đến lúc, Eddie liền đứng dậy và giữ lấy Theo. Đòn ghì cổ Theo của cậu ta cũng hiệu quả như của Giovanni lúc trước, tôi lấy làm mừng vì đã có một người khác cũng nhúng tay vào công việc như bản này như tôi. Nhưng không may, Theo vẫn kịp thét lên một tiếng rồi mới ngất đi và ngã gục xuống sàn.

Ngay lập tức, hai giám ngục đã hộ tống chúng tôi lúc trước lao vào. Eddie và tôi nhảy vào vòng chiến, Lissa cùng Victor cũng ra lệnh cho Giovanni tham gia. Nhưng mọi việc trở nên khó khăn hơn, bởi ngay khi chúng tôi vô hiệu hóa được một trong hai giám ngục thì Giovanni thoát khỏi phép cường chế và quay ra tấn công chúng tôi. Tệ hơn, anh ta chạy về phía bức tường, nơi đó cũng có chuông báo động, nhưng tôi phát hiện ra quá muộn. Giovanni đập mạnh nắm đấm của mình vào chuông, tiếng kêu chói tai vang lên inh ỏi khắp nơi.

“Chết tiệt!” tôi chửi thề.

Lissa không có khả năng chiến đấu tay đôi, còn Victor thì chưa khỏe lên mấy. Chỉ còn trông chờ vào tôi và Eddie để kết thúc hai người còn lại, và chúng tôi phải làm cực kì *nhANH GỌN*. Người giám ngục hộ tống thứ hai gục xuống, bây giờ chỉ còn chúng tôi và Giovanni. Anh ta giáng một đòn trúng tôi khiến tôi đập đầu vào tường. Dù không đủ khiến tôi bất tỉnh, nhưng đòn tấn công cũng khiến tôi choáng váng nỗ đom đóm mắt. Tôi chờ người một lúc, nhưng rồi Eddie nhảy vào, và Giovanni không còn là một mối đe dọa nữa.

Eddie giữ lấy tay giúp tôi lấy lại thăng bằng, và ngay lập tức cả bốn chúng tôi chạy khỏi phòng. Tôi liếc nhìn những người bất tỉnh, một lần nữa căm ghét bản thân mình. Dù vậy, lúc này không còn thời gian cho cảm giác tội lỗi. Chúng tôi phải thoát ra. Ngay lập tức. Tất cả những giám ngục của nhà tù sẽ ập vào đây trong chưa đầy một phút tới.

Cả nhóm chạy ra cửa trước, và phát hiện ra nó bị khóa từ bên trong. Eddie vắng tục rồi bảo chúng tôi đợi. Cậu ta quay lại văn phòng Theo rồi trở ra với những tấm thẻ an ninh mà Giovanni thường quẹt để qua cửa. May mắn sao chiếc thẻ giúp chúng tôi ra ngoài và chúng tôi cuống cuồng lao tới

chỗ chiếc xe đi thuê. Chúng tôi chui vào và tôi rất mừng vì Victor vẫn theo kịp mà không hề thở ra một lời nhận xét khó ưa nào.

Eddie nhấn ga, tiến thẳng về con đường mà chúng tôi đi vào. Tôi ngồi ghế trước cạnh cậu ta. “Tớ tin chắc là những giám ngục ở cửa cũng biết chuyện gì đang diễn ra khi nghe chuông báo động”, tôi cảnh báo. Ban đầu chúng tôi chỉ định là sẽ đơn giản rời khỏi đây và nói với gác cổng là có sự nhầm lẫn về giấy tờ.

“Phải”, Eddie đồng tình, vẻ mặt quyết tâm. Chắc chắn là thế, người giám ngục bước ra khỏi trạm gác, vẫy tay.

“Kia có phải là súng không?” tôi hỏi.

“Tớ không định dừng lại để xem nó là gì đâu”. Eddie rồ mạnh ga. Khi nhận ra là chúng đang cố tình đâm thẳng vào mình, viên giám ngục nhảy sang một bên. Chúng tôi đâm thẳng vào thanh chắn gỗ chắn ngang đường, để lại sau lưng một đống hỗn độn mảnh vụn.

“Bud sẽ lấy tiền cọc của chúng ta”, tôi nói.

Ở đằng sau, tôi nghe có tiếng súng bắn. Eddie lại chửi thề, nhưng chúng tôi nhanh chóng vượt xa. Tiếng súng càng lúc càng nhỏ đi, chẳng mấy chốc, chúng tôi đã vượt khỏi vòng hiểm nguy. Eddie thở hỗn hển. “Nếu chúng bắn vào bánh xe hoặc cửa sổ, chúng ta sẽ phải lo lắng về nhiều chuyện hơn là món tiền đặt cọc”.

“Họ sẽ cử người đuổi theo”, Victor nói với lên từ ghế sau. Một lần nữa, Lissa cố gắng nhích xa khỏi ông hết mức có thể. “Mấy cái xe tải giờ này chắc đã khởi hành rồi đấy”.

“Ông tưởng chúng tôi chưa tính đến điều đó chắc?” Tôi ngắt lời. Tôi biết Victor đang cố tỏ ra hữu dụng, nhưng ông ta là người cuối cùng mà tôi muốn nghe vào thời điểm này. Ngay cả khi đang nói, tôi vẫn quay lại và nhìn thấy hai chiếc xe đen lù lù theo đuôi chúng tôi. Họ tăng tốc nhanh và chắc chắn sẽ nhanh chóng bắt kịp chiếc xe nhỏ bé của chúng tôi.

Tôi nhìn vào thiết bị định vị toàn cầu. “Chúng ta sắp phải rẽ”, tôi nhắc Eddie, dù cậu ta không cần nhắc nhở.

Trước đó chúng tôi đã tra tìm một lối thoát trên bản đồ, một lối đi phải qua rất nhiều ngã rẽ lắt léo ở nơi xa xôi hẻo lánh này. Cũng may là ở đây có nhiều ngã rẽ. Eddie cua gấp sang trái rồi gần như ngay lập tức rẽ phải. Tuy vậy, những chiếc xe vẫn bám sát chúng tôi. Phải sau vài khúc quanh, hình ảnh những cái đuôi mới biến mất trong gương chiếu hậu.

Sự im lặng căng thẳng trùm lên xe, chúng tôi đợi xem những người giám ngục có bắt kịp không. Nhưng họ không bắt kịp. Chúng tôi rẽ qua vô vàn khúc quanh rồi rầm, nhưng phải mất mười phút sau tôi mới thực sự tin rằng mình đã thoát.

“Tớ nghĩ là họ đã mất dấu chúng ta”, Eddie nói, sự ngạc nhiên trong giọng cậu ta chạm đúng những cảm giác của tôi. Khuôn mặt cậu ta vẫn lo lắng, tay giữ chặt vô lăng.

“Chúng ta chưa thể cắt đuôi họ cho tới khi nào thoát khỏi Fairbanks”, tôi nói. “Tớ tin chắc họ sẽ lùng sục, mà nơi này cũng chẳng rộng lớn lắm”.

“Chúng ta đang đi đâu đây?” Victor hỏi. “Nếu ta được phép hỏi”.

Tôi vặn người nhìn thẳng vào mắt ông ta. “Đó là nơi mà ông sắp nói cho chúng tôi biết. Tất nhiên chúng tôi không làm tất cả những việc này chỉ vì thương nhớ một người bạn tốt bụng như ông”.

“Đúng là khó tin”.

Tôi nheo mắt. “Chúng tôi muốn tìm em trai ông. Robert Doru”.

Tôi thỏa mãn khi thấy Victor bị bất ngờ trong khoảnh khắc. Rồi vẻ mặt ranh mãnh của ông ta trở lại. “Tất nhiên. Abe Mazur kể, đúng không? Ta biết là ông ta không chấp nhận lời từ chối. Dù vậy ta không ngờ mấy đứa cùng phe với ông ta”.

Victor không hề biết rằng tôi là người thân của Abe, mà tôi cũng không định nói cho ông biết điều đó. “Đừng đánh trống lảng”, tôi lạnh lùng. “Bây giờ, ông sẽ đưa chúng tôi đến chỗ Robert. Ông ta ở đâu?”

“Cháu quên à Rose”, Victor khinh khỉnh. “Cháu không phải là người sử dụng phép cường chế ở đây”.

“Không, nhưng tôi có thể trói ông ở bên lề đường rồi gọi nặc danh cho người ta đến tống ông về nhà ngục”.

“Làm sao ta biết được là khi có được thứ cháu muốn cháu sẽ không tống ta về Tarasov?” Victor hỏi. “Ta chẳng có lí do gì để tin cháu cả”.

“Ông nói đúng. Tôi thừa biết là ông không tin tôi. Nhưng nếu mọi chuyện tiến triển tốt, có cơ may là chúng tôi sẽ để ông đi”. *Không, thực ra là không có.* “Ông muốn đánh cược không? Ông sẽ không bao giờ còn cơ hội nào như vậy đâu, ông biết mà”.

Victor không mĩa mai gì về lý lẽ này. Ghi thêm một điểm cho tôi.

“VẬY”, tôi tiếp tục, “ông có đưa chúng tôi đi hay không?”

Mắt Victor quay cuồng đủ mọi ý nghĩ mà tôi không thể đọc được. Chắc hẳn ông ta đang tính toán xem làm sao để lợi dụng tình thế, thậm chí tìm cách để thoát khỏi chúng tôi trước khi đến chỗ Robert. Nhưng tôi đã lường trước.

“Las Vegas”, Victor trả lời. “Chúng ta cần đến Las Vegas”.

Tám

SAU KHI CẦU NHẦU với Abe vì chuyện toàn đi qua những nơi xa xôi, nghèo nàn, tôi rất hào hứng với viễn cảnh được tới Thành phố Tội lỗi. Chúa ơi, tôi không chuẩn bị gì nhiều cho chuyến đi lịch sử tiếp theo của mình. Trước hết, vì Las Vegas là nơi *cuối cùng* mà tôi cho là một kẻ dở diên dở dại sẽ ẩn náu. Theo những lời đồn mà tôi nghe ngóng được, Robert đã lui về ở ẩn và muốn yên tĩnh một mình. Một thành phố náo nhiệt đầy khách du lịch không phù hợp với lời đồn đó. Thứ hai, những thành phố như vậy là nơi kiếm ăn hoàn hảo cho Strigoi. Đông đúc. Mạo hiểm. Ít cấm đoán. Con người dễ biến mất, nhất là khi hầu hết bọn họ chỉ ra ngoài vào buổi đêm.

Một phần trong tôi vẫn cho rằng Victor lừa đảo, nhưng ông ta đã thề sống thề chết đây là sự thực. Vì vậy, không còn cách nào khác, Las Vegas trở thành điểm đến tiếp theo. Chúng tôi không có nhiều thời gian để bàn luận sâu bởi biết rằng những giám ngục vẫn truy tìm khắp Fairbanks. May sao bùa phép của Lissa đủ sức ngụy trang để người ta không biết và truy tìm hình dạng thật của chúng tôi. Dầu vậy, họ vẫn biết nhân dạng Victor và cả bọn phải ra khỏi Alaska càng sớm càng tốt.

Nhưng thật không may, chúng tôi gặp phải một vấn đề nhỏ.

“Victor không có chứng minh thư”, Eddie nói. “Chúng ta không thể đưa ông ta lên máy bay”.

Thật vậy! Tất cả đồ đạc và tài sản của Victor đều bị giữ ở tù. Trong lúc đi vô hiệu hóa hệ thống giám sát và hạ gục nửa tá giám ngục, chúng tôi đã không đủ thời gian để lấy lại những tài sản cá nhân. Lissa có khả năng cường chế, nhưng cô đã hoàn toàn kiệt sức vì sử dụng quá lâu ở nhà ngục. Thêm nữa, các giám ngục chắc sẽ kiểm soát cả sân bay.

“Anh bạn” Bud của chúng tôi đưa ra một giải pháp. Anh ta không mừng cho lắm khi thấy chiếc xe của mình trở về với những vết trầy xước bởi kiểu lái xe liều mạng của Eddie, nhưng số tiền đền bù cuối cùng cũng khiến anh ta thôi cầu nhàu về chuyện “cho một lũ trẻ con thuê xe”. Victor là người nghĩ ra một kế hoạch thay thế và gợi ý với Bud.

“Gần đây có sân bay tư nhân nào không? Sân bay để thuê riêng máy bay ấy?”

“Có chứ”, Bud trả lời. “Nhưng không rẻ đâu”.

“Không thành vấn đề”, tôi nói.

Bud nhìn chúng tôi ngờ vực. “Các cậu vừa cướp ngân hàng à?”

Không, nhưng chúng tôi mang theo rất nhiều tiền mặt. Lissa có một tài sản ủy thác trợ cấp hàng tháng cho đến khi tròn mười tám tuổi, như một chiếc thẻ tín dụng định mức cao. Tôi cũng có một thẻ tín dụng, với phần dư từ khoản mà tôi nói ngọt để Adrian chu cấp cho chuyến đi Nga. Tôi đã từ bỏ hết các tài sản khác, ví dụ tài khoản ngân hàng khổng lồ mà Adrian đã lập. Nhưng dù đúng hay sai, tôi cũng quyết định giữ lại một thẻ tín dụng, phòng trường hợp khẩn cấp.

Đây rõ ràng là trường hợp khẩn cấp, vì vậy chúng tôi dùng chiếc thẻ để chi trả cho phí thuê máy bay riêng. Người phi công không thể đưa chúng tôi đến tận Las Vegas, nhưng cũng đưa chúng tôi tới Seattle, ở đây anh ta sẽ liên hệ với một phi công khác đưa tôi đi nốt quãng đường còn lại. Lại tốn tiền.

“Chúng ta lại đến Seattle”, tôi trầm ngâm, trước khi máy bay cất cánh. Khoang hành khách của máy bay có bốn chỗ, xếp thành hai hàng đối diện. Tôi ngồi cạnh Victor, Eddie ngồi đối diện ông ta. Chúng tôi cho rằng đây là cách sắp xếp an toàn nhất.

“Seattle thì sao?” Eddie bối rối hỏi.

“Không sao”.

Máy bay nhỏ tư nhân không thể nhanh bằng máy bay dân dụng và chuyến bay ngắn khá nhiều thời gian. Trong lúc đó, tôi tiếp tục tra hỏi

Victor về hành trạng ở Las Vegas của em trai ông ta, và cuối cùng cũng có được câu trả lời mong muốn. Victor kể với chúng tôi mọi chuyện, nhưng tôi nghĩ rằng ông ta thích thú với việc kéo dài các giải đáp.

“Ở Las Vegas, Robert không sống trong một dinh thự đâu”, ông ta giải thích. “Chú ấy có một căn nhà nhỏ, một túp lều tranh, ta đoán là ở thung lũng Đá Đỏ, cách thành phố nhiều dặm”.

À! Giờ thì giống suy đoán của tôi hơn rồi đấy. Lissa giật mình khi nghe nhắc tới túp lều, qua mỗi liên kết tôi cảm nhận được sự không thoải mái của cô. Khi Victor bắt cóc cô, ông ta đã nhốt cô vào một cái lều sâu trong rừng và hành hạ cô ở đó. Tôi đưa mắt trấn an Lissa. Nhiều khi tôi ước gì mỗi liên kết hoạt động hai chiều để tôi thực sự an ủi được cô.

“Vậy chúng ta sẽ đến đó chứ?”

Victor khịt mũi. “Không nên. Robert rất coi trọng sự riêng tư. Chú ấy không cho người lạ vào nhà đâu. Nhưng Robert sẽ ra thành phố nếu ta gọi”.

Lissa nhìn tôi. *Nhờ đâu Victor dừng chuyện. Ông ta có vô khối đồng minh. Đẳng nào thì cũng đã thoát ngục, có khả năng ông ta sẽ gọi người khác thay vì Robert đến gặp chúng ta.*

Tôi khẽ gật đầu với cô, một lần nữa ước rằng tôi có thể trả lời thông qua mỗi liên kết. Tôi cũng đã nghĩ đến khả năng này. Chúng tôi không cho phép Victor gọi điện mà không giám sát. Và thực ra, gặp mặt Robert ở Las Vegas cũng khiến tôi thấy khá hơn. Để tránh xa khỏi những kẻ tay sai của Victor, ở trong thành phố vẫn ổn hơn là tìm đến một nơi không ai hay biết.

“Vì ta đã rất hữu ích”, Victor gợi ý, “ta có quyền được biết các cháu muốn gì ở em trai ta”. Ông ta nhìn Lissa. “Tìm những bài huấn luyện chế ngự linh hồn à? Chắc các cháu đã điều tra rất nhiều mới tìm ra ông ấy”.

“Ông không có quyền được biết về kế hoạch của chúng tôi”, tôi đốp chát. “Và nếu ông muốn bàn đến chuyện ai mới là người hữu ích ở đây, thì chúng tôi *hoàn toàn* đánh bật ông trên bảng ghi điểm. Ông còn khuya mới bắt kịp những việc chúng tôi đã làm ở Tarasov”.

Victor chỉ đáp lại bằng một nụ cười nhạt.

Một phần chuyến bay của chúng tôi tiến hành trong đêm, có nghĩa là khi hạ cánh xuống Las Vegas trời đã sáng sớm. Ánh nắng mặt trời đảm bảo an toàn. Tôi vô cùng ngạc nhiên trước sự đông đúc của sân bay. Sân bay tư nhân ở Seattle cũng có kha khá máy bay, còn sân bay ở Fairbanks thì gần như bị bỏ rơi. Đường băng của Las Vegas đầy nghẹt những chiếc máy bay nhỏ, rất nhiều trong số đó là loại xa xỉ. Lẽ ra tôi không nên ngạc nhiên. Las Vegas là sân chơi cho những người nổi tiếng và cả những người giàu có khác, nhiều người trong số họ không muốn hạ thấp mình để bay bằng máy bay dân dụng cùng thường dân khác.

Ở sân bay có taxi nên chúng tôi không phải nghĩ đến chuyện thuê xe. Nhưng khi người lái xe hỏi chúng tôi định đi đâu, tất cả đều im lặng. Tôi quay sang nhìn Victor.

“Đến trung tâm thành phố, phải không? Dải Las Vegas?”

“Ừ”, Victor đồng tình. Ông ta biết chắc là Robert chỉ muốn gặp người lạ ở một nơi thật đông đúc. Một nơi mà ông ta dễ dàng lẫn trốn.

“Dải Las Vegas là một khu vực lớn”, người lái xe giải thích. “Các cô cậu đến một nơi cụ thể nào không hay tôi sẽ thả xuống giữa đường?”

Lại im lặng. Lissa nhìn tôi ẩn ý. “Khách sạn Witching Hour?”

Tôi nghiêng ngẫm. Las Vegas là địa điểm yêu thích của nhiều Moroi. Ánh nắng chói chang khiến nó ít hấp dẫn với Strigoi, còn những sông bạc không cửa sổ tạo ra không khí tối tăm và tiện nghi. Tất cả chúng tôi đều đã nghe nói đến Witching Hour, đây là một khách sạn kiêm sông bạc, rất nhiều khách hàng là con người, nhưng thực chất lại thuộc sở hữu của Moroi, vì thế có rất nhiều điểm được thiết kế riêng để làm nơi ăn chơi của ma cà rồng. Người cung cấp ở khu phòng trong, những căn phòng ở đây đặc biệt phục vụ Moroi và do một lượng đông đảo giám hộ canh gác.

Giám hộ...

Tôi lắc đầu và hất hàm sang phía Victor. “Chúng ta không thể đưa ông ta tới đó”. Trong tất cả những khách sạn ở Las Vegas thì Witching Hour là nơi cuối cùng mà chúng tôi muốn tới. Cuộc vượt ngục của Victor hẳn đã

thành tin nóng hổi trong thế giới Moroi. Đưa ông ta tới nơi tập trung nhiều Moroi và giám hộ nhất Vegas là điều tồi tệ nhất mà chúng tôi có thể làm trong thời điểm này.

Trong gương chiếu hậu, khuôn mặt người lái xe đã lộ vẻ nôn nóng. Cuối cùng Eddie là người lên tiếng. “Khách sạn Luxor”.

Cậu và tôi ngồi ở ghế sau, cùng với Victor ở giữa, tôi ngó đầu sang hỏi. “Cậu lấy cái tên ở đâu ra vậy?”

“Nó giúp ta giữ khoảng cách với khách sạn Witching Hour”. Đột nhiên Eddie tỏ ra ngượng ngùng. “Tớ đã luôn muốn đến Luxor. Ý tớ là, nếu cậu đến Vegas, tại sao lại không đến ở trong một kim tự tháp nhỉ?”

“Nghe hợp lí đấy”. Lissa nói.

“Đến khách sạn Luxor đi”, tôi bảo người lái xe.

Chúng tôi bắt đầu hành trình trong im lặng, tất cả chúng tôi, trừ Victor, đều quan sát xung quanh trong kinh ngạc. Dù là ban ngày, đường phố Las Vegas vẫn đầy ắp người. Những người trẻ tuổi và sang trọng đi cạnh những cặp đôi già hơn đến từ Trung Mỹ, những người hẳn đã phải tích cóp cả nửa cuộc đời để chi trả cho chuyến đi chơi này. Những khách sạn và sông bạc chúng tôi qua đều khổng lồ, hào nhoáng và mời mọc.

Và khi chúng tôi đến khách sạn Luxor thì... ôi chao. Đúng như Eddie nói. Một khách sạn hình kim tự tháp. Tôi ngược nhìn nó ngay khi vừa xuống xe, cổ không há hốc mồm như một khách du lịch hiếu kì. Tôi trả tiền xe rồi tất cả vào trong. Tôi không biết là chúng tôi sẽ ở đây bao lâu, nhưng chắc chắn là chúng tôi cần một căn phòng để làm trụ sở hoạt động.

Bước vào bên trong khách sạn, tôi tưởng như quay lại với những câu lạc bộ ban đêm ở Saint Petersburg và Novosibirsk. Đèn chiếu nóng rực, cả không gian bỗng bành trong khói thuốc. Và tiếng ồn.Ồn ào.Ồn ào.Ồn ào. Những chiếc máy đánh bạc đồ chuông và kêu bip bip, những đồng bạc rơi xuống, nhiều người hét lên thất vọng hoặc sung sướng. Tiếng rầm rì của những cuộc nói chuyện lấp đầy căn phòng như tiếng ong vo ve. Tôi nhăn nhó. Tất cả làm tôi đau nhức khắp các giác quan.

Chúng tôi đi qua khu vực sòng bạc để đến bàn lễ tân, người phục vụ thậm chí không thèm liếc nhìn ba đứa trẻ vị thành niên và một ông già cùng thuê một căn phòng. Tôi cứ tưởng mọi người xung quanh đều nhìn chúng tôi. Căn phòng rộng trung bình, với hai giường đôi và may mắn là cảnh quan bên ngoài thật tuyệt vời. Lissa đứng trước cửa sổ, bị thu hút bởi khung cảnh con người và xe cộ dưới Dải Las Vegas, nhưng tôi thì ngay lập tức vào việc.

“Được rồi, gọi Robert đi”, tôi yêu cầu Victor. Ông ta thả lỏng người, nắm hai tay lại rồi ngồi xuống một chiếc giường, như đang thực sự đi nghỉ mát. Qua nụ cười ngạo mạn đó, tôi nhìn rõ nét chùng xuống mệt mỏi trên khuôn mặt ông ta. Dù đã được cung cấp máu, chuyển đi dài đã khiến Victor kiệt sức, và hậu quả của căn bệnh tái phát đang tác động lên sức khỏe của ông ta.

Ngay lập tức Victor với tay lấy điện thoại của khách sạn, nhưng tôi lắc đầu. “Liss, để ông ta dùng điện thoại của cậu. Tớ muốn lưu lại số điện thoại”.

Lissa thận trọng chìa ra chiếc điện thoại, như sợ Victor sẽ làm hỏng. Ông ta nhận lấy chiếc điện thoại và nhìn tôi gần như chân thành. “Không biết là ta có được riêng tư một chút không nhỉ? Lâu lắm rồi ta và Robert mới nói chuyện”.

“Không”, tôi quát. Sự gay gắt trong giọng nói làm chính tôi cũng giật mình, và tôi nhận ra rằng Lissa không phải là người duy nhất chịu ảnh hưởng từ việc sử dụng năng lực linh hồn vừa rồi.

Victor nhún vai rồi bắt đầu bấm số. Trên một chuyến bay ông ta đã khai với chúng tôi là ông thuộc lòng số điện thoại của Robert, và tôi phải tin rằng người mà ông gọi chính là Robert. Tôi cũng mong rằng Robert không dối số. Đương nhiên, dù đã nhiều năm không gặp, Victor mới bị tổng ngục một thời gian ngắn, hẳn ông ta vẫn giữ liên lạc với em trai mình.

Sự căng thẳng tràn ngập căn phòng khi chúng tôi đợi điện thoại đổ chuông. Một khắc sau, tôi nghe thấy một giọng nói trả lời, dù tôi không nghe rõ ông ta nói gì.

“Robert”, Victor thân mật, “anh Victor đây”.

Câu nói nhận được sự phản ứng rối rít ở đầu dây bên kia. Tôi chỉ có thể nghe được một nửa cuộc nói chuyện, nhưng nó khá gây tò mò. Lúc đầu Victor tốn khá nhiều thời gian để thuyết phục Robert là ông ta đã thoát khỏi nhà ngục. Rõ ràng Robert đã không quá tách biệt với thế giới Moroi nên vẫn biết một số thông tin. Victor bảo ông ta là mọi chuyện sẽ được kể chi tiết sau và bắt đầu gợi ý một cuộc hẹn để Robert đến gặp chúng tôi.

Cuộc gọi diễn ra khá lâu. Tôi có cảm giác rằng Robert đã sống trong sợ hãi và hoang tưởng, làm tôi liên tưởng đến cô Karp khi cô ở cao trào điên loạn vì linh hồn. Lissa vẫn chăm chăm nhìn ra ngoài cửa sổ suốt cuộc gọi, nhưng cảm giác của cô cũng giống như của tôi: sợ hãi rằng đó là số phận của cô. Của tôi nữa, nếu tôi hứng chịu những ảnh hưởng từ linh hồn qua Lissa. Hình ảnh của tấm biển cảnh báo ở nhà ngục Tarasov sáng rực lên trong tâm trí: CẢNH BÁO - ĐANG ĐI VÀO KHU VỰC TÙ NHÂN (TÂM THẦN).

Giọng Victor bỗng trở nên ngọt ngào mời gọi khi nói chuyện với em trai, thậm chí còn dịu dàng. Tôi nhớ lại ngày trước, trước khi biết về những kế hoạch điên cuồng để thống trị Moroi của Victor. Hồi đó, ông ta cũng đối xử rất tốt với chúng tôi và thực sự đã là một thành viên trong gia đình Lissa. Tôi tự hỏi liệu ông ta có chút thật lòng nào không hay tất cả chỉ là đóng kịch.

Rốt cục thì sau gần hai mươi phút, Victor đã thuyết phục được Robert đến gặp chúng tôi. Giọng nói ở đầu dây bên kia đầy vẻ lo lắng, và vì thế, tôi tin rằng Victor đang nói chuyện với người em tâm thần của mình chứ không phải với đồng minh của ông ta. Victor hẹn một bữa tối ở một nhà hàng trong khách sạn rồi chào tạm biệt Robert.

“Bữa tối ư?” tôi hỏi khi Victor cúp máy. “Ông ta không sợ phải ra ngoài khi trời tối à?”

“Một bữa tối sớm”, Victor trả lời. “Bốn rưỡi. Và mặt trời sẽ chưa lặn cho đến gần tám giờ”.

“Bốn rưỡi á?” tôi ngạc nhiên. “Thế đấy. Chúng ta đang biệt đãi người già”.

Ông ta đã tận dụng thời gian và mặt trời. Không có sự an toàn của ánh nắng gần như không bao giờ tắt của Alaska, tôi đã bắt đầu cảm thấy ngột ngạt bởi nỗi sợ hãi khi hoàng hôn xuống, dù ở đây đang là mùa hè. Thật không may, một bữa ăn tối sớm an toàn vẫn có nghĩa là chúng tôi phải chờ mấy tiếng nữa.

Victor đặt lưng xuống giường, gối lên hai tay. Tôi nghĩ là ông ta cố tỏ ra hào hứng, nhưng đã quá kiệt sức sau chuyến đi và phải thực sự nghỉ ngơi.

“Không thèm quan tâm đến những trò may rủi dưới kia à?” Ông ta nhìn Lissa. “Những người sử dụng linh hồn chơi bài cực giỏi. Chắc ta không phải nói là cháu giỏi đọc ý nghĩ người khác như thế nào”. Lissa không trả lời.

“Không ai rời khỏi đây cả”, tôi cảnh cáo. Tôi không muốn tất cả phải tập trung ở đây, nhưng không thể liệu để ông ta trốn thoát hoặc mọi người bị Strigoï rình rập trong những góc tối của sòng bạc.

Sau khi gội hết thuốc nhuộm trên tóc, Lissa kéo một cái ghế đến cạnh cửa sổ. Cô không muốn đến gần Victor thêm chút nào. Tôi ngồi khoanh chân trên chiếc giường thứ hai, để chỗ cho Eddie ngồi, nhưng cậu ta vẫn đứng dựa vào tường, trong tư thế chỉnh trang của một giám hộ và giám sát Victor. Tôi tin rằng Eddie có thể giữ tư thế đó hàng giờ, dù khó chịu đến mức nào đi nữa. Chúng tôi đều đã được huấn luyện để chịu đựng được những điều kiện khắc nghiệt nhất. Trông Eddie rất nghiêm túc, nhưng đôi lần nhìn cậu ta, tôi lại bắt gặp ánh mắt tò mò suy tư hướng về Victor. Eddie về phe tôi trong kế hoạch phản nghịch này, nhưng cậu ta vẫn không biết tại sao tôi lại thực hiện nó.

Được vài giờ đồng hồ, bỗng nhiên có tiếng gõ cửa. Tôi bật dậy.

Eddie và tôi nhìn nhau, cả hai đều đề cao cảnh giác, tay lần tìm cọc bạc. Chúng tôi có gọi bữa trưa từ một giờ trước, nhưng phục vụ phòng đã đến và đi lâu rồi. Quá sớm nếu là Robert, và thêm nữa, ông ta không hề biết phòng này đăng kí dưới tên ai. Cũng không có cảm giác buồn nôn, không

phải là Strigoi. Tôi bắt gặp ánh nhìn của Eddie, những thông điệp chuyển qua chuyển lại về những việc sắp phải làm.

Nhưng Lissa lại là người đầu tiên hành động, đứng dậy khỏi ghế và bước qua phòng. “Adrian đấy!”

“Gì cơ?” tôi thốt lên. “Cậu chắc không?”

Cô gật đầu. Những người sử dụng linh hồn thường chỉ nhìn thấy linh khí, nhưng họ cảm nhận được nhau nếu đến đủ gần, giống như cô đã cảm nhận được lúc ở nhà ngục. Tuy vậy, không ai trong chúng tôi dịch chuyển. Cô nhìn tôi lắc đầu.

“Anh ấy biết tớ ở đây”, cô giải thích. “Anh ấy cũng cảm nhận được tớ”.

Tôi thở dài, tay vẫn nắm cọc bạc, và sai bước về phía cửa. Tôi ghé mắt nhìn qua lỗ cửa. Đứng đó, với vẻ bồn chồn và háo hức, là Adrian. Không thấy ai nữa, và cũng không có dấu hiệu của Strigoi, cuối cùng thì tôi cũng mở cửa. Khuôn mặt anh mừng rỡ khi nhìn thấy tôi. Anh ôm tôi và hôn lên má tôi trước khi bước vào phòng.

“Các em thực sự nghĩ là có thể tham dự một bữa tiệc cuối tuần mà thiếu anh sao? Lại còn là ở đây?”

Anh sững người, và đây là một trong những khoảnh khắc hiếm hoi Adrian Ivashkov bị bắt gặp trong trạng thái hoàn toàn bị động.

“Em có biết”, anh chậm chạp nói, “là Victor Dashkov đang ngồi trên giường em không?”

“Có”, tôi đáp. “Chúng em cũng bất ngờ nữa”.

Adrian nhìn Victor rồi nhìn khắp phòng, bắt gặp Eddie lần đầu tiên. Eddie vẫn đứng yên như một đồ dùng trong phòng. Adrian quay sang tôi.

“Chuyện *quái quỷ* gì đang diễn ra thế này? Tất cả mọi người ngoài kia đang truy tìm ông ta!”

Lissa nói với tôi qua mối liên kết. *Cậu cũng nên giải thích rõ mọi chuyện với anh ấy. Cậu biết là anh ấy sẽ không chịu đi đâu.*

Cô nói đúng. Tôi không biết làm thế nào Adrian tìm thấy chúng tôi, nhưng bây giờ đã ở đây, anh sẽ không đời nào chịu đi. Tôi ngáp ngừng nhìn Eddie, cậu ta đoán trúng suy nghĩ của tôi.

“Chúng tớ sẽ ổn thôi”, Eddie lên tiếng. “Cứ đi nói chuyện đi. Tớ sẽ không để chuyện gì xảy ra đâu”.

Và tớ cũng lại đủ khỏe để cường chế ông ta nếu ông ta có vấn đề rồi, Lissa thêm vào.

Tôi thở dài. “Thôi được. Chúng tớ sẽ quay lại ngay”.

Tôi nắm tay Adrian rồi lôi anh ra ngoài. Ngay khi chúng tôi ra đến hành lang, anh lại bắt đầu. “Rose, chuyện gì...?”

Tôi lắc đầu. Lúc ở trong phòng tôi đã nghe thấy tiếng ồn của những người thuê khách sạn, đủ để biết rằng các bạn vẫn nghe thấy tiếng nói chuyện nếu chúng tôi nói ở đây. Thay vào đó, tôi và Adrian vào thang máy, đi thẳng xuống dưới, nơi mà những âm thanh của sông bạc có thể che giấu được cuộc nói chuyện. Chúng tôi tìm được một góc khuất nho nhỏ và Adrian gần như ép tôi vào tường, mặt tối sầm. Tính xốc nổi của anh đôi khi làm tôi khó chịu, nhưng như thế còn hơn là khi anh buồn bực, chủ yếu vì tôi sợ những linh hồn sẽ đẩy anh vào tình trạng bất ổn.

“Em để lại cho anh lời nhắn nói là em trốn ra ngoài để tham gia bữa tiệc cuối cùng, và thay vào đó anh tìm thấy em đang trốn cùng một trong những tên tội phạm nguy hiểm nhất? Khi anh rời hoàng cung, cuộc vượt ngục là chuyện mà tất cả mọi người đang bàn tán. Không phải là hắn đã cố tìm cách giết em sao?”

Tôi trả lời anh bằng một câu hỏi khác. “Làm sao anh tìm được bọn em?”

“Cái thẻ tín dụng”, Adrian đáp. “Anh đã đợi em dùng đến nó”.

Tôi trợn mắt. “Anh đã hứa không theo dõi em mà!” Vì những tài khoản và thẻ của tôi đều do anh mở, tôi biết là anh có thể kiểm tra sao kê, nhưng tôi đã tin khi anh nói tôn trọng sự riêng tư của tôi.

“Khi em ở Nga, anh đã giữ lời hứa. Nhưng lần này thì khác. Anh liên tục kiểm tra với ngân hàng, và ngay khi em giao dịch với hãng hàng không tư nhân kia, anh đã gọi để tìm xem em đã đến đâu”. Không có gì khó tin khi Adrian tới đây không lâu sau chúng tôi vì anh theo dõi chiếc thẻ. Chỉ cần có được thông tin cần thiết, anh sẽ dễ dàng đặt một chuyến bay. Một chuyến đi bằng máy bay dân dụng sẽ tiết kiệm thời gian hơn đi bằng máy bay nhỏ và qua nhiều điểm đỗ. “Anh không thể cưỡng lại Vegas”, anh kể tiếp. “Vì vậy anh nghĩ là sẽ làm em bất ngờ và tham gia cuộc vui”. Tôi nhớ mình đã dùng thẻ tín dụng trả tiền phòng, một lần nữa tự làm lộ tung tích. Không ai khác nữa kết nối với thẻ của tôi và của Lissa, nhưng cái cách mà Adrian tìm ra chúng tôi làm tôi lo lắng.

“Anh không nên làm thế”, tôi cầu nhàu. “Chúng ta đang hẹn hò, nhưng có những giới hạn mà anh nên tôn trọng. Việc này không liên quan đến anh”.

“Đâu phải đọc trộm nhật kí của em! Anh chỉ muốn tìm bạn gái anh và...”. Adrian bỗng sững người và đau khổ khi đột nghĩ lại và ghép các mảnh sự kiện với nhau. “Ôi Chúa ơi. Rose, đừng nói với anh rằng các em đã giúp ông ta vượt ngục. Họ đang truy tìm hai con người nữ và một ma cà rồng lai nam. Những mô tả không giống tí nào...”. Anh gầm lên. “Nhưng đúng là các em, đúng không? Bằng cách nào đó, em đã đột nhập vào trong nhà ngục an ninh nhất. Cùng với Eddie”.

“Không hẳn là an ninh nhất”, tôi nhỏ nhẹ nhận xét.

“Rose! Lão ta đã định phá hoại cuộc đời của cả hai. Tại sao em lại cứu hẳn?”

“Bởi vì...”, tôi do dự. Làm sao tôi có thể giải thích chuyện này với Adrian? Làm sao tôi có thể nói ra được lí do thực sự dẫn đến chuyện này? “Victor có thông tin chúng em cần. Thực ra là ông ta có cách gặp được người mà chúng em cần. Cứu ông ta là biện pháp duy nhất giúp chúng em đạt được mục đích”.

“Ông ta biết điều gì mà khiến em hành động như vậy được?”

Tôi nuốt nước bọt. Từng vào sinh ra tử khắp các nhà ngục và hang ổ Strigoi, nhưng tôi vẫn rùng mình sợ hãi khi phải bộc bạch chuyện sắp tới. “Bởi vì có cách cứu được Strigoi. Để biến đổi họ trở về nguyên dạng. Và Victor... Victor biết một người làm được như thế”.

Adrian chăm chăm nhìn tôi hồi lâu. Cho dù đứng giữa một không gian đầy chuyển động và tiếng ồn, tôi tưởng đâu mọi sự đã dừng lại và hoàn toàn tĩnh lặng.

“Rose, không thể nào!”

“Biết đâu đấy!”

“Nếu có cách thực hiện, chúng ta đã biết rồi”.

“Ví dụ như những người sử dụng linh hồn. Chúng ta biết về họ mới được ít lâu thôi”.

“Nhưng không có nghĩa là... Ồ! Anh hiểu rồi”. Đôi mắt xanh lục sâu thẳm của Adrian lóe lên, lần này, chúng đong đầy giận dữ. “Vì anh ta phải không? Em đang cố gắng cứu anh ta. Cứu Dimitri”.

“Không phải chỉ anh ấy”, tôi ngập biện yếu ớt. “Chúng có thể cứu được tất cả Strigoi”.

“Anh tưởng mọi sự kết thúc rồi!” Adrian to tiếng đến mức một vài người ở gần máy đánh bạc phải quay ra nhìn. “Em bảo anh rằng chuyện đã kết thúc. Em bảo rằng em sẽ đi tiếp và đến với anh”.

“Em muốn thế”, tôi khẳng định, giật mình với sự tuyệt vọng trong lời nói. “Song chúng em vừa mới tìm ra khả năng này. Chúng em phải thử”.

“Rồi sau thì sao? Nếu chuyện ngu ngốc này thành công thì sao? Em làm đủ mọi việc để cứu Dimitri, và em bỏ rơi anh *như thế*”. Anh búng tay.

“Em không biết”, tôi run rẩy nói. “Chúng em chỉ làm từng bước một. Em muốn ở bên anh. Thực sự thế! Nhưng em không thể bỏ qua hi vọng này được”.

“Đương nhiên là em không thể”. Adrian thất vọng tràn trề. “Những giấc mơ, những giấc mơ. Anh đi trong mơ, anh sống trong mơ. Anh tự đánh lừa mình với hão huyền. Thật tuyệt vì anh không thể nhận ra sự thực nữa”.

Giọng nói kì lạ của Adrian làm tôi lo lắng. Tôi nhận ra anh đang bị điều khiển bởi một trong những tác động tiêu cực do linh hồn gây ra. Rồi, anh quay đi thờ dài. “Anh cần uống một cốc”.

Sự thương cảm của tôi chuyển thành giận dữ. “Ồ, tuyệt! Say xỉn sẽ giải quyết mọi chuyện. Em mừng là khi cả thế giới đều phát điên, anh vẫn còn một người bạn cũ thân thiết”.

Tôi giật mình trước cái nhìn giận dữ của Adrian. Anh không thường xuyên nhìn tôi như vậy, và khi anh dùng đến ánh mắt ấy, nó gây ra tác động cực kỳ mạnh mẽ. “Thế em muốn anh làm gì đây?” anh hỏi.

“Anh có thể... anh có thể..”. Ôi Chúa ơi. “Dù sao thì anh cũng đã ở đây, anh có thể giúp bọn em. Thêm nữa, người mà chúng em sắp gặp. Ông ta cũng là một người sử dụng năng lực linh hồn”.

Adrian không thay đổi luồng suy nghĩ, nhưng tôi có cảm giác mình đã kích thích sự tò mò của anh. “Ừ, chính xác là điều anh muốn đấy. Giúp người yêu tìm lại bạn trai cũ”. Anh quay đi một lần nữa, và tôi nghe anh lẩm bẩm. “Anh cần uống *hai cốc*”.

“Bốn rưỡi”, tôi gọi với sau anh. “Chúng em sẽ gặp ông ta vào bốn rưỡi”.

Adrian không trả lời, và dần biến mất trong đám đông.

Tôi trở về phòng với cảm giác u ám nặng nề mà ai cũng đoán ra. Lissa và Eddie đủ khôn ngoan để không tọc mạch hỏi han, nhưng Victor, đương nhiên, không ý tứ đến thế.

“Sao? Cậu Ivashkov sẽ không nhập bọn à? Ta đã mong được đi cùng cậu ấy biết bao”.

“Im đi”, tôi cáu, khoanh hai tay và dựa vào bức tường gần Eddie. “Đừng nói gì trừ khi có người nói chuyện với ông”.

Hai tiếng đồng hồ trôi lê thê. Tôi liên tục tự thuyết phục mình rằng Adrian sẽ quay lại và miễn cưỡng đồng ý giúp chúng tôi. Chúng tôi cần tận dụng khả năng cưỡng chế của anh nếu mọi chuyện không suôn sẻ, dù anh không thể cộng hưởng với Lissa. Liệu anh có đủ yêu tôi để đến trợ giúp tôi

không? Anh sẽ không bỏ rơi tôi chứ? *Mày là đồ ngốc, Rose ạ.* Giọng nói của chính tôi đang chỉ trích, chứ không phải của Lissa. *Anh ấy chẳng có lí do gì phải giúp mày cả. Mày chỉ suốt ngày làm tổn thương anh ấy. Giống như đã làm với Mason.*

Đúng bốn rưỡi, Eddie nhìn sang tôi, hỏi. “Mình có nên đi đặt bàn không?”

“Có”. Tôi bồn chồn và thất vọng. Tôi không muốn ở trong phòng thêm chút nào nữa, tránh mắc vào những cảm giác u tối mà không thể tìm ra lối thoát. Victor bước xuống giường, vươn vai như thể vừa thức dậy sau một giấc ngủ thư thái. Dù vậy, tôi thề rằng vẫn có một tia hăm hở ẩn sâu trong đáy mắt ông ta. Chắc hẳn ông ta và em trai rất thân thiết, dù tôi chẳng thấy Victor thể hiện tình yêu hoặc sự trung thành với ai. Ai biết được? Ở đâu đó trong tâm hồn ông ta vẫn dành một thứ tình cảm đặc biệt cho Robert.

Chúng tôi sắp xếp một đội hình an toàn, tôi ở phía trước, Eddie đi sau và hai Moroi đi giữa. Tôi mở cửa phòng và bỗng thấy mình mặt đối mặt với Adrian. Tay anh đang giơ lên như vừa định gõ cửa. Adrian cau mày.

“Ồ, chào”, anh nói, khuôn mặt vẫn tỏ thái độ vô tư thông thường, dù giọng nói nhuốm chút căng thẳng. Tôi biết là anh chẳng vui vẻ gì với vụ việc. Tôi thấy được sự bối rối trong cái mím môi và ánh mắt anh. Dù sao anh cũng đang cố ra vẻ bình thường trước mặt mọi người, điều này khiến tôi rất biết ơn. Quan trọng hơn cả là anh đã quay lại. Đó mới là điều đáng quý nhất, tôi có thể bỏ qua mùi rượu và khói thuốc bám trên người anh. “VẬY... Nghe nói là sắp có một bữa tiệc. Mọi người có phiền nếu tôi cùng tham gia không?”

Tôi mỉm cười nhìn anh cảm kích. “Đi thôi”.

Nhóm năm người chúng tôi cùng bước ra hành lang và về phía thang máy. “Em biết không, anh đã quét sạch bàn chơi bài”. Adrian thêm vào. “VẬY nên như thế này thì tốt hơn”.

“Em không biết liệu có tốt hơn không nữa”, tôi trầm ngâm. Cửa thang máy mở ra. “Nhưng em nghĩ là nó đáng nhớ”.

Chúng tôi bước vào, đi gặp Robert Doru. Và cuộc gặp này có thể là cách duy nhất để cứu rỗi Dimitri.

Chín

RẤT DỄ NHẬN RA ROBERT DORU.

Không phải vì ông ta giống Victor. Cũng không phải vì ông ta và anh trai mình đã diễn màn kịch lao-vào-ôm-ấp-nhau khi gặp lại. Mà vì cảm giác thông qua mối liên kết với Lissa khiến tôi nhận ra. Tôi nhìn thấy Robert qua đôi mắt của cô, linh khí vàng chói của người sử dụng năng lực linh hồn tỏa sáng như một vì sao ở góc nhà hàng mà ông ta đang ngồi. Linh khí khiến Lissa giật mình, hơi khựng lại. Sự tồn tại của người sử dụng năng lực linh hồn quá hiếm hoi khiến cô chưa thể quen với việc gặp họ. Lissa có thể mở hoặc tắt khả năng nhìn thấy linh khí của mình, và trước khi “tắt” linh khí của ông ta đi, cô đã kịp nhận thấy, mặc dù linh khí của ông ta có ánh vàng sáng lóa như của Adrian, nhưng cũng thấp thoáng sự điên rồ. Những tia sáng màu khác cũng lóe lên xung quanh, lập lòe và rung rinh. Cô tự hỏi liệu đây có phải là dấu hiệu của sự điên rồ do những linh hồn tạo nên hay không.

Mắt ông ta sáng lên khi Victor bước tới cạnh bàn, nhưng hai người không hề ôm ấp hay động chạm. Victor chỉ đơn giản ngồi xuống bên cạnh em trai. Chúng tôi ngập ngừng đứng yên một lúc. Tình huống quá kì quặc. Nhưng chúng tôi có lí do phải đến đây, và sau vài giây, tôi cùng các bạn ngồi xuống bàn với hai anh em họ.

“Victor..”. Robert thì thào, mắt mở to. Robert cũng có vài nét giống người của dòng họ Dashkov, nhưng mắt ông ta màu nâu chứ không xanh lục. Tay ông ta mân mê nghịch một chiếc khăn ăn. “Không thể tin được... Em muốn gặp anh từ rất lâu rồi..”.

Giọng Victor nhẹ nhàng, giống lúc nói chuyện điện thoại, như thể đang nói chuyện với một đứa trẻ. “Anh biết, Robert. Anh cũng nhớ em”.

“Anh có ở lại đây không? Anh có thể quay lại ở với em không?” Phần nào đó trong tôi muốn quát lên, rằng ý tưởng ấy lỗ bịch, nhưng sự tha thiết trong giọng nói của Robert khiến tôi thấy hơi cảm thương. Tôi im lặng, chỉ đơn thuần ngồi xem màn kịch diễn ra trước mắt. “Em sẽ che giấu anh. Sẽ rất tuyệt. Chỉ có hai ta”.

Victor lưỡng lự. Ông ta không hề ngu ngốc. Dù tôi đã lờ mờ hứa hẹn khi trên máy bay, ông ta thừa biết khả năng được thả tự do không hề tồn tại. “Anh không biết”, ông ta lặng lẽ nói. “Anh không biết”.

Sự xuất hiện của người bồi bàn khiến chúng tôi giật mình thoát khỏi sự bối rối. Mọi người gọi đồ uống. Adrian gọi một ly rượu gin và tonic mà không cần trình thẻ. Tôi không chắc vì trông anh đủ hai một tuổi hay đã dùng linh hồn để thuyết phục. Dù thế nào thì tôi cũng không mấy vui vẻ với động thái này. Rượu ngăn chặn năng lực linh hồn. Chúng tôi đang trong tình trạng báo động cao, tôi muốn anh ở trạng thái hoàn toàn tỉnh táo. Nhưng dĩ nhiên là Adrian đã uống từ trước rồi, chỉ là đến giờ nó vẫn chưa gây hậu quả.

Sau khi người bồi bàn rời đi, Robert mới để ý thấy chúng tôi. Ông ta nhanh chóng liếc qua Eddie, chăm chăm nhìn Lissa và Adrian rồi nán lại nhìn tôi một lúc lâu. Tôi cứng đờ người, không thích thú lắm khi bị xem xét kĩ lưỡng. Cuối cùng ông quay về phía anh trai.

“Anh mang ai đến vậy, Victor?” Robert vẫn mơ màng nhưng không giấu nổi vẻ nghi ngờ, sợ hãi và hoang tưởng. “Bọn trẻ này là ai? Hai người sử dụng linh hồn và..”. Ông ta nhìn tôi một lần nữa, hẳn đang đọc linh khí trên người tôi. “Một người được hôn bóng?”

Trong khoảnh khắc, tôi choáng ngợp vì khả năng của Robert. Rồi tôi nhớ lại những điều mà Mark, chồng của Oksana, nói với tôi. Robert từng có mối liên kết với một ma cà rồng lai, cái chết của ma cà rồng lai ấy đã nhanh chóng hủy hoại tâm hồn ông ta.

“Họ là bạn”, Victor nhẹ nhàng đáp. “Những người bạn muốn nói chuyện với em và hỏi em vài câu”.

Robert cau mày. “Anh đang nói dối. Em biết. Chúng không coi anh là bạn. Chúng đang căng thẳng. Chúng giữ khoảng cách với anh”.

Victor không chối cãi. “Dù sao thì bọn trẻ cũng cần sự giúp đỡ của em, và anh đã hứa với chúng. Đó là cái giá để anh được đến thăm em”.

“Anh không nên hứa hẹn thay em”. Cái khăn ăn của Robert bây giờ đã bị xé vụn. Tôi muốn đưa cho ông ta khăn của mình.

“Nhưng em không muốn gặp anh hay sao?” Victor đưa đẩy. Giọng ông ta ấm áp, và nụ cười thì *gần như* chân thành.

Robert lộ vẻ băn khoăn. Bối rối. Tôi lại thấy ông ta giống một đứa trẻ và bắt đầu nghi ngờ liệu có phải người này từng đủ sức biến đổi một Strigoi hay không.

Một lần nữa ông ta không phải trả lời vì đồ uống của chúng tôi được đưa đến. Không ai trong chúng tôi buồn cầm cuốn thực đơn lên, người bồi bàn khó chịu ra mặt. Anh ta bỏ đi, và tôi mở quyển của tôi mà gần như không có ý định liếc qua.

Victor giới thiệu chúng tôi với Robert, theo kiểu cách xã giao trang trọng thường ngày. Ngực tù không hề làm thui chột cung cách hoàng gia của ông ta. Victor chỉ giới thiệu theo tên dòng họ. Robert quay lại nhìn tôi, vẫn cau mày, cứ liếc qua lại giữa tôi và Lissa. Adrian đã từng nói rằng bất cứ khi nào chúng tôi ở cạnh nhau, linh khí của hai đứa cũng thể hiện rõ chúng tôi có liên kết.

“Một mối liên kết... Ta gần như đã quên mất nó như thế nào... nhưng Alden. Ta không bao giờ quên được Alden..”. Đôi mắt Robert bắt đầu mờ màng và gần như đờ đẫn. Ông ta đang hồi tưởng lại quá khứ.

“Tôi rất tiếc”, tôi nói, gạt mình vì giọng nói đầy cảm thông của mình. Không giống như giọng của một cuộc thẩm vấn mà tôi tưởng tượng. “Tôi có thể hình dung ra cảm giác... khi mất đi người đó..”.

Đôi mắt mơ mộng bỗng trở nên sắc sảo và tức giận. “Không. Người không thể. Không giống như người tưởng tượng đâu. *Không hề*. Ngay bây giờ... trong lúc này... người đang có cả thế giới. Cả một vũ trụ đầy cảm

nhận, sự thấu hiểu một người mà không ai khác có được. Mất nó... bị cướp đi... người chỉ mong được chết”.

Oa! Robert quả là một người giỏi làm đứt quãng cuộc nói chuyện, và lần này chúng tôi chỉ biết ngồi im mong người hầu bàn quay lại. Khi anh ta quay lại, tất cả đều miễn cưỡng gọi thức ăn, trừ Robert, hầu hết đều quyết định món đầu tiên nhìn thấy. Nhà hàng này phục vụ thức ăn châu Á, và tôi đã chọn bữa món đầu tiên mình gặp trong thực đơn: trứng cuộn.

Sau khi chọn món, Victor tiếp tục cứu vãn câu chuyện mà tôi tỏ ra không thể kiểm soát nổi với Robert.

“Em sẽ giúp họ chứ? Em sẽ trả lời những câu hỏi của họ chứ?”

Tôi có cảm giác Victor thúc giục Robert không phải vì muốn trả ơn giải cứu mà là vì đang thực sự tò mò muốn biết bí mật và động cơ của chúng tôi.

Robert thở dài. Mỗi lần Robert nhìn Victor, có cảm giác ông ta tỏ ra rất hết lòng và thậm chí tôn sùng. Robert không thể từ chối anh trai điều gì. Ông ta là mẫu người hoàn hảo để biến thành con rối trong những kế hoạch của Victor, tôi nhận ra mình nên vui mừng vì Robert đã rất không ổn định. Nếu ông ta vẫn trong tình trạng hoàn toàn kiểm soát được sức mạnh bản thân, trước đây Victor đã không phải phiền đến Lissa, vì có sẵn một người điều khiển linh hồn để sử dụng dù với mục đích nào.

“Các người muốn biết điều gì?” Robert hỏi. Ông ta nhìn thẳng vào tôi, chắc hẳn đã nhận ra tôi là người cầm đầu.

Tôi nhìn các bạn để lấy thêm can đảm nhưng không nhận được sự trợ giúp nào cả. Cả Lissa và Adrian lúc đầu đều không đồng ý với kế hoạch này, còn Eddie thì đến giờ vẫn chưa biết mục đích thực sự. Tôi nuốt nước bọt, tự lấy hết can đảm và nhìn thẳng vào Robert.

“Chúng tôi nghe nói ông đã từng cứu được một Strigoi. Rằng ông có khả năng biến đổi anh, hay cô ta trở về nguyên dạng”.

Vẻ bất ngờ lóe lên trên khuôn mặt giả tạo thường ngày của Victor. Chắc chắn là ông ta không thể ngờ đến điều này.

“Các người nghe ai nói?” Robert chất vấn.

“Nghe một đôi vợ chồng tôi gặp ở Nga. Tên là Mark và Oksana”.

“Mark và Oksana..”. Cái nhìn của Robert lại hướng ra xa xăm. Tôi có cảm giác ông ta thường xuyên như thế, không dành nhiều thời gian sống trong thực tại. “Ta không biết là họ vẫn sống với nhau”.

“Họ vẫn sống với nhau và rất hạnh phúc”. Tôi cần ông ta trở về với thực tại. “Lời họ nói đúng không? Có phải ông đã biến đổi được Strigoi? Chuyện đó có thành sự thực được không?”

Những câu trả lời của Robert bao giờ cũng đến sau một chút ngập ngừng. “Cô ta”.

“Hả?”

“Đó là một cô gái. Ta đã giải phóng cô ta...”.

Tôi thở dồn dập, gần như không đủ khả năng phân tích những lời nói của ông ta.

“Ông nói dối”. Người nói lần này là Adrian, giọng anh gay gắt.

Robert nhìn anh với vẻ thích thú và khinh miệt. “Người là ai mà dám nói thế? Làm sao người biết được? Người đã lạm dụng và hủy hoại năng lực của mình quá nhiều, thật là kì tích vì người vẫn còn chạm được vào pháp thuật. Và tất cả những điều người làm với bản thân mình... chúng không thể hóa giải được, đúng không? Sự trừng phạt của những linh hồn vẫn tác động lên người... sớm muộn người sẽ không phân biệt được thực tế và giấc mơ nữa..”.

Lời lẽ của Robert khiến Adrian choáng váng trong phút chốc, nhưng anh vẫn tiếp tục. “Chẳng cần phải thấy được biểu hiện của ông tôi mới biết ông nói dối. Tôi biết, vì những điều ông nói là hoang đường. Không thể nào cứu được Strigoi. Một khi đã biến mất là chúng sẽ biến mất. Họ đã chết. Đội mồ sống dậy. Mãi mãi là như thế”.

“Không phải chết là hết..”. Lời Robert không hướng vào Adrian. Ông ta đang nói với tôi. Tôi rùng mình.

“Bằng cách nào? Ông biến đổi Strigoi bằng cách nào?”

“Bằng một cái cọc bạc. Cô ấy bị giết bằng một cái cọc bạc, qua đó, được đưa về với cuộc sống”.

“Thôi được”, tôi đáp lại. “Đây là một lời nói dối. Tôi đã dùng cọc bạc giết rất nhiều Strigoi, tin tôi đi, chúng vẫn chết”.

“Không phải cọc nào cũng được”, những ngón tay Robert lướt trên thành cốc. “Một cái cọc đặc biệt”.

“Một cái cọc yểm linh hồn”, Lissa bỗng nhiên mở lời.

Ông ta hướng ánh mắt nhìn cô, mỉm cười. Một nụ cười gian xảo. “Đúng thế. Rất thông minh, một cô bé thông minh. Một cô bé thông minh và dịu dàng. Dịu dàng và tốt bụng. Ta có thể thấy được trong linh khí của cháu”.

Tôi nhìn chăm chăm xuống bàn, đầu óc hoạt động hết công suất. Một chiếc cọc bạc yểm linh hồn. Những chiếc cọc bạc được yểm bốn nguyên tố chính của Moroi: đất, khí, nước và lửa. Sự tích tụ của cuộc sống sẽ phá hủy phần bất tử trong Strigoi. Gần đây chúng tôi mới phát hiện ra cách yểm linh hồn vào đồ vật, nhưng chưa từng nghĩ tới chuyện yểm vào cọc bạc. Linh hồn chữa trị. Năng lực linh hồn đã đem tôi trở về từ cõi chết. Liệu một chiếc cọc bạc kết hợp với những nguyên tố khác có thể phá hủy được bóng đen điều khiển Strigoi rồi đưa họ về con người ban đầu hay không?

May là thức ăn được dọn đến đúng lúc, vì tâm trí tôi vẫn đang hoạt động hết sức chậm chạp. Món trứng cuộn khiến tôi dễ dàng suy nghĩ hơn.

“Chỉ dễ thế thôi sao?” Cuối cùng tôi hỏi.

Robert cười khẩy. “Chẳng dễ chút nào cả”.

“Nhưng ông vừa nói... ông nói chúng ta chỉ cần một cọc bạc yểm linh hồn thôi mà. Rồi tôi sẽ giết một Strigoi bằng cái cọc ấy”. Chính xác hơn là không giết. Nhưng những tiểu tiết chẳng liên quan gì cả.

Ông ta cười nhạo. “Không phải người. Người không thể biến đổi Strigoi”.

“Thế thì ai...” Tôi ghen lời dừng lại, những từ cuối cùng tắt lịm trên môi tôi. “Không. Không”.

“Kẻ được hôn bóng không có món quà của cuộc sống. Chỉ những người được linh hồn chúc phúc thôi”, ông ta giải thích. “Vấn đề đặt ra: Ai là người có khả năng làm việc ấy? Cô bé dụ dàng hay Tên bợm rượu?” Ánh mắt ông ta đảo qua Lissa và Adrian. “Ta đặt cược cho Cô bé dụ dàng”.

Câu nói lôi tôi ra khỏi trạng thái sững sờ. Thực ra thì, lời khẳng định của Robert làm tan biến tất cả giấc mơ xa vời về việc cứu Dimitri.

“Không”, tôi nhắc lại. “Ngay cả khi chỉ người sử dụng linh hồn mới thực hiện biến đổi được - mà tôi cũng không chắc là có nên tin ông không - thì cô ấy cũng không thể đâm cọc. Tôi sẽ không để cô ấy làm”.

Nằm trong một loạt sự kiện cũng gần đáng ngạc nhiên như sự tiết lộ của Robert, Lissa quay thẳng sang tôi, cơn tức giận tràn qua mỗi liên kết. “Cậu dám nói là tớ có thể và không thể làm được từ lúc nào thế?”

“Từ khi tớ biết là cậu chưa bao giờ tham gia tập huấn giám hộ và học cách đâm Strigoi”, tôi chậm rãi đáp, cố gắng giữ giọng mình bình tĩnh hết mức. “Cậu chỉ đâm Reed được thôi, và đâm cũng đủ khó rồi”. Khi Avery Lazar cố điều khiển Lissa, cô ta đã sai thẳng em trai hôn bóng của mình đến để làm những việc bẩn thỉu. Với sự giúp đỡ của tôi, Lissa đã đâm gục và gạt nó khỏi vòng chiến đấu. Cú đâm khá đẹp mắt, nhưng cô ghét vũ lực.

“Tớ đã làm được, đúng không?” Cô thốt lên.

“Liss, đâm một cú *không hề* giống với đâm một Strigoi. Đây là chưa kể đến việc cậu phải tiếp cận với hắc tử trước. Cậu nghĩ là cậu tiếp cận được mà không bị Strigoi cắn hay bẻ cổ ư? Không thể”.

“Tớ sẽ học”. Sự cương quyết trong giọng nói và tâm hồn cô thật đáng ngưỡng mộ, nhưng phải mất hàng chục năm một giám hộ mới có thể học được kĩ thuật chiến đấu, mà *rất* nhiều người vẫn bị giết.

Adrian và Eddie đều lộ vẻ không thoải mái khi phải đứng giữa cuộc tranh cãi của chúng tôi, nhưng Victor và Robert lại tỏ ra thích thú và tò mò. Tôi không thích thế. Chúng tôi không ở đây để mua vui cho họ.

Tôi cố gắng đánh lạc hướng chủ đề nguy hiểm đó và quay về Robert. “Nếu một người sử dụng năng lực đưa một Strigoi về, thì người đó sẽ trở thành một người bị hôn bóng”. Tôi không chỉ ra kết luận rõ ràng của chuyện này với Lissa. Một phần lí do khiến Avery phát rồ (ngoài những tác dụng phụ của việc sử dụng linh hồn) là vì liên kết với hơn một người. Làm thế sẽ tạo ra trạng thái không ổn định nhanh chóng đưa người ta vào bóng tối và điên loạn.

Mắt Robert lại mở to mớ màng nhìn xa xăm. “Những mối liên kết chỉ hình thành khi một người chết đi, khi linh hồn của họ thực sự ra đi và chuyển từ thế giới này sang thế giới khác. Mang chúng trở về tạo nên hiệu ứng hôn bóng. Tử khí sẽ hiện trên họ”. Cái nhìn của ông bất chợt quay lại phía tôi. “Như linh khí của người vậy”.

Tôi không tránh ánh mắt Robert, dù lời nói của ông ta khiến tôi lạnh sống lưng. “Strigoi đã chết. Cứu một Strigoi cũng có nghĩa là linh hồn nó được mang về từ cõi chết”.

“Không”, ông ta phản bác. “Linh hồn của họ không dịch chuyển. Chúng vẫn nán lại... không phải ở thế giới này, cũng không phải thế giới sau. Điều đó là sai trái và trái tự nhiên. Chính điều đó tạo nên Strigoi. Giết hay cứu một Strigoi khiến linh hồn trở về trạng thái bình thường. Không có mối liên kết nào cả”.

“Vậy là không có gì nguy hiểm”, Lissa kết luận với tôi.

“Trừ việc Strigoi sẽ giết cậu”, tôi chỉ ra.

“Rose...”

“Chúng ta sẽ nói chuyện sau”. Tôi nhìn thẳng vào mắt cô ra hiệu. Chúng tôi nhìn nhau một lúc, rồi Lissa quay sang Robert. Sự bướng bỉnh trong mối liên kết vẫn khiến tôi không hài lòng.

“Làm thế nào để yếm cọc bạc?” cô hỏi. “Cháu vẫn đang học”.

Một lần nữa tôi định chỉ trích Lissa nhưng lại thôi. Có thể Robert đã sai. Có thể tất cả những thứ cần thiết để biến đổi một Strigoi chỉ là một chiếc cọc bạc yếm linh hồn. Ông ta nghĩ là chỉ một người sử dụng năng lực

linh hồn mới có thể làm được bởi *chính ông ta* đã làm thế. Biết đâu đấy! Hơn nữa, tôi muốn Lissa làm nhiệm vụ yếm bùa hơn là chiến đấu. Nếu việc yếm bùa quá khó khăn, có lẽ cô sẽ từ bỏ.

Robert liếc nhìn từ tôi sang Eddie. “Chắc một trong hai người có cọc bạc. Ta sẽ cho các người xem”.

“Ông không thể cầm một cái cọc bạc giữa chốn đông người này được”, Adrian thốt lên, tỏ vẻ khá sáng suốt. “Trông chỉ lạ mắt với con người, nhưng rõ ràng vẫn là một thứ vũ khí”. “Đúng thế”, Eddie đồng tình.

“Chúng ta có thể cùng về phòng sau bữa tối”, Victor đề xuất, đồng thời phô diễn một ánh mắt rất ôn tồn và thoải mái trên khuôn mặt. Tôi chăm chăm nhìn ông ta, mong rằng vẻ mặt tôi thể hiện sự không tin tưởng. Lissa dù hăng hái nhưng vẫn thoáng do dự. Cô không thích thú gì với đề xuất của Victor. Chúng tôi đã từng chứng kiến những việc Victor đã làm nhằm thực hiện mưu đồ. Ông ta đã thuyết phục chính con gái mình biến thành Strigoi để giúp ông ta thoát ngục. Với tất cả những gì chúng tôi biết, ông ta đang lên kế hoạch với...

“Ra là thế”, tôi thốt lên, bất giác tròn mắt và nhìn ông chăm chăm.

“Là cái gì?” Victor hỏi.

“Lí do khiến ông xúi giục Natalie biến thành Strigoi là vì, ông nghĩ rằng... ông biết đầu đuôi câu chuyện, về hành động của Robert đã làm. Ông định mượn sức mạnh Strigoi và biến cô ấy về nguyên dạng”.

Khuôn mặt xanh xao của Victor càng xanh xao thêm, ông ta dường như già đi trước mắt chúng tôi. Ánh mắt ranh mãnh biến mất, thay vào đó là cái nhìn xa xăm. “Natalie đã chết lâu lắm rồi”, ông ta đánh giọng. “Chẳng ích gì khi bàn luận về chuyện ấy cả”.

Sau đó, vài người trong chúng tôi bắt đầu dùng bữa, nhưng món trứng bây giờ thật vô vị. Tôi và Lissa đang nghĩ về cùng một chuyện. Trong số những tội lỗi của Victor, tôi luôn coi việc ông ta thuyết phục con gái biến thành Strigoi là tội lỗi khủng khiếp nhất. Nó khiến tôi luôn coi ông ta là quỷ dữ. Nhưng bỗng dưng, tôi bị ép phải xem xét lại mọi tình tiết, xem xét

lại ông ta. Nếu ông ta biết trước là có thể mang linh hồn Natalie trở về, thì hành động của ông ta tuy tồi tệ, nhưng không tồi tệ đến mức tôi vẫn nghĩ. Không phủ nhận rằng trong suy nghĩ của tôi Victor vẫn là ác quỷ. Nhưng nếu ông ta đã từng tin rằng có thể cứu Natalie thì tức là ông tin vào sức mạnh của Robert. Tôi sẽ không bao giờ để Lissa lại gần một Strigoi, nhưng câu chuyện khó tin này đang trở nên thuyết phục. Tôi không thể để cô đi mà không điều tra thêm.

“Chúng ta có thể cùng lên phòng sau bữa ăn” cuối cùng tôi ra quyết định. “Nhưng không lâu đâu”. Những lời của tôi hướng về Victor và Robert. Robert lại chìm vào thế giới riêng của mình một lần nữa, nhưng Victor gật đầu.

Tôi nhìn Eddie ra dấu và nhận được tín hiệu cậu ta hiểu ý. Eddie nhận thức được mối nguy hiểm của việc đưa cả hai anh em nhà Dashkov về một phòng riêng. Eddie từng nói với tôi rằng cậu ta sẽ thận trọng hết mức, nhưng thực tế thì cậu cũng đã thận trọng lắm rồi.

Bữa ăn vừa kết thúc, tôi và Eddie lập tức căng người. Cậu ta bước tới gần Robert, còn tôi đứng cạnh Victor. Chúng tôi để Lissa và Adrian đứng giữa hai anh em họ. Dù vậy, ngay cả khi đi sát bên nhau, chúng tôi vẫn gặp khó khăn khi bước qua dòng người ở sòng bạc. Người ta dừng lại trên đường chúng tôi, đi xung quanh chúng tôi, cắt ngang chúng tôi... thật là một mớ bòng bong. Cả nhóm bị khách du lịch vãng lai tách rời tới hai lần. Chúng tôi không còn xa thang máy nữa, nhưng tôi đang dần mất kiểm soát trong việc để Victor hay Robert bỏ trốn và len vào dòng người.

“Chúng ta phải ra khỏi đám đông này”, tôi hét to với Eddie.

Cậu ta gật đầu và rẽ gấp sang trái khiến tôi bất ngờ. Tôi hướng Victor đi theo, Lissa và Adrian cũng nhanh chân để bắt kịp. Tới khi thấy cả bọn đã đến một hành lang gần biển LỐI THOÁT HIỂM, tôi mới nguôi lúng túng. Cách xa sòng bạc náo nhiệt, tiếng ồn nhỏ dần.

“Tớ đoán có cầu thang bộ ở đây”, Eddie nói.

“Giám hộ ma mãnh”. Tôi cười lớn với cậu ta.

Sau một khúc quanh nữa, chúng tôi thấy một ngăn kéo tủ đồ và phía trước là cánh cửa với biểu tượng cầu thang bộ. Cánh cửa có vẻ như dẫn cả ra ngoài và cả lên các tầng trên.

“Tuyệt”, tôi nói.

“Hình như chúng ta đang ở tầng mười”, Adrian chỉ ra. Từ này tới giờ anh mới chịu mở miệng.

“Không khác gì một bài tập thể dục nhỏ để... chết tiệt”. Tôi đứng người trước cánh cửa. Trên đó là một tấm biển cảnh báo rằng nếu cửa mở thì chuông báo động sẽ réo vang. “Đồ làm cảnh”.

“Xin lỗi”, Eddie ngáp ngừng, như thể đó là trách nhiệm của mình.

“Không phải lỗi của cậu”, tôi vừa đáp vừa trở gót. “Chúng ta quay lại”. Chúng tôi phải tận dụng đám đông. Đám đông đã đủ khiến Robert và Victor mệt mỏi đến mức không muốn trốn thoát nữa. Cả hai đều không còn trẻ, và Victor thì vẫn yếu sức.

Lissa căng thẳng vì bị dẫn đi lòng vòng, nhưng Adrian ném cho tôi một cái nhìn rõ ràng rằng anh nghĩ hành động này chỉ lãng phí thời gian. Đương nhiên, anh nghĩ tất cả mọi việc với Robert đều là lãng phí thời gian. Tôi thực sự bất ngờ vì anh chịu quay về phòng với chúng tôi. Tôi cứ tưởng anh sẽ ở lại sòng bạc với thuốc lá và một li rượu khác.

Eddie dẫn cả nhóm tiến về phía sòng bạc dưới đại sảnh. Được vài bước, tôi đột ngột nhận ra.

“Dừng lại!” tôi hét lên.

Eddie dừng lại ngay, kèm theo một chút bối rối. Victor bất ngờ đâm sầm vào Eddie, và rồi Lissa đâm sầm vào Victor. Bản năng khiến Eddie lần tay đến cọc bạc của mình, còn cọc của tôi thì đã sẵn sàng. Tôi nắm lấy nó ngay khi cảm giác buồn nôn ập đến.

Có Strigoi chặn giữa chúng tôi và sòng bạc.

Mười

VÀ TRONG ĐÁM NÀY... TRONG ĐÁM NÀY...

“Không”, tôi thì ào, dù vẫn nhảy vào kẻ gần mình nhất - nữ giới. Ba Strigoi bao vây chúng tôi.

Eddie cũng đang hành động, và cả hai chúng tôi cố gắng che chở những Moroi đằng sau. Họ cũng không cần phải hướng dẫn. Vừa nhìn thấy Strigoi, các Moroi đã bắt đầu lùi về sau và co rúm vào nhau. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi từ lúc Eddie khẩn trương đối phó đến phản ứng sợ hãi của các Moroi, tôi khá chắc rằng không một ai nhận ra điều mà tôi đã thấy.

Trong đám Strigoi này có cả Dimitri.

Không, không, không, tôi nói, lần này là nhủ với chính mình. Anh đã cảnh cáo tôi. Hết lần này đến lần khác, trong những bức thư, anh đã cảnh báo rằng ngay khi tôi bước ra khỏi vòng pháp thuật, anh sẽ đến tìm tôi. Tôi không hề nghi ngờ lời cảnh báo, dù vậy... chứng kiến sự thật vẫn mang lại cảm giác khác hẳn. Đã ba tháng rồi, nhưng tưởng trong khoảnh khắc, hàng triệu mảnh vỡ kí ức, rõ ràng và sắc nhọn, ủa về trong tôi. Kí ức về lúc bị Dimitri giam giữ. Bờ môi anh... rất, rất ấm áp mặc dù làn da anh giá lạnh, khi hôn tôi. Cảm giác răng nanh của anh khi cắn ngập vào cổ tôi và sự khoái lạc dâng lên...

Trông anh vẫn thế, nước da trắng nhợt như phấn và tròng mắt đỏ sẫm đối lập với mái tóc nâu mềm mại và cả những đường nét tuyệt đẹp trên khuôn mặt. Thậm chí anh còn khoác trên mình một chiếc áo da. Hẳn đó là một chiếc áo mới. Vì chiếc áo cũ đã bị xé rách trong trận chiến trên cầu với tôi. Anh đã kiếm chúng ở đâu vậy nhỉ?

“Ra ngoài đi!” tôi hét lên. Những lời đó dành cho các Moroi, đúng lúc cọc bạc của tôi cắm ngập vào tim ả Strigoi. Sự chật chội và đông đúc trong

đại sảnh không chỉ khiến chúng tôi bối rối mà còn gây bất lợi cho cô ta. Tôi tận dụng tầm nhìn của mình và chắc hẳn cô ta không thể ngờ tôi có thể hành động nhanh đến thế. Tôi đã giết rất nhiều Strigoi bởi chúng đánh giá thấp tôi.

Eddie không may mắn như tôi. Cậu ta sảy chân vì va phải Victor, tạo cơ hội cho tên Strigoi còn lại - một gã Strigoi - đứng phía trước bẻ quặt tay cậu ta và ép sát vào tường. Nhưng đó vẫn chỉ là những tình huống chúng tôi phải đối mặt thường xuyên, Eddie đã phản ứng đẹp mắt. Cậu ta nhanh chóng vùng thoát khỏi cú đánh, khi đã chắc rằng các Moroi đã tránh xa khỏi chiến trường, Eddie lao vào tên Strigoi và tập trung chiến đấu với hắn.

Còn tôi? Tất cả sự chú ý của tôi đều dồn về Dimitri.

Tôi bước qua xác Strigoi dưới chân mà không thèm liếc nhìn. Dimitri đã lùi về phía sau, giao nhiệm vụ trước mắt cho tay chân. Hiếu Dimitri quá rõ, tôi chắc anh không hề bất ngờ khi thấy tôi hạ gục Strigoi đầu tiên nhanh như vậy, cũng như không bất ngờ vì Eddie đang gây khó khăn cho Strigoi còn lại. Tôi tin Dimitri không quan tâm đến sự sống chết của thuộc hạ mình. Chúng chỉ là mồi nhử để anh tiếp cận tôi.

“Anh đã nói với em rồi”, Dimitri nói, ánh mắt vừa thích thú vừa sắc bén. Anh quan sát từng cử động của tôi, cả hai đều thủ thế chờ đợi đòn tấn công đầu tiên. “Anh đã nói là anh sẽ tìm ra em”.

“Phải”, tôi đáp, cố gắng bỏ qua tiếng gầm gừ từ chỗ Eddie và tên Strigoi còn lại. Eddie sẽ hạ gục hắn. Tôi biết cậu ta đủ sức. “Em nhớ”.

Nụ cười thoáng hiện trên môi Dimitri, để lộ cặp nanh khiến tôi vừa ham muốn vừa ghê tởm. Ngay lập tức, tôi gạt cảm xúc sang một bên. Tôi đã từng do dự trước Dimitri và cũng suýt chết vì thái độ đó. Tôi thề sẽ không để chuyện tương tự lặp lại, chất adrenaline dâng lên trong cơ thể tôi như nhắc nhở rằng đây là tình huống hành-động-hay-là-chết.

Dimitri ra đòn phủ đầu, nhưng tôi tránh được, gần như vì tôi cảm nhận được trước. Đây là vấn đề với cả hai. Chúng tôi hiểu nhau quá rõ, hiểu cả cách ra đòn của nhau. Đương nhiên, sự hiểu biết này không đồng nghĩa với

việc chúng tôi cân tài cân sức. Từ hồi còn sống, Dimitri đã giàu kinh nghiệm hơn tôi, khả năng của Strigoi lại càng làm lệch cán cân đó.

“Nhưng em vẫn ở đây”, Dimitri nói, vẫn mỉm cười. “Ngu ngốc rời bỏ sự an toàn của hoàng cung. Anh không thể tin nổi khi nghe gián điệp thông báo”.

Tôi nín thinh, phóng cọc bạc đâm một cú. Dimitri đã phán đoán được từ trước và bước sang một bên né đòn. Việc anh có gián điệp không khiến tôi bất ngờ, ngay cả giữa ban ngày. Anh điều khiển một mạng lưới Strigoi và cả con người, tôi biết rằng anh có tai mắt theo dõi khắp nơi, kể cả hoàng cung. Câu hỏi là: Làm thế quái nào mà anh vào được khách sạn này giữa ban ngày ban mặt như thế? Ngay cả khi có con người theo dõi và kiểm soát thê tít dụng như Adrian đã làm, Dimitri và những Strigoi của anh lẽ ra phải đợi đến đêm mới đến được đây.

Không, không cần thiết, tôi chợt nhận ra. Đôi khi Strigoi cũng có phương tiện di chuyển. Xe tải, xe thùng và các hành lang tối tăm ẩm thấp dưới lòng đất. Những Moroi chơi ở sông bạc Witching Hour đều biết có đường hầm bí mật nối thông các tòa nhà. Dimitri cũng biết. Anh chờ tôi ra khỏi hoàng cung và chắc hẳn sẽ làm bất cứ việc gì để tóm được tôi. Tôi biết anh có tài xoay xở hơn ai hết, và cũng biết anh đang đánh lạc hướng tôi bằng cách nói chuyện.

“Lạ lùng nhất là”, Dimitri tiếp, “em không đi một mình. Em đưa cả Moroi đi. Em luôn mạo hiểm với mạng sống của mình, nhưng anh không biết là em cũng khinh thường mạng sống của họ nữa”.

Tôi bỗng nhận ra một điều. Bên cạnh âm thanh mờ nhạt của sông bạc ở đầu kia hành lang và tiếng giao chiến của chúng tôi, không gian hoàn toàn im lặng. Thiếu mất một âm thanh quan trọng, chính xác là, tiếng chuông báo động ở cửa thoát hiểm.

“Lissa!” tôi thét lên. “Ra khỏi đây ngay! Đưa tất cả mọi người ra khỏi đây”.

Cô phải biết. Mọi người phải biết. Có cửa dẫn lên tầng trên và dẫn ra ngoài. Mặt trời vẫn chiếu sáng. Chẳng sao hết nếu chuông báo động khiến

đội ngũ bảo vệ khách sạn bao vây chúng tôi. Tình huống đó sẽ đe dọa Strigoi. Vấn đề là các Moroi phải thoát ra an toàn.

Nhưng khi nhanh chóng kiểm tra mối liên kết, tôi hiểu ra vấn đề. Lissa đang chết lặng. Sững sờ. Cô nhận ra người đang giao đấu với tôi, và cảnh tượng khiến cô quá sốc. Biết Dimitri biến thành Strigoi là một chuyện. Tận mắt trông thấy - thực sự, thực sự chứng kiến - lại hoàn toàn khác. Tôi rút ra điều này từ kinh nghiệm của chính mình. Ngay cả khi đã được chuẩn bị, vẻ ngoài của anh vẫn khiến tôi sợ hãi. Lissa thì choáng váng, không còn đủ sức suy nghĩ và di chuyển.

Tôi chỉ mất một nhịp tim để cảm nhận được tâm trạng của Lissa, nhưng trong một trận chiến với Strigoi, một giây cũng mang tính quyết định giữa sống và chết. Lời lẽ đánh lạc hướng của Dimitri cũng phát huy tác dụng, cho dù tôi vẫn quan sát anh và nghĩ mình đang đề cao cảnh giác, anh vẫn tìm được cơ hội nhảy tới, đẩy tôi vào tường, chốt chặt hai cánh tay khiến tôi mất kiểm soát với chiếc cọc bạc.

Anh nhìn thẳng vào mặt tôi, gần đến mức trán chạm trán. “Roza...” Anh thầm thì. Hơi thở ấm áp và ngọt ngào của anh phủ vào da tôi. Lẽ ra hơi thở anh phải giống mùi tử vong và rửa nát. Nhưng không. “Tại sao? Tại sao em lại luôn gây khó khăn cho anh? Chúng ta đã có thể chung hưởng một cuộc đời vĩnh cửu..”.

Tim tôi đập thành thịch trong lồng ngực. Tôi đã sợ, quá kinh sợ cái chết mà tôi biết sẽ đến trong vài giây nữa. Cùng lúc, nỗi buồn vì phải mất anh xâm chiếm tôi. Ngắm nhìn những đường nét trên khuôn mặt anh, nghe cùng một giọng nói ấm áp mà giờ đây đang bao quanh tôi như tấm thảm nhung... Tôi thấy trái tim mình lại tan vỡ thành từng mảnh. Tại sao? Tại sao chuyện này lại xảy ra với chúng tôi? Tại sao thế giới lại độc ác với chúng tôi đến vậy?

Tôi một lần nữa lại lật được công tắc và tắt đi hình ảnh đây là Dimitri. Chúng tôi là kẻ săn mồi và con mồi, tôi đang sắp bị ăn thịt.

“Rất tiếc”, tôi cắn răng nói, cố giành thế chủ động bằng sức đẩy, nhưng thất bại. “Bất tử đối với em không có nghĩa là trở thành mafia”.

“Anh biết”, Dimitri đáp. Tôi thề là đã nhìn thấy nỗi buồn thoáng trên khuôn mặt anh nhưng ngay lập tức tự thuyết phục rằng mình chỉ đang tưởng tượng. “Cuộc sống vĩnh hằng sẽ rất cô đơn nếu thiếu vắng em”.

Một âm thanh inh ỏi chói tai ré lên. Cả hai chúng tôi cau mày. Thứ tiếng động dùng để tập hợp con người thường rất khủng khiếp đối với những kẻ có thính giác bén nhạy như chúng tôi. Nhưng tôi vẫn nhẹ nhõm. Cửa thoát hiểm. Cuối cùng thì những tên ngốc kia - đúng thế tôi không hề thấy day dứt khi gọi các bạn tôi là những tên ngốc vì hành động chậm chạp của họ - đã rời khỏi tòa nhà. Tôi cảm nhận được ánh nắng mặt trời qua mỗi liên kết và thấy dễ chịu hơn, trong lúc răng nanh của Dimitri sắp cắn vào động mạch và chuẩn bị hút hết máu tươi từ cổ tôi.

Tôi đã hi vọng là chuông báo động sẽ làm Dimitri rối trí, nhưng anh quá giỏi. Tôi vùng vẫy, mong tận dụng tình huống bất ngờ, nhưng không thể. Thứ *thực sự* gây bất ngờ cho anh là chiếc cốc bạc của Eddie khi nó đâm thẳng vào bụng anh.

Dimitri gầm lên đau đớn, buông tay tôi và quay sang Eddie, vẻ mặt Eddie vô cùng cương quyết, cậu ta không hề chớp mắt. Dù Eddie có bối rối vì thấy Dimitri đi nữa, cậu ta cũng không hề thể hiện ra ngoài. Nhưng tôi cho rằng Eddie thậm chí vẫn chưa nhận ra Dimitri. Tất cả những gì cậu ta thấy bây giờ là một Strigoi. Chúng tôi được huấn luyện như vậy. Nhìn thấy quỷ dữ, không phải con người.

Dimitri tạm thời quên tôi đi. Anh chỉ muốn tập trung vào cái chết của tôi. Eddie đơn giản là vật cản đường mà anh cần phải loại bỏ để tiếp tục trò chơi với tôi.

Dimitri lại bắt đầu vòng chiến với Eddie giống như với tôi lúc trước, chỉ khác là Eddie không nắm rõ những động tác của Dimitri như tôi. Vì thế cậu không tránh được cú đánh vào vai và bị Dimitri hất tung vào tường. Ý định của anh là đập vỡ sọ Eddie, nhưng cậu ta đủ sức tránh được và giờ thân mình ra đời toàn bộ sức nặng của cú ngã. Vẫn bị đau, nhưng cậu ta còn sống.

Tất cả chỉ diễn ra trong một phần nghìn giây. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, quan điểm của tôi dao động. Khi Dimitri lù lù hiện ra trước mắt, chuẩn bị cắn tôi, tôi đã vượt qua được sức ép của ý nghĩ anh vẫn là Dimitri, người mà tôi từng biết và yêu. Khi liên tục bị ép vào tình cảnh của một nạn nhân, khi cuộc sống sắp bị kết thúc, tôi đã đẩy mình về trạng thái *chiến đấu-chiến đấu-chiến đấu*.

Bây giờ, chúng kiến một người khác chiến đấu với Dimitri... chúng kiến chiếc cốc bạc của Eddie loang loáng hướng về Dimitri... tôi bỗng dưng mất đi sự khách quan. Tôi chợt nhớ ra tại sao mình tới đây. Tôi nhớ ra điều mà chúng tôi vừa hỏi được từ Robert.

Mong manh. Tất cả vẫn quá mong manh. Tôi đã thề với chính mình rằng nếu còn đi được tới lúc Dimitri chuẩn bị giết mình và tôi vẫn chưa tìm ra cách cứu Strigoi, thì tôi sẽ ra tay. Tôi sẽ giết anh. Đây là cơ hội của tôi. Với hai người, tôi và Eddie, chúng tôi có thể hạ gục Dimitri. Chúng tôi sẽ kết liễu trạng thái ma quỷ của anh, như anh từng mong muốn.

Nhưng... chỉ mới nửa giờ trước, tôi thu được một manh mối nhỏ trong hi vọng cứu rỗi Strigoi. Đúng thế, chuyện chỉ có người sử dụng năng lực linh hồn mới làm được là vô lí, nhưng Victor đã tin tưởng. Và người như ông ta mà tin thì...

Tôi không thể. Dimitri không thể chết. Chưa đến lúc.

Tôi chĩa cốc bạc ra và rạch mạnh vào gáy Dimitri. Anh găm lên thịnh nộ và quay phắt lại xô tôi ra trong khi né đòn của Eddie. Dimitri vẫn tài giỏi như thế. Nhưng chiếc cốc bạc của Eddie đang tiến gần hơn tới tim Dimitri, cái nhìn của bạn tôi không hề do dự, cậu đang tập trung vào ý định giết anh.

Sự chú ý của Dimitri bị phân tán ra hai phía, và trong một khoảnh khắc - chỉ dài bằng nửa hơi thở - tôi thấy chiếc cốc của Eddie được đưa vào tầm ngắm, sẵn sàng đâm thẳng vào tim Dimitri. Một đòn đâm từ hướng ấy có thể thành công, từ hướng tôi thì không thể.

Bằng một động tác nhanh nhẹn, tôi cầm cốc lao vào, rạch một đường ngang mặt Dimitri đồng thời đẩy tay Eddie sang một bên. Gương mặt anh

rất đẹp. Tôi ghét phải rạch vào mặt anh, nhưng tôi biết Dimitri sẽ tự lành vết thương. Khi ra đòn, tôi lao qua Dimitri và xô vào Eddie nên cả hai cùng loạng choạng đổ về phía cửa thoát hiểm, tiếng chuông báo động vẫn ré ỉnh ỏi. Vẻ mặt sắt đá của Eddie hiện rõ sự bất ngờ, trong một khoảnh khắc, cả hai mắc vào thế bế tắc. Tôi đẩy cậu ta về phía cửa còn cậu lại đẩy tôi về phía Dimitri. Dù vậy tôi vẫn thấy được sự lưỡng lự của Eddie. Cuối cùng khi thoát khỏi thế bí, suýt nữa Eddie đã ném tôi sang chỗ một Strigoi, điều mà những bài học huấn luyện của cậu ta không bao giờ cho phép.

Dù vậy, Dimitri đã nắm được cơ hội. Anh với tay ra tóm lấy vai tôi, cố gắng lôi tôi lại. Eddie giữ lấy cánh tay tôi và kéo tôi về phía mình. Tôi thét lên trong bất ngờ và đau đớn. Cảm giác như đang bị xé thành hai mảnh. Dĩ nhiên Dimitri vẫn là người khỏe nhất, nhưng ngay cả khi bị mắc ở giữa, trọng lực của tôi cùng phát huy tác dụng, tôi cho Eddie mượn lực, khiến chúng tôi kéo lại được phần nào. Nhưng cuộc cò cửa diễn ra rất chậm. Như lết trên một vũng sình. Mỗi lần chúng tôi đi được một bước, Dimitri lại lôi tôi về.

Nhưng tôi và Eddie vẫn dần tiến được về phía cửa, dù vô cùng chậm chạp và đau đớn. Một lúc sau, tôi nghe thấy tiếng bước chân trên sàn nhà và tiếng người. “Bảo vệ”, Eddie lầm bầm, giật mạnh tay tôi.

“Chết tiệt”, tôi chửi thề.

“Em không thắng được đâu”, Dimitri rít lên. Anh giơ cả hai tay nắm lấy vai tôi và bây giờ đang giành thế áp đảo.

“Ồ phải rồi? Chúng ta sắp có cả một đội quân tấn công của khách sạn Luxor”.

“Chúng ta sắp có một đồng xác chết ở đây. Xác người”. Anh thô bạo đáp trả.

Đám bảo vệ chạy đến chỗ chúng tôi. Tôi không biết chắc họ nhìn thấy điều gì. Có kẻ đang tấn công thanh thiếu niên chăng? Họ thét bảo chúng tôi dừng lại và quay về phía họ, nhưng cả ba chúng tôi vẫn ngó lơ vì bận với trận giằng co cam go. Vì thế họ phải can thiệp vào Dimitri. Anh vẫn đang giữ vai tôi, nhưng lực kéo của anh lỏng đi đủ để một cú giật mạnh từ Eddie

và một cú nghiêng người của tôi giúp tôi thoát ra. Tôi và Eddie thậm chí không nhìn lại, dù những người bảo vệ giờ đây cũng bắt đầu la hét với chúng tôi.

Không chỉ có họ la hét. Khi đẩy cánh cửa ra, tôi còn nghe tiếng Dimitri. Tiếng cười lẫn trong giọng nói của anh. “Chưa xong đâu, Roza. Em thực sự nghĩ là có nơi nào trên thế giới này anh không thể tìm ra em sao?” vẫn lời cảnh báo cũ, luôn luôn là lời cảnh báo cũ.

Tôi gắng hết sức bỏ qua nỗi sợ hãi mà những lời nói ấy mang lại. Hai chúng tôi lao ra bầu không khí mật mù khói bụi, ánh nắng vẫn còn chiếu rọi dù đã bắt đầu nhập nhoạng. Chúng tôi đang ở bãi đỗ xe Luxor, nơi này không đủ nóng cho chúng tôi lẫn trốn. Không cần nói ra, cả hai cùng tìm lối lên Dải Las Vegas tấp nập, thừa biết mình đủ sức vượt qua bất cứ con người nào đuổi theo và lặn vào đám đông.

Cách đó có hiệu quả. Tôi không biết có bao nhiêu người đuổi theo chúng tôi. Tôi đoán là những nhân viên bảo vệ đều đang tập trung chú ý vào người đàn ông cao lớn vừa giết người trong khách sạn của họ. Những tiếng la hét nhỏ dần, tôi cùng Eddie giảm tốc và dừng lại ở khách sạn New York-New York, một lần nữa, không nói lời nào, chúng tôi bước thẳng vào trong. Khách sạn này bố cục rối rắm và đông đúc hơn Luxor, chúng tôi dễ dàng hòa vào dòng người cho đến khi tìm được một góc tường khuất cách xa khu sòng bạc.

Cuộc chạy trốn rất khó khăn, ngay cả với chúng tôi, phải đến tận lúc dừng lại, hai đứa mới có thời gian lấy hơi. Khi Eddie quay sang, tôi biết rằng mọi chuyện rất nghiêm trọng, vì sự phẫn nộ biểu lộ rõ trên khuôn mặt cậu. Eddie luôn là tấm gương của sự bình tĩnh và kiểm soát, kể từ năm ngoái, từ hồi bị Strigoi bắt cóc. Sau khi trải qua giai đoạn khó khăn ấy, quyết tâm của cậu ta mạnh mẽ hơn, cậu sẵn sàng đối mặt với bất cứ thử thách nào. Nhưng ôi, lúc này Eddie đang thực sự nổi điên.

“Cậu làm cái quái gì thế?” Eddie mắng. “Cậu để hãn thoát!”

Tôi tỏ ra cứng rắn không nhân nhượng, nhưng hôm nay cậu ta đã áp đảo tôi. “Cái gì, cậu đã đâm hụt khi tớ lao vào anh ấy bằng cái cọc bạc của

tớ cơ mà?”

“Tớ đã nhắm trúng tim hân! Tớ có cơ hội, vậy mà cậu cản tớ!”

“Lúc đó bảo vệ đang đến. Chúng ta không đủ thời gian. Chúng ta phải ra khỏi hiện trường. Và không thể để con người nhìn thấy *chúng ta* giết anh ấy được”.

“Tớ cho là chẳng còn ai sống sót để báo cáo những điều họ đã nhìn thấy”, Eddie thẳng thừng. Xem ra cậu đang cố gắng lấy lại bình tĩnh. “Dimitri để lại một đồng xác chết. Cậu biết thế! Người ta chết vì *cậu* không để tớ đâm hân”.

Tôi rùng mình, nhận ra Eddie nói đúng. Lẽ ra mọi việc nên kết thúc từ lúc ấy. Tôi đã không quan tâm đến những nhân viên bảo vệ. Bao nhiêu người phải chết? Nghe có vẻ chưa thỏa đáng lắm. Vấn đề ở đây là những người vô tội đã phải chết. Một người cũng là quá nhiều. Và do lỗi của tôi.

Thấy tôi im lặng, Eddie lấn tới. “Làm thế nào mà chính cậu chứ không phải ai khác quên được bài học đó? Tớ biết Dimitri từng là người hướng dẫn cậu, *đã từng*. Nhưng kẻ kia không còn là anh ta nữa. Các thầy cô khắc sâu điều đó vào đầu chúng ta bao nhiêu lần rồi. Đừng chần chừ. Đừng nghĩ rằng anh ta là người”.

“Tớ yêu anh ấy”, tôi buột miệng, dù không cố ý. Eddie không biết. Chỉ vài người biết mối quan hệ tình cảm của tôi với Dimitri và chuyện xảy ra ở Siberia.

“Hả?” Eddie há hốc miệng ngạc nhiên. Sự giận dữ chuyển thành choáng váng.

“Dimitri... anh ấy còn hơn cả một người hướng dẫn..”.

Eddie tiếp tục nhìn tôi một lúc lâu bằng ánh mắt nặng nề. “*Đã từng*”, cuối cùng cậu ta nói.

“Hả?”

“Anh ta *đã từng* hơn cả một người hướng dẫn. Cậu *đã yêu* anh ta”. Sự bối rối của Eddie biến mất. Hiện giờ cậu ta đã trở lại là một giám hộ nghiêm túc, không cảm thông. “Tớ rất tiếc, nhưng đều là quá khứ, bất kể

chuyện gì xảy ra giữa hai người. Cậu phải hiểu chứ! Người đàn ông cậu yêu đã chết rồi. Còn kẻ mà cậu vừa nhìn thấy? Không còn là anh ta nữa”.

Eddie tròn mắt, và trong khoảnh khắc, cậu ta chết lặng. “Không lẽ đây là lí do cho cả chuyến phiêu lưu này? Rose, thật nực cười! Cậu không được tin. Strigoi đã chết. Đối với chúng ta, họ đã chết. Robert và Victor chỉ nhồi vào đầu cậu những thứ rác rưởi thôi”.

Lúc này tôi mới cảm thấy bất ngờ. “Vậy tại sao cậu lại ở đây? Tại sao cậu vẫn đi với chúng tớ?”

Eddie vung tay lên giận dữ. “Bởi vì cậu là *bạn* tớ. Tớ cùng cậu trải qua tất cả những chuyện này... cứu thoát Victor, lắng nghe ông em trai điên khùng của ông ta... bởi vì tớ biết là cậu cần tớ. Tất cả các cậu đều cần được đảm bảo an toàn. Tớ đã nghĩ là cậu có một lí do chính đáng để giúp Victor thoát ra, và rằng cậu sẽ đưa ông ta trở lại. Nghe có điên không? Phải rồi, những chuyện đó nghe rất bình thường với cậu. Cậu lúc nào cũng có lí do cho những việc cậu làm”. Eddie thở dài. “Nhưng thế này... thế này thì vượt quá giới hạn. Thả Strigoi đi chỉ để theo đuổi một ý tưởng không hề khả thi, một ý tưởng tồi tệ gấp mười việc chúng ta làm với Victor. Tệ gấp trăm lần. Mỗi ngày Dimitri còn trên thế giới này là một ngày có người chết”.

Tôi đổ sầm vào tường và nhắm nghiền mắt, cảm thấy buồn nôn với chính mình. Eddie nói đúng. Tôi đã làm hỏng mọi chuyện. Tôi đã hứa với mình là sẽ giết Dimitri nếu chúng tôi phải đối mặt trước khi tìm được giải pháp của Robert. Tất cả mọi chuyện lẽ ra phải kết thúc ngay hôm nay... nhưng tôi đã phá hỏng mọi thứ. Một lần nữa.

Tôi mở mắt và đứng thẳng dậy, cần phải tìm ra một mục đích mới trước khi òa khóc giữa sông bạc. “Chúng ta phải tìm mọi người. Họ đang ở ngoài kia mà không được bảo vệ”.

Đây là điều duy nhất khiến Eddie thôi trách mắng. Nhiệm vụ bản năng cần hoàn thành. Bảo vệ Moroi.

“Cậu có biết Lissa đang ở đâu không?”

Mối liên kết của tôi vẫn giữ liên lạc với Lissa suốt quá trình trốn chạy, nhưng tôi không cho phép mình đi sâu hơn việc chắc chắn rằng cô vẫn sống và vẫn ổn. Giờ thì tôi có thể mở rộng mối liên kết. “Bên kia đường. Ở MGM”. Trên đường chạy vào khách sạn này, tôi nhìn thấy một khách sạn khổng lồ, nhưng không nhận ra Lissa đang ở đó. Giờ thì tôi có thể cảm thấy cô, trốn trong đám đông như chúng tôi, sợ hãi nhưng không bị thương. Tôi muốn cô và những người khác đứng ngoài ánh sáng, nhưng bản năng đã khiến cô tìm một chỗ trốn sau những bức tường.

Tôi và Eddie bước ra ngoài và sang đường, không dả động một lời nào về Dimitri nữa. Bầu trời đã chuyển sang màu hồng tím, nhưng ở ngoài này, tôi vẫn cảm thấy an toàn. An toàn hơn hẳn ở hành lang khách sạn Luxor. Tôi luôn tìm ra Lissa bằng mối liên kết, và dẫn Eddie qua những khúc quanh ở MGM - thực sự thì nội thất của những nơi này càng lúc càng rối rắm - cho đến khi nhìn thấy Lissa và Adrian đứng gần một hàng máy đánh bạc. Adrian đang hút thuốc. Lissa lao đến ôm chầm lấy tôi.

“Ôi Chúa ơi! Tớ sợ quá! Tớ không biết chuyện gì xảy ra giữa cậu và bọn chúng. Tớ *ghét* mối liên kết một chiều này”.

Tôi gượng cười với cô. “Chúng tớ ổn”.

“Theo kiểu chỉ bị bầm dập thôi”, Adrian dăm chiêu, đứng dậy đi lại. Lời anh nói không sai. Khi chiến đấu, chất adrenaline khiến chúng ta không dễ dàng nhận ra những vết thương và sự đau đớn. Nhưng sau khi trận chiến qua đi, người ta mới nhận ra cơ thể mình vừa trải qua những gì.

Quá mừng vì thấy Lissa vẫn an toàn, tôi không để ý điều Eddie vừa nhận thấy. “Mọi người, Victor và Robert đâu?”

Khuôn mặt hạnh phúc của Lissa tối sầm lại, và ngay cả Adrian cũng có vẻ u ám. “Chết tiệt”, tôi nói, không cần giải thích gì thêm.

Lissa gật đầu, mắt mở to sợ hãi. “Chúng tớ lạc mất họ rồi”.

Mười một

Ồ. TUYỆT THẬT!

Chúng tôi mất một lúc mới quyết định được tiếp theo phải làm gì. Một vài ý tưởng lờ mờ về chuyện tìm bắt Robert và Victor được đưa ra, nhưng tất cả cuối cùng đều bị dập tắt. Điện thoại của Robert là điện thoại di động, CIA có thể tìm ra họ bằng những công cụ đó còn chúng tôi thì không. Ngay cả khi địa chỉ của Robert được liệt kê trong danh bạ, tôi cũng biết là Victor sẽ không quay lại nơi ấy. Dù Adrian và Lissa đều nhìn được linh khí của người sử dụng năng lực linh hồn, chúng tôi cũng không thể đi lang thang vô định để tìm manh mối.

Không, chúng tôi không còn cơ may nào với hai người ấy cả. Giờ đây chúng tôi chẳng thể làm gì hơn là quay về hoàng cung và đối mặt với bất cứ sự trừng phạt nào đang chờ đợi. Chúng tôi - tôi - đang làm hỏng mọi thứ.

Hoàng hôn xuống - và thấy rằng chúng tôi không còn phải đi cùng một tên tội phạm nổi tiếng để gặp rắc rối nữa - cả nhóm mới ừ rừ quay về khách sạn Witching Hour để thực hiện kế hoạch du lịch. Tôi và Lissa có khả năng bị nhận diện ở đây, nhưng những cô gái đi bụi không nằm trong cùng danh sách với những kẻ phản bội đào tẩu. Chúng tôi quyết định tung xúc xắc (không hề chơi chữ) và ở gần các giám hộ hơn là liều mạng thêm với cuộc tấn công của Strigoi trước khi rời khỏi Vegas.

Khách sạn Witching Hour không khác gì các sòng bạc mà chúng tôi đã qua - trừ khi người ta biết thứ mình muốn tìm. Con người quá hứng thú với sự cám dỗ của những trò chơi và vẻ ngoài hào nhoáng mà không hề để ý thấy có rất nhiều khách quen dáng dong dong cao và nước da xanh xao. Còn với các ma cà rồng lai? Người thường không thể nhận ra rằng chúng

tôi không phải một trong số họ. Chỉ có giác quan huyền bí của Moroi và ma cà rồng lai mới giúp chúng tôi nhận ra ai là ai.

Rải rác lẫn lộn trong những lời hò reo, tiếng nói chuyện, và - nhiều khi - giữa những đám đông đang than vãn, là những giám hộ. Giám hộ nào cũng có nhiệm vụ phải làm nên chỉ một số ít được phân nhiệm vụ toàn thời gian ở lại một nơi như thế này. Thật không may, quân số của họ được tăng cường thêm bởi những người đầy quyền lực và tiền của đến đây giải trí. Những Moroi hào hứng kêu gào bên những chiếc máy đánh bạc hoặc bên cò quay trong khi những giám hộ im lặng đứng bao quanh họ bảo vệ, quan sát cẩn thận mọi động tĩnh. Không Strigoi nào đến đây được.

“Giờ thì sao?” Lissa hỏi, gần như phải hét lên để át đi tiếng ồn. Đây là lần đầu tiên một người trong số chúng tôi lên tiếng sau khi quyết định đến đây. Chúng tôi dừng lại gần mấy bàn chơi bài lá, ngay giữa trung tâm sòng bạc.

Tôi thở dài. Chưa cần đến tác dụng phụ của linh hồn tâm trạng của tôi cũng đã quá u ám rồi. *Mình đã để lạc mất Victor. Mình đã để lạc mất Victor.* Những lời buộc tội bản thân cứ dẫn dắt tôi không nguôi.

“Chúng ta phải tìm trung tâm thương mại của họ và đặt vé rời khỏi đây”, tôi đáp. “Có thuê phòng lần nữa hay không tùy thuộc vào thời gian chúng ta phải chờ để bắt được chuyến bay”.

Adrian đưa mắt quan sát khắp các hoạt động xung quanh chúng tôi, nán lại lâu nhất ở một quầy rượu. “Không làm hỏng việc của mọi người nếu anh ở lại đây một chút chứ?”

Tôi gắt. “Thật à? Sau những chuyện đã xảy ra, điều duy nhất mà anh quan tâm là thế sao?”

Cái nhìn không hề thích thú của Adrian quay sang phía tôi và biến thành một cái nhú mày. “Ở đây gắn camera. May mắn thì người ta sẽ nhận ra em. Có được những bằng chứng rằng em đã ở sòng bạc này chứ không phải Alaska là một điều nên làm”.

“Phải”, tôi thừa nhận. Tôi nghĩ rằng thái độ của anh đang che giấu sự khó chịu. Không chỉ biết được lí do thực sự tôi đến Las Vegas, anh còn chạm mặt nhiều Strigoi - kể cả Dimitri. Tình trạng chẳng hề dễ chịu với bất kì Moroi nào. “Dù chúng ta không có chứng cứ ngoại phạm nào cho thời điểm chúng ta thực sự ở Alaska”.

“Lâu rồi mà Victor vẫn chưa bị phát hiện quanh đây, sẽ không ai thông báo về sự xuất hiện của ông ta”. Giọng Adrian trở nên cay nghiệt hơn. “Chứng tỏ bọn họ không hề ngu ngốc”.

“Chúng ta giúp người ta tống Victor vào tù”, Lissa phân tích. “Không ai nghĩ rằng chúng ta điên đến mức đưa ông ta thoát ra”.

Eddie vẫn im lặng, chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt sắc bén.

“Vậy thì mọi việc đã được sắp xếp xong”, Adrian kết luận. “Ai đó đặt vé máy bay đi. Anh sẽ ở đây uống và thử chơi vài trò. Thế giới này nợ anh một chút may mắn”.

“Tớ đi mua vé”, Lissa nhận, nhìn tấm biển chỉ đường đến bể bơi, phòng vệ sinh, và khu trung tâm thương mại.

“Tớ đi với cậu”, Eddie nói. Hồi nãy cậu ta vẫn tỏ thái độ buộc tội, còn bây giờ thì lờ tôi đi.

“Thôi được”, tôi đáp, khoanh tay trước ngực. “Khi nào mua xong thì nói cho tớ biết nhé, chúng tớ sẽ tìm các cậu”. Những lời này dành cho Lissa, ngụ ý bảo cô thông báo với tôi qua mối liên kết.

Tự cho rằng mình đã tự do, Adrian đi thẳng về phía quầy bar, tôi đi theo anh.

“Một li Tom Collins”, anh nói với Moroi phục vụ quầy. Dường như Adrian có cả một cuốn từ điển cocktail ở trong đầu và đọc chúng ra từng loại một. Tôi chưa bao giờ thấy anh gọi cùng một loại đồ uống lần thứ hai.

“Ông có muốn pha không?” Người đứng quầy hỏi. Anh ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng, đeo một chiếc nơ đen và trông chỉ ngang tuổi tôi.

Adrian lắc đầu. “Không”.

Người đứng quầy nhún vai và quay đi làm đồ uống. “Pha” là mật mã của các Moroi dùng để chỉ việc pha máu vào đồ uống. Có vài cánh cửa phía sau quầy bar, những cánh cửa dẫn đến chỗ người cung cấp. Nhìn quanh quầy bar, tôi thấy những Moroi đang vui vẻ cười nói bên những li rượu nhuộm đỏ. Một số người thích pha máu vào rượu. Hầu hết - như Adriar có vẻ - không hề muốn uống máu trừ khi nó được “lấy thẳng từ nguồn” bởi vị của chúng khác nhau.

Trong khi chúng tôi chờ đợi, một Moroi lớn tuổi hơn đứng cạnh Adrian nhìn tôi và gật đầu về hài lòng. “Cậu kiếm được một người khá đấy”, anh ta nói với Adrian. “Trẻ, nhưng thế là tốt nhất”. Anh ta, cũng đang uống một li rượu đỏ hoặc máu nguyên chất, hất hàm về phía những người khác đang đứng ở quầy. “Hầu hết những người kia đã qua sử dụng và đã cạn kiệt”.

Tôi cũng nhún vai theo, dù không thực sự cần thiết. Xen lẫn giữa con người và Moroi là *rất* nhiều nữ ma cà rồng lai, trong những bộ đồ váy nhung lụa khiến người ta không còn gì nhiều để tưởng tượng. Hầu hết đều lớn tuổi hơn tôi, ánh mắt vô thần dù vẫn cười đong đưa. Những ả điểm máu. Tôi trừng trừng nhìn Moroi nọ.

“Ông mà *dám* nói về họ như thế, thì tôi sẽ ném li rượu này vào mặt ông đấy”.

Mắt ông ta trợn lên, nhìn Adrian. “Thật thô bạo!”

“Tôi không biết”, Adrian đáp. Người đứng quầy quay lại với li Tom Collins. “Cô ấy vừa trải qua một ngày khá tồi tệ”.

Tên khốn Moroi không thèm nhìn lại tôi. Hắn không cho rằng lời đe dọa của tôi là nghiêm túc. “Tất cả mọi người đều có một ngày tồi tệ. Anh đã nghe tin gì chưa?”

Trông Adrian có vẻ thoải mái và thư giãn khi nhấp li rượu, nhưng đứng cạnh anh, tôi cảm thấy anh hơi rùng mình. “Tin gì vậy?”

“Victor Dashkov. Cậu biết đấy, kẻ đã bắt cóc cô con gái nhà Dragomir và có âm mưu chống lại nữ hoàng ấy! Hắn đã trốn thoát”.

Adrian nhướn mày. “Trốn thoát? Thật điên khùng! Tôi nghe nói nhà ngục ấy là nơi an ninh cẩn mật nhất mà”.

“Đúng thế. Không ai thực sự biết chuyện gì đã xảy ra. Nghe đâu có cả con người tham gia vào vụ này... mà câu chuyện mỗi lúc một kì quặc”.

“Kì quặc thế nào?” Tôi hỏi.

Adrian vòng tay qua người tôi, là thông điệp bảo tôi hãy im lặng để anh xử lí cuộc nói chuyện. Tôi không biết anh cho rằng đây là cách xử sự “hợp lí” của một ả điểm máu hay vì anh sợ tôi sẽ đâm vào mặt tên này.

“Một trong các giám ngục cũng tham gia vào vụ cướp tù, dù anh ta thề thốt rằng mình đã bị điều khiển. Anh ta bổ sung rằng tất cả mờ mịt như một giấc mơ và anh ta không nhớ được gì nhiều. Tôi nghe vài hoàng thân đang giúp việc điều tra tiết lộ thế!”

Adrian bật cười, uống một ngụm rượu lớn. “Đúng là tiện lợi. Nghe cứ như là có nội gián ấy. Victor rất giàu. Đủ để mua chuộc một giám ngục. Tôi nghĩ nội tình như vậy đấy!” Có sắc thái thân mật mượt mà trong giọng nói của Adrian. Một nụ cười ngớ ngẩn hiện trên khuôn mặt người đàn ông kia, tôi nhận ra rằng Adrian đã sử dụng một chút cường chế. “Tôi cá là cậu nói đúng”.

“Anh nên nói với những người bạn hoàng thân của mình”, Adrian thêm vào. “Một nội gián”.

Moroi nọ gật đầu hào hứng. “Tôi sẽ nói”.

Adrian giữ cái nhìn của mình một lúc rồi nhìn xuống li Tom Collins, vẻ dờ dẫm mờ nhạt dần trên khuôn mặt Moroi kia nhưng tôi biết rằng mệnh lệnh của Adrian về chuyện loan tin “nội gián” vẫn ở lại. Adrian uống nốt phần rượu còn sót và đặt cái li trống không lên bàn. Anh đang định nói thêm thì bị thứ gì đó bên kia phòng thu hút sự chú ý. Lão Moroi kia cũng quay sang, tôi nhìn theo cả hai ánh mắt để thấy được thứ đã làm họ lóa mắt.

Tôi rên lên. Phụ nữ, đương nhiên. Lúc đầu tôi nghĩ họ là ma cà rồng lai bởi nòi giống chúng tôi thường là những người trang điểm đẹp mắt và thu hút ở đây. Nhưng nhìn lại lần thứ hai tôi mới giật mình nhận ra: họ là

những nữ Moroi. Nói đúng hơn là những gái nhảy Moroi. Rất nhiều Moroi, diện dàng trong những bộ váy ngắn đính trang sức giống nhau. Chỉ riêng một người trong số họ mặc một chiếc váy đính ngọc khác màu: màu xanh lông công... Lông vũ và đá quý lấp lánh trên tóc họ, và họ mỉm cười khi đi ngang qua đám đông, xinh đẹp và gợi cảm theo một cách hoàn toàn khác biệt với ma cà rồng lai.

Chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Tôi thường để ý thấy nam Moroi tình tứ với nữ ma cà rồng lai hơn, chỉ đơn giản vì tôi là một ma cà rồng lai. Nhưng theo tự nhiên, nam Moroi vẫn bị thu hút và say đắm bởi những người phụ nữ của chính họ. Nhờ thế mà nòi giống của họ tồn tại, dù nam Moroi có hẹn hò với ma cà rồng lai, thì sau cùng hầu hết vẫn kết hôn với người cùng giống nòi.

Những vũ công kia đều cao ráo và duyên dáng, vẻ ngoài mơn mớn, sáng lóa của họ khiến tôi nghĩ rằng họ đang chuẩn bị biểu diễn. Tôi đã hình dung ra màn trình diễn lấp lánh, rực rỡ của họ. Tôi đánh giá màn trình diễn ấy, nhưng Adrian rõ ràng còn đánh giá cao hơn, theo như ánh mắt đắm đuối của anh. Tôi thúc khuỷu tay vào anh.

“Này!”

Cuối cùng, các vũ công biến mất khỏi đám đông ở sòng bạc, đến thẳng chỗ gần biển RÁP HÁT, như tôi dự đoán. Adrian quay nhìn tôi, cười đùa cợt.

“Nhìn thì có gì sai đâu”. Anh vỗ vai tôi.

Moroi đứng cạnh anh gật đầu đồng tình. “Tôi nghĩ hôm nay tôi sẽ xem một show diễn”. Hắn ta xoay xoay li trên tay. “Mấy chuyện về Dashkov và họ nhà Dragomir... chỉ làm tôi thấy buồn cho Eric tội nghiệp. Ông ta là một người tốt”.

Tôi nhìn ông ta ngờ vực. “Ông biết b-Eric Dragomir?”

“Đương nhiên”. Moroi nọ nhanh chóng tiếp lời. “Tôi làm quản lí ở đây nhiều năm rồi. Ông ấy đến đây suốt. Tin tôi đi, ông ta rất đánh giá cao những cô gái kia”.

“Ông nói dối”, tôi lạnh lùng buộc tội. “Ông ấy rất trân trọng vợ mình”. Tôi có quen bố mẹ Lissa. Dù khi ấy còn nhỏ, tôi cũng đủ thấy họ yêu nhau đến mức nào.

“Tôi không nói là Eric làm gì. Cũng như bạn trai cô vừa nói, nhìn ngắm chẳng có gì sai. Nhưng rất nhiều người biết rằng hoàng tử Dragomir thích làm nóng không khí bất cứ nơi nào ông đến, đặc biệt là nếu có một cô gái đi theo”. Moroi nọ thở dài rồi nâng ly rượu lên. “Đau lòng thay cho những điều xảy ra với ông ấy. Mọi người ở đây đều hi vọng họ sẽ bắt được tên khốn Dashkov và để cô con gái Eric được yên”.

Tôi không hề thích thú với cảm nhận của người này về bố Lissa và mừng vì cô không ở đây. Điều khiến tôi thấy không vui là việc gần đây chúng tôi phát hiện ra anh trai Lissa là Andre cũng đã từng là một gã chơi bời lãng nhăng và làm tan nát trái tim các thiếu nữ. Liệu đó có phải là truyền thống gia đình? Hành động của Andre là không đúng đắn, nhưng có một sự khác biệt rất lớn giữa việc một thanh niên hư hỏng và việc một người đàn ông có gia đình hư hỏng. Tôi không thích phải thừa nhận, nhưng ngay cả những người đàn ông đang yêu say đắm cũng tò mò với những người phụ nữ khác mà không hề có ý ngoại tình. Adrian là một ví dụ. Dù vậy, tôi vẫn không nghĩ là Lissa sẽ dễ chịu khi biết rằng bố mình đã từng tán tỉnh những người phụ nữ khác. Sự thực về Andre đã đủ đau lòng rồi, tôi không muốn bất cứ thứ gì phá vỡ những kỉ niệm trong sáng về bố mẹ trong cô nữa.

Tôi nhìn Adrian bằng ánh mắt cảnh cáo nếu tiếp tục nghe gã Moroi kia kể chuyện, rất có thể sẽ xảy ra ẩu đả. Tôi không muốn đứng đây nếu Lissa quay lại và tìm chúng tôi. Adrian, luôn luôn sắc sảo và tinh ranh hơn vẻ ngoài của mình, mỉm cười với tôi.

“Thôi được, em yêu, chúng ta thử vận may chứ? Có điều gì đó cho anh biết là em luôn luôn đánh bại mọi khó khăn, như thường lệ”.

Tôi liếc nhìn anh. “Hay lắm”.

Adrian nháy mắt với tôi rồi đứng dậy. “Rất vui được nói chuyện với ông”, anh nói với Moroi nọ.

“Cậu cũng vậy”, người đàn ông đáp lại. Sự phục tùng cường chế cũng biến mất. “Cậu nên diện cho cô ta đẹp hơn, cậu biết đấy”.

“Tôi không muốn mặc quần áo *lên* người cô ấy”. Adrian đùa cợt khi dẫn lối cho tôi.

“Giữ mồm giữ miệng đấy”, tôi rít lên cảnh cáo, “nếu không anh sẽ là người bị quăng li rượu vào mặt”.

“Anh chỉ đang diễn thôi mà, ma cà rồng lai bé nhỏ. Diễn một vai để biết chắc rằng em sẽ tránh được khỏi rắc rối”. Chúng tôi dừng lại gần một căn phòng chơi bài lá, Adrian nhìn tôi từ đầu đến chân. “Dù vậy, ông ta vẫn nói đúng về trang phục của em”.

Tôi nghiêng rằng. “Em không thể tin được là ông ta dám nói về cha Lissa như thế”.

“Em nên hiểu, tin vịt và tin đồn không bao giờ biến mất. Dù em có chết đi chẳng nữa. Thêm nữa, cuộc nói chuyện thực sự có lợi cho chúng ta, ý anh là cho em. Vậy là có người nghĩ đến khả năng nội gián. Nếu ông ta chịu khó loan tin này ra, chắc chắn sẽ không ai nghĩ rằng giám hộ nguy hiểm nhất thế giới đã nhúng tay vào vụ này”.

“Em cũng mong thế”. Tôi miễn cưỡng hạ hỏa. Tôi đã luôn tỏ ra hiểu chiến, và tôi biết chắc là do ảnh hưởng bởi pháp thuật từ Lissa trong suốt hai tư giờ qua, như tôi đã lo lắng. Tôi đổi chủ đề, hướng sang câu chuyện an toàn hơn. “Bây giờ anh đã khá hơn rồi đây, không giận dữ như vừa nãy nữa”.

“Anh chẳng vui vẻ gì đâu, nhưng anh vừa suy nghĩ xong”, Adrian nói.

“Ồ? Anh muốn làm em vui hơn?”

“Không phải ở đây. Chúng ta sẽ nói chuyện sau. Chúng ta có nhiều chuyện phải lo”.

“Chuyện che giấu tội lỗi và thoát ra khỏi thành phố này mà không bị Strigoi tấn công hả?”

“Không. Như là thắng tiền chơi bạc ở đây”.

“Anh điên à?” Hỏi Adrian điều đó không phải là ý hay. “Chúng ta vừa mới thoát khỏi một lũ quỷ khát máu, thế mà tất cả những gì anh quan tâm lại chỉ là chơi bạc”.

“Sự thật chúng ta đang sống có nghĩa là chúng ta nên sống đúng nghĩa”, anh cãi. “Đặc biệt là giờ chúng ta có thời gian”.

“Anh đâu cần thêm tiền nữa?”.

“Anh cần nếu bố anh đuổi anh ra khỏi nhà. Thêm vào đó, vấn đề là tận hưởng trò chơi này”.

Với cụm từ “tận hưởng trò chơi” tôi nhanh chóng nhận ra ẩn ý của Adrian là “gian lận”, nếu coi sử dụng năng lực linh hồn là gian lận. Vì có rất nhiều sức mạnh trí não gắn với linh hồn, những người sử dụng nó rất giỏi đọc tâm trí người khác. Victor nói đúng. Adrian đùa cợt và luôn gọi đồ uống, nhưng tôi biết rằng anh vẫn để ý đến những người khác. Và ngay cả khi không nói gì rõ ràng, những biểu hiện của anh cũng nói thay anh, tự tin, không kiên định, phiền hà. Không phải nói lời nào, anh vẫn có thể thực thi phép ép buộc và lòe thiên hạ.

“Em quay lại ngay”, tôi nói với anh khi vừa cảm nhận được tiếng gọi của Lissa.

Anh xua tôi đi, vẻ vô tư lự. Tôi cũng chẳng lo ngại cho sự an toàn của anh vì biết có khá nhiều giám hộ trong phòng. Điều khiến tôi quan ngại là khả năng nhân viên sòng bạc sẽ phát hiện ra trò gian lận của anh và ném tất cả chúng tôi ra ngoài. Những người sử dụng linh hồn chỉ sử dụng chúng trong một phạm vi nhất định. Việc sử dụng nó bị coi là trái với đạo đức, và bị cấm trong giới Moroi. Một sòng bạc hiển nhiên có lí do để kiểm soát chuyện đó.

Hóa ra khu trung tâm thương mại ở cạnh phòng chơi bài lá, tôi nhanh chóng tìm được Lissa và Eddie. “Thế nào rồi?” tôi hỏi trên đường quay về.

“Chúng ta sẽ lên một chuyến bay vào buổi sáng”, Lissa nói. Cô ngập ngừng. “Lẽ ra chúng ta đã có thể đi từ tối nay, nhưng...”.

Cô không cần phải nói hết. Sau những điều đã trải qua hôm nay, không ai muốn liều mạng thêm chút nào để gặp phải Strigoi nữa. Chỉ cần gọi một chiếc taxi để đến được sân bay nhưng dù vậy, cũng không có nghĩa là chúng tôi sẽ không gặp nguy hiểm khi lao vào bóng đêm.

Tôi lắc đầu và dẫn họ về phòng chơi bài. “Cậu lựa chọn đúng lắm. Chúng ta còn nhiều thời gian để nghỉ ngơi... Cậu có muốn thuê một phòng và ngủ một chút không?”

“Không”. Cô run rẩy, tôi cảm nhận được nỗi sợ hãi trong cô. “Tôi không muốn rời khỏi đám đông này. Và tôi cũng sợ những điều mình sẽ mơ thấy...”.

Adrian đã giả vờ như anh không quan tâm đến những Strigoi, nhưng với Lissa thì những khuôn mặt đó vẫn ám ảnh cô, đặc biệt là khuôn mặt Dimitri. “Thôi được”, tôi đáp, hi vọng cô sẽ cảm thấy khá hơn, “thức đêm cũng giúp chúng ta quen với lịch thời gian ở hoàng cung. Cậu còn có thể chứng kiến cảnh đội bảo vệ ở đây tống Adrian ra khỏi sông bạc nữa”.

Đúng như tôi mong muốn, Lissa bị phân tâm khi thấy Adrian gian lận bằng linh hồn, đến mức cô thích thú muốn thử sức. Tuyệt! Tôi cố thuyết phục cô chơi một trò an toàn hơn và kể lại chuyện Adrian đã gieo rắc ý tưởng về vụ nội gián trong đầu Moroi kia. Tôi bỏ qua phần nói về cha Lissa. Buổi đêm qua đi một cách kì diệu mà không xảy ra sự cố - dù Strigoi hay nhân viên bảo vệ - thậm chí đã có vài người nhận ra Lissa, điều này giúp chúng tôi tạo chứng cứ ngoại phạm. Suốt đêm Eddie chẳng nói lời nào.

Sáng hôm sau chúng tôi rời khách sạn The Witching Hour. Không ai vui vẻ gì vì để mất Victor và vì bị tấn công, nhưng sông bạc cũng làm chúng tôi nguôi ngoai phần nào, ít nhất thì cho đến lúc chúng tôi phải ra sân bay. Ở sông bạc, chúng tôi ngập đầu trong những tin tức về Moroi, cách xa khỏi thế giới con người. Nhưng trong khi chờ cất cánh, chúng tôi không thể không để ý những màn hình ti vi gắn ở khắp nơi.

Tin tức được quan tâm nhất là một vụ giết người hàng loạt ở khách sạn Luxor mà không còn lại manh mối. Hầu hết nhân viên bảo vệ tham gia đều

bị bẻ gãy cổ mà chết, nhưng không thấy một xác người nào khác. Tôi đoán Dimitri đã ném những cái xác Strigoi ra ngoài, để ánh nắng thiêu chúng thành tro tàn. Trong khi đó, tự anh đã biến mất, biệt vô tăm tích. Camera không ghi nhận được gì, tôi cũng chẳng bất ngờ mấy. Tôi mà còn biết vô hiệu hóa hệ thống giám sát theo dõi ở nhà ngục, thì chắc chắn Dimitri cũng làm được việc tương tự ở một khách sạn của loài người.

Chút phần khởi duy nhất của mọi người biến mất, chúng tôi không nói chuyện nhiều. Tôi tránh xa khỏi những suy nghĩ của Lissa vì không muốn sự thất vọng của cô khuếch đại thêm nỗi buồn của mình.

Chúng tôi đặt một chuyến bay thẳng đến Philadelphia và bắt chuyến bay dân dụng khác để trở về sân bay gần hoàng cung. Hậu quả mà chúng tôi phải đối mặt khi tới nơi... là những điều ít đáng lo ngại nhất.

Tôi không lo lắng về việc Strigoi sẽ lên máy bay giữa ban ngày. Vì không phải trông giữ tù nhân nào cả, tôi tự phê chuẩn cho mình ngủ một giấc. Tôi không nhớ nổi lần cuối cùng được chợp mắt trong chuyến đi này là khi nào. Tôi ngủ rất sâu, nhưng những giấc mơ bị ám ảnh bởi chuyện tôi đã để sống một trong những tên tội phạm Moroi nguy hiểm nhất và để cho một Strigoi sống sót khiến rất nhiều người thường bị giết. Các bạn tôi không phải chịu trách nhiệm. Thảm họa này là do tôi.

Mười hai

ĐIỀU ĐÓ ĐƯỢC KHẲNG ĐỊNH LẠI KHI CHÚNG TÔI cuối cùng cũng ngần ngại bước về hoàng cung.

Đương nhiên tôi không phải là người duy nhất gặp rắc rối. Lissa cũng bị gọi lên nghe nữ hoàng khiển trách, dù tôi biết cô sẽ không phải chịu một sự trừng phạt nào cả. Không như tôi và Eddie. Dù đã tốt nghiệp, hiện giờ chúng tôi vẫn nằm dưới sự kiểm soát của những giám hộ chính thức, có nghĩa là chúng tôi vẫn phải đối mặt với những rắc rối giống như bất cứ người làm thuê không tuân lệnh nào khác. Chỉ có Adrian là thoát khỏi mọi hậu quả. Anh được tự do làm bất cứ việc gì mình thích.

Thật ra, sự trừng phạt dành cho tôi không tệ như những gì tôi đáng phải chịu. Mà suy cho cùng, đến lúc này tôi còn gì để mất? Cơ hội được giám hộ cho Lissa đã khó khăn sẵn rồi, và dù sao thì cũng không ai muốn mời tôi làm giám hộ ngoài Tasha. Kì nghỉ cuối tuần điên cuồng ở Vegas - lá chắn cho câu chuyện của chúng tôi - cũng không đủ để khuyến khích cô từ bỏ tôi. Nhưng dù vậy, nó vẫn khiến vài ứng cử viên của Eddie rút lại yêu cầu mời cậu ta làm giám hộ. Vẫn còn nhiều người muốn có cậu ta, đủ để cậu ta không mất đi một vị trí làm tốt, nhưng tôi cảm thấy tội lỗi khủng khiếp. Eddie không hé một lời về hành vi của chúng tôi, nhưng mỗi lần nhìn tới, tôi lại thấy sự kết tội trong mắt cậu ta.

Những ngày sau tôi gặp Eddie nhiều lần. Hóa ra giám hộ có một hệ thống riêng để xử lí những kẻ bất tuân.

“Những điều các cô cậu làm quá vô trách nhiệm đến mức người ta nên gửi hai người quay trở lại trường. Thậm chí là trường tiểu học”.

Chúng tôi đang ở trong một văn phòng của tổng hành dinh, bị Hans Croft, người chịu trách nhiệm về tất cả giám hộ trong hoàng cung và có

nhiệm vụ phân công công việc cho giám hộ, chỉ trích. Hans là một ma cà rồng lai khoảng đầu năm mươi, với bộ ria mép rậm rạp trắng xám, khói thuốc lúc nào cũng phủ quanh mình. Ông ta cũng là một tay lợi hại. Tôi và Eddie ngoan ngoãn đứng trước mặt nghe trong khi ông ta đi đi lại lại, hai tay chấp sau lưng.

“Hai người suýt nữa đã khiến giọt máu cuối cùng của dòng họ Dragonmir bị giết, chưa kể con trai nhà Ivashkov. Các người nghĩ nữ hoàng sẽ phản ứng thế nào với cái chết của cậu cháu trai yêu quý của bà? Mà lại còn khéo chọn thời điểm nữa chứ! Các người đi ăn chơi nhẩy múa đúng lúc kẻ trước đây bắt cóc công chúa vừa vượt ngục. Đương nhiên là các người chẳng biết đến chuyện đó, vì lúc đó chắc hẳn các người đang bận bịu với những máy chơi bạc và sử dụng chứng minh thư giả của mình”.

Tôi nhản mặt khi nghe nhắc đến Victor, dù vậy lẽ ra tôi nên cảm thấy bớt lo lắng vì không bị nghi ngờ dính dáng đến vụ cướp ngục. Hans coi vẻ mặt của tôi là cảm giác tội lỗi.

“Có thể các người đã tốt nghiệp”, ông tuyên bố, “nhưng điều đó *không* có nghĩa là các người bất khả chiến bại”.

Vụ kỉ luật khiến tôi nhớ lại thời điểm tôi cùng Lissa quay về học viện Thánh Vladimir và bị kỉ luật vì một lí do tương tự: liều lĩnh trốn ra ngoài, gây nguy hiểm cho Lissa. Chỉ khác là lần này không có Dimitri nào ở đây bảo vệ tôi. Kí ức dâng lên làm họng tôi nghẹn lại, tôi nhớ tới khuôn mặt anh, nghiêm túc và ngời sáng, đôi mắt nâu luôn mãnh liệt, tha thiết khi anh đứng ra bảo vệ và thuyết phục mọi người về giá trị của tôi.

Nhưng không. Dimitri không ở đây. Chỉ có tôi và Eddie đối mặt với những hậu quả mình gây ra ngoài đời.

“Cậu”. Hans chỉ một ngón tay to lớn của mình về phía Eddie. “Cậu đã may mắn vì thoát khỏi lùm xùm mà không gánh chịu quá nhiều hậu quả. Nhưng dĩ nhiên, hồ sơ của cậu sẽ mãi mãi dính một điểm đen. Cậu cũng phá hỏng hoàn toàn cơ hội được nhận vào làm một vị trí tốt tại hoàng gia cùng sự giúp đỡ của những giám hộ khác. Dù sao thì cậu cũng sẽ có một nhiệm vụ. Chẳng hạn làm việc một mình với vài quý tộc nhỏ”.

Những hoàng thân cấp cao thường có nhiều giám hộ, nên việc bảo vệ họ không đến nỗi khó khăn. Ý của Hans là nhiệm vụ của Eddie sẽ tầm thường, phải làm việc vất vả và đối mặt với nhiều hiểm nguy hơn. Liếc sang cậu, tôi bắt gặp ánh mắt đầy quyết tâm và nhiệt huyết. Xem chừng Eddie chẳng quan tâm đến việc có phải tự bảo vệ cả một dòng họ hay không. Hoặc thậm chí cả mười dòng họ. Thực ra, thái độ của Eddie như muốn nói rằng họ cứ việc ném cậu ta đơn độc vào ổ Strigoi và cậu ta sẵn sàng chiến đấu với chúng.

“Còn cô”. Giọng nói gay gắt của Hans làm tôi giật mình quay lại nhìn ông. “Cô cũng may mắn có được một công việc”.

Như thường lệ, tôi nói mà không nghĩ. Lẽ ra tôi nên im lặng như Eddie. “Đương nhiên tôi sẽ có một công việc. Tasha Ozero muốn có tôi. Và các ông quá thiếu giám hộ để bắt tôi ngồi im”.

Mắt Hans ánh lên một cái nhìn cay nghiệt. “Đúng thế, chúng ta thiếu giám hộ, nhưng có nhiều công việc cần đến người làm, chứ không chỉ bảo vệ Moroi. Phải có người trông coi các văn phòng. Phải có người đứng và bảo vệ cửa vào hoàng cung”.

Tôi chờ người. Công việc bàn giấy. Hans đang dọa dẫm sẽ giao cho tôi một công việc bàn giấy. Tất cả những điều kinh khủng mà tôi tưởng tượng ra được chỉ là bảo vệ một Moroi tôi không quen biết hoặc thậm chí chán ghét. Nhưng dù phải bảo vệ ai thì tôi cũng sẽ được ra ngoài. Tôi sẽ được hành động. Tôi có thể chiến đấu và bảo vệ.

Còn việc này thì sao? Hans nói đúng. Công việc quản lí điều hành của hoàng cung cũng cần giám hộ. Sự thực là họ chỉ chiếm một số lượng ít, vì chúng tôi quá đáng giá, nhưng vẫn cần người làm. Những người như tôi coi công việc văn phòng là quá kinh khủng. Ngồi hàng giờ đồng hồ suốt cả ngày... giống như những giám ngục ở nhà ngục Tarasov. Cuộc đời giám hộ có nhiều điều không được rục rờ như ý nhưng quan trọng nhất vẫn là công việc.

Sự phân công này thực sự, thực sự giáng một đòn chí tử khiến tôi chợt bừng tỉnh về thực tại. Nỗi sợ hãi bao trùm. Tôi nhận được danh hiệu giám

hộ khi tốt nghiệp, nhưng liệu tôi đã hiểu được hết ý nghĩa của danh hiệu ấy chưa? Phải chăng tôi đã và vẫn đang chơi trò giả vờ, liều lĩnh mà không cần biết đến hậu quả? Tôi đã rời khỏi trường. Không còn hình phạt kỉ luật nào cho sự việc tôi đã gây ra. Đây là sự thật. Đây là sự sống và cái chết.

Chắc hẳn nỗi sợ hãi đã được biểu lộ trên khuôn mặt tôi. Hans mỉm cười độc địa. “Đúng thế đấy! Chúng ta có rất nhiều cách để thuần hóa những kẻ luôn gây rắc rối. May cho cô, số phận của cô vẫn đang trong quá trình xem xét quyết định. Và trong khi chờ đợi, có rất nhiều việc cần hoàn thiện, các người sẽ phải bắt tay vào làm”.

Vài ngày sau chúng tôi được biết “việc” mà Hans nói hóa ra là lao động chân tay. Thực lòng, công việc không khác biệt mấy với hình phạt ở trường, tôi chắc rằng chúng vừa được thiết kế ra để những kẻ vi phạm quy định như chúng tôi có việc gì đó kinh khủng để mà làm. Chúng tôi làm việc mười hai tiếng một ngày, hầu hết là lao động ngoài trời, chẳng hạn chuyển đất đá đến xây một vài mảnh sân mới và đẹp cho khu nhà của các hoàng thân. Đôi khi chúng tôi phải quét dọn và lau sàn. Tôi biết có công nhân Moroi lo liệu những việc này, chắc hẳn bọn họ đang được nghỉ phép.

Dù vậy, công việc ấy còn tốt hơn một công việc khác mà Hans giao cho chúng tôi: phân loại và sắp xếp hàng núi, hàng núi giấy tờ. Sổ sách khiến tôi ủng hộ ý tưởng công nghệ hóa thông tin... và một lần nữa khiến tôi lo lắng cho tương lai. Tôi nghĩ đi nghĩ lại về cuộc nói chuyện lúc trước với Hans. Lo sợ rằng đây sẽ là cuộc sống sau này của tôi. Rằng tôi sẽ không bao giờ được làm một giám hộ - theo nghĩa đen - cho Lissa hay bất cứ Moroi nào khác. Suốt quá trình được huấn luyện, chúng tôi luôn tâm niệm một câu: *Họ là ưu tiên hàng đầu*. Nếu tôi thực sự đã phá hỏng tương lai của mình, tôi nên có một câu mới: *A đến trước. Rồi đến B, C, D...*

Những ngày lao động công ích khiến tôi phải rời xa Lissa, những nhân viên tiếp tân cũng tìm cách ngăn cản chúng tôi gặp nhau. Thật khó chịu. Tôi vẫn theo dõi được cô qua mỗi liên kết, nhưng tôi muốn nói chuyện với cô. Tôi muốn nói chuyện với bất cứ ai. Adrian cũng rời tôi và không hề làm phiền những giấc mơ của tôi, khiến tôi tự hỏi tình hình anh thế nào. Từ Las

Vegas trở về, chúng tôi chưa hề “nói chuyện”. Tôi và Eddie thường làm việc cạnh nhau, nhưng cậu ta không hề mở miệng, khiến tôi bị dẫn vật vì những suy nghĩ và tội lỗi của chính mình.

Và tin tôi đi, tôi có hàng tá yếu tố để cường điệu tội lỗi của mình. Ở hoàng cung này, người ta không thực sự để ý đến công nhân. Vì thế dù tôi hiện diện hay không, người ta cũng luôn luôn chuyện trò như thể không có mặt tôi vậy. Chủ đề lớn nhất là Victor. Victor Dashkov nguy hiểm đang ở ngoài vòng pháp luật. Làm sao vụ vượt ngục xảy ra được? Liệu ông ta có sức mạnh nào mà chưa ai biết đến? Người ta sợ hãi, một số còn tin rằng ông ta sẽ xuất hiện ở hoàng cung và giết tất cả mọi người khi họ đang ngủ. Giả thiết về “nội gián” cũng lan ra nhanh chóng khiến chúng tôi nằm ngoài diện tình nghi. Thật không may, có nghĩa là hiện nay rất nhiều người đang lo lắng về những kẻ phản bội trà trộn trong hoàng cung. Ai mà biết được kẻ nào là tay sai cho Victor Dashkov? Gián điệp và bọn phản loạn có khi đang ẩn náu đâu đây, lên kế hoạch để thực hiện những tội ác khủng khiếp. Tôi biết mọi chuyện là phóng đại, nhưng không sao. Tất cả đều đi đến một kết luận cốt lõi: Victor Dashkov đang tự do tự tại ở thế giới bên ngoài. Và chỉ mình tôi - cùng những người bạn đồng hành - mới biết hậu quả này là do tôi gây ra.

Việc bị bắt gặp ở Las Vegas tiếp tục tạo chứng cứ ngoại phạm cho cuộc cướp ngục và khiến hành động của chúng tôi tỏ ra thiếu suy nghĩ hơn. Người ta thất kinh khi thấy công chúa Dragomir trốn đi trong khi có một kẻ nguy hiểm, một kẻ đã từng tấn công cô, đang nhờ nhờ ngoài vòng pháp luật. Cảm ơn Chúa, mọi người nói, rằng nữ hoàng đã lôi cả bọn về trước khi Victor tìm thấy chúng tôi. Chuyển đi Las Vegas cũng tạo ra hàng tá suy đoán, tôi cũng bị gán vào một trong số đó.

“Ồ, câu chuyện cũng không làm tôi ngạc nhiên mấy về Vasilisa”, trong một lần lao động ngoài trời, tôi nghe lỏm một người phụ nữ nói. Bà ta và vài người bạn đang trên đường đến tòa nhà của người cung cấp và thậm chí không nhìn thấy tôi. “Trước kia cô ấy cũng từng bỏ trốn rồi, đúng không? Họ nhà Dragomir toàn là những kẻ phóng túng. Khi nào Victor Dashkov bị

bắt lại, chắc chắn Vasilisa sẽ đi thẳng đến bữa tiệc đầu tiên mà cô ấy liếc thấy”.

“Chị sai rồi”, bạn bà ta nói. “Đó không phải là lí do khiến Vasilisa bỏ trốn đâu. Cô ấy là một người điềm tĩnh. Chỉ tại con bé ma cà rồng lai lúc nào cũng ở bên cạnh, con bé nhà Hathaway ấy! Tôi nghe nói con bé và Adrian Ivashkov trốn đến Las Vegas để cưới nhau. Người của nữ hoàng xuất hiện kịp lúc để ngăn họ lại. Tatiana đang nổi điên, đặc biệt là khi Hathaway tuyên bố không gì có thể ngăn trở cô ta và Adrian”.

Oa! Đúng là giật gân. Ý tôi là, tôi cho rằng việc mọi người tưởng tôi và Adrian chạy trốn thì có lợi hơn là buộc tội tôi đồng phạm và xúi giục một cuộc tẩu thoát, nhưng dù vậy... tôi vẫn bất ngờ với kết luận của họ. Tôi mong rằng Tatiana chưa nghe gì về cái gọi là bỏ trốn để lấy nhau. Tôi dám chắc chi tiết này sẽ phá hủy mọi bước tiến trong mối quan hệ đang tiến triển giữa tôi và bà ta.

Cuộc tiếp xúc với thế giới bên ngoài của tôi bắt đầu nhờ một người không ngờ tới. Lúc đó tôi đang xúc đất vào một vườn hoa và mồ hôi đầm đìa. Đã gần đến giờ ngủ của Moroi, nghĩa là mặt trời đã nhô lên và chiếu sáng rực rỡ. Ít nhất thì chúng tôi cũng có một địa điểm khá đẹp để làm việc: nhà thờ lớn của hoàng cung.

Tôi đã dành khá nhiều thời gian ở nhà thờ nhỏ của học viện nhưng lại chưa từng đến thăm nhà thờ lớn này từ khi bị sắp xếp ở xa khu vực nhà chính của hoàng cung. Đó là một nhà thờ Nga chính thống - tôn giáo chủ yếu của Moroi - và nó gợi lại hình ảnh của những nhà thờ lớn tôi đã nhìn thấy ở Nga, dù không to lớn như thế này. Nhà thờ được xây dựng từ đá đỏ chạm khắc cầu kì, với những ngọn tháp được lát mái vòm xanh lục, gắn chữ thập vàng.

Hai mảnh vườn ngăn cách đánh dấu địa phận của nhà thờ. Đây cũng là nơi chúng tôi đang làm việc. Gần đó là một trong những địa điểm đáng chú ý của hoàng cung: bức tượng khổng lồ của một nữ hoàng Moroi cao gấp tôi cả chục lần. Một bức tượng hoàng đế khác đứng ở phía đối diện. Tôi không nhớ tên nhưng dám chắc là chúng tôi đã từng học về các nhà cai trị này

trong một vài bài giảng lịch sử trên lớp. Họ có tầm nhìn xa trông rộng và có công thay đổi thế giới Moroi trong thời đại của mình.

Có bóng người tiến lại, tôi những tưởng Hans đến để giao thêm một công việc kinh khủng khác, song nhìn lên, tôi giật mình nhận ra Christian.

“Tớ cho rằng”, tôi nói, “cậu biết cậu sẽ gặp rắc rối nếu có người trông thấy cậu nói chuyện với tớ”.

Christian nhún vai và ngồi lên mòm tường đá còn dang dở. “Không nghĩ thế. Cậu mới là người gặp rắc rối, mà tớ không nghĩ là mọi việc đối với cậu có thể tồi tệ hơn”.

“Phải rồi”, tôi làu bàu.

Christian ngồi im lặng hồi lâu, quan sát tôi xúc từng xẻng đất đổ vào vườn hoa. Cuối cùng, cậu ta hỏi, “Thôi được. Vậy làm thế nào và *tại sao* cậu lại làm thế?”

“Làm gì?”

“Cậu biết chính xác là việc gì. Cuộc phiêu lưu nho nhỏ”.

“Chúng tớ lên một chuyến bay và bay tới Las Vegas. Tại sao ư? Hừm. Để xem nào”. Tôi dừng lại để gạt những giọt mồ hôi trên trán. “Bởi vì chẳng còn nơi nào chúng tớ có thể tìm được những khách sạn có không khí cướp biển và những người đứng quầy không đòi trình thẻ”.

Christian chế nhạo. “Rose, đừng coi tớ là thằng ngu. Các cậu đã không đến Las Vegas”.

“Chúng tớ có vé máy bay và hóa đơn khách sạn để chứng minh, chưa kể đến việc nhiều người đã bắt gặp công chúa Dragomir thắng lớn trong trò chơi với máy chơi bạc”.

Tôi chăm chú vào công việc, nhưng thừa biết Christian đang lắc đầu bực tức. “Ngay khi nghe tin có ba kẻ giúp Victor Dashkov vượt ngục, tớ đã biết là các cậu. Cả ba cậu. Không nghi ngờ gì nữa”.

Cách đó không xa, tôi thấy Eddie sững người và chột nhìn quanh về bốn phía. Tôi cũng vậy. Tôi tha thiết được liên lạc với bên ngoài, nhưng không muốn liều mạng để người trong hoàng cung nghe lỏm được cuộc nói

chuyện của chúng tôi. Tội lỗi chúng tôi gây ra sẽ khiến hình phạt lao động chân tay này chỉ là một kì nghỉ. Ở đây không còn ai khác, nhưng tôi vẫn phải hạ giọng xuống và cố gắng làm mặt thành thực.

“Tớ nghe nói họ là những con người bị Victor mua chuộc”. Đó lại là một giả thiết nữa đang được bàn tán, cũng giống như một giả thiết khác. “Nhưng theo tớ, ông ta đã biến thành Strigoi”.

“Phải rồi”, Christian cạnh khoe. Cậu ta hiểu tôi quá rõ để tin vào những lời lẽ này. “Tớ còn nghe nói là một trong những giám ngục không nhớ lực lượng nào đã khiến anh ta tấn công đồng nghiệp. Anh ta thề đã bị điều khiển. Bất cứ ai đủ khả năng cưỡng chế đến mức ấy cũng có thể khiến người ta nhìn thấy con người, diễn viên, hay chuột túi...”.

Tôi tránh nhìn vào mắt cậu ta và đâm mạnh xẻng xuống đất, mím môi kiềm chế để không thốt bất kì câu bắt bẻ nào.

“Cậu ấy làm như vậy vì tin rằng Strigoi sẽ được biến đổi về trạng thái ban đầu”.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn Eddie hoài nghi, sửng người vì những lời cậu ta nói. “Cậu làm gì vậy?”

“Nói ra sự thật”, Eddie vừa trả lời, vừa tiếp tục công việc của mình. “Christian là bạn. Cậu cho là cậu ấy sẽ tố cáo chúng ta sao?”

Không, Christian Ozeră nổi loạn sẽ không tố cáo chúng tôi. Nhưng không có nghĩa là tôi muốn tiết lộ sự thật. Quy luật của cuộc sống là thế: càng nhiều người biết, bí mật càng dễ bị lộ.

Chẳng chút bất ngờ, phản ứng của Christian không khác gì những người khác. “*Cái gì? Không thể nào. Ai cũng biết thế*”.

“Em trai Victor Dashkov thì nghĩ khác đấy”, Eddie đáp lại.

“Cậu có im đi không?” tôi thốt lên.

“Một là cậu kể, hai là để tớ”.

Tôi thở dài. Đôi mắt xanh lam của Christian mở to kinh ngạc, chăm chăm nhìn chúng tôi. Cũng giống như hầu hết bạn bè tôi, cậu ta nuôi những ý tưởng quái dị, nhưng sự kiện này thực sự ngoài sức tưởng tượng.

“Tớ tưởng Victor Dashkov là con một?” Christian thắc mắc.

Tôi lắc đầu. “Không. Bố ông ta ngoại tình, vì thế Victor có một người em trai ngoài giá thú. Robert. Và ông ta là người sử dụng linh hồn”.

“Chỉ có cậu”, Christian nói. “Chỉ có cậu mới tìm ra những thứ như thế”.

Tôi lờ đi không đáp trả lời giễu cợt thường ngày của cậu ta. “Robert đã từng cứu một Strigoi, giết chết phần bất tử trong cô ta và mang cô ta trở lại cuộc sống bình thường”.

“Linh hồn cũng có giới hạn của nó, Rose ạ. Có thể cậu được cứu sống, nhưng Strigoi thì đã *ra đi* mãi mãi rồi.

“Chúng ta vẫn chưa biết hết về linh hồn”, tôi nhấn mạnh. “Một nửa về nó vẫn còn là bí ẩn”.

“Chúng ta đã biết về thánh Vladimir. Nếu ông ta biến đổi được Strigoi thì lẽ ra ông phải tiếp tục chứ? Ý tớ là, nếu phép màu đó không phải là thần kì thì cái gì mới thần kì? Những điều như thế chỉ có trong truyền thuyết”, Christian phản kích.

“Có thể thế. Có thể không”. Tôi buộc lại tóc, hồi tưởng đến lần thứ một trăm cuộc gặp gỡ với Robert trong tâm trí. “Có thể Vlad không biết cách làm. Mọi chuyện không dễ dàng như thế”.

“Ừ”, Eddie đồng tình. “Hay đấy!”

“Này”, tôi công kích lại cậu ta. “Tớ biết là cậu đang nổi điên với tớ, nhưng có Christian ở đây, không cần ai mĩa mai nữa đâu”.

“Tớ không hiểu”, Christian nói. “Để làm được việc như vậy, cậu thực sự cần đến hai người. Bây giờ hãy giải thích cách thức để thực hiện điều kì diệu đó”.

Tôi thở dài. “Bằng cách yểm linh hồn vào cọc bạc, cùng với bốn nguyên tố khác”.

Bùa yểm linh hồn cũng là một khái niệm mới với Christian. “Chưa bao giờ nghĩ đến khả năng này. Tớ biết linh hồn có thể gây ra tác động...

nhưng tớ không thể tưởng tượng được chỉ cần cậu đâm Strigoi bằng một cái cọc bạc yểm linh hồn thì sẽ đủ để biến đổi họ”.

“Thì đấy... đấy mới là vấn đề. Theo như Robert, tớ không thể làm được. Cần một người sử dụng năng lực linh hồn”.

Im lặng càng gia tăng. Tôi lại khiến Christian không nói nên lời.

Rồi cuối cùng cậu ta lên tiếng, “Chúng ta đâu biết nhiều người sử dụng năng lực linh hồn. Chẳng ai chiến đấu được một mình *hay* đâm cọc bạc vào một Strigoi cả”.

“Chúng ta biết hai người sử dụng năng lực linh hồn”. Tôi nhăn mặt, nghĩ đến Oksana ở Siberia và Avery đang bị giam giữ... ở đâu? Một bệnh viện? Hay một nơi như Tarasov? “Không, bốn người. Năm người nếu tính cả Robert. Nhưng đúng thế, không ai trong họ chiến đấu được”.

“Chẳng quan trọng vì đẳng nào cũng không khả thi”, Eddie nhận xét.

“Chúng ta chưa thể kết luận!” Sự thiết tha trong giọng nói khiến chính tôi ngạc nhiên. “Robert tin mà. Thậm chí Victor cũng tin”. Tôi ngập ngừng. “Cả Lissa nữa”.

“Và cô ấy muốn tham gia”, Christian nói, nhanh chóng nắm bắt sự việc. “Bởi vì cô ấy sẽ làm bất cứ điều gì cho cậu”.

“Cô ấy không thể”.

“Bởi vì cô ấy không có khả năng hay vì cậu sẽ không đồng ý?”

“Cả hai”, tôi òa lên. “Tôi sẽ không để cô ấy lại gần bất cứ Strigoi nào. Cô ấy đã...”. Tôi rên rỉ, ghét phải nói ra điều mình phát hiện ra qua mỗi liên kết trong thời gian chúng tôi không ở bên nhau. “Lissa đã kiếm được một cái cọc bạc và đang cố yểm linh hồn. Dù vậy, ơn Chúa là cô ấy vẫn chưa tìm ra cách”.

“Nếu giả thuyết này *là* khả thi”, Christian suy tư. “Nó có thể thay đổi thế giới của chúng ta. Nếu cô ấy học được cách...”.

“Cái gì? Không!” Tôi đã quá hi vọng Christian sẽ tin lời mình, nhưng giờ thì tôi lại ước cậu ta đừng tin gì cả. Điều duy nhất bù đắp lại cho tính khả thi của chuyện này là không ai trong số họ cho rằng Lissa đủ sức chiến

đấu với một Strigoi. “Lissa không phải là chiến binh. Không người sử dụng năng lực nào chúng ta biết là chiến binh cả, vì vậy trừ khi chúng ta tìm được một người, hoặc tớ thà...”, tôi nhả mặt. “Tớ thà để Dimitri chết còn hơn”.

Câu nói cuối cùng cũng khiến Eddie dừng làm việc. Cậu ta ném cái xẻng xuống đất. “Thật sao? Tớ không nghĩ thế”. Sự nhạo báng của cậu ta chắc phải tương đương với tôi.

Tôi quay lại và bước về phía cậu, hai nắm tay siết chặt. “Nhìn tớ đi, tớ không thể chịu đựng thêm được nữa! Tớ xin lỗi. Tớ không biết nói gì hơn. Tớ hiểu là tớ đã làm hỏng mọi chuyện. Tớ để Dimitri thoát. Tớ để Victor thoát”.

“Cậu để Victor thoát?” Christian kinh hoàng hỏi.

Tôi lờ cậu ta đi và tiếp tục hét lên với Eddie. “Tớ đã sai lầm. Với Dimitri... vì một khoảnh khắc yếu đuối. Tớ đã thất bại. Tớ biết. Cả hai ta cùng biết. Nhưng cậu phải hiểu là tớ không cố ý gây ra hậu quả như thế. Nếu cậu thực sự là bạn tớ, cậu *phải* hiểu điều đó. Nếu tớ làm lại được...”. Tôi nghẹn ngào, sững sờ vì cảm thấy mắt mình đang bùng cháy. “Tớ sẽ. Tớ thề là tớ sẽ làm, Eddie”.

Về mặt Eddie vẫn bình tĩnh. “Tớ tin cậu. Tớ là bạn cậu, và tớ biết... Tớ biết cậu không cố tình khiến mọi chuyện trở nên tồi tệ”.

Tôi chùng xuống, cảm thấy khá hơn và ngạc nhiên vì tôi đã lo lắng thật sự rằng mình sẽ đánh mất sự tôn trọng và tình bạn của Eddie. Nhìn xuống, tôi giật mình thấy nắm tay đang siết chặt. Tôi thả lỏng, không thể tin được bản thân lại thất vọng đến thế. “Cảm ơn cậu. Cảm ơn cậu rất nhiều”.

“Những tiếng la hét này là sao?”

Cả hai chúng tôi quay lại và thấy Hans đang bước đến gần. Ông ta lộ vẻ tức giận. Tôi cũng để ý thấy Christian đã biến mất trong không khí. Cũng tốt.

“Đây không phải là lúc giao lưu!” Hans cúi kính. “Cả hai người vẫn còn nhiều thời gian. Nếu các người không tập trung làm việc được, ta nên tách cả hai ra”. Ông ta hát hàm về phía Eddie. “Đến đây. Có mấy hồ sơ cho cậu...”.

Tôi nhìn Eddie thông cảm khi Hans dẫn cậu ta đi. Dù vậy tôi vẫn thấy mừng vì mình không phải đi làm những việc bàn giấy.

Tôi tiếp tục công việc của mình, tâm trí quay cuồng với cùng một câu hỏi tôi đã nghĩ cả tuần nay. Tôi đã nghĩ đến điều vừa nói với Eddie. Tôi ao ước giấc mơ cứu được Dimitri trở thành sự thực biết bao. Tôi ao ước điều đó hơn bất cứ thứ gì - trừ việc Lissa sẽ mạo hiểm mạng sống của cô. Tôi không nên do dự. Lẽ ra tôi phải giết Dimitri. Victor sẽ không trốn thoát và Lissa sẽ không phải suy nghĩ về những điều Robert nói.

Ý nghĩ về Lissa đẩy tôi lao vào tâm trí cô. Cô đang ở trong phòng, chuẩn bị vài thứ trước khi lên giường ngủ. Ngày mai là ngày tới thăm Lehigh. Chẳng có gì bất ngờ, lời mời đi cùng cô của tôi đã bị công bố hủy bỏ vì những chuyện vừa qua. Sinh nhật cô - sự kiện đã bị bỏ qua trong đồng hồ độn này - cũng rơi vào cuối tuần, và tôi có lỗi vì không thể gặp cô trong ngày ấy. Lẽ ra chúng tôi đang cùng nhau ăn mừng. Những suy nghĩ của cô cũng rối rắm, và đang suy tư thì một tiếng gõ cửa đột ngột làm cô nhảy dựng lên.

Tự hỏi người nào đến thăm mình vào giờ này, Lissa mở cửa và ngạc nhiên tốt độ khi thấy Christian đứng bên ngoài. Sự xuất hiện của cậu cũng là không tưởng đối với tôi. Bỗng dưng tôi cảm thấy như chúng tôi đang ở trong kí túc xá học viện, nơi những luật lệ - về mặt lí thuyết - cấm con trai và con gái ở cùng phòng. Nhưng chúng tôi không còn ở đó nữa. Chúng tôi đã thực sự trưởng thành. Chắc hẳn Christian đến thẳng phòng Lissa sau khi nói chuyện với tôi.

Thật kinh ngạc vì sự căng thẳng giữa họ tan biến quá nhanh. Bao nhiêu cảm xúc òa vỡ trong ngực Lissa, pha trộn giữa giận dữ, đau buồn và bối rối.

“Anh làm gì ở đây?” Cô hỏi.

Những cảm xúc tương tự cũng hiện lên trên mặt Christian. “Anh muốn nói chuyện với em”.

“Muộn rồi”, cô lạnh lùng. “Thêm nữa, em nhớ là anh không muốn nói chuyện mà”.

“Anh muốn nói về chuyện đã xảy ra với Victor và Robert”.

Thế thôi cũng đủ để Lissa giật mình quên đi sự cơn giận. Cô ngay lập tức nhìn quanh hành lang rồi ra hiệu cho cậu vào trong. “Làm sao anh biết?” Cô thì thào, vội vàng đóng cửa lại.

“Anh vừa gặp Rose”.

“Làm sao anh gặp được cậu ấy? *Em* không thể gặp cậu ấy”. Lissa cũng ức chế như tôi về chuyện bị những người giám sát ngăn hai đứa gặp nhau.

Christian nhún vai, thận trọng giữ một khoảng cách an toàn giữa hai người trong căn phòng nhỏ. Cả hai người đều khoanh tay đầy phòng vệ, dù tôi không nghĩ là họ nhận ra mình đang hành động y hệt nhau. “Anh lên vào trại tù của cô ấy. Họ bắt cô ấy xúc đất trồng hoa hàng giờ đồng hồ”.

Lissa nhăn nhó. Vì luôn bị tách biệt, cô không biết nhiều về những việc tôi phải làm. “Tội nghiệp Rose!”

“Cô ấy chịu được. Cũng như mọi lần”. Mắt Christian hướng về phía cái ghế dài và chiếc va-li vẫn để mở, để lộ một chiếc cốc bạc đặt trên một tấm áo lụa. Tôi không nghĩ là chiếc áo tránh khỏi nhăn nhúm sau chuyến đi. “Thứ em mang tới trường đại học thú vị đấy”.

Lissa vội vàng đóng nắp va-li. “Không liên quan đến anh”.

“Em thực sự tin giả thuyết ấy?” Christian hỏi, lơ đi lời Lissa. Cậu ta tiến tới một bước, chừng như sự tò mò khiến cậu quên mất là phải giữ khoảng cách. Dù bị bất ngờ, Lissa cũng nhanh chóng cảm nhận được khoảng cách ngăn ngòi giữa hai người, mùi hương, ánh sáng phản chiếu trên mái tóc đen... “Em có nghĩ là em biến đổi được một Strigoi?”

Lissa chuyển sự chú ý về cuộc nói chuyện và lắc đầu. “Em không biết. Thực sự không biết. Nhưng em cảm thấy... cảm thấy em nên thử. Chỉ ít cũng để biết linh hồn trong cốc bạc sẽ làm được gì. Vô hại thôi mà!”

“Theo Rose thì không vô hại đâu”.

Lissa cười buồn. “Rose không muốn em đến gần ý tưởng này, ngay cả khi cô ấy muốn nó trở thành sự thực”.

“Kể cho anh sự thực”. Cái nhìn của Christian đốt cháy cô. “Em nghĩ là em có cơ hội đâm cọc bạc vào tim một Strigoi không?”

“Không”, Lissa thú nhận. “Em đâm một cú ra hồn còn khó nữa là. Nhưng... như đã nói, em cho rằng nên thử. Em nên cố học, ý em là để đâm cọc bạc vào Strigoi”.

Christian cân nhắc một lúc rồi ra hiệu về phía chiếc vali. “Sáng mai em đến Lehigh à?”

Lissa gật đầu.

“Và Rose bị loại khỏi chuyến đi?”

“Đương nhiên”.

“Nữ hoàng có cho phép em đưa một người bạn khác đi không?”

“Có”, Lissa trả lời. “Đặc biệt là nữ hoàng gợi ý đi cùng Adrian. Nhưng anh ấy đang giận dữ... và em không chắc mình muốn đi cùng anh ấy”.

Christian tỏ vẻ hài lòng. “Thế thì để anh đi cùng”.

Những người bạn đáng thương của tôi! Tôi không biết liệu họ chịu thêm được bao nhiêu tin giạt gân nữa.

“Tại sao em lại phải để *anh* đi cùng?” Lissa thốt lên. Mọi nỗi giận dữ của cô quay lại đổ ập vào lời yêu cầu hiếu thắng của Christian. Đó là dấu hiệu của sự bối rối trong cô.

“Bởi vì”, Christian trả lời vẻ bình tĩnh, “anh sẽ dạy em cách đâm cọc bạc vào một Strigoi”.

Mười ba

“CÒN KHUYA CẬU MỚI LÀM ĐƯỢC”, tôi bật nói một mình.

“Không, anh không thể”, Lissa phủ nhận, với thái độ ngờ vực hết như tôi. “Em biết là anh đã từng tập chiến đấu với lửa, nhưng anh chưa hề học cách đóng cọc”.

Vẻ mặt Christian đành thếp. “Anh đã từng, một chút thôi. Anh sẽ học thêm. Mia có vài người bạn giám hộ ở đây, họ đang dạy cô ấy cách chiến đấu tay đôi, anh đã học được phần nào ở họ”.

Việc cậu ta luyện tập cùng Mia không làm thay đổi nhiều quan điểm của Lissa. “Anh đến đây mới gần một tuần mà làm như luyện tập hàng năm trời với những bậc thầy vậy”.

“Có còn hơn không”, Christian nói. “Em định học ở đâu nào? Học Rose chắc?”

Sự giận dữ và hoài nghi trong Lissa lắng xuống. “Không”, cô thừa nhận. “Không bao giờ. Thực ra thì, Rose sẽ lôi em đi nếu cậu ấy bắt gặp em luyện tập”.

Đương nhiên là tôi sẽ thẳng tay. Bất chấp những chướng ngại vật và những nhân viên đang ngăn trở, tôi chỉ muốn lao đến chỗ Lissa ngay bây giờ.

“Vậy nên đây là cơ hội của em”, Christian nói, và bỗng nhăn nhó. “Nghe này, anh biết là mọi chuyện không... tốt đẹp giữa chúng ta, nhưng chỉ cần em muốn giúp Rose, thì không ảnh hưởng gì cả. Hãy tâu với Tatiana là em muốn đưa anh đến Lehigh. Bà ta không thích đâu, nhưng sẽ đồng ý. Anh sẽ hướng dẫn em những lúc rảnh rỗi. Rồi sau đó, chúng ta sẽ quay lại, anh sẽ đưa em đến gặp Mia và các bạn cô ấy”.

Lissa cau mày. “Rose mà biết...”.

“Chính vì thế chúng ta mới thực tập khi đã đi xa khỏi hoàng cung. Cô ấy sẽ ở quá xa nên không thể can thiệp được”.

Ôi, vì Chúa! Tôi sẽ cho họ vài bài học về cách chiến đấu, bắt đầu bằng một cú đâm thẳng vào mặt Christian.

“Khi chúng ta trở về thì sao?” Lissa hỏi. “Rose sẽ phát hiện ra. Không thể che giấu được khi có mối liên kết”.

Christian nhún vai. “Nếu Rose vẫn phải lao động công ích thì chúng ta cứ tiếp tục. Ý anh là, Rose sẽ biết, nhưng cô ấy không thể gây cản trở được nhiều”.

“Không đủ thời gian đâu”, Lissa thở dài. “Rose nói đúng đấy, trong vài tuần em không thể học được những kỹ năng mà cô ấy phải mất hàng năm trời để luyện tập”.

Vài tuần? *Chừng đó* là thời gian biểu Lissa định dành cho việc này ư?

“Em phải thử”, Christian nói, giọng nói dịu dàng.

“Tại sao anh lại quan tâm đến vụ này?” Lissa ngờ vực hỏi. “Tại sao anh lại quan tâm quá nhiều tới chuyện cứu Dimitri? Ý em là, em biết anh thích anh ấy, nhưng anh không thực sự có một động lực giống như Rose”.

“Anh ấy là người tốt”, Christian đáp. “Nếu có cách để biến anh ta trở lại thành ma cà rồng lai thì, thật tuyệt. Nhưng còn hơn thế... hơn là chỉ với Dimitri. Nếu có cách để cứu tất cả Strigoi, thì em sẽ thay đổi được thế giới của chúng ta. Ý anh là, chuyện thiêu rụi họ sau những vụ thảm sát mà họ gây ra không hẳn là không tốt, nhưng nếu chúng ta ngăn chặn trước những vụ thảm sát thì sao? Đây là chiếc chìa khóa để cứu chúng ta. Tất cả chúng ta”.

Lissa im bật một lúc. Christian đã bày tỏ rất nồng nhiệt, một niềm hi vọng lớn lan tỏa ra từ cậu ta khiến Lissa bất ngờ. Nó đang... lay chuyển cô.

Christian tận dụng sự im lặng của Lissa. “Thêm nữa, không ai nói là em sẽ phải hành động mà không có sự chỉ dẫn nào cả. Anh sẽ hạn chế khả

năng em bị sát hại, bởi vì ngay cả khi Rose muốn từ chối, anh biết là em vẫn sẽ tiếp tục hành động”.

Lissa lại im lặng, suy xét hoàn cảnh. Tôi nghe thấy những suy nghĩ của cô, và không hề thích thú với đường hướng của nó.

“Chúng ta sẽ khởi hành lúc sáu giờ”, sau cùng Lissa nói. “Anh gặp em dưới nhà lúc năm rưỡi nhé?” Tatiana sẽ không vui vẻ về vị khách mời này, nhưng Lissa cho rằng cô có thể nói chuyện với bà một lúc vào buổi sáng.

Christian gật đầu. “Anh sẽ đến”.

Trở về phòng mình, tôi vô cùng kinh hãi. Lissa đang cố học cách đâm một Strigoi - *sau lưng tôi* - và cô sắp nhờ Christian giúp đỡ. Hai người này vẫn luôn cáu giận với nhau kể từ khi chia tay. Tôi nên cảm thấy mừng vì chuyện họ lén lút gặp gỡ sẽ đưa cả hai trở lại, nhưng không hề. Tôi tức điên lên.

Tôi xem xét lựa chọn của mình. Hai tòa nhà mà tôi và Lissa đang ở không có người canh cửa như ở trường học, nhưng lệnh ban ra là nếu tôi giao tiếp quá nhiều thì sẽ có người bị gọi lên văn phòng giám hộ để cảnh cáo. Hans cũng bắt tôi phải tránh xa Lissa cho đến khi có thêm mệnh lệnh. Tôi suy ngẫm một lúc, nghĩ rằng cũng đáng để Hans ném tôi ra khỏi phòng Lissa, cuối cùng nghĩ ra một kế hoạch thay thế. Giờ đã muộn nhưng chưa *quá* muộn, tôi ra khỏi phòng, bước sang phòng bên cạnh. Tôi gõ cửa, mong rằng người láng giềng của mình vẫn còn thức.

Cô cũng là một ma cà rồng tầm tuổi tôi, vừa mới tốt nghiệp từ học viện khác. Tôi không có điện thoại di động, nhưng ngày hôm nay đã nhìn thấy cô nói chuyện điện thoại. Cô ra mở cửa và thật may mắn là hình như chưa lên giường.

“Chào”, cô nói, vẻ ngạc nhiên rất dễ hiểu.

“Chào, tớ có thể mượn máy điện thoại của cậu gửi một tin nhắn được không?”

Tôi không muốn trưng dụng điện thoại của cô để nói chuyện với Lissa, hơn thế nữa, Lissa có thể sẽ cúp máy. Người láng giềng nhún vai, bước vào

trong phòng và quay ra với chiếc điện thoại trên tay. Tôi nhớ lại số điện thoại của Lissa và gửi cho cô dòng tin nhắn:

Tớ biết cậu sắp làm gì, và đó là một ý định TÔI TỆ. Tớ sẽ đá đít cậu và Christian khi tớ bắt được hai người.

Tôi trả điện thoại cho chủ của nó. “Cảm ơn. Nếu có tin hồi âm, cậu nói cho tớ biết được không?”

Cô đồng ý, nhưng tôi không hề mong đợi một tin nhắn hồi âm nào cả. Tôi có cách khác. Sau khi quay lại phòng tôi tiếp tục thâm nhập vào tâm trí của Lissa, tôi phải trực sẵn khi điện thoại Lissa kêu. Christian đã đi, Lissa đọc dòng tin nhắn của tôi với một nụ cười phiền muộn. Cậu trả lời cho tôi đến qua mối liên kết. Cô biết là tôi đang theo dõi.

Xin lỗi, Rose. Tớ biết là liều lĩnh. Nhưng tớ sẽ làm.

***

Tôi trở mình suốt đêm, vẫn tức giận vì những điều mà Lissa và Christian đang cố thực hiện. Tôi không nghĩ mình ngủ được, nhưng khi Adrian đến trong giấc mơ của tôi, rõ ràng là sự kiệt sức của cơ thể đã đánh bại sự lo âu của tâm trí tôi.

“Las Vegas ư?” tôi hỏi.

Những giấc mơ của Adrian luôn xảy ra ở những nơi khác nhau. Đêm nay, chúng tôi đang đứng ở Dải Las Vegas, rất gần nơi mà tôi và Eddie gặp lại anh và Lissa cạnh khách sạn MGM. Ánh đèn neon từ những khách sạn và nhà hàng chiếu lấp lánh trong bóng đêm, nhưng tất cả sự sắp đặt này đều có vẻ im lặng một cách kì lạ so với thực tế, Adrian không đưa xe cộ hay con người của Las Vegas vào đây. Im lìm như một thành phố ma.

Anh mỉm cười, dựa lưng vào một cái cột phủ kín tờ rơi quảng cáo cho những show diễn và dịch vụ hộ tống. “Chúng ta chưa có thời gian tận hưởng thực sự khi ở đây”.

“Đúng thế”. Tôi đứng cách anh vài thước, khoanh tay trước ngực. Tôi đang mặc một chiếc quần jean và một chiếc áo phông, cùng với chiếc *nazar* của mình. Xem ra đêm nay Adrian đã quyết định sẽ không diện váy cho tôi,

tôi lấy làm mừng. Nếu không tôi sẽ giống các vũ công Moroi, trang phục với lông vũ và đá quý. “Em tưởng là anh đang làm ngơ em”. Tôi vẫn chưa chắc chắn về tình trạng mối quan hệ của chúng tôi, bất chấp thái độ suồng sã của anh khi ở khách sạn Witching Hour.

Adrian khịt mũi. “Anh không quyết định được gì cả, ma cà rồng lai bé nhỏ ạ. Các giám hộ đang cố gắng hết sức để giữ em đơn độc. Thôi được, gần như đơn độc”.

“Christian đã lên được vào và nói chuyện với em”, tôi nói, hi vọng lảng tránh được vấn đề anh đang định nhắc tới: tôi đã liều mạng để cứu bạn trai cũ của mình. “Cậu ấy sắp dạy Lissa cách đâm một Strigoi”.

Tôi mong chờ Adrian phản đối, nhưng anh vẫn tỏ ra hồ hững và khinh khỉnh như thường lệ. “Chẳng có gì đáng ngạc nhiên, vì Lissa là thế. Điều đáng ngạc nhiên là Christian thực sự hứng thú với việc giúp cô ấy theo đuổi một giả thiết điên khùng”.

“Ờ, nó đủ điên để trở nên hấp dẫn với cậu ấy... và có thể sẽ giúp họ hết giận dữ nhau”.

Adrian nghiêng đầu, khiến vài sợi tóc rơi xuống mắt anh. Một tòa nhà với ánh đèn neon xanh lam rọi một luồng sáng kì dị xuống mặt khi anh nhìn tôi vẻ thông thái. “Thôi nào, em biết tại sao cậu ta làm thế mà”.

“Vì cậu ấy nghĩ rằng nhóm vũ trang sau giờ học của cậu ta với Jill và Mia đủ tiêu chuẩn để dạy cậu ta các kỹ năng cần thiết?”

“Bởi vì nó cho cậu ấy một cái cớ được ở bên Lissa mà không phải làm ra vẻ như cậu ta là người xin lỗi trước. Theo cách đó, cậu ta sẽ tỏ ra đàn ông hơn”.

Tôi hơi tránh về một bên để ánh đèn của tấm biển quảng cáo khổng lồ không chiếu thẳng vào mắt. “Thật nực cười”. Đặc biệt là chuyện Christian tỏ ra đàn ông.

“Người ta sẵn sàng làm những chuyện nực cười vì tình yêu”. Adrian lần tìm túi quần và lôi ra một bao thuốc. “Em có biết là bây giờ anh đang

muốn một điều thuốc đến mức nào không? Nhưng anh cố chịu, Rose. Tất cả là vì em”.

“Đừng tỏ ra lãng mạn với em”, tôi cảnh cáo, cố gắng giấu nụ cười của mình. “Chúng ta không có thời gian đong đưa tình tứ, trong khi bạn thân em đang muốn chơi trò săn quỷ”.

“Phải rồi, nhưng làm thế nào cô ấy có thể tìm được hắc? Đó mới là vấn đề”. Adrian không cần giải thích thêm về từ “hắc”.

“Đúng”, tôi thừa nhận.

“Và cô ấy vẫn chưa đủ khả năng để yểm linh hồn vào cọc bạc nữa, bởi vậy mọi kỹ thuật kung-fu trên thế giới này đều chẳng có tác dụng gì cả”.

“Giám hộ không học kung-fu. Mà sao mà anh biết chuyện cọc bạc?”

“Lissa đã vài lần nhờ anh giúp đỡ”, anh giải thích.

“Hả? Em không biết chuyện này”.

“Thôi được, em đã khá bận rộn. Đến mức em không còn thừa chút thời gian nào cho anh bạn trai tội nghiệp đang lo lắng của mình”.

Phải thực hiện lao động công ích, tôi không có nhiều thời gian để theo dõi Lissa, chỉ đủ để kiểm tra cô. “À, hôm nào em phải nhờ anh làm chút việc phân loại tài liệu mới được”. Tôi đã quá lo sợ rằng Adrian sẽ giận dữ với tôi sau vụ ở Vegas, nhưng anh đang ở đây, vẫn nhẹ nhàng và cợt nhả. Và hơi *quá* nhẹ nhàng. Tôi muốn anh tập trung vào vấn đề chính. “Thế anh biết gì về Lissa và những bùa phép? Cô ấy sắp thành công chưa?”

Adrian nghịch những điều thuốc một cách vô thức, tôi rất muốn nói rằng anh có thể hút một điều. Dù gì đây cũng chỉ là một giấc mơ. “Không rõ. Anh chưa biết cách yểm bùa như Lissa. Thật kì quặc khi thêm các nguyên tố khác vào... các nguyên tố khác khiến cho việc yểm linh hồn khó hơn”.

“Vậy là anh đang giúp cô ấy đấy à?” Tôi nghi ngờ.

Adrian lắc đầu vẻ thích thú. “Em nghĩ thế nào?”

Tôi ngập ngừng. “Em... Em không biết. Anh giúp cô ấy với những thứ liên quan đến linh hồn, nhưng giúp cô ấy trong việc này nghĩa là...”.

“...Giúp Dimitri?”

Tôi gật đầu, không dám để mình nói tiếp.

“Không”, Adrian đáp. “Anh không giúp Lissa, chỉ đơn giản vì anh không biết phải làm thế nào”.

Tôi thở phào nhẹ nhõm. “Em rất xin lỗi”, tôi nói với anh. “Vì mọi thứ... vì đã nói dối anh về nơi chúng em đến và việc chúng em đã làm. Em sai rồi! Và em không hiểu... em không hiểu tại sao anh vẫn đối xử tốt với em”.

“Anh nên tỏ ra ích kỉ chẳng?” Adrian nháy mắt. “Điều em muốn đẩy hả?”

“Không! Đương nhiên là không. Nhưng, ý em là, anh đã tức điên lên khi anh đến Vegas và phát hiện ra sự thật. Em chỉ nghĩ là... em không biết. Em nghĩ là anh ghét em”.

Vẻ hứng thú biến mất trên khuôn mặt Adrian. Anh đến bên tôi và đặt tay lên vai tôi, đôi mắt xanh sẫm nghiêm túc nhìn tôi. “Rose, không gì trên đời này có thể khiến anh ghét em”.

“Ngay cả việc em cố đưa bạn trai cũ của mình trở về từ cõi chết?”

Adrian ôm tôi, và ngay cả trong giấc mơ, tôi cũng có thể cảm nhận được làn da và hương thơm của anh. “Thôi được, anh sẽ nói thật. Nếu bây giờ Belikov đang ở đây, sống lại như trước? Thì sẽ xuất hiện vài vấn đề. Anh không muốn nghĩ về những chuyện sẽ xảy ra với chúng ta... với lại, điều đó cũng không đáng để lãng phí thời gian. Vì anh ta không có ở đây”.

“Em vẫn... em vẫn muốn chúng ta bên nhau”, tôi rụt rè nói. “Em vẫn muốn thử, dù Dimitri có trở về. Em sẽ chỉ mất một khoảng thời gian để quên đi một người mà em quan tâm thôi”.

“Anh biết. Em làm tất cả không chỉ vì yêu. Anh không tài nào nổi điên với em được. Thật ngu ngốc, nhưng là tại tình yêu. Để em an toàn, em có biết anh sẵn sàng làm những gì vì em không?”

“Adrian...”.

Tôi không dám nhìn vào mắt anh. Bỗng dưng tôi thấy mình không xứng đáng. Anh đã đánh giá sai tôi. Điều duy nhất tôi có thể làm là dựa đầu vào ngực anh và để anh vòng tay ôm lấy tôi.

“Em xin lỗi...”.

“Chỉ xin lỗi vì đã nói dối thôi”, Adrian nói, hôn lên trán tôi. “Đừng xin lỗi vì em đã yêu anh ta. Đó là một phần trong em, một phần mà em phải quên đi, phải đẩy, nhưng đó vẫn là một phần tạo nên em”.

Một phần mà em phải quên đi...

Adrian nói đúng, và đây là một điều đáng sợ tôi phải thừa nhận. Tôi đã có cơ hội. Tôi đã đánh cược để cứu Dimitri, và thất bại. Lissa sẽ chẳng làm được gì với cái cốc bạc cả, nghĩa là tôi phải đối xử với Dimitri bằng thái độ giống của mọi người: Anh đã chết. Tôi phải tiếp tục tiến tới.

“Chết tiệt”, tôi lẩm bẩm.

“Cái gì cơ?” Adrian hỏi.

“Em ghét thấy anh tỏ ra đúng mực. Đó là nghĩa vụ của em chứ”.

“Rose”, Adrian nói, cố gắng giữ giọng nghiêm túc, “Anh có thể nghĩ ra nhiều từ để miêu tả em, *gợi cảm* và *nóng bỏng* là hai từ đầu tiên. Nhưng em biết từ gì không có trong danh sách đó không? *Đúng mực*”.

Tôi bật cười. “Thôi được, thế thì, phần của em phải là làm một người ít điên hơn”.

Anh xem xét. “Nghe thế còn chấp nhận được”.

Tôi hôn anh, và cho dù có nhiều thứ xáo trộn trong mối quan hệ của hai đứa, vẫn không có gì không chắc chắn trong cách mà chúng tôi hôn nhau. Hôn nhau trong một giấc mơ mang lại cảm giác hết như đời thực. Hơi ấm tỏa ra giữa cả hai, và tôi cảm nhận được niềm hạnh phúc lan tỏa khắp cơ thể. Adrian thả tay tôi ra và vòng tay ôm eo tôi, kéo hai cơ thể lại gần nhau hơn. Tôi nhận ra rằng đã đến lúc nên tin vào những điều mình vẫn nói. Cuộc sống thực sự tiếp diễn. Dimitri đã ra đi, nhưng tôi có tương lai với Adrian - ít nhất là cho đến khi công việc buộc tôi phải ra đi. Đương nhiên là tôi sẽ có một công việc. Nhưng nếu Hans bắt tôi phải làm một

công việc bàn giấy ở đây và Adrian vẫn lười biếng như thế này, thì chúng tôi có thể bên nhau mãi mãi.

Tôi và Adrian hôn nhau một lúc lâu, càng lúc càng áp sát. Cuối cùng, tôi tách ra. Nếu quan hệ trong một giấc mơ, liệu có *thực sự* đã làm chuyện đó không nhỉ? Tôi không biết, và tôi không định tìm hiểu. Tôi vẫn chưa sẵn sàng.

Tôi lùi lại, Adrian hiểu ý. “Hãy tìm đến anh khi em được tự do”.

“Mong là sớm thôi”, tôi đáp. “Họ không thể phạt em mãi được”.

Adrian lộ vẻ nghi ngờ, nhưng anh để giấc mơ kết thúc mà không hề nói thêm. Tôi trở lại giường ngủ và những giấc mơ của chính mình.

***

Điều duy nhất ngăn tôi can thiệp vào chuyện Lissa và Christian gặp nhau ở sảnh vào sáng hôm sau là vì Hans giao việc cho tôi còn sớm hơn thế. Ông ta bắt tôi ngồi với đủ loại giấy tờ - thật trớ trêu là lại trong tầng hầm - bắt tôi sắp xếp chúng và trở nên bất lực trước Lissa và Christian trong khi tôi vẫn theo dõi họ qua mối liên kết. Tôi coi khả năng vừa đánh số vừa theo dõi họ cùng một lúc là những kỹ năng đa nhiệm cần thiết.

Dù vậy cuộc theo dõi của tôi bị xen ngang khi một giọng nói vang lên, “Không ngờ lại gặp em ở đây”.

Tôi giật mình thoát ra khỏi đầu Lissa và ngược lên khỏi bàn làm việc. Mikhail đang đứng trước mặt tôi. Vì có quá nhiều chuyện phức tạp xảy ra sau sự cố với Victor, tôi gần như quên mất Mikhail cũng tham gia vào “cuộc bỏ trốn” của mình. Tôi đặt tập tài liệu xuống và mỉm cười với anh.

“Phải, số phận thật trớ trêu, đúng không? Giờ thì người ta thực sự *muốn* em ở đây”.

“Tốt hơn là nên thế. Nghe nói em đã gặp khá nhiều rắc rối”.

Nụ cười của tôi méo mó. “Kể em nghe đi”. Tôi nhìn quanh, ngay cả khi thừa biết không có ai khác. “*Anh* không gặp rắc rối gì chứ?”

Anh lắc đầu. “Không ai biết chuyện anh đã làm cả.”

“Tốt”. Ít nhất thì cũng có một người thoát khỏi hậu quả của chuyện này. Tôi sẽ không phải gánh chịu thêm tội lỗi nữa.

Mikhail cúi xuống để nhìn thẳng vào mắt tôi, đặt tay lên bàn và hỏi. “Em có thành công không? Có đáng không?”

“Câu hỏi này rất khó trả lời”.

Anh nhướn mày.

“Có một vài... chuyện không suôn sẻ lắm. Nhưng chúng em đã tìm hiểu được những điều chúng ta muốn biết hoặc, chúng ta nghĩ là chúng ta muốn biết”.

Anh nín thở. “Có thể để biến đổi một Strigoi không?”

“Em nghĩ là có. Nếu người thông tin cho chúng ta nói thật, thì đúng là có. Chỉ hiềm, ngay cả khi ông ta thành thực... thì, tiến hành cũng không dễ dàng gì. Cách thức gần như là không thể”.

“Đó là gì vậy?”

Tôi ngập ngừng. Mikhail đã giúp tôi, nhưng anh không phải là người thân cận. Dù vậy ngay lúc này, tôi vẫn nhìn thấy ánh mắt ám ảnh của anh, ánh mắt tôi đã thấy lúc trước. Nỗi đau mất đi người yêu vẫn đang hành hạ anh. Đường như lúc nào cũng vậy. Liệu tôi có thấy khá hơn nếu kể cho anh nghe những gì tôi biết? Hay tia hi vọng nhỏ nhoi này sẽ chỉ làm anh thêm đau khổ?

Cuối cùng tôi quyết định kể anh nghe. Cho dù anh có kể cho người khác - tôi không nghĩ là anh sẽ làm thế - thì họ cũng sẽ chỉ cười mũi thôi. Không tổn hại gì cả. Chỉ thực sự có vấn đề nếu anh kể cho người khác nghe về Victor và Robert - và đương nhiên tôi không cần nhắc đến sự có mặt có họ ở đây. Không như Christian, Mikhail không hề đoán được vụ vượt ngục đình đám trong thế giới Moroi được thực hiện bởi những người bạn trẻ mà anh đã giúp trốn ra. Mikhail không có thời gian nghĩ đến chuyện gì khác ngoài những gì liên quan đến chuyện cứu Sonya của mình.

“Cần phải có một người sử dụng năng lực linh hồn”, tôi giảng giải. “Cùng với một cái cọc bạc được yểm bùa, và rồi cô ấy... hoặc cậu ấy...”

phải đâm cọc bạc vào Strigoi đó”.

“Linh hồn...”. Yếu tố này vẫn còn xa lạ đối với hầu hết Moroi và ma cà rồng lai nhưng không phải với anh. “Giống như Sonya. Tôi biết linh hồn được dùng để khiến họ hấp dẫn hơn... nhưng tôi thề là cô ấy không bao giờ cần dùng đến nó. Cô ấy tự thân đã xinh đẹp rồi”. Như thường lệ, khuôn mặt Mikhail lại buồn rười rượi mỗi khi nhắc đến cô Karp. Tôi chưa bao giờ thực sự nhìn thấy anh vui vẻ hạnh phúc và tin rằng anh sẽ rất đẹp trai khi cười. Bỗng dưng anh có vẻ bối rối với hồi ức của mình và quay trở lại vấn đề. “Có người sử dụng năng lực linh hồn nào đâm được Strigoi không?”

“Không”, tôi thẳng thừng đáp. “Lissa Dragomir và Adrian Ivashkov là hai người sử dụng năng lực linh hồn duy nhất mà em biết, không kể Avery Lazar”. Tôi bỏ Oksana và Robert ngoài vụ này. “Cả hai đều không đủ khả năng, anh biết mà. Riêng Adrian thì càng không hứng thú gì nữa kia”.

Mikhail nhanh ý nhận ra trong lời nói của tôi. “Nhưng Lissa thì có?”

“Phải”, tôi thừa nhận. “Nhưng cô ấy sẽ mất hàng năm trời để học. Lissa là người duy nhất còn lại của dòng họ. Không thể để cô ấy liều mạng như thế được”.

Sự thật trong những lời nói của tôi làm Mikhail đau đớn, tôi không thể không đồng cảm với nỗi đau và nỗi thất vọng tràn trề của anh. Cũng như tôi, anh đặt nhiều hi vọng vào nỗ lực cuối cùng để được trở lại với tình yêu đã mất. Tôi vừa xác nhận là có thể... nhưng vẫn bất khả thi. Tôi cho là sẽ tốt hơn nếu cả hai chúng tôi đều coi tất cả chỉ là một trò lừa đảo.

Mikhail thở dài và đứng thẳng dậy. “Thôi được... anh đánh giá cao việc em theo đuổi tìm giải pháp. Rất tiếc vì em bị trừng phạt mà không được gì cả”.

Tôi nhún vai. “Không sao. Cũng đáng mà!”

“Mong là...” Mikhail bỗng do dự. “Mong là mọi chuyện sẽ sớm kết thúc và không ảnh hưởng nhiều”.

“Ảnh hưởng đến cái gì?” Tôi nhận ra ẩn ý trong giọng nói của anh.

“Chỉ là... những giám hộ không tuân lệnh đôi khi sẽ phải chịu trừng phạt một thời gian dài”.

“Ôi. Chuyện này”. Anh đang nhắc đến nỗi sợ hãi cố hữu của tôi nếu bị mắc kẹt ở đây với một công việc bàn giấy. Tôi đã cố tỏ ra bình tĩnh và không bị đe dọa bởi khả năng ấy. “Em đoán chắc là Hans chỉ dọa dẫm thôi. Ý em là, không lẽ ông ta phạt em làm cái này mãi mãi chỉ vì em đã bỏ trốn và...”

Tôi dừng lại, miệng há hốc khi nhận ra sự thấu hiểu ánh lên trong mắt Mikhail. Từ lâu rồi tôi đã nghe kể anh cố gắng tìm kiếm cô Karp, nhưng những diễn biến tiếp theo chưa bao giờ đến tai tôi. Không ai ủng hộ Mikhail. Chắc hẳn anh đã một mình bỏ đi, phá vỡ luật lệ, rồi khi từ bỏ ý định tìm kiếm thì thất thểu trở về. Chắc anh đã phải gánh chịu nhiều phiền hà cho sự biến mất của mình, giống như tôi.

“Có phải...”, tôi ghen ngào. “Có phải đây là lí do khiến anh... giờ đây anh phải làm việc dưới những tầng hầm này?”

Mikhail không trả lời câu hỏi của tôi. Thay vào đó anh nhìn xuống, mỉm cười trở vào đồng giấy tờ. “*F* xếp trước *L*”, anh dặn, rồi quay lưng và rời đi.

“Khỉ gió”, tôi lẩm bẩm, nhìn xuống. Mikhail nói đúng. Tôi không thể vừa theo dõi Lissa vừa đánh số thứ tự chính xác được. Nhưng dù sao thì một khi không còn ai ở đây, chuyện đó cũng không thể khiến tôi dừng quay lại tâm trí Lissa. Tôi muốn biết cô đang làm gì... và không muốn nghĩ xem tại sao các giám hộ lại thấy hành vi của tôi tồi tệ hơn hành vi của Mikhail. Hoặc một hình phạt tương tự - hay tệ hơn - sẽ được áp dụng cho tôi.

Lissa và Christian đang ở một khách sạn gần trường Lehigh. Buổi trưa của ma cà rồng tương ứng với buổi tối ở trường đại học của con người. Phải đến sáng hôm sau Lissa mới vào trường được, nghĩa là lúc này cô phải ở lại khách sạn và cố gắng điều chỉnh theo thời gian biểu của con người.

Những giám hộ “mới” của Lissa, Serena và Grant, đang ở cạnh cô, cùng với ba người nữa được nữ hoàng cử theo. Tatiana đã đồng ý cho Christian đồng hành và gần như không hề phản đối như Lissa lo sợ, khiến

tôi một lần nữa thắc mắc rằng liệu nữ hoàng có thực sự tồi tệ như tôi vẫn từng nghĩ không. Priscilla Voda, một quân sư thân cận của nữ hoàng mà cả tôi và Lissa đều yêu mến, cùng Lissa dạo quanh trường học. Hai giám hộ đi kèm lo bảo vệ Priscilla, người thứ ba bảo vệ Christian. Họ cùng ăn tối rồi về phòng riêng. Serena vào trong cùng Lissa còn Grant đứng gác ngoài cửa. Theo dõi đến đây, tôi như bị giáng một đòn mạnh. Tôi đã được huấn luyện về chiến thuật bảo vệ kép, và mong muốn rằng cả đời này sẽ được áp dụng cho Lissa.

Serena là một ví dụ điển hình cho thái độ tách biệt của giám hộ, hiện diện mà như không, trong khi Lissa đang mặc treo mấy bộ quần áo. Tiếng gõ cửa ngay lập tức khiến Serena vào tư thế chuẩn bị. Chiếc cốc bạc nằm trong tay, cô bước về phía cửa, nhìn qua lỗ. Tôi không thể không ngưỡng mộ khả năng phản ứng của cô, dù phần nào trong tôi vẫn luôn mách bảo rằng không ai bảo vệ Lissa tốt như tôi. “Lùi lại”, Serena nói với Lissa.

Một lúc sau, sự căng thẳng của Serena giãn ra một chút, và cô mở cửa. Grant đứng đó với Christian.

“Cậu ấy tới gặp cô”, Grant nói, như thể vẫn chưa chắc chắn.

Lissa gật đầu. “Ừ, được rồi. Để anh ấy vào”.

Christian bước vào, Grant lùi lại. Christian nhìn Lissa bằng ánh mắt đầy ẩn ý, hơi ra hiệu về phía Serena.

“Ừm, liệu cô có phiền nếu để chúng tôi riêng tư một lúc không?” Vừa buột miệng, Lissa đã đỏ bừng mặt. “Ý tôi là... chúng tôi chỉ... chúng tôi chỉ muốn nói vài chuyện riêng, thế thôi”.

Serena giữ vẻ mặt tỉnh bơ, chắc cô nghĩ là họ sẽ làm nhiều thứ hơn là chỉ nói chuyện. Chuyện tình cảm của thanh thiếu niên thường không phải là tin nóng trong thế giới Moroi, nhưng Lissa, với nhiều tai tiếng, thu hút nhiều sự chú ý hơn trong chuyện tình cảm. Chắc hẳn Serena biết rằng Christian và Lissa đã từng hẹn hò và chia tay. Giờ thì cô biết họ đã quay lại với nhau. Việc Lissa mời cậu ta tham gia chuyến đi này là minh chứng rõ ràng.

Serena thận trọng quan sát xung quanh. Sự cân bằng giữa bảo vệ và riêng tư luôn khó khăn với Moroi và các giám hộ, những căn phòng khách sạn thế này khiến tình thế càng khó thu xếp hơn. Nếu theo thời gian biểu của ma cà rồng thì tất cả mọi người đều ngủ, chắc chắn Serena sẽ bước ra ngoài hành lang cùng với Grant. Nhưng bên ngoài trời vẫn tối, và ngay cả cửa sổ tầng năm cũng có nguy cơ bị Strigoi tấn công. Serena không thích thú gì nếu để Moroi mà cô bảo vệ lại một mình.

Phòng khách sạn của Lissa gồm một phòng khách lớn và khu vực làm việc riêng, với một giường ngủ ngay bên cạnh lối vào qua những lớp cửa kính mờ kiểu Pháp. Serena ra hiệu về phía cả hai. “Hay là tôi vào trong đó thôi được không?” Một ý tưởng thông minh. Vừa để họ được riêng tư vừa giữ được khoảng cách an toàn. Nhưng rồi, Serena chợt nhận ra sự liên quan ở đây, và cô đỏ mặt. “Ý tôi là... trừ khi các cô cậu muốn vào trong đó và tôi sẽ...”

“Không”, Lissa vội vàng thốt lên, càng lúc càng luống cuống hơn. “Thế cũng ổn rồi. Chúng tôi sẽ ở ngoài này. Chúng tôi chỉ nói chuyện thôi mà”.

Tôi cũng không biết chắc điều này có lợi cho ai. Serena hay là Christian. Serena gật đầu rồi biến vào phòng ngủ với một cuốn sách, khiến tôi bỗng nhớ đến Dimitri. Cô đóng cửa phòng. Lissa bật ti vi để chắc chắn cuộc nói chuyện không bị nghe lỏm.

“Chúa ơi, chết mất thôi”, cô phàn nàn.

Christian dựa vào tường, dáng điệu vô tư lự. Cậu ta không phải là người để ý nghi thức, nhưng vẫn đang mặc bộ lễ phục cho bữa tối. Trông bộ đồ hợp với Christian, dù cậu ta luôn than phiền về chúng. “Tại sao?”

“Bởi vì cô ấy nghĩ chúng ta... thôi được, anh biết rồi đấy”.

“Thì sao? Có sao đâu?”

Lissa tròn mắt. “Anh là con trai. Đương nhiên chẳng vấn đề gì với anh cả”.

“Này, đâu có phải là chúng ta *chưa từng*. Thêm nữa, cô ta nghĩ thế còn hơn là biết được sự thật”.

Việc nhắc lại quan hệ trong quá khứ của họ gợi nên một mớ hỗn độn những cảm xúc – bối rối, tức giận và khao khát - nhưng Lissa không hề biểu hiện ra nét mặt. “Thôi được! Bỏ qua đi. Chúng ta đã trải qua một ngày dài, và giấc ngủ cũng quái dị hết như vậy. Chúng ta sẽ bắt đầu từ đâu? Anh có muốn em lấy cốc ra không?”

“Chưa cần đâu. Chúng ta sẽ thực hành một vài động tác phòng vệ cơ bản”. Christian đứng thẳng người và bước ra giữa phòng, nhắc cái bàn sang một bên.

Tôi thề là, nếu không tính tới hoàn cảnh, thì nhìn hai người họ tự tập tành chiến đấu vô cùng hài hước.

“Được”, Christian nói. “Vây là em đã biết cách đâm rồi đúng không”.

“Cái gì? Em không biết”.

Cậu nhướn mày. “Em đã đâm gục Reed Lazar. Rose kể thế phải đến hàng trăm lần. Anh chưa bao giờ thấy cô ấy tự hào như vậy”.

“Em đã đâm *một người một lần duy nhất* trong đời”, Lissa nhấn mạnh. “Và Rose đã hướng dẫn em. Em không biết có lặp lại được nữa không”.

Christian gật đầu, trông có vẻ thất vọng, không phải vì khả năng của Lissa mà vì bản tính nóng vội muốn nhảy ngay vào học những kỹ thuật chiến đấu nóng cốt. Dù vậy, cậu ta vẫn tỏ ra là một huấn luyện viên kiên trì đến bất ngờ khi giảng lại kỹ thuật đâm và đánh. Rất nhiều động tác học được ở tôi.

Christian là một học sinh giỏi. Nhưng có đạt được trình độ của một giám hộ không? Không. Còn xa lắm. Còn Lissa? Cô thông minh và có ý chí, nhưng không được sinh ra để chiến đấu, dù muốn đến đâu đi nữa. Thật may mắn, Christian bắt đầu với những động tác né và quan sát đối thủ đơn giản. Lissa chỉ là người mới học nhưng đã tỏ ra rất hứa hẹn. Có vẻ Christian phải nói thêm nhiều về hướng dẫn kỹ thuật, nhưng tôi luôn có cảm giác những người sử dụng năng lực linh hồn có bản năng siêu nhiên biết

được những điều người khác sắp làm. Dù vậy tôi không cho là nó cũng có tác dụng với Strigoi.

Một lúc sau, Christian quay lại với kỹ thuật chiến đấu, đây là lúc mọi chuyện trở nên tồi tệ.

Bản tính dịu dàng của Lissa không hợp với vũ lực, cô không chịu tấn công hết sức vì sợ làm đau Christian. Khi nhận ra, Christian bắt đầu nóng nảy.

“Thôi nào! Đừng nường tay”.

“Em đâu có”, Lissa phản kháng, ném một cú đấm vào ngực nhưng thậm chí không cả đủ khiến Christian nhúc nhích.

Cậu ta cúi gập người. “Em thật là! Anh thấy em gõ cửa còn mạnh hơn đánh anh”.

“So sánh buồn cười”.

“Và”, cậu nói thêm, “em không chịu nhắm vào mặt anh”.

“Em không muốn để lại dấu vết!”

“Thôi nào, ở mức độ hiện giờ, chẳng có nguy cơ để lại dấu vết đâu”, cậu ta lầm bầm. “Hơn nữa, em có thể chữa được mà”.

Tôi thích thú với cuộc cãi vã của họ nhưng không thích việc cậu khuyến khích Lissa dùng sức mạnh linh hồn. Tôi vẫn chưa hết áy náy về tội lỗi của mình sau những thiệt hại lâu dài mà cuộc vượt ngục mang lại.

Vươn tới trước, Christian vòng tay qua người Lissa và kéo cô về phía mình. Rồi cậu ta cầm lấy bàn tay cô bằng tay kia và từ từ chỉ cô cách tung một cú đấm bằng cách kéo nắm đấm của cô về phía mặt mình. Cậu ta quá hứng thú với việc phô diễn động tác và kỹ thuật, để mặc cú đấm tạt vào mặt mình.

“Thấy không? Đấm từ dưới lên. Đánh vào đúng chỗ này. Đừng sợ làm anh đau”.

“Đâu có đơn giản như thế...”

Cô không phản đối nữa, và rồi đột nhiên, cả hai nhận ra tình cảnh của mình. Không có khoảng cách giữa hai người, những ngón tay Christian

đang ôm vòng qua eo Lissa. Họ cùng nhận thấy hơi ấm từ làn da Lissa và luồng điện chạy dọc người cô. Không khí giữa cả hai như đông lại, như đang bao bọc và kéo họ vào với nhau. Từ đôi mắt mở to và hành động lấy hơi của Christian, tôi sẵn sàng đánh cược rằng cậu ta cũng có phản ứng tương tự khi thấy mình gần sát với cơ thể Lissa.

Khi lấy lại bình tĩnh, cậu ta đột ngột buông Lissa và bước lùi lại. “Ừm”, Christian lạnh lùng nói, dù rõ ràng vẫn mất tự tin vì sự gần gũi vừa rồi, “Anh nghĩ là em không thực sự nghiêm túc trong việc giúp Rose”.

Câu nói đã có tác dụng. Sự căng thẳng vì gần gũi biến mất, cơn giận bùng lên trong Lissa khi nghe thấy lời nhận xét. Cô nắm chặt tay và tung một cú đấm trúng mặt Christian khiến cậu ta hoàn toàn bất ngờ. Không đẹp như cú đấm với Reed nhưng cũng đủ khiến Christian nhăn nhó. Thật không may, Lissa mất thăng bằng sau cú đấm và loạng choạng lao về phía cậu ta. Cả hai người cùng ngã vật xuống sàn và làm đổ một cái bàn để đèn bên cạnh. Cái đèn đập vào cạnh bàn và vỡ choang.

Lissa ngã lên người Christian. Tay Christian theo bản năng vòng qua đỡ lấy cô, nếu ban nãy khoảng cách giữa hai người đã là rất nhỏ, thì bây giờ nó thậm chí không còn tồn tại. Họ nhìn vào mắt nhau, tim Lissa đập thình thịch trong lồng ngực. Cảm giác điện giật trên người lại bao quanh họ, Lissa tưởng chừng cả thế giới như đang tập trung trên bờ môi Christian. Sau này, cả cô và tôi đều tự hỏi liệu họ đã hôn nhau chưa, nhưng đúng lúc ấy, Serena lao ra khỏi phòng ngủ.

Serena đang ở trong trạng thái báo động cao, toàn thân căng ra sẵn sàng đối mặt với cả một đội quân Strigoi bằng chiếc cốc bạc trên tay. Cô sững người khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt: cảnh tượng của một màn kịch lãng mạn.

Phải thừa nhận màn kịch này rất kì quặc, với một cái đèn vỡ và một vết bầm đỏ trên mặt Christian. Mọi người ngượng ngịu, Serena từ trạng thái tấn công bỗng chuyển sang lúng túng.

“Ồ”, cô ngập ngừng. “Xin lỗi”.

Lissa vừa xấu hổ, vừa tự trách mình vì bị Christian tác động quá nhiều. Rốt cuộc cô trút giận lên Christian, đẩy bật cậu ta ra và đứng dậy. Trong tâm trạng bối rối, cô cảm thấy cần phải làm rõ rằng không có chút lãng mạn nào vẫn vơ ở đây cả.

“Mọi chuyện... không phải như cô nghĩ đâu”, Lissa ấp úng, nhìn khắp nơi trừ Christian, cậu đang đứng dậy và cũng xấu hổ giống Lissa. “Chúng tôi vừa chiến đấu, ý tôi là, tập chiến đấu. Tôi muốn học cách chống lại Strigoi. Tấn công chúng. Đâm cọc vào chúng. Vì vậy Christian đang giúp tôi, thế đấy”. Có cái gì đó rất dễ thương trong lời kể của Lissa khiến tôi nhớ tới Jill.

Serena thả lỏng người, dù cố gắng phô diễn vẻ mặt vô cảm thường nhật của các giám hộ, rõ ràng là cô cũng thấy thích thú. “Ồ”, cô nhận xét. “Hình như cô làm không được tốt lắm”.

Chạm vào vết thương trên mặt, Christian lộ vẻ không hài lòng. “Này! Chuyện của cả hai chứ. Tôi đã dạy cô ấy đấy”.

Serena vẫn cho rằng tình huống thật khôi hài, nhưng một cái nhìn nghiêm túc, đánh giá bắt đầu hình thành trong mắt cô. “Trông có vẻ như là may mắn hơn”. Cô do dự, như thể đang ở ranh giới của một quyết định lớn. Cuối cùng cô lên tiếng, “Nghe này, nếu hai người thực sự nghiêm túc về chuyện này, thì cả hai cần phải học một cách bài bản. Tôi sẽ dạy cho”.

Không. Thế. Nào.

Tôi đang nghiêm túc xem xét một kế hoạch trốn khỏi hoàng cung và lao ngay đến Lehigh để *thực sự* dạy họ cách tung một cú đấm, với Serena làm đích, thì có người lôi tôi ra khỏi tâm trí của Lissa. Hans.

Ông ta không cho tôi cơ hội được nở nụ cười mỉa mai trên môi. “Quên chuyện sắp xếp tài liệu đi và đi theo ta. Cô vừa được lệnh triệu tập”.

“Tôi làm sao?” Không hề ngờ tới. “Được lệnh triệu tập đến đâu?”

Khuôn mặt ông ta đánh lại. “Đến tiếp kiến nữ hoàng”.

Mười bốn

LẦN CUỐI CÙNG TATIANA muốn chỉ trích tôi, bà ta chỉ đơn giản ra lệnh đưa tôi vào phòng khách riêng. Không khí thành ra rất kì quặc, như thể chúng tôi đang trong giờ thưởng thức trà, ngoại trừ việc người ta không thường mắng nhau té tát trong khi uống trà. Tôi chẳng có lí do gì để tin rằng lần này mọi chuyện sẽ khác, cho đến khi nhận ra người áp giải đang dẫn tôi đến khu nhà chính của hoàng cung, nơi quyết định mọi vấn đề liên quan đến cai trị. Chết tiệt! Buổi triệu kiến nghiêm trọng hơn tôi nghĩ.

Quả thực, khi được dẫn vào căn phòng Tatiana đang đợi... tôi gần như đứng sững lại, không thể bước tiếp. Một trong các giám hộ áp giải đẩy nhẹ, tôi mới vực tỉnh và tiến lên trước. Nơi này đông nghịt người.

Tôi không biết chắc mình đang ở đâu. Các Moroi xây dựng cho vua hoặc nữ hoàng một phòng thiết triều với ngai vàng tuyệt đẹp, nhưng tôi không nghĩ đây là nơi mình đang đứng. Cả căn phòng được trang hoàng lộng lẫy, tạo không khí hoàng gia thời cổ xưa, với những khuôn hình trang trí cỏ hoa công phu và những giá cắm nến bằng vàng sáng lóa trên tường có cắm nến thật. Ánh sáng từ chúng phản chiếu lên những đồ trang trí kim loại của căn phòng. Mọi vật đẹp rực rỡ và tôi có cảm giác như vừa lạc vào sân khấu biểu diễn.

Sự thực là thế. Bởi vì sau một lúc quan sát, tôi nhận ra mình đang ở đâu. Những người có mặt trong phòng ngồi tách biệt nhau. Mười hai người ngồi bên một cái bàn dài giữa bục, thể hiện rằng họ là đầu não nơi đây. Tatiana ngồi giữa, với sáu Moroi một bên và năm Moroi ở bên còn lại. Phần còn lại của căn phòng chỉ đơn giản được xếp những hàng ghế - bọc đệm sa tanh - có các Moroi ngồi kín. Những người đến dự.

Những người ngồi hai bên Tatiana là các cố vấn. Họ là những Moroi nhiều tuổi, dáng vẻ vương giả. Mười một Moroi của mười một dòng họ hoàng tộc đương nhiệm. Tôi nhận ra Lissa chưa được mười tám tuổi - chỉ sắp đủ - nên chưa được giữ một vị trí trong đó. Một người nào đó đang ngồi ở vị trí của Priscilla Voda. Tôi đang nhìn vào cả hội đồng, những hoàng tử và công chúa của thế giới Moroi. Thành viên lớn tuổi nhất của mỗi dòng họ sẽ được trao danh hiệu hoàng gia và một vị trí cố vấn bên cạnh Tatiana. Đôi khi có người lớn tuổi nhất từ chối vị trí đó và trao nó cho một thành viên khác mà họ thấy có khả năng hơn, nhưng những người được chọn gần như đều trên bốn mươi lăm tuổi. Hội đồng sẽ bầu chọn vua hoặc nữ hoàng Moroi, người cai trị này sẽ giữ chức cho đến khi chết hoặc từ chức. Trong một vài trường hợp, với đủ số phiếu phủ quyết của những dòng tộc hoàng gia, một người đương nhiệm sẽ bị ép phải rời bỏ ngai vàng.

Mỗi hoàng tử hoặc công chúa trong hội đồng đều lần lượt được hội đồng của dòng họ mình đề cử. Nhìn lại những người đến dự, tôi nhận ra thành viên của các dòng họ đang ngồi cạnh nhau: Ivashkov, Lazar, Badicas, ... Những hàng ghế xa nhất là hàng ghế của những người đến xem. Tasha và Adrian đang ngồi cạnh nhau, tôi biết rằng họ không phải là những người thuộc hội đồng hoàng gia hay hội đồng dòng họ. Dù vậy, sự có mặt của họ khiến tôi yên lòng hơn phần nào.

Tôi vẫn đứng gần lối vào căn phòng, lê từng bước một, tự hỏi chuyện gì đang diễn ra ở đây. Tôi không chỉ bị làm bẽ mặt mà còn bị làm bẽ mặt trước tất cả những Moroi vai vế nhất trên thế giới. Tuyệt!

Một Moroi cao gầy với mái tóc điểm bạc bước lên trước, vòng qua một bên bàn và hắng giọng. Ngay lập tức, tiếng nói chuyện trong căn phòng im bật.

“Buổi họp của hội đồng hoàng gia Moroi bắt đầu”, ông tuyên bố. “Nữ hoàng Tatiana Marina Ivashkov là người chủ trì”. Ông gật người cúi chào nữ hoàng rồi lặng lẽ lùi về một bên của căn phòng, gần một vài giám hộ đang đứng gác thành hàng trông hệt như những bức tượng trang trí.

Tatiana thường ăn diện trong những bữa tiệc, còn cho một sự kiện chính thức thế này, bà luôn ra dáng nữ hoàng. Trang phục của bà là một chiếc váy tay dài màu xanh bằng lụa, và một vương miện bằng đá quý xanh trắng đội trên mái tóc được tết công phu. Nếu là trong một cuộc thi sắc đẹp, tôi chắc hẳn đã cho rằng những hạt lánh lánh ấy là kim cương giả. Nhưng đã ở trên người nữ hoàng, tôi dám chắc rằng đó là đá saphia và kim cương thật.

“Cảm ơn”, Tatiana nói, giọng sang trọng, vang vọng và đầy ấn tượng, âm vang khắp căn phòng. “Chúng ta sẽ tiếp tục cuộc nói chuyện ngày hôm qua”.

Chờ đã... cái gì? Ngày hôm qua họ cũng đã bàn luận về tôi rồi ư? Nhận thức được tình hình, tôi vòng hai tay quanh người như để tự bảo vệ, nhưng rồi thả ngay tay ra. Tôi không muốn trông mình yếu đuối, dù họ có định làm gì tôi đi nữa.

“Ngày hôm nay, chúng ta sẽ tiếp tục nghe lời khai của một giám hộ vừa tốt nghiệp”.

Cái nhìn sắc sảo của Tatiana quay sang tôi. Cả căn phòng cùng nhìn tôi.

“Rosemarie Hathaway, cô có thể tiến lên trước được không?”

Tôi tuân theo, giữ đầu ngẩng cao và tư thế tự tin. Tôi không biết chính xác là phải đứng ở đâu, bèn chọn vị trí giữa phòng, nhìn thẳng vào Tatiana. Nếu tôi sắp phải điều hành trước đám đông, tôi ước rằng sẽ có người đưa tôi một bộ đồng phục giám hộ trắng đen. Nhưng dù thế nào đi nữa, tôi không hề tỏ ra sợ hãi, ngay cả khi đang mặc một bộ quần jean và áo phông. Tôi cúi chào và bắt gặp ánh mắt trực diện, trông đợi của nữ hoàng.

“Tên cô là gì?” bà hỏi.

Dù Tatiana đã nhắc đến tên tôi từ trước, tôi vẫn nhắc lại, “Rose Hathaway”.

“Cô bao nhiêu tuổi?”

“Mười tám”.

“Cô tròn mười tám được bao lâu rồi?”

“Vài tháng rồi”.

Bà im lặng đợi chờ một lúc cho mọi người đều để ý đến câu trả lời, như thể đây là một thông tin quan trọng. “Cô Hathaway, chúng ta biết rằng cô từng trốn khỏi học viện Thánh Vladimir, đúng không?”

Cuộc họp mặt này là vì vụ trốn? Chứ không phải vì chuyến đi Vegas với Lissa ư?

“Vâng”, tôi không nói gì hơn. Ôi Chúa ơi! Tôi ước rằng bà sẽ không hỏi đến Dimitri. Hồi ấy nữ hoàng chưa biết đến mối quan hệ của tôi với anh, nhưng không gì đảm bảo được rằng thông tin đó chưa lan đến đây.

“Cô đến Nga để săn Strigoi”.

“Vâng”.

“Để trả thù cuộc tấn công vào học viện Thánh Vladimir?”

“À... Vâng”.

Không ai nói gì, nhưng câu trả lời của tôi chắc chắn đã gây ra sự khuấy động trong phòng. Người ta nhúc nhích về không thoải mái và nhìn nhau. Strigoi luôn khiến họ cảm thấy sợ hãi, và chuyện một người chủ động đi tìm săn Strigoi vẫn là một khái niệm hoàn toàn mới với họ. Kì quặc là Tatiana tỏ vẻ hài lòng với sự xác nhận ấy. Liệu đây có được coi là lí lẽ để công kích lại tôi không?

“Vậy chúng ta có thể khẳng định”, bà nói tiếp, “rằng cô là một trong những người ủng hộ việc trực tiếp tấn công chống Strigoi?”

“Vâng”.

“Rất nhiều người có phản ứng khác nhau với cuộc tấn công khủng khiếp vào học viện Thánh Vladimir”, bà nói. “Cô không phải là ma cà rồng lai duy nhất muốn đánh lại Strigoi, dù chắc chắn cô là người trẻ nhất”.

Tôi không quen ai tham gia vào hành trình trừ gian diệt bạo nữa cả, ngoài những ma cà rồng lai liêu lĩnh ở Nga. Nếu nữ hoàng sẵn sàng tin vào câu chuyện về chuyến đi của tôi thì mọi sự với tôi vẫn ổn.

“Chúng ta nhận được báo cáo của cả các giám ngục và các nhà giả kim bên Nga, cho biết cô đã thành công”. Đây là lần đầu tiên tôi được nghe nhắc đến những nhà giả kim ở trước công chúng. Nhưng đương nhiên họ vẫn là những chủ đề quen thuộc trong hội đồng. “Cô thử nói xem cô đã giết được bao nhiêu Strigoi đi?”

“Thần...” Tôi ngạc nhiên nhìn nữ hoàng. “Thần không chắc, thưa bệ hạ. Ít nhất là...” Tôi lục lại kí ức. “Bảy Strigoi”. Hình như hơn. Tatiana cũng nghĩ thế.

“Một con số ước tính khiêm tốn so với những nguồn tin mà ta nhận được”, bà chỉ ra. “Nhưng dù sao, đó cũng là một con số ấn tượng. Cô tự mình giết chúng chứ?”

“Đôi khi thần tự làm. Đôi khi thần được giúp. Có những... ma cà rồng lai khác cũng tham gia với thần”.

Thực ra thì tôi còn nhận được cả sự hỗ trợ của Strigoi, nhưng tôi không định kể chi li đến thế.

“Họ đều tầm tuổi cô?”

“Vâng”.

Tatiana không nói gì thêm. Như thế nhận được tín hiệu, người phụ nữ bên cạnh nữ hoàng hỏi tiếp. Tôi đoán chắc đây là công chúa Conta.

“Lần đầu cô giết Strigoi là khi nào?”

Tôi nhướn mày. “Tháng Mười hai năm ngoái”.

“Khi ấy cô mới mười bảy tuổi?”

“Vâng”.

“Cô tự tay hạ sát Strigoi đó chứ?”

“Thật ra thì... gần như thế. Hai người bạn có giúp tôi đánh lạc hướng hẳn”. Tôi hi vọng là họ sẽ không hỏi chi tiết thêm. Lần đầu tôi tiêu diệt một Strigoi là sau khi Mason chết, và ngoài chuyện Dimitri thì kí ức về Mason là dần vật tôi nhiều nhất.

Nhưng công chúa Conta không muốn đi sâu vào chi tiết. Bà và những người khác - những người nhanh chóng tham gia chất vấn tôi - hầu như chỉ

muốn biết về những chiến công. Họ chỉ tỏ ra hơi hứng thú khi tôi được mà cà rồng lai trợ giúp chứ không hề thích thú khi tôi có được sự giúp đỡ của Moroi. Họ cũng phớt lờ hồ sơ kỉ luật của tôi, khiến tôi thấy phân vân. Phần còn lại của quá trình học tập của tôi cũng được nhắc đến, nào là điểm số đặc biệt cho chiến đấu, nào là tôi đã đạt thành tích cao như thế nào trong năm học thứ hai khi tôi và Lissa trốn đi và việc tôi đã nhanh chóng lấy lại vị trí dẫn đầu trong lớp sau khoảng thời gian bị mất (ít nhất là ở khả năng chiến đấu). Họ cũng nói về việc tôi đã bảo vệ Lissa như thế nào khi đơn độc ở thế giới bên ngoài và cuối cùng kết luận bằng điểm số đặc biệt trong bài kiểm tra cuối cùng của tôi.

“Cám ơn, giám hộ Hathaway. Cô có thể đi”.

Giọng nói uy quyền của Tatiana khẳng định chắc nịch. Bà muốn tôi ra khỏi đây. Tôi quá chờ đợi giây phút được tuân lệnh này rồi, bèn cúi chào và vội vàng bước ra ngoài. Tôi nhìn quanh, bắt gặp ánh mắt Tasha và Adrian nhìn mình. Khi tôi ra khỏi cửa, giọng nói của nữ hoàng vang lên lần nữa, “Phiên họp hôm nay kết thúc tại đây. Chúng ta sẽ lại triệu tập bàn bạc tiếp vào ngày mai”.

Tôi không thấy bất ngờ khi Adrian chạy theo. Hans không ra lệnh cho tôi phải quay về làm việc sau phiên họp, vì thế tôi quyết định coi như mình đã được tự do.

“Thôi được”, tôi nói, nắm lấy bàn tay Adrian. “Giải thích cho em bằng kiến thức về chính trị hoàng gia của anh. Tất cả những chuyện này là sao?”

“Chịu. Anh là người cuối cùng em nên hỏi về chính trị”, Adrian đáp. “Anh thậm chí không định đến phiên họp, nhưng vào phút cuối Tasha sang tìm anh bảo đi cùng. Anh đoán cô ấy được thông báo là em cũng có mặt, dù chẳng biết gì hơn”.

Cả hai chúng tôi cùng im lặng, tôi nhận ra mình đang dẫn Adrian về phía những tòa nhà được xây cho mục đích thương mại như quán ăn, cửa hàng. Tôi bỗng thấy đói khủng khiếp.

“Em có cảm giác đây chỉ là một phần của vấn đề họ đang bàn luận, nữ hoàng có nhắc đến phiên họp trước”.

“Phiên họp kín đây! Giống như buổi họp ngày mai. Không ai biết họ đang bàn luận vụ gì”.

“Thế tại sao họ lại để phiên hôm nay công khai trước công chúng?” Thật không công bằng nếu nữ hoàng và hội đồng tự mình quyết định và lựa chọn vấn đề nào sẽ chia sẻ với công chúng. Tất cả mọi chuyện nên được công khai.

Adrian nhăn mặt. “Hắn họ đang chuẩn bị một cuộc bỏ phiếu và nội dung sẽ được công bố. Nếu lời khai của em giữ vị trí quan trọng, thì hội đồng sẽ muốn các Moroi khác cũng chứng kiến, như thế tất cả mọi người sẽ hiểu được một khi có quyết định mới”. Adrian dừng lại. “Nhưng anh có biết gì đâu? Anh không phải là một nhà chính trị”.

“Nghe cứ như là mọi chuyện đã được quyết định rồi ấy”, tôi bực tức. “Tại sao lại phải bỏ phiếu? Và tại sao *em* lại liên quan đến việc này?”

Adrian mở cánh cửa vào của một quán cà phê nhỏ bán đồ ăn trưa nhẹ, bánh thịt băm và sandwich. Anh lớn lên cùng những nhà hàng sang trọng và những món ăn sành điệu. Tôi nghĩ anh thích các món ấy hơn, nhưng anh cũng biết rằng tôi không thích lúc nào cũng bị phô bày *hoặc* bị nhắc nhở rằng mình đang đi với con trai của một dòng họ quyền quý. Tôi đánh giá cao vì anh nhận ra hôm nay tôi chỉ muốn ăn những thứ bình dân.

Dù vậy, việc chúng tôi xuất hiện cùng nhau khiến cho nhiều ánh mắt tò mò và những lời thì thầm rộ lên trong đám khách hàng. Khi còn ở trường, chúng tôi là chủ đề của sự suy đoán, bàn tán, còn ở đây, giữa hoàng cung? Chúng tôi là trung tâm của sự chú ý. Hình ảnh là rất quan trọng ở hoàng cung, và hầu hết những mối quan hệ giữa ma cà rồng lai và Moroi đều diễn ra trong bí mật. Chuyện chúng tôi quá công khai - đặc biệt là khi xem xét những mối quan hệ của Adrian - quá giật gân và tai tiếng, không phải lúc nào người ta cũng khéo léo che giấu phản ứng của mình. Từ khi quay lại hoàng cung, tôi đã được nghe thiên hạ bàn tán đủ kiểu về mình. Một phụ nữ rửa xả tôi vô liêm sỉ. Một người khác nghi ngờ rằng tại sao Tatiana vẫn chưa “xử lí” tôi.

Thật may mắn, hầu hết các khán giả ngày hôm nay hài lòng ở mức nhìn chòng chọc, khiến việc làm ngơ họ cũng dễ hơn. Adrian hơi cau mày nghĩ ngợi khi chúng tôi ngồi xuống bàn. “Hay họ đang bỏ phiếu về việc cho em làm giám hộ của Lissa”.

Tôi quá bất ngờ với ý tưởng ấy đến mức không thể mở lời tới tận lúc người hầu bàn xuất hiện. Tôi lắp bắp gọi món rồi nhìn thẳng vào Adrian với đôi mắt tròn xoe ngạc nhiên.

“Anh không đùa đấy chứ?” Xét cho cùng thì trong phiên họp họ đã kiểm tra lại những kĩ năng của tôi. Cũng có lí. Trừ việc... “Không. Hội đồng sẽ không mở ra nhiều phiên họp như thế chỉ để quyết định giao nhiệm vụ cho một người giám hộ”. Hi vọng của tôi bị dập tắt.

Adrian nhún vai. “Đúng thế. Nhưng đây không phải là một nhiệm vụ giám hộ bình thường. Lissa là người cuối cùng của dòng họ. Tất cả mọi người - bao gồm cả bà cô của anh - đều có hứng thú đặc biệt với Lissa. Trao cho cô ấy một người như em, một người...” Tôi ném cho Adrian một cái nhìn nguy hiểm khiến anh ngập ngừng: “... gây nhiều tranh cãi có thể khiến mọi người thất vọng”.

“Thế nên họ gọi em đến để tả lại những việc em đã làm. Để khiến mọi người tâm phục khẩu phục rằng em đủ khả năng”. Miệng tuôn ra những lời này mà tôi vẫn không dám tin. Khả năng ấy quá lý tưởng nên không thể là sự thật được. “Em khó lòng hình dung nổi, bởi vì có vẻ em đang gặp rắc rối với các giám hộ”.

“Anh không biết”, Adrian nói. “Chỉ là phỏng đoán. Ai mà biết được? Biết đâu họ nghĩ rằng chuyện ở Las Vegas chỉ là một trò nghịch ngợm vô hại”. Giọng anh nhuốm cay đắng khi nhắc lại chuyện cũ. “Anh đã nói là Tatiana đang ủng hộ em. Có thể bà muốn em làm giám hộ cho Lissa ngay bây giờ nhưng lại cần phải công khai mọi chuyện để phán xét”.

Một ý nghĩ đáng ngạc nhiên. “Nhưng nếu em được đến với Lissa thì anh sẽ làm gì? Trở nên đứng đắn hơn và cũng quay lại trường đại học chứ?”

“Anh không biết”, Adrian đáp, đôi mắt xanh của anh chìm vào suy nghĩ như thể anh vừa nhấp một li rượu. “Có thể”.

Tôi thật không ngờ. Cuộc nói chuyện với Daniella tái hiện trong đầu tôi. Nếu tôi trở thành giám hộ bảo vệ Lissa ở trường đại học và Adrian sẽ đi với chúng tôi trong suốt bốn năm tới thì sao nhỉ? Tôi khá chắc là Daniella đã cho rằng chúng tôi sẽ chia tay trong mùa hè năm nay. Tôi cũng nghĩ thế... và tôi kinh ngạc khi nhận ra mình nhẹ nhõm thế nào khi được ở bên Adrian. Dimitri vẫn khiến trái tim tôi đau khổ và khao khát, nhưng tôi cũng cần Adrian cho cuộc đời mình.

Tôi dụi tay vào lòng bàn Adrian và đặt tay mình yên ổn trong tay anh. “Em không biết là em sẽ làm gì với anh nếu anh trở nên đứng đắn”.

Anh nâng tay tôi lên và đặt một nụ hôn. “Anh có vài gợi ý đây”, anh nói. Tôi run rẩy, không biết là do lời anh hay do cảm giác ấm áp của nụ hôn. Tôi đang định hỏi chi tiết về những gợi ý ấy thì giờ nghỉ bị phá ngang... vì Hans.

“Hathaway”, ông ta quát, đi về phía chúng tôi với một bên lông mày nhướn lên. “Tôi và cô có những suy nghĩ rất khác nhau về định nghĩa của từ ‘hình phạt’”.

Trong suy nghĩ của tôi thì hình phạt bao gồm những việc dễ dàng như no và đói. Chứ không phải là phân loại tài liệu.

Nhưng tôi chỉ trả lời, “Ông không dặn tôi quay lại sau khi diện kiến nữ hoàng”.

Ông nhìn tôi bức tức. “Tôi cũng đâu có bảo cô đi hẹn hò. Đứng dậy! Quay về tầng hầm”.

“Nhưng họ sắp mang bánh kẹp thịt của tôi đến”.

“Vài tiếng nữa, cô sẽ có thời gian nghỉ trưa như tất cả chúng ta”.

Tôi cố gắng kìm nén sự tức giận. Thức ăn mà họ cho tôi ăn sau giờ làm việc không phải là vụn bánh mì với nước lã, nhưng cũng chẳng ngon lành hơn. Bây giờ, người phục vụ quay lại với đồ ăn của chúng tôi. Anh ta

chưa kịp đặt cái đĩa xuống bàn, tôi đã vơ vội chiếc bánh kẹp và bọc vào khăn giấy. “Tôi mang bánh về được chứ?”

“Nếu cô ăn hết được trước khi tới nơi”. Giọng Hans đầy nghi ngờ, nghĩ rằng khu tầng hầm cũng khá gần. Rõ ràng ông ta đang đánh giá thấp khả năng tiêu thụ thức ăn của tôi.

Bất chấp biểu hiện không ủng hộ của Hans, tôi trao cho Adrian một nụ hôn tạm biệt và một cái nhìn đầy ẩn ý, rằng chúng tôi sẽ tiếp tục cuộc nói chuyện này sau. Anh nở nụ cười hạnh phúc và thấu hiểu mà tôi chỉ kịp nhìn thấy chừng một giây rồi bị Hans thúc giục trở về. Không ngoài dự đoán, tôi xử lý xong cái bánh kẹp thịt trước khi về đến tòa nhà của giám hộ, và cảm thấy hơi nôn nao trong nửa giờ tiếp theo.

Buổi trưa của tôi cũng gần như là buổi tối của Lissa khi ở thế giới loài người. Trở lại với hình phạt trở trêu của mình, tôi vui mừng vì được quay lại với Lissa qua mối liên kết. Cô đi dạo quanh Lehigh suốt cả ngày, nơi đây y hệt như mong muốn của cô. Cô thích mọi chi tiết ở ngôi trường này. Những tòa nhà xinh đẹp, những mảnh sân, kí túc xá... và đặc biệt là các lớp học. Cuốn danh mục khóa học mở ra hẳn một thế giới các môn học mà thậm chí chương trình học cao cấp nhất của học viện Thánh Vladimir cũng không có. Cô muốn tận mắt thấy và học tất cả những môn mà trường học này giảng dạy.

Cho dù thiếu vắng tôi, Lissa vẫn thấy náo nức vì hôm nay là sinh nhật của mình. Priscilla tặng cô một món trang sức tinh xảo và đã hứa hẹn một bữa tối tuyệt vời. Không hẳn là kiểu lễ kỉ niệm mà Lissa hi vọng, nhưng niềm vui của sinh nhật tuổi mười tám vẫn làm cô mê mẩn, đặc biệt là trong khi dạo quanh ngôi trường đại học mơ ước mà cô sắp sửa theo học.

Tôi phải thừa nhận mình đang vô cùng ghen tị. Dù Adrian đưa ra giả thiết khiến nữ hoàng gọi tôi đến ngày hôm nay, tôi biết - và Lissa cũng biết - rằng khả năng tôi được cùng cô đi học đại học là gần như không tồn tại. Một phần ích kỉ trong tôi không thể hiểu nổi làm sao Lissa lại hào hứng đến vậy về trường đại học khi không có tôi đi cùng. Quá trẻ con, tôi biết.

Dù thế, tôi vẫn không có nhiều thời gian để giận dữ, bởi khi chuyển đi thăm kết thúc, tất cả đoàn tùy tùng của Lissa đều quay về khách sạn. Priscilla bảo rằng họ có một tiếng đồng hồ để thu xếp trước khi ăn tối. Nghĩa là có thêm thời gian tập chiến đấu, Lissa nghĩ. Cảm giác hờn dỗi trong tôi ngay lập tức chuyển thành giận dữ.

Mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn, vì trong ngày hôm nay, Serena đã bảo với Grant về ý nguyện được học cách tự bảo vệ mình của Lissa và Christian. Xem ra anh ta cũng cho rằng đây là một ý hay. Dễ hiểu thôi! Lissa có được hai giám hộ tư tưởng tiến bộ. Tại sao không phải là ai đó cổ hủ và cố chấp, cảm thấy sợ hãi khi một Moroi thậm chí mới chỉ *nghĩ* đến chuyện chiến đấu với Strigoi nhỉ?

Vì thế, trong khi tôi phải ngồi vô dụng và bất lực, Lissa và Christian có đến hai người hướng dẫn. Như vậy, họ có thêm cơ hội học hỏi, và Serena có một người bạn chiến đấu để mô tả lại những tư thế và động tác. Cô và Grant thực hành rồi giải thích các động tác trong khi Christian và Lissa tròn mắt quan sát.

Thật may mắn (đương nhiên là không phải cho Lissa), tôi và cô sớm nhận ra một điều. Những giám hộ này không biết nguyên nhân thực sự của việc Lissa muốn học chiến đấu. Họ không hề biết - làm sao họ biết được? - rằng cô muốn đi săn và đâm cọc bạc vào một Strigoi với hi vọng mỏng manh là mang cuộc sống về với anh ta. Họ nghĩ rằng cô chỉ muốn học những bước phòng vệ cơ bản, với những kỹ thuật dễ hiểu. Nên họ chỉ dạy Lissa chừng ấy.

Grant và Serena cũng cho Lissa và Christian thực hành với nhau. Tôi cho rằng làm thế cũng hợp lý. Thứ nhất, Lissa và Christian không có quá nhiều kỹ thuật đủ để đả thương đối phương. Thứ hai, cảnh tượng ấy mua vui cho các giám hộ.

Nhưng Lissa và Christian không hề thích thú. Giữa họ vẫn còn nhiều sức ép, tức giận và cả ham muốn, nên họ tỏ ra bức bối vì phải tiếp xúc cự li gần. Grant và Serena bảo hai Moroi đừng tập động tác đâm vào mặt, thay vào đó chỉ là những bước né đơn giản. Mỗi lần, các giám hộ sẽ cho một

người đóng vai Strigoi, đặt Christian và Lissa vào thế công kích. Hai Moroi rất sẵn lòng học các động tác này, nhưng xét đến cùng, họ chỉ muốn nắm bắt những đòn tấn công trực diện.

Khi Christian (đóng vai Strigoi) lao tới Lissa và đẩy cô vào tường để thực hành cách tấn công, xem chừng đây không phải là một ý hay với Lissa. Động tác khiến họ cọ sát với nhau, tay cậu ta ôm chặt lấy cô. Lissa ngửi thấy, cảm thấy Christian và hoàn toàn đắm chìm trong ý nghĩ cậu ta sẽ ôm và hôn cô.

“Tôi nghĩ là hai người nên quay về những bước tự vệ cơ bản”, Grant nói, cắt ngang những cảm xúc của Lissa. Nghe chừng anh ta đang lo lắng về chuyện họ sẽ gây thương tích cho nhau hơn là khả năng họ sắp sửa ôm hôn.

Lissa và Christian phải mất một lúc mới nạp vào đầu những lời Grant nói và tách ra, tránh ánh nhìn của nhau và quay lại chỗ ngồi. Hai giám hộ đưa ra nhiều ví dụ hơn về cách né tránh đòn tấn công. Lissa và Christian quan sát những bài giảng này nhiều lần đến độ đã thuộc lòng, và sức hút lúc trước của chúng đã giảm.

Lissa quá lịch sự nên vẫn im lặng, nhưng sau mười lăm phút Serena và Grant biểu diễn động tác tự vệ bằng tay và né một kẻ đang với về phía mình, Christian đành phải lên tiếng. “Làm thế nào để đâm cọc bạc vào một Strigoi?”

Câu hỏi khiến Serena sửng người. “Có phải cậu vừa nói là *đâm cọc*?”

Hơn cả bị sốc, Grant tùm tùm. “Tôi không nghĩ là cậu cần quan tâm đến kỹ thuật đâm. Cậu chỉ cần tập trung vào việc tránh xa Strigoi chứ không phải đến gần chúng”.

Lissa và Christian nhìn nhau không mấy dễ chịu.

“Trước đây tôi đã từng giúp người ta giết Strigoi”. Christian nhấn mạnh. “Tôi sử dụng lửa trong trận tấn công vào học viện. Anh có cho như thế là không ổn không? Rằng tôi không nên làm thế?”

Giờ thì đến lượt Grant và Serena nhìn nhau. Ha, tôi nghĩ. Hai người này không tiến bộ như tôi nghĩ. Họ đứng trên quan điểm tự vệ, chứ không phải công kích.

“Đương nhiên là cậu nên làm thế”, Grant nhẹ nhàng. “Hành động của cậu rất tuyệt vời. Và trong một tình thế tương tự? Đương nhiên. Cậu không muốn là người vô dụng. Nhưng điều quan trọng là cậu có lửa. Nếu cậu rơi vào một cuộc chiến với Strigoi, pháp thuật sẽ giúp cậu. Cậu đã biết cách sử dụng và nó sẽ giữ cậu ngoài tầm tấn công của chúng”.

“Còn tôi thì sao?” Lissa hỏi. “Tôi không có pháp thuật nào tương tự”.

“Cô không bao giờ được đến gần một Strigoi vì đây là một vấn đề lớn”, Serena mạnh mẽ nói. “Chúng tôi sẽ không để cô làm thế”.

“Thêm nữa”, Grant chú thích, “chẳng ai đi khắp nơi và mang cọc bạc theo đâu”. Tôi sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để ngay lúc này họ nhìn vào va li của Lissa.

Lissa bặm môi và cố tình thôi nhìn Christian, vì sợ sẽ để lộ ý đồ của họ. Mọi sự đang diễn tiến không theo kế hoạch điên rồ của hai người. Một lần nữa Christian lại nói trước.

“Ít nhất thì anh chị cũng có thể mô phỏng động tác chứ?” Cậu ta hỏi, cố gắng - và đã thành công - ra vẻ một người chỉ đang tìm kiếm chủ đề giật gân và kích động. “Có khó không? Hình như mỗi ngăm và đâm thôi nhỉ!”

Grant khịt mũi. “Gần gần. Nhưng không chỉ có thế đâu”.

Lissa bước tới trước, nắm hai tay lại và phụ họa Christian. “Ồ, thế thì càng không phải lo dạy chúng tôi đâu. Chỉ cần cho chúng tôi xem thôi”.

“Đúng đấy! Để xem nào”. Christian cựa quậy không ngừng bên cạnh Lissa. Vô tình tay họ chạm vào nhau, cả hai người lập tức tách nhau ra.

“Không phải trò chơi đâu nhé!” Grant cảnh báo. Nói đoạn, anh ta bước đến chỗ áo khoác của mình và lôi chiếc cọc ra. Serena nghi ngờ nhìn anh.

“Anh định làm gì vậy?” cô hỏi. “Đâm tôi ư?”

Grant không nói gì, chỉ cười và tìm quanh phòng với ánh mắt sắc sảo. “Đương nhiên là không. À, đây rồi!” Anh bước về phía một cái ghế bành

nhỏ đặt một cái gối trang trí. Anh nhấc chiếc gối lên và ước lượng bề ngang của nó. Cái gối phồng, được nhồi bông đặc kín. Grant quay lại chỗ Lissa và ra hiệu cho cô đứng dậy. Trước sự ngạc nhiên của tất cả mọi người, anh đưa cho Lissa cốc bạc của anh.

Trong thế đứng tấn, anh giữ chặt chiếc gối giữa hai tay và đẩy nó về phía trước. “Tiến lên”, anh nói. “Ngắm và đâm nó đi”.

“Anh điên à?” Serena ngạc nhiên hỏi.

“Đừng lo”, anh đáp. “Công chúa Voda có thể chi trả cho mọi sự cố. Tôi đang chứng minh một điều. Đâm cái gối đi”.

Lissa do dự thêm một lúc. Cảm giác phấn khích lạ thường dâng lên trong cô. Tôi biết là cô rất mong mỏi được học, và khao khát hiện giờ còn cao hơn trước. Cô nghiêng rặng, lao lên và vụng về đâm vào cái gối bằng chiếc cốc bạc trên tay. Cô tỏ ra thận trọng - vì sợ làm Grant bị thương - nhưng thực ra chẳng cần phải lo lắng. Cô thậm chí không làm anh ta nhúc nhích, và tất cả những cố gắng của cô với chiếc cốc bạc là một vết xước nhỏ trên mặt gối. Cô thử một vài lần nữa nhưng chỉ tiến bộ hơn chút đỉnh.

Christian, trở về với đúng bản chất của mình, nói, “Em làm được đến thế thôi hả?”

Lissa bực dọc đưa cho cậu ta chiếc cốc bạc. “Anh thử làm tốt hơn xem”.

Christian đứng dậy, nụ cười nhăn nhó biến mất, cậu quan sát chiếc gối một cách thận trọng và kiểm tra cú đánh của mình. Lúc đó, Lissa nhìn quanh và bắt gặp sự thích thú trong mắt các giám hộ. Ngay cả Serena lúc này cũng đã thả lỏng. Họ đã chứng minh được quan điểm của mình, rằng đâm cốc vào tim Strigoi không phải là kỹ năng dễ học. Tôi cũng mừng, và ủng hộ họ hơn.

Cuối cùng Christian cũng ra đòn. Thực sự cậu đã đâm thủng lớp vải, nhưng khó lòng xuyên qua cái gối và lớp nhồi bên trong. Một lần nữa, Grant không hề dịch chuyển. Sau vài nỗ lực bất thành, Christian ngồi phịch xuống và trả lại chiếc cốc bạc. Được nhìn thấy thái độ ngênh ngang của

Christian bị chùn lại cũng khá thú vị. Ngay cả Lissa cũng tỏ ra thích thú, mặc dù đang thất vọng vì sự thật đang trở nên khó khăn.

“Lớp bông nhồi có sức chịu đựng quá lớn”, Christian phàn nàn.

Grant đưa cốc bạc cho Serena. “Sao cơ, vậy cậu nghĩ cơ thể Strigoi dễ xuyên thủng hơn à? Với những cơ bắp và xương sườn chắn ngang đường?”

Grant quay về vị trí, và không hề do dự, Serena cầm cốc tấn công. Mũi cốc đâm xuyên qua mặt bên kia của chiếc gối, dừng lại ngay trước ngực Grant và một vài mảnh bông nhồi rơi xuống sàn. Cô rút cốc ra rồi đưa lại cho Grant như thể đó là chuyện đơn giản nhất trên đời.

Cả Christian và Lissa đều tròn mắt kinh ngạc. “Để tôi thử lại lần nữa”, cậu ta nói.

Cho đến khi Priscilla gọi họ đi ăn tối, không một chiếc gối nào trong phòng khách sạn còn nguyên vẹn. Tội nghiệp, Priscilla chắc hẳn sẽ rất ngạc nhiên khi nhận được hóa đơn thanh toán. Lissa và Christian tập chặt chém đủ cách với cốc bạc trong khi những giám hộ quan sát họ với vẻ trịch thượng, tự tin vì thông điệp của họ đã đến đích. *Đâm cốc vào tim Strigoi không dễ chút nào.*

Cuối cùng thì Lissa cũng nhận thức được. Cô thấy rằng đâm một chiếc gối - hay một Strigoi - không phải chỉ cần hiểu được nguyên tắc. Tất nhiên là cô đã nhiều lần nghe tôi giảng giải về cách điều chỉnh hướng ra đòn để đâm được trúng tim và lách qua xương sườn, nhưng thực tế cần nhiều hơn là chỉ kiến thức suông. Rất nhiều trong số đó là sức mạnh, sức mạnh tự nhiên mà cô không có. Serena, dù bề ngoài mảnh dẻ, đã mất hàng năm trời để luyện cơ bắp và đủ sức đâm cốc bạc xuyên qua bất cứ thứ gì. Bài học kéo dài một giờ đồng hồ không thể cho Lissa sức mạnh cần thiết, và cô thì thầm thú nhận với Christian khi cả nhóm ra ngoài ăn tối.

“Vậy là em bỏ cuộc hả?” Cậu ta hỏi, hơi thấp giọng bởi họ đang ngồi trên ghế sau của một chiếc xe bán tải. Grant, Serena và người giám hộ thứ ba cũng có mặt, nhưng họ đang tranh luận rất say sưa.

“Không!” Lissa đáp. “Nhưng em sẽ phải rèn luyện, ví dụ thế, trước khi thực hiện”.

“Kiểu như tập tạ hả?”

“Em... Em không biết”. Những người còn lại vẫn đang bàn luận, nhưng rất nguy hiểm nếu để họ nghe thấy nội dung câu chuyện. Lissa dựa sát vào Christian, lại một lần nữa yếu đuối trước ảnh hưởng của cảm giác gần gũi và quen thuộc. Cô nuốt khan, cố gắng giữ vẻ mặt bình thản và tiếp tục chủ đề. “Nhưng em không đủ khỏe, về mặt bản chất tự nhiên đã là không thể rồi”.

“Nghe chừng em sắp bỏ cuộc”.

“Này! Anh cũng không dám thủng được cái gối nào cả nhé”.

Christian hơi đỏ mặt. “Anh suýt đâm thủng cái màu xanh mà”.

“Nhưng cái gối ấy gần như rỗng ruột!”

“Anh chỉ cần thực hành thêm thôi”.

“Anh không phải làm gì cả”, Lissa công kích lại, cố gắng giữ im lặng qua cơn nóng giận. “Đây không phải là cuộc chiến của anh. Nó là của em”.

“Này”, Christian cắt ngang, mắt rực lên như những viên kim cương xanh lục, “em thật điên rồ nếu cho rằng anh sẽ để em đi và liều...”

Christian tự dừng lại và thực sự cắn vào môi mình, như thể không làm thế thì sẽ không đủ để cậu ngừng nói. Lissa giương mắt trăn trối, cả hai chúng tôi đều bắt đầu tự hỏi Christian định nói gì. Cậu ta sẽ không liều cái gì? Liều để cô tự đẩy mình vào nguy hiểm ư? Tôi suy đoán thế.

Dù không nói ra lời, Christian vẫn thể hiện rất nhiều bằng hành động. Qua đôi mắt Lissa, tôi trông thấy cậu ta nuốt khan và cố gắng che giấu cảm xúc. Cuối cùng, cậu ta lùi ra và phá vỡ khoảng cách gần gũi giữa hai người, tránh xa khỏi Lissa hết mức có thể.

“Thôi được. Hãy làm bất cứ điều gì em muốn. Anh không quan tâm”.

Cả hai đều im lặng. Lúc này đã đến giờ ăn trưa của tôi, nên tôi quay về thực tại để chờ đón một giờ giải lao cho công việc sắp xếp tài liệu, nhưng lại được Hans thông báo rằng tôi vẫn phải tiếp tục làm việc.

“Thôi nào! Không phải đang là giờ ăn trưa sao? Ông phải cho tôi ăn chứ”, tôi thốt lên. “Như thế còn hơn là độc ác nữa. Ít nhất thì cũng ném cho tôi ít bánh mì chứ”.

“Ta có cho cô ăn. Hoặc là, thôi được, cô tự cho mình ăn khi xử lí hết cái bánh kẹp thịt vừa này. Lúc ấy cô muốn được ăn trưa. Cô đã được ăn trưa. Giờ thì hãy tiếp tục làm việc đi!”

Tôi đập búp năm đấm xuống hàng dãy dài tài liệu trước mặt. “Tôi không thể làm việc khác được sao? Sơn nhà? Chờ đá?”

“Ta e là không”. Một nụ cười nhếch lên bên khoé mép ông ta. “Có rất nhiều tài liệu cần sắp xếp”.

“Bao lâu? Ông định trừng phạt tôi bao lâu nữa?”

Hans nhún vai. “Cho đến khi có người bảo ta dừng”.

Hans để tôi lại một mình, tôi ngả ra lưng tựa ghế, cố gắng không lật tung cái bàn trước mặt. Phá phách sẽ khiến tôi tạm thời dễ chịu, nhưng cũng có nghĩa là tôi sẽ phải sắp xếp lại từ đầu. Thở dài thườn thượt, tôi quay về với công việc.

Lissa đang ăn tối khi tôi tìm vào tâm trí cô. Lẽ ra đây là bữa tối chúc mừng sinh nhật, nhưng thực sự, nó là một cuộc nói chuyện hoàng gia với Priscilla, không thể coi như tiệc mừng sinh nhật được. Khi được thả tự do, tôi sẽ tổ chức lại cho cô. Chúng tôi sẽ có một bữa tiệc đích thực, tôi sẽ tặng cô món quà sinh nhật: một đôi boots bằng da tuyệt đẹp mà Adrian đã giúp tôi kiếm được hồi còn ở trường.

Độc được suy nghĩ của Christian hẳn sẽ thú vị hơn, nhưng vì đây không phải là một lựa chọn khả thi, nên tôi quay về hiện thực và nghiền ngẫm cuộc nói chuyện lúc trước với Adrian. Liệu sự trừng phạt này sắp kết thúc chưa? Liệu sắp có sắc lệnh hoàng gia nào để tôi và Lissa được bên nhau, bất chấp những luật lệ của giám hộ không?

Cố gắng suy đoán cũng như bắt một chú chuột lang chạy trên bánh xe vậy. Rất nhiều việc. Không tiến triển. Nhưng nó đưa tôi đến cuộc nói chuyện trong bữa tối của Lissa, và trước khi tôi nhận ra, nhóm hộ tống

Lissa đã đứng dậy và bước về phía cửa nhà hàng. Ngoài trời rất tối, Lissa không thể không cảm thấy khó chịu vì phải sống theo thời gian biểu của con người. Trở về trường hay về hoàng cung, thời điểm này đang là giữa ban ngày. Thay vào đó, họ đang quay lại khách sạn và chuẩn bị đi ngủ. Ồ, mà thực ra thì không hẳn thế. Tôi không hề nghi ngờ gì rằng Lissa và Christian sẽ nhanh chóng hết giận dỗi và cùng nhau trở về để tập dâm thêm gối. Dù rất muốn hai người quay lại với nhau, tôi vẫn cho rằng hai người họ sẽ an toàn hơn nếu cách xa nhau.

Hoặc có thể là không.

Cả nhóm ra ngoài ăn tối vào thời điểm khá muộn, nên bãi đỗ xe gần như vắng tanh khi họ đi qua. Các giám hộ không hẳn là đứng phía sau, cũng không đứng gần lối vào chính. Dù vậy, họ vẫn cố ý đỗ xe ở cạnh một trong những cột đèn đường chiếu sáng cả bãi đỗ xe.

Nhưng lúc này nó không chiếu sáng. Chiếc đèn đã bị phá hỏng.

Grant và giám hộ của Priscilla ngay lập tức cảnh giác. Đó là một trong những chi tiết nhỏ chúng tôi được huấn luyện để nhận biết: các dấu hiệu bất thường, các hiện tượng thay đổi. Trong nháy mắt, cả hai rút cọc bạc ra và đứng quanh các Moroi. Serena và giám hộ của Christian chỉ mất vài giây để phối hợp hành động. Lại một điều nữa chúng tôi được huấn luyện. Cảnh giác cao độ. Phản ứng. Phối hợp với đồng nghiệp.

Họ rất nhanh nhẹn. Tất cả bọn họ đều nhanh nhẹn. Nhưng chẳng ích gì!

Bởi bỗng dưng, Strigoi xuất hiện khắp nơi.

Tôi không biết chắc chúng từ đâu ra. Có thể chúng trốn sau những chiếc xe hoặc trong những góc khuất của bãi đỗ xe. Nếu tôi có tầm nhìn từ trên không hoặc ở hiện trường với hệ thống báo động bằng cơn buồn nôn của mình thì đã nhận ra sự có mặt của bọn chúng trước rồi. Nhưng tôi đang quan sát toàn cảnh qua đôi mắt Lissa. Các giám hộ đang cố gắng hết mình để bảo vệ cô khỏi lũ Strigoi, bọn chúng xuất hiện như thể chui ra từ không khí. Hầu hết mọi hành động đều nhòe nhoẹt trong mắt cô. Những vệ sĩ đây

cô qua lại, cố gắng giữ an toàn cho cô trong khi những khuôn mặt trắng với đôi mắt đỏ ngầu nhảy nhót khắp mọi nơi. Cô hoảng sợ nhìn quanh.

Chẳng bao lâu sau, cả hai chúng tôi đều nhìn thấy họ chết. Serena, khỏe mạnh và nhanh nhẹn như lúc ở trong khách sạn, đâm cọc vào trúng tim một gã Strigoi. Rồi, đổi lại, một mụ Strigoi nhảy vào giám hộ của Priscilla và bẻ cổ anh ta. Lissa cảm thấy Christian vòng tay quanh người mình, đẩy cô về phía chiếc xe bán tải và che chắn cho cô bằng chính thân thể cậu. Những giám hộ còn lại vẫn dàn thành một vành đai bảo vệ tốt nhất có thể, nhưng họ nao núng. Vành đai vỡ dần, và họ gục xuống.

Lần lượt từng người một, lũ Strigoi giết hết các giám hộ. Không phải vì bên giám hộ thiếu khả năng. Chỉ đơn giản là họ bị áp đảo quân số. Một Strigoi dùng răng xé rách cổ Grant. Serena bị dính một đòn chí mạng, đập xuống mặt đường, bất động. Và, đau lòng hơn cả, lũ Strigoi không tha cho một Moroi. Lissa, bị ép về phía chiếc xe quá chặt khiến cô gần biến thành một phần của chiếc xe, tròn mắt chứng kiến một tên Strigoi nhanh chóng và thành thạo cắn vào cổ Priscilla và dừng lại để hút máu bà. Người phụ nữ Moroi thậm chí không có đủ thời gian để nhận thức tình hình, nhưng ít nhất thì bà không phải chịu đau đớn. Chất endorphin làm lịm cơn đau, còn máu và cuộc sống bị hút ra khỏi người Priscilla.

Cảm xúc của Lissa còn hơn cả sợ hãi, khó lòng định dạng. Cô choáng váng. Chết điếng. Với một nhận thức đau lòng và buốt giá, cô biết rằng cái chết của mình sắp đến và chấp nhận nó. Bàn tay cô tìm đến bàn tay Christian, nắm thật chặt, quay sang cậu, cô thấy chút thanh thản vì biết rằng hình ảnh cuối cùng mà cô được nhìn trong cuộc đời mình là màu xanh lục như pha lê của đôi mắt Christian. Từ vẻ mặt của Christian, có thể đoán được những suy nghĩ của cậu ta cũng hết như của Lissa. Trong mắt cậu có nét ấm áp, sự ấm áp và tình yêu và...

Hoàn toàn, tuyệt đối, sững sờ.

Mắt cậu ta mở to, tập trung vào hình ảnh đằng sau Lissa. Cùng lúc, một bàn tay nắm lấy vai Lissa và xoay ngược cô lại. *Chính là lúc này*, một giọng nói thì thầm bên trong cô. *Đây là lúc ta phải chết.*

Rồi, cô hiểu ra sự kinh ngạc của Christian.

Cô đang đối mặt với Dimitri.

Cũng như tôi, cô có cảm giác siêu thực rằng đây là Dimitri, nhưng cũng không phải là Dimitri. Quá nhiều điểm trên người anh vẫn giống như cũ... nhưng cũng có nhiều điểm khác biệt. Lissa cố nói, bất cứ điều gì, nhưng khi đã nghĩ ra điều để nói, cô không thể lên tiếng.

Một hơi nóng mãnh liệt bùng nổ bùng đằng sau Lissa, và ánh sáng rực rỡ lóe lên chiếu rọi mọi đường nét trên khuôn mặt tái nhợt của Dimitri. Cả tôi và Lissa đều không cần nhìn Christian để biết rằng cậu ta vừa tạo ra một quả cầu lửa bằng pháp thuật. Cơn sốc và nỗi sợ bị mất Lissa đã thúc đẩy cậu hành động. Dimitri hé mắt nhìn ánh lửa, nhưng một nụ cười gian manh hiện ra trên mặt anh, bàn tay vừa đặt trên vai Lissa trượt lên cổ cô.

“Dập đi”, Dimitri ra lệnh. “Dập đi hoặc con bé sẽ chết”.

Rốt cuộc thì Lissa cũng lấy được giọng, cho dù cô không thể thở. “Đừng nghe hắn”, cô thở hắt ra. “Đằng nào thì hắn cũng giết chúng ta”.

Nhưng đằng sau cô, hơi nóng tắt đi. Bóng tối lại một lần nữa bao trùm khuôn mặt Dimitri. Christian không thể đánh đổi mạng sống Lissa, cho dù cô nói đúng. Nhưng đúng hay sai cũng chẳng thay đổi được tình hình.

“Thực ra thì”, Dimitri nói, giọng vừa nhẹ nhàng vừa cay nghiệt, “Ta muốn hai người sống hơn. Ít nhất là lâu hơn một chút”.

Tôi cảm giác Lissa nhăn nhó. Tôi cũng không thấy bất ngờ nếu Christian cũng thế, dễ hiểu khi nghe thấy giọng nói đầy bối rối của cậu ta. Christian thậm chí không thể nhận xét một lời ngông nghênh nào, chỉ có thể hỏi thẳng: “Tại sao?”

Mắt Dimitri lóe sáng. “Bởi vì ta cần các người để làm mồi như Rose”.

Mười lăm

TRONG TÂM TRẠNG HOẢNG LOẠN, tôi bật dậy và định chạy thẳng đến Lehigh - dù trường cách đây hàng trăm dặm - đây có vẻ là kế hoạch tốt nhất. Nhưng chỉ sau khoảnh khắc, tôi nhận ra mọi sự ngoài tầm với. Rất, rất xa ngoài tầm với của tôi.

Nhảy hẳn ra khỏi bàn và lao ra ngoài, tôi bỗng ước mong có Alberta ở đây. Tôi đã từng thấy bà hành động tức thời ở học viện Thánh Vladimir và biết rằng bà sẵn sàng chịu trách nhiệm trong bất cứ tình huống nào. Với mối quan hệ hiện nay của chúng tôi, bà sẽ phản ứng trước mọi mối hiểm họa mà tôi báo cáo. Nhưng những giám hộ ở hoàng cung đều xa lạ. Tôi gặp ai được đây? Hans? Kẻ căm ghét tôi? Ông ta sẽ không tin tôi, không như Alberta và mẹ. Chạy thẳng xuống dãy hành lang yên tĩnh, tôi bỏ qua mọi mối lo lắng vụn vặt. Không quan trọng. Tôi sẽ làm ông ta tin. Tôi sẽ tìm bất cứ ai có thể. Bất cứ ai cứu được Lissa và Christian.

Chỉ bây giờ mới có thể, một giọng nói rít lên trong đầu tôi. Bây giờ là người Dimitri muốn.

Tôi cũng lơ đi suy nghĩ ấy, chủ yếu là do tôi bất ngờ đắm chìm vào một người ở khúc quanh.

Tôi kêu một tiếng nghe như “Ui da” khi mặt tôi lao vào ngực họ. Tôi ngược lên. Mikhail. Lẽ ra tôi nên thấy yên lòng hơn, nhưng tôi quá lo lắng và đầy chất adrenaline trong người. Tôi nắm lấy tay áo Mikhail và lôi anh ta về phía cầu thang.

“Nhanh nào! Chúng ta cần tìm người giúp!”

Mikhail đứng yên tại chỗ, không đi theo tôi. Anh cau mày, mặt bình tĩnh. “Em đang nói về chuyện gì thế?”

“Lissa! Lissa và Christian. Họ bị bọn Strigoi bắt Dimitri bắt. Chúng ta sẽ tìm ra họ. Em có thể tìm được họ. Nhưng phải nhanh lên”.

Sự bối rối của Mikhail tăng lên. “Rose... em ở dưới hầm được bao lâu rồi?”

Tôi không có thời gian đính chính giải thích. Bỏ mặc Mikhail, tôi leo cầu thang và lao đến những tầng chính của tòa nhà. Một lúc sau, tôi nghe thấy tiếng bước chân ngay sau mình. Khi đến được văn phòng chính, tôi đã nghĩ là mọi người sẽ khiển trách tôi vì rời bỏ hình phạt, nhưng... dường như không ai để ý đến tôi.

Cả văn phòng đang hỗn loạn. Các giám hộ chạy nhốn nháo, điện thoại réo liên tục và tiếng người dáo dác. Tôi nhận ra họ đã biết chuyện. Họ đã biết.

“Hans!” tôi gọi, len qua đám đông. Ông đang ở phía bên kia phòng và vừa cúp máy điện thoại. “Hans, tôi biết nơi họ ở. Nơi Strigoi giữ Lissa và Christian”.

“Hathaway, tôi không có thời gian cho...” vẻ cau có của ông biến mất. “Cô có mối liên kết”.

Tôi tròn mắt kinh ngạc. Tôi đã sẵn sàng chờ đợi ông sẽ gạt tôi đi như một mối phiền hà. Tôi đã sẵn sàng cho một cuộc tranh cãi để thuyết phục ông ta. Tôi vội vàng gạt đầu.

“Tôi nhìn thấy. Tôi đã nhìn thấy mọi chuyện vừa xảy ra”. Giờ đến lượt tôi nhú mày. “Làm sao mà ông đã biết rồi?”

“Serena”, ông cay đắng trả lời.

“Serena đã chết...”

Ông lắc đầu. “Chưa, chưa hẳn. Dù nghe gần như thế trong điện thoại. Dù sao đi nữa, cô ấy cũng đã nhắc máy gọi điện bằng mọi giá. Chúng ta đã gọi các nhà giả kim đến cứu cô ấy, và... dọn dẹp”.

Tôi hồi tưởng lại mọi tình tiết, nhớ ra là Serena đã bị đập xuống mặt đường. Một cú va chạm mạnh, cô không cử động nữa, tôi cho đó là điều tồi tệ nhất. Tuy vậy nếu cô vẫn còn sống - chắc chắn vẫn sống - tôi vẫn không

thể tưởng tượng ra cảnh tượng cô lôi điện thoại ra từ túi áo với hai bàn tay đầy máu...

Làm ơn, làm ơn để cô ấy sống, tôi nghĩ, không rõ là mình đang cầu nguyện cho ai.

“Đến đây”, Hans gọi. “Chúng ta cần cô. Đã có một đội chuẩn bị xong rồi”.

Lại một bất ngờ nữa. Tôi đã không nghĩ là ông sẽ cho tôi vào đội nhanh đến thế. Tôi ngưỡng mộ vì Hans đã bố trí cho tôi. Ông ta từng xử sự như một tên khốn, nhưng dù sao cũng là tổng chỉ huy. Khi nhận ra điều có ích, ông ta lập tức tận dụng. Nhanh như cắt, ông ta đi ra khỏi phòng, rất nhiều giám hộ đi theo. Tôi cũng cố gắng bắt kịp đội ngũ của họ và thấy Mikhail cũng tham gia.

“Các ông đang đi giải cứu”, tôi nói với Hans. “Thật là... hiếm có”. Tôi ngập ngừng nói ra từ cuối cùng. Đương nhiên là tôi không muốn làm họ nản lòng. Nhưng giải cứu Moroi không phải là hành động bình thường. Một khi Strigoi bắt được ai, kẻ đó thường bị coi như đã chết. Cuộc giải cứu được tiến hành sau vụ tấn công ở học viện Thánh Vladimir là một ngoại lệ, một cuộc giải cứu sau rất nhiều nỗ lực thuyết phục.

Hans nhìn tôi lạnh lùng. “Công chúa Dragomir cũng thế”.

Lissa rất quý giá đối với tôi, có giá trị hơn bất cứ thứ gì trên thế giới. Và tôi nhận ra, đối với Moroi, cô cũng vô cùng quý giá. Hầu hết Moroi bị Strigoi bắt giữ bị coi như đã chết, nhưng cô không thuộc số hầu hết ấy. Cô là người cuối cùng của dòng họ, là người cuối cùng của một trong mười hai dòng họ cổ xưa. Mất Lissa sẽ là một cú giáng mạnh vào nền văn hóa của Moroi. Đây sẽ là một dấu hiệu, một điềm báo cho việc Strigoi đang thực sự chiến thắng chúng tôi. Vì cô, các giám hộ sẵn sàng liều mạng cho một cuộc giải cứu.

Thực ra thì họ còn phải liều đánh đổi nhiều thứ nữa. Sau khi đến ga ra, nơi để phương tiện đi lại của hoàng cung, tôi thấy nhiều toán giám hộ khác đang tiến tới, cùng với Moroi. Tôi nhận ra một vài người, trong bọn có cả Tasha Ozero, và giống như cô, những người khác đều là những người điều

khiến lửa. Chúng tôi biết là họ hữu ích trong các trận chiến. Điều khó giải thích là không ai thắc mắc về việc Moroi lên đường chiến đấu, và tôi vô cùng bất ngờ khi thấy nhóm người này được triệu tập quá nhanh chóng. Tasha bắt gặp ánh mắt của tôi, vẻ mặt đau buồn và căng thẳng. Cô không nói gì cả. Không cần phải nói.

Hans đang hô hào ra lệnh, chia mọi người thành nhiều nhóm và nhiều xe. Tôi tập trung đứng gần ông kiên trì đợi lệnh. Bản tính nóng nảy của tôi khiến tôi muốn nhảy dựng lên và hỏi xem tôi phải làm gì. Ông ta sẽ ra lệnh cho mình, tôi tự trấn an. Ông ta có nhiệm vụ cho tôi, việc tôi cần làm là chờ đợi.

Sự kiềm chế bản thân của tôi cũng bị thử thách với Lissa. Sau khi Dimitri bắt cô và Christian đi, tôi rời khỏi tâm trí cô. Tôi không thể quay lại, chưa thể. Tôi không thể chịu được khi nhìn họ, nhìn thấy Dimitri. Tôi biết sẽ đến lúc tôi phải bắt đầu vạch hướng đi cho các giám hộ, nhưng lúc này, tôi tạm dừng mối liên kết. Tôi biết là Lissa vẫn còn sống. Đây là tất cả những điều cần biết trong thời điểm này.

Nhưng tôi vẫn cảm thấy căng thẳng và kích động nên khi có người chạm vào tay tôi, tôi gần như quay lại tấn công họ bằng chiếc cốc bạc của mình.

“Adrian...” Tôi thì thào. “Anh làm gì ở đây?”

Anh nhìn tôi, bàn tay vuốt lên má tôi. Tôi mới chỉ bắt gặp cái nhìn căng thẳng như vậy trên mặt anh vài lần. Cũng như mọi lần, tôi không thích thế. Adrian là một trong số những người lúc nào cũng nên cười.

“Ngay khi nghe tin này, anh đã biết em đang ở đâu”.

Tôi lắc đầu. “Mọi chuyện xảy ra cứ như... em không biết, mười phút trước?” Thời gian với tôi như nhòa đi. “Làm thế nào mà mọi người biết chuyện nhanh vậy?”

“Tin tức được phát thanh khắp hoàng cung, ngay khi người ta phát hiện ra. Họ có một hệ thống cảnh báo ngay tức khắc. Thực ra thì, nữ hoàng đang được canh gác bảo vệ cẩn mật”.

“Cái gì? Tại sao?” Thông tin khiến tôi khó chịu. Tatiana không phải là người đang gặp nguy hiểm. “Tại sao lại lãng phí nhân lực cho bà ta?” Một giám hộ đứng gần đó lườm tôi đầy chỉ trích vì câu hỏi.

Adrian nhún vai. “Vì lũ Strigoi cũng tương đối gần đây chẳng? Họ coi cự li ấy là một mối hiểm họa khá nghiêm trọng với chúng ta”.

Tương đối là từ quan trọng nhất. Lehigh cách hoàng cung khoảng một tiếng rưỡi đi xe. Các giám hộ luôn cảnh giác cao, dù mỗi giây qua đi, tôi lại ước là họ di chuyển nhanh hơn và cảnh giác cao hơn. Nếu Adrian không đến đây, chắc chắn tôi đã hết kiên nhẫn và giục Hans rồi.

“Dimitri đây”, tôi hạ giọng nói. Tôi không chắc là có nên thông báo với ai khác nữa không. “Anh ấy là kẻ đã bắt họ. Anh ấy dùng họ để nhử em đến”.

Mặt Adrian tối sầm. “Rose, em không thể...”. Anh không nói hết, nhưng tôi hiểu ý anh.

“Em còn lựa chọn nào khác đâu?” Tôi thốt lên. “Em phải đi. Lissa là bạn thân nhất của em, và em là người duy nhất có thể dẫn họ đến chỗ cô ấy”.

“Đây là một cái bẫy”.

“Em biết. Dimitri biết là em biết”.

“Em sẽ làm gì?” Một lần nữa, tôi hiểu ngụ ý của Adrian.

Tôi nhìn xuống chiếc cọc bạc vừa vô thức rút ra. “Làm việc em phải làm. Em phải... em phải giết anh ấy”

“Tốt”, Adrian nói, sự yên tâm tỏ rõ trên mặt. “Anh rất mừng”.

Vì một lí do khó hiểu, phản ứng của anh khiến tôi bức bối. “Chúa ơi”, tôi cắt lời anh. “Anh chỉ muốn thế thôi ư?”

Adrian vẫn tỏ vẻ nghiêm trọng. “Không. Anh chỉ biết là cứ khi nào anh ta còn sống, hoặc gần như còn sống, thì có nghĩa anh ta vẫn còn nguy hiểm. Anh không thể chịu đựng được. Anh không thể chịu được khi em không thể tự quyết định cuộc sống của mình. Chính thế đấy, Rose. Em sẽ không bao giờ an toàn nếu anh ta chưa chết. Anh muốn em được an toàn.

Anh cần em được an toàn. Anh không thể... Anh không thể để chuyện gì xảy ra với em”.

Nỗi tức giận trong tôi đột ngột tan biến nhanh như lúc nó dâng lên. “Ôi, Adrian! Em xin lỗi...”

Tôi để anh ôm tôi trong vòng tay mình. Dựa đầu lên ngực Adrian, cảm nhận được nhịp tim của anh và cả cảm giác mềm mại của chiếc áo anh đang mặc, tôi tự cho mình một khoảnh khắc ngắn ngủi để xoa dịu bản thân. Lúc này tôi chỉ muốn được chìm trong anh. Tôi không muốn bị xâm chiếm bởi những cảm giác sợ hãi, nào là lo lắng cho Lissa, nào là sợ hãi vì Dimitri. Bất ngờ, tôi chờ cả người khi nhận thức được rằng, dù thế nào đi nữa, đêm nay tôi cũng sẽ mất một trong hai người. Nếu chúng tôi cứu được Lissa, Dimitri sẽ chết, nếu anh còn sống, Lissa sẽ chết. Không một kết cục có hậu nào đang chờ câu chuyện này, không gì có thể ngăn trái tim tôi vỡ thành trăm nghìn mảnh.

Adrian thơm nhẹ lên trán rồi đặt một nụ hôn lên môi tôi. “Cẩn thận nhé, Rose. Dù thế nào đi nữa, xin em, *xin em* hãy cẩn thận. Anh không thể mất em”.

Tôi không biết nói gì nữa, không biết làm sao để đáp lại những tình cảm Adrian dành cho. Trái tim và tâm hồn tôi ngổn ngang bởi quá nhiều cảm xúc hỗn độn khiến tôi khó lòng tập trung vào một suy nghĩ thống nhất. Thay vì thế, tôi hôn anh. Giữa tất cả những cái chết đêm nay - cái chết đã đến từ trước và cái chết đang sắp đến - nụ hôn đó dường như mạnh mẽ hơn bất cứ nụ hôn nào tôi và anh đã từng trao cho nhau. Nụ hôn rất sống động. Tôi còn sống, và tôi muốn mãi mãi được hôn anh. Tôi muốn đưa Lissa trở về, và tôi muốn quay về với vòng tay Adrian một lần nữa, quay về với đôi môi anh và suốt cuộc đời này...

“Hathaway! Chúa ơi, tôi có phải tạt nước cho cô không?”

Tôi ngay lập tức tách khỏi Adrian và thấy Hans đang nhìn tôi chăm chăm. Những chiếc xe bán tải gần như đã đầy người. Giờ thì đến lượt tôi hành động. Tôi nhìn Adrian tạm biệt, và anh gượng cười nhìn tôi, phải dùng cảm lắm mới cười được như vậy.

“Cẩn thận đấy”, anh nhắc lại. “Mang họ về, và mang cả em về nữa”.

Tôi gật đầu với anh rồi theo Hans lên một trong những chiếc xe. Tôi ngồi vào băng ghế sau, cảm giác quen thuộc kì lạ trào lên khiến tôi ngây người, quá giống với lần Victor bắt cóc Lissa. Khi đó, tôi cũng đi trên một chiếc SUV đen, chỉ đường cho các giám hộ đến chỗ Lissa. Chỉ khác là dạo ấy Dimitri ngồi bên cạnh tôi, một Dimitri tuyệt vời và dũng cảm mà tôi quen biết từ lâu lắm rồi. Dù vậy, những kí ức quá rõ ràng trong tâm trí và trái tim tôi đến mức tôi có thể hồi tưởng lại từng chi tiết: lọn tóc anh vén sau tai, ánh nhìn mạnh mẽ trong đôi mắt nâu khi anh tăng ga để đưa chúng tôi đến chỗ Lissa nhanh hơn. Anh đã rất quyết tâm, rất sẵn sàng để làm những điều đúng đắn.

Dimitri hiện giờ - Dimitri đã biến thành Strigoi - cũng rất quyết tâm. Nhưng theo một cách hoàn toàn khác.

“Cô sẽ làm được chứ?” Hans hỏi xuống từ ghế trước. Một bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi, và tôi giật mình nhận ra Tasha ngồi cạnh. Tôi đã không để ý thấy cô đi cùng xe với mình. “Chúng tôi tin tưởng cô”.

Tôi gật đầu, muốn được xứng đáng với sự kì vọng của ông ta. Theo đúng phong cách giám hộ, tôi không biểu lộ bất cứ cảm xúc gì trên khuôn mặt, cố gắng không nghĩ đến sự đối lập giữa hai Dimitri. Cố gắng không nhớ lại cái đêm mà chúng tôi đuổi theo Lissa và Victor, cũng là cái đêm mà tôi và Dimitri trở thành nạn nhân của bùa chú dục vọng...

“Đi thẳng về Lehigh”, tôi tỉnh táo nói. Bây giờ tôi đã là một giám hộ. “Tôi sẽ chỉ đường khi chúng ta đến gần hơn”.

Chúng tôi mới chỉ lên đường được khoảng hai mươi phút thì tôi thấy nhóm Lissa dừng lại. Dimitri đã chọn một nơi ẩn nấp không quá xa trường đại học, khiến chúng tôi dễ dàng tìm được hơn. Đương nhiên, tôi phải tự nhắc lại bản thân mình rằng Dimitri *muốn* được tìm thấy. Biết rằng các giám hộ sẽ không cần chỉ dẫn của tôi cho đến khi chúng tôi đến gần Lissa, tôi ngồi thẳng dậy và nháy vào đầu Lissa để xem chuyện gì đang diễn ra.

Lissa và Christian vẫn chưa bị làm hại hay tấn công, trừ việc bị lôi đi lôi lại. Họ ngồi ở một nơi trông giống như kho chứa, một cái kho đã lâu

không sử dụng. Bụi phủ lên mọi thứ thành từng lớp dày đặc, dày đến mức khó có thể nhận ra một vài thứ đang đặt trên những cái giá ọp ẹp. Có lẽ là dụng cụ. Giấy tờ và hộp các tông rải khắp nơi. Một cái đèn tròn là nguồn sáng duy nhất trong phòng, khiến cho mọi thứ trông xù xì và tạo cảm giác u ám.

Lissa và Christian ngồi trên hai chiếc ghế tựa gỗ, tay bị trói quặt sau lưng bằng dây thừng. Trong một khoảnh khắc, cảm giác quen thuộc trở lại. Tôi hồi tưởng mùa đông năm trước, tôi cùng các bạn bị trói vào những chiếc ghế và bị Strigoi giam giữ. Chúng hút máu Eddie, Mason đã chết...

Không. Đừng nghĩ như thế, Rose. Lissa và Christian vẫn còn sống. Chưa có chuyện gì xảy ra với họ cả. Sẽ không có chuyện gì xảy ra với họ.

Tâm trí Lissa lúc này đang tập trung vào khung cảnh trước mắt, nhưng một chút lực lại ký ức khiến tôi nắm bắt được tổng thể tòa nhà khi cô được đưa vào. Trông nó giống một kho hàng cũ bỏ hoang, phù hợp làm nơi trú ẩn và giam giữ con tin.

Có bốn Strigoi trong phòng, nhưng theo như Lissa biết, thì chỉ có một tên đáng lo ngại: Dimitri. Tôi hiểu phản ứng của cô. Việc nhìn thấy anh trong bộ dạng Strigoi vô cùng khó khăn với tôi. Thậm chí còn như không thật. Dù sao thì tôi cũng đã quen, đơn giản là vì tôi đã ở khá lâu bên anh. Dù vậy, ngay cả tôi cũng bị bất ngờ khi nhìn lại. Lissa, không hề được chuẩn bị trước, đã kinh hoàng khôn tả.

Hôm nay, mái tóc nâu sẫm của Dimitri xõa xuống cằm, đúng kiểu mà tôi luôn yêu thích. Anh đang đi đi lại lại, làm lớp bụi cuộn xoáy theo chân. Nhiều lúc, anh quay lưng về phía Lissa và Christian, khiến cô càng lo lắng hơn. Không nhìn thấy mặt anh, Lissa gần như không thể tin được rằng kia là Dimitri mà cô từng biết. Anh vừa bàn luận với ba Strigoi còn lại, vừa rảo bước trong phòng, vẻ căng thẳng hiển hiện trên gương mặt.

“Nếu các giám hộ sắp đến”, một Strigoi gầm gừ, “thì chúng ta nên canh gác ở bên ngoài”. Nhìn dáng người cao, mảnh khảnh với mái tóc đỏ, chắc hẳn trước khi bị biến thành Strigoi, ả là một Moroi. Dù vậy, giọng điệu cho thấy ả *không* nghĩ các giám hộ sẽ đến.

“Họ đang đến”, Dimitri hạ giọng, chất giọng đáng yêu làm tim tôi đau nhói. “Ta biết họ đang đến”.

“Thế thì để tôi ra ngoài và tỏ ra hữu dụng hơn!” À ta hùng hổ. “Anh đâu cần chúng tôi ngồi đây chăm sóc hai đứa này”. Giọng cô ta khinh khỉnh. Thậm chí là khinh bỉ. Cũng dễ hiểu thôi. Tất cả ma cà rồng trên thế giới này đều biết là các Moroi không kháng cự, và Lissa cùng Christian đều đang bị trói chặt.

“Cô không hiểu chúng đâu”, Dimitri điềm tĩnh nói. “Chúng rất nguy hiểm. Ta không chắc canh gác như thế này có đủ không nữa”.

“Thật nực cười!”

Trong tức khắc, Dimitri quay lại và ra đòn. Cú đánh khiến cô ta bật ra sau mấy bước, mắt trợn trừng giận dữ và kinh ngạc. Dimitri tiếp tục đi lại như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

“Nếu ta bảo cô ở lại đây và canh gác chúng, thì cô cứ làm thế, hiểu không?” Cô ả lườm lườm nhìn anh và cắn trọng sờ lên mặt mình nhưng không nói gì cả. Dimitri nhìn những người còn lại. “Các người cũng ở lại. Nếu lũ giám hộ vào được đến đây, thì các người còn phải làm nhiều việc hơn là chỉ canh gác”.

“Làm sao anh biết?” Câu hỏi là của một Strigoi khác, tóc đen, kẻ này hẳn là con người trước khi bị biến đổi. Một Strigoi hiếm có. “Làm sao anh biết họ sẽ đến?”

Strigoi có thính giác cực nhạy, Lissa cố tận dụng một cơ hội ngắn ngủi để nói với Christian mà không bị phát hiện. “Anh đốt cháy dây thừng được không?” cô thì thầm. “Như với Rose ấy?”

Christian nhăn mặt. Khi bị bắt cùng tôi, chính cậu ta giải thoát cho hai đứa. Đau kinh khủng và để lại những vết phồng rộp trên bàn tay và cổ tay tôi. “Chúng sẽ phát hiện ra”, cậu ta thì thầm đáp. Cuộc nói chuyện không thể tiến xa hơn bởi Dimitri bỗng dừng lại và quay sang Lissa.

Cô thở gấp trước chuyển động không ngờ của Dimitri. Anh nhanh chóng đến gần, cúi xuống và nhìn thẳng vào mắt cô. Lissa run rẩy dù đã cố

kiềm chế. Cô chưa bao giờ đứng gần một Strigoi đến mức này, tệ nhất lại chính là Dimitri. Tròng mắt đỏ ngầu của anh như đang đốt cháy Lissa. Cặp răng nanh nhe ra như sắp sửa tấn công.

Anh vòng tay ra nắm lấy cổ và nghiêng mặt Lissa để có một cái nhìn sâu hơn vào mắt cô. Ngón tay anh bóp chặt vào làn da mỏng, không đủ để làm cô ngạt thở nhưng đủ làm cô bị bầm tím.

“Ta biết lũ giám hộ sẽ tới, vì Rose đang quan sát”, Dimitri nói. “Phải không Rose?” Anh nói lỏng tay một chút, lướt đầu ngón tay đến phần da cổ Lissa, thật quá nhẹ nhàng... nhưng anh hoàn toàn có thể cắn vào cổ cô.

Dường như Dimitri đang nhìn thẳng vào mắt *tôi*. Vào tâm trí *tôi*. Tôi thậm chí còn cảm giác như anh đang vuốt ve cổ *mình*. Tôi biết là không thể. Mọi liên kết chỉ tồn tại giữa *tôi* và Lissa. Không ai khác nhìn thấy cả. Nhưng vừa rồi, như thể không một ai khác tồn tại ngoài *anh* và *tôi*. Như thể Lissa không phải là trung gian.

“Em đang ở đây, Rose”. Một nụ cười nửa miệng nhẵn tâm hiện ra. “Và em sẽ không bỏ rơi hai kẻ này. Em cũng không ngu ngốc đến mức tới đây một mình, đúng không? Có thể em đã từng bông bột, nhưng không còn thế nữa”.

Tôi lùi ra khỏi đầu Lissa, không dám nhìn vào đôi mắt ấy để thấy chúng đang chăm chăm soi thấu mình. Dù đây là nỗi sợ hãi của riêng tôi hay là sự phản ánh nỗi sợ hãi của Lissa, tôi cũng nhận ra mình đang run rẩy. Tôi cố trấn tĩnh, điều hoà nhịp tim, gắng không run rẩy. Tôi nuốt khan, nhìn quanh xem có ai để ý không, nhưng họ đều đang chú tâm vào bàn luận kế sách, trừ Tasha.

Đôi mắt xanh lục ân cần của cô đang chăm chú nhìn tôi, vẻ mặt đầy lo lắng. “Cháu đã thấy gì vậy?”

Tôi lắc đầu, không dám nhìn cô. “Một cơn ác mộng”, tôi thì thầm. “Cơn ác mộng kinh khủng nhất của cháu đang trở thành sự thật”.

Mười sáu

TÔI KHÔNG BIẾT CHÍNH XÁC số lượng Strigoi trong nhóm Dimitri. Nhiều chi tiết tôi quan sát qua Lissa bị nhòa đi bởi cảm giác rối loạn và kinh hoàng. Các giám hộ chỉ đơn giản dự tính nên mang theo bao nhiêu người. Hans đã hi vọng lực lượng áp đảo sẽ giúp chúng tôi tạo được lợi thế bất ngờ. Ông ta đã lệnh tập trung toàn bộ số giám hộ có thể điều động khỏi hoàng cung một cách hợp lý nhất. Phải thừa nhận là hoàng cung đã được bảo vệ nhiều tầng, nhưng nó vẫn không thể bị dễ trong tình trạng hoàn toàn không phòng vệ.

Những giám hộ mới tốt nghiệp có ích trong tình huống này. Hầu hết bọn họ đều ở lại, để những giám hộ dày dặn kinh nghiệm lao vào vòng chiến. Vì thế đội quân đi giải cứu có khoảng bốn mươi người. Các Strigoi ít khi tập trung thành đội quân đông đảo, vì vậy thông thường các giám hộ đi thành cặp, đôi khi thành nhóm nhiều nhất là ba người, cùng với các dòng họ Moroi. Đội quân lớn cỡ này có khả năng tiến hành một trận chiến ngang tầm với cuộc tấn công vào học viện.

Biết rằng tận dụng bóng đêm cũng chẳng ích gì, Hans ra lệnh cho đoàn quân dừng lại trước một khu nhà cách nhà kho lũ Strigoi ẩn náu không xa. Tòa nhà nằm trên một nhánh đường phụ cắt ngang đường cao tốc. Đây là một khu công nghiệp, không hẳn là bị bỏ hoang, nhưng tất cả nhà máy và cửa hàng đều đã đóng cửa khi đêm xuống. Tôi bước ra khỏi xe, cảm nhận bóng tối âm áp của đêm hè trùm quanh mình. Thời tiết ở đây ẩm ướt, hơi nước trong không khí tưởng chừng càng ngọt ngào hơn, tôi thì đã ngạt thở sẵn vì sợ hãi.

Đứng bên lề đường, tôi không hề cảm thấy nôn nao. Dimitri không cho Strigoi gác quá xa nhà kho, nghĩa là cuộc tấn công của chúng tôi vẫn

chứa đựng yếu tố bất ngờ. Hans đến chỗ tôi. Dựa vào lượng thông tin hạn chế, tôi cung cấp cho ông những đánh giá rõ ràng hết mức có thể.

“Cô sẽ tìm được Vasilisa chứ?” ông hỏi.

Tôi gật đầu. “Miễn là tôi vào được trong tòa nhà, mối liên kết sẽ dẫn tôi thẳng đến chỗ cô ấy”.

Hans quay đi, nhìn xa xăm, thỉnh thoảng, trong đêm loé lên ánh đèn của những chiếc xe vụt qua trên đường cao tốc. “Nếu chúng đã đợi sẵn ở ngoài thì sẽ ngửi thấy và nghe thấy ta đến trước khi ta kịp nhìn thấy chúng”. Đèn pha ô tô loang loáng rọi vào mặt ông, cho thấy ông đang chau mày suy nghĩ. “Cô nói ở đó có ba lớp Strigoi?”

“Theo như tôi dự đoán. Có vài tên canh gác Lissa và Christian, một vài tên ở ngoài”. Tôi tạm dừng, cố gắng nghĩ xem Dimitri sẽ sắp xếp thế nào trong tình huống này. Dù anh đã biến thành Strigoi, tôi vẫn hiểu Dimitri đủ rõ để tính toán được chiến lược của anh. “Một lớp Strigoi bảo vệ bên trong tòa nhà trước khi chúng ta vào được nhà kho”. Tôi không chắc chắn lắm, nhưng tôi không cho Hans biết. Tôi ra kết luận dựa trên bản năng của chính mình, dựa vào những điều tôi sẽ làm và tôi nghĩ Dimitri sẽ làm. Tôi cho rằng tốt nhất Hans nên chuẩn bị một kế hoạch chiến đấu với ba làn quân Strigoi.

Hans thực hiện đúng như thế. “Chúng ta sẽ đi thành ba nhóm. Cô dẫn đầu nhóm tiên phong. Một nhóm khác sẽ theo nhóm của cô rồi tách ra. Họ sẽ chiến đấu với bất kì kẻ nào bên trong tòa nhà, giúp nhóm của cô tìm đến chỗ con tin”.

Nghe thật... quân phiệt. *Tiên phong. Con tin.* Và tôi... đội trưởng. Chuyện đó là đương nhiên với mối liên kết tôi có, nhưng trước kia, họ chỉ luôn đơn giản sử dụng thông tin tôi biết và đặt tôi ngoài cuộc chơi. *Chào mừng trở thành một giám hộ, Rose.* Ở trường, chúng tôi được hướng dẫn đủ loại bài tập, đối mặt với đủ loại hoàn cảnh gặp Strigoi mà những người hướng dẫn của chúng tôi tưởng tượng ra được. Nhưng, khi phải đứng trước nhà kho này, các bài thực hành chỉ như trò chơi trận giả, không thể sánh được với tình huống tôi sắp đối mặt. Trong nửa giây, trách nhiệm to lớn đó

gần như làm tôi nản chí, nhưng tôi nhanh chóng đẩy mọi lo lắng sang một bên. Tôi được huấn luyện để chiến đấu, được sinh ra để hành động. Nỗi sợ hãi của riêng tôi là vô nghĩa. *Họ là ưu tiên hàng đầu.* Đã đến lúc phải chứng minh điều đó.

“Ông định làm gì nếu ta không thể gây bất ngờ cho chúng?” Tôi hỏi. Hans đã biết là lũ Strigoi sẽ phát hiện ra đội quân từ trước.

Một nụ cười gần như ranh mãnh hiện ra trên khuôn mặt Hans, ông giảng giải kế hoạch của mình cho cả đội rồi chia chúng tôi thành nhóm nhỏ. Chiến lược tiếp cận của ông rất mạo hiểm và táo bạo. Giống kiểu của tôi.

Và như thế, chúng tôi tiến hành. Những người đứng ngoài phân tích sẽ cho rằng chúng tôi đang lao vào một chiến dịch tự sát. Có thể thế. Nhưng chẳng sao. Tất cả các giám hộ đều không thể bỏ rơi người cuối cùng của dòng họ Dragomir. Và tôi cũng không thể bỏ rơi Lissa dù cho dòng họ Dragomir còn hàng triệu người nữa.

Kế hoạch đột nhập bị loại bỏ, Hans đã chọn một kế hoạch tấn công toàn diện. Cả đội leo lên tám chiếc xe và lao ra đường với tốc độ vượt quá mức cho phép. Chúng tôi dàn hàng ngang gần hết lòng đường, không cho phương tiện nào khác vượt qua. Hai chiếc phía trước đi song song dẫn đường, tiếp đó là hàng hai hoặc hàng ba chiếc khác. Chúng tôi đi thẳng đến cuối đường, dừng lại bằng tiếng lốp xe chà sát mặt đất ngay trước nhà kho, và ào ra khỏi xe. Nếu chậm chạp rón rén không có tác dụng, chúng tôi sẽ giành lợi thế bất ngờ nhờ tấn công nhanh và mãnh liệt.

Một vài tên Strigoi thực sự bị bất ngờ. Rõ ràng là chúng có nhìn thấy cuộc đổ bộ của chúng tôi, nhưng mọi chuyện diễn ra quá nhanh khiến chúng chỉ còn chút ít thời gian để phản ứng. Đương nhiên, một khi đã nhanh và liều mạng như bọn Strigoi, chút ít thời gian cũng có thể là tất cả những gì cần thiết. Một nhóm Strigoi lao vào chúng tôi, và “nhóm bên ngoài” của Hans vào tư thế chiến đấu, chặn giữa nhóm của tôi và một nhóm khác tiến vào bên trong. Những Moroi sử dụng lửa được giao nhiệm vụ ở nhóm bên ngoài, để tránh trường hợp cả tòa nhà sẽ chìm trong biển lửa nếu họ vào trong.

Nhóm của tôi di chuyển vòng qua trận chiến, bắt gặp một vài Strigoi không bị đánh lạc hướng bởi sự tấn công của nhóm đầu tiên. Với quyết tâm cao được tôi luyện qua chiến đấu thực tế, tôi lờ đi cảm giác buồn nôn dâng lên trong người khi đến gần lũ Strigoi. Hans đã nghiêm khắc ra lệnh cho tôi không dừng lại trừ khi có Strigoi chặn đường, và ông ta cùng một giám hộ khác sẽ ở bên cạnh tôi xử lý bất cứ mối đe dọa nào rình rập. Ông không muốn chướng ngại vật nào cản đường tôi dẫn cả nhóm đến chỗ Lissa và Christian.

“Kìa”, Hans nói, kéo tay tôi. Một hàng rào Strigoi vừa hình thành phía trước, vẫn còn rất nhiều Strigoi, nhưng chúng đều đang bị phân tâm, đủ để tôi và đồng nghiệp vượt qua. Chúng tôi lao qua hành lang và vào đến một nơi rộng rãi trống trải, trung tâm của khu nhà kho. Một vài mảnh rác và gạch vữa vụn là tất cả những gì còn lại của những hàng hóa đã từng được chứa ở đây.

Có nhiều cánh cửa mở ra nhiều hướng, nhưng lúc này tôi không cần đến mối liên kết để biết được Lissa đang ở đâu nữa. Ba Strigoi đang đứng canh bên ngoài một cánh cửa. Vậy là có bốn lớp Strigoi. Dimitri đã vượt tôi một bậc. Nhưng không sao. Nhóm của tôi có mười người. Lũ Strigoi gầm gừ, vừa phòng thủ vừa dọa dẫm khi chúng tôi tấn công. Qua tín hiệu ngầm, một nửa nhóm chúng tôi ở lại chiến đấu với chúng. Những người còn lại ập vào phòng.

Dù tôi vẫn luôn tập trung vào việc tìm kiếm Lissa và Christian, một ý nghĩ vẫn quay cuồng trong đầu tôi. Dimitri. Tôi chưa nhìn thấy Dimitri trong bất cứ nhóm Strigoi nào. Và để tập trung toàn lực tấn công, tôi không hề vào suy nghĩ của Lissa để xem xét hoàn cảnh hiện tại, nhưng tin chắc Dimitri đang ở trong căn phòng này. Anh chắc hẳn đang ở bên cạnh cô, biết tôi sẽ đến. Anh đang đợi để đối mặt với tôi.

Đêm nay, một trong hai người sẽ phải chết. Lissa hoặc Dimitri.

Đã đạt được mục tiêu, tôi không cần được đặc biệt bảo vệ nữa. Hans lôi cọc bạc của mình ra khi bắt gặp Strigoi đầu tiên, nhảy qua tôi và lao vào cuộc vật lộn. Những người còn lại trong nhóm cũng làm tương tự. Chúng

tôi tràn vào, dù tôi đã biết trước là sẽ có một cuộc ẩu đả hỗn loạn trong phòng, nhưng hình dung của tôi không thể sánh được tình trạng thật sự đối mặt. Tất cả - giám hộ và Strigoi - chỉ vừa khít căn phòng, có nghĩa là chúng tôi sẽ chiến đấu với khoảng cách rất gần. Một ả Strigoi - kẻ lúc trước bị Dimitri đánh - lao về phía tôi. Cơ thể tôi tự động chiến đấu, gần như không cảm nhận được cọc bạc của tôi đâm thủng tim ả ta. Căn phòng tràn đầy tiếng la hét, chết chóc và đung độ, trên đời chỉ còn ba người có ý nghĩa với tôi: Lissa, Christian và Dimitri.

Cuối cùng tôi cũng tìm thấy anh. Dimitri đứng cạnh hai người bạn tôi ở gần bức tường phía xa. Không ai chiến đấu với anh cả. Anh đứng khoanh tay như một ông hoàng đang quan sát vương quốc của mình trong khi lính tráng chiến đấu với kẻ thù. Mắt anh nhìn tôi, vẻ mặt đầy thích thú và mong đợi. Đây là lúc mọi chuyện phải kết thúc. Chúng tôi đều biết thế. Tôi tìm đường bước qua đám đông, tránh né Strigoi. Đồng nghiệp của tôi đang lao vào những cuộc ẩu đả ngay bên cạnh, dẹp đường bất cứ kẻ nào chần ngang đường. Mặc họ chiến đấu, tôi tiến thẳng đến mục tiêu của mình. Tất cả mọi chuyện, mọi sự chuẩn bị, đều để đi đến khoảnh khắc này: trận chiến cuối cùng giữa tôi và Dimitri.

“Em rất đẹp khi chiến đấu”, Dimitri nói, âm điệu bằng giá vang lên rõ rệt trong tai tôi, thậm chí còn rõ ràng hơn những tiếng động nháo nhào của cuộc chiến. “Như một thiên thần báo oán mang xuống sự công bằng của thiên đàng”.

“Hay đấy”, tôi nói, siết chặt cọc bạc trong tay. “Đó cũng gần như là lí do khiến tôi đến đây”.

“Thiên thần sẽ thất bại, Rose”.

Tôi sắp sửa vươn tới chỗ Dimitri. Qua mối liên kết, tôi bỗng cảm nhận được cảm giác đau đớn từ Lissa. Chưa ai động chạm đến cô, nhưng khi biết tay cô khuất sau tầm mắt, tôi hiểu chuyện vừa xảy ra. Christian đã làm như cô yêu cầu: đốt cháy dây trói. Tôi thấy Lissa nhúc nhích để cởi trói cho Christian, rồi mọi sự chú ý của tôi quay lại Dimitri. Nếu Lissa và Christian cởi được dây trói thì tình thế đã khả quan hơn. Họ sẽ thoát thân dễ dàng

hơn, một khi chúng tôi dọn dẹp sạch lũ Strigoi. Nếu chúng tôi dọn dẹp được tất cả Strigoi.

“Anh đã gặp rất nhiều rắc rối mới khiến tôi đến được đây”, tôi nói với Dimitri. “Rất nhiều người sắp chết, người của anh và của tôi”.

Dimitri nhún vai, tỏ ý không quan ngại chuyện đó. Tôi gần như đã tới nơi. Trước mặt tôi, một giám hộ đang chiến đấu với một Strigoi đầu hói. Tình trạng thiếu tóc khiến hắn *không hề* hấp dẫn chút nào với nước da trắng như phấn. Tôi vòng qua.

“Chẳng sao cả”, Dimitri đáp lại, tỏ vẻ cảnh giác khi tôi áp sát. “Chúng chẳng có gì quan trọng hết. Nếu chúng chết, thì rõ ràng là chúng chẳng hề đáng giá”.

“Con mồi và kẻ săn mồi”, tôi lẩm bẩm, nhớ lại những điều anh đã nói với tôi khi còn giam giữ tôi.

Tôi đã đến được chỗ Dimitri. Chẳng còn ai đứng giữa hai chúng tôi nữa. Lần này khác hẳn những trận chiến có nhiều không gian để dò xét đối phương và chuẩn bị cho đòn tấn công trước đây. Chúng tôi đang bị nhồi nhét trong căn phòng chật chội, vì phải tránh xa những người khác nên khoảng cách giữa tôi và Dimitri bị thu hẹp. Điều này gây bất lợi cho tôi. Strigoi đang hoàn toàn áp đảo nhóm giám hộ; một căn phòng rộng sẽ giúp giám hộ thi triển được nhiều chiến thuật hơn.

Dù vậy tôi vẫn chưa thực sự cần ra tay. Dimitri đang cố đợi tôi hành động, muốn tôi là người ra đòn trước. Dù vậy anh vẫn giữ một tư thế hoàn hảo khiến tôi khó lòng nhắm trúng tim anh. Nếu chém vào những chỗ khác, tôi có thể gây ra những vết thương, nhưng đồng thời, Dimitri cũng đủ gần để tung ra một đòn tấn công đầy sức mạnh. Vì vậy tôi kiên trì đợi anh xuất thủ.

“Tất cả những cái chết này đều là vì em, em biết đấy”, Dimitri nói. “Nếu em để anh thức tỉnh em... để chúng ta được bên nhau... thì sẽ không có chuyện gì xảy ra cả. Chúng ta đang ở Nga, trong vòng tay nhau, tất cả các bạn em vẫn an toàn. Không ai trong số họ phải chết. Đó là lỗi của em”.

“Thế những người em sẽ phải giết ở Nga thì sao?” Tôi hỏi vặn. Dimitri hơi nhúc nhích. Liệu có phải là đòn phủ đầu? “Họ không thể được an toàn nếu em...”

Một tiếng đập mạnh làm tôi giật mình. Christian, đã tự do, vừa đập cái ghế vào một tên Strigoi đang chiến đấu với một giám hộ. Tên Strigoi hất tung Christian khiến cậu ta bay vọt ra sau, va mạnh vào tường và rơi xuống sàn nhà. Trông cậu ta có vẻ choáng váng. Mặc kệ bản thân mình, tôi chăm chú dõi theo Christian và thấy Lissa đang chạy về *bên cậu* ta. Như để giúp tôi, Lissa cầm một chiếc cốc bạc trên tay. Tôi không biết làm sao cô có được nó. Chắc cô đã nhặt ở chỗ một giám hộ vừa bị đánh bại. Hoặc không Strigoi nào nghĩ đến việc khám xét khi bắt được cô. Dẫu sao thì tôi cũng không thể hiểu làm thế nào một Moroi lại cầm trên tay chiếc cốc bạc được chứ?

“Dừng lại! Tránh xa ra!” tôi hét lên với họ, quay lại nhìn Dimitri. Nhưng việc để ý đến hai người bạn khiến tôi phải trả giá. Nhận ra Dimitri chuẩn bị tấn công, tôi lập tức né đòn ngay cả khi không hề nhìn thấy cử động của anh. Hóa ra là anh định vồ lấy cổ tôi, và sự né tránh dù không chính xác cũng giúp tôi tránh được một phần sát thương. Tuy nhiên anh vẫn tóm được vai tôi, hất tôi bắn ra xa hệt như Christian. Dù vậy, không giống bạn mình, tôi đã được huấn luyện nhiều năm để biết cách tránh khỏi những đòn như thế. Tôi chỉ hơi lảo đảo và nhanh chóng thăng bằng.

Tôi chỉ còn biết cầu nguyện Christian và Lissa sẽ nghe lời tôi và không làm gì dại dột. Tôi phải tập trung vào Dimitri, nếu không tôi có nguy cơ bị giết. Nếu tôi chết, chắc chắn Christian và Lissa cũng sẽ chết. Theo cảm giác của tôi, trong cuộc chiến đấu tại nhà kho này, đội quân giám hộ đang áp đảo lũ Strigoi, dù lợi thế này đôi khi không thực sự nhiều ý nghĩa. Dẫu sao tôi vẫn phải hi vọng các đồng nghiệp của tôi sẽ dẹp sạch kẻ thù, để cho tôi một mình làm những việc cần thiết.

Dimitri phá lên cười vào khả năng né tránh của tôi. “Anh sẽ rất ấn tượng nếu đây không phải là kết quả của mười năm luyện tập. Bây giờ các

bạn em... họ cũng đang chiến đấu ở mức độ của mười năm luyện tập. Đối với các Moroi thì khá ấn tượng đấy!”

“Phải rồi, chúng ta sẽ thấy sự đánh giá của anh có đúng hay không khi tôi giết được anh”, tôi đáp lại. Tôi bước một bước nhỏ nghi binh để xem Dimitri có nhận ra không. Chưa cần để ý, anh đã nhanh chóng né sang một bên, điệu nghệ như một vũ công.

“Em không thể, Rose à! Đến giờ em vẫn chưa nhận ra sao? Em chưa thấy sao? Em không thể đánh bại anh. Em không thể giết anh. Mà dù có thể, em cũng không đủ nghị lực thực hiện. Em sẽ do dự. Lại do dự”.

Không, tôi sẽ không do dự. Dimitri không nhận ra. Anh đã sai lầm khi đưa Lissa đến đây. Cô tiếp thêm sức mạnh cho chiếc cốc bạc này, theo đúng nghĩa đen, để nó làm được mọi việc. Lissa đang ở đây, là hiện thực. Cuộc sống của cô đang bị đe dọa, vì thế... vì thế tôi không thể do dự.

Hắn là Dimitri đã chán chờ đợi. Anh vọt lên, một lần nữa cố tóm lấy cổ tôi. Lại một lần nữa, tôi nghiêng người né đòn, để phần vai của mình hứng chịu toàn lực của cú đánh. Lần này, anh giữ lấy vai tôi. Anh kéo tôi về phía mình, lửa chiến đấu bùng cháy trong đôi mắt đỏ ngầu. Khoảng cách gần sát thế này đủ để anh giết tôi. Anh đã có thứ anh muốn.

Tuy vậy, xem ra Dimitri không phải là người duy nhất muốn có tôi. Một tên Strigoi khác, với ý định trợ giúp Dimitri, lao về phía chúng tôi và tóm lấy tôi. Dimitri nhe nanh, nhìn hằm hằm ánh mắt căm thù đầy thịnh nộ.

“Của tao!” Dimitri rít lên, giáng cho tên Strigoi một đòn bất ngờ.

Đó là sự mở đầu của tôi. Thoáng phân tâm khiến Dimitri buông vai tôi ra. Khoảng cách ngắn ngủi vừa tạo lợi thế chết người cho anh bây giờ lại khiến tôi trở nên nguy hiểm. Tôi đang ở gần ngực anh, cạnh tim anh, và tôi đang nắm trong tay chiếc cốc bạc của mình.

Tôi không thể diễn tả chính xác thời gian của chuỗi sự kiện tiếp theo. Đường như nó chỉ diễn ra trong tích tắc. Cùng lúc, tất cả chúng tôi như bị đông cứng, cả thế giới dường như dừng lại.

Chiếc cốc bạc của tôi lao vào Dimitri. Khi đôi mắt anh hướng về phía tôi, tôi cho rằng cuối cùng thì anh cũng tin rằng tôi sẽ giết anh. Tôi không hề do dự. Kết cục tất yếu đang diễn ra. Chiếc cốc bạc của tôi đã tới đích.

Nhưng chưa!

Một cú lao mạnh từ bên tay phải, đẩy bật tôi khỏi Dimitri và phá hỏng cú đâm của tôi. Tôi loạng choạng, không điều khiển được mình. Dù luôn thận trọng trước mọi diễn biến trong chiến đấu, lần này tôi hoàn toàn không cảnh giác với sự tấn công từ hướng này, bởi tất cả các Strigoi và giám hộ đều ở phía bên trái tôi, còn phía bên phải, là bức tường, Christian và Lissa.

Chính Lissa và Christian đã đẩy tôi ra.

Chắc Dimitri cũng bàng hoàng như tôi. Và cũng bàng hoàng hết như thế khi Lissa lao vào anh với chiếc cốc bạc trên tay. Y như thể một tia sét vừa đánh ngang qua mối liên kết, tôi đọc được điều mà cô đã giữ kín rất, rất cẩn thận trong những ngày qua: cô đã yểm được linh hồn vào cốc bạc. Bởi thế cô tỏ ra nỗ lực cao độ trong lần luyện cách sử dụng cốc bạc với Grant và Serena. Biết rằng mình đã có dụng cụ cần thiết, cô hào hứng và mong muốn được sử dụng. Giấu giếm tôi thành quả ấy cũng là một kì tích ngang với việc cô yểm được linh hồn vào cốc bạc.

Nhưng giờ phút này thành quả hay kì tích cũng chẳng nghĩa lí gì. Dù chiếc cốc có được yểm linh hồn hay không, Lissa cũng không thể tiếp cận Dimitri. Anh cũng biết thế, và sự ngỡ ngàng lập tức chuyển thành vẻ thích thú, gần như khoan dung, như người lớn chứng kiến đứa trẻ nghịch một trò đáng yêu. Đòn tấn công của Lissa quá vụng về. Cô không đủ nhanh. Không đủ mạnh.

“Không!” Tôi hét lên, lao về phía họ, dù biết chắc rằng tôi cũng không đủ nhanh để ngăn cản.

Nhưng bỗng dưng, một bức tường lửa và hơi nóng bùng cháy trước mặt khiến tôi phải lùi lại. Ngọn lửa đỏ bắn lên từ sàn nhà, tạo thành một vòng lửa bao quanh Dimitri, giữ khoảng cách giữa tôi và anh. Thật kì quặc, nhưng chỉ trong phút chốc, tôi biết tất cả là do bàn tay Christian.

“Dừng lại!” Tôi không biết phải làm gì, nên tấn công Christian hay lao vào lửa. “Cậu sẽ thiêu sống chúng ta mất!” Ngọn lửa được kiểm soát khá tốt. Christian có đủ kỹ năng, nhưng trong một căn phòng cỡ này, một ngọn lửa dầu được kiểm soát cũng nguy hiểm chết người. Lũ Strigoi đều lùi lại.

Bức tường lửa đang khép quanh Dimitri, càng lúc càng thu hẹp. Qua màn lửa, tôi trông thấy anh đang đau đớn cực độ cùng với tiếng gào thét. Lửa bắt đầu bén vào áo anh, khói ngùn ngụt bốc ra từ vết cháy. Bản năng nào đó bên trong giục tôi ngăn cản mọi chuyện... nhưng rồi, thế thì đã sao? Tôi đến đây để giết anh. Người khác làm thay tôi thì cũng có sao?

Bấy giờ, Lissa vẫn trong tư thế tấn công. Dimitri không thể tập trung được, anh gào thét bởi ngọn lửa đang bao quanh. Tôi cũng gào thét... vì Dimitri hay vì Lissa... thật khó xác định. Tay Lissa đâm qua màn lửa, một lần nữa cơn đau xộc thẳng qua mỗi liên kết, cơn đau do bị bỏng lúc Christian đốt cháy dây trói. Dù vậy cô vẫn tiếp tục, lờ đi sự đau đớn tột độ mà ngọn lửa hung hãn gây ra. Hướng đâm của cô đã chính xác. Cô đang nhắm thẳng cọc bạc vào tim Dimitri.

Chiếc cọc đâm vào, xuyên thủng anh.

Thực ra thì, chỉ gần như thế.

Cũng giống như khi luyện tập với cái gối, cô không đủ mạnh để đâm chiếc cọc tới chỗ nó cần phải đến. Lissa gồng mình, tưởng như đang cố tập trung hết sức bình sinh. Dồn cả trọng lượng cơ thể, cô dùng cả hai tay ấn vào chiếc cọc. Nó ngập sâu hơn vào ngực Dimitri. Nhưng vẫn chưa đủ. Bình thường, sự trì hoãn này đã có thể phải trả giá bằng chính mạng sống của cô. Nhưng tình huống này không hề bình thường. Dimitri không thể chống cự, bởi ngọn lửa đang từ từ nuốt chửng anh. Dù vậy, Dimitri vẫn vùng vẫy, làm lung lay chiếc cọc, khiến mọi nỗ lực vừa rồi của Lissa trở thành vô dụng. Lissa nhăn nhó, cố thử một lần nữa, ấn nó vào đúng vị trí cũ.

Nhưng, vẫn chưa đủ.

Tôi tỉnh táo lại, biết rằng mình cần phải ngăn cản. Lissa sẽ tự thiêu cháy chính mình nếu cứ cố đâm Dimitri như vậy. Cô thiếu kỹ năng. Tôi sẽ

đâm anh hoặc để cho ngọn lửa thiêu rụi anh. Tôi lao đến. Lissa nhìn thấy và ngay lập tức cưỡng chế tôi.

Không! Để tớ làm!

Yêu cầu đó tác động mạnh lên tôi, một bức tường vô hình chặn đứng tôi lại. Tôi đứng sững, bàng hoàng, cả vì sự cưỡng chế và cả vì nhận ra cô đã sử dụng phép cưỡng chế với mình. Tôi phải mất một lúc mới thoát khỏi sức ảnh hưởng. Lissa quá thiếu tập trung nên không dồn được toàn bộ năng lực vào mệnh lệnh, và dù sao thì tôi cũng có sức kháng cự khá cao với phép ép buộc.

Dù vậy, đôi chút trì hoãn cũng khiến tôi không kịp với tới cô. Lissa tận dụng cơ hội cuối cùng của mình, biết trước rằng cô sẽ không còn cơ hội nào khác.

Một lần nữa, chiến đấu qua bức tường lửa khiến Lissa đau đớn, cô dồn toàn lực để hướng cọc đâm thẳng vào tim Dimitri. Cú thúc vẫn vụng về, vẫn lung lay và yếu ớt hơn những cú đánh nhờ rèn luyện của các giám hộ. Nhưng dù vụng về hay không, cái cọc bạc cuối cùng cũng thành công. Nó đâm xuyên tim Dimitri. Cùng lúc, tôi cảm thấy pháp thuật tràn vào mỗi liên kết, pháp thuật quen thuộc mà tôi đã nhiều lần cảm nhận được mỗi khi cô thi triển phép chữa trị.

Có điều... lần này pháp thuật mạnh hơn gấp trăm lần các cảm nhận trước đây. Nó khóa tôi đông cứng lại, chắc chắn như phép ép buộc. Cảm giác như toàn bộ tế bào thần kinh của tôi đang nổ tung, như thể tôi vừa bị sét đánh.

Một ánh sáng trắng lóe lên quanh Lissa, một thứ ánh sáng làm lu mờ cả ngọn lửa. Như thể có người vừa mang mặt trời xuống đánh rơi giữa căn phòng. Tôi thét lớn, vô thức đưa tay che mắt và lùi lại. Tất cả mọi người trong căn phòng đều phản ứng tương tự.

Trong khoảnh khắc, mỗi liên kết như không còn nữa. Tôi không cảm nhận được gì từ Lissa cả, không đau đớn, không pháp thuật. Mỗi liên kết bỗng vô hình vô sắc, trống rỗng như thứ ánh sáng vừa tràn ngập căn phòng.

Sức mạnh mà Lissa sử dụng đã tràn vào và lấn át mỗi liên kết của chúng tôi, khiến nó tê liệt.

Rồi ánh sáng phụt tắt. Không hề mờ đi. Chỉ... biến mất trong nháy mắt. Như thể người ta vừa ấn công tắc. Căn phòng chìm trong im lặng, chỉ vắng vắng tiếng rên rỉ của sự kinh hoàng và khó chịu. Ánh sáng vừa rồi chắc hẳn vô cùng độc hại với đôi mắt nhạy cảm của Strigoi. Nó quá rực rỡ, ngay cả với tôi. Mắt tôi nổ đom đóm. Tôi không thể tập trung nhìn vào bất cứ thứ gì bởi dư ảnh của ánh sáng vẫn chói lòa trong mắt tôi.

Cuối cùng phải nheo mắt lại tôi mới lờ mờ nhìn được. Ngọn lửa tắt rụi, dù sự tồn tại của nó được đánh dấu bằng những vết cháy đen trên tường, trên sàn và những làn khói vương vất. Tôi ước đoán lẽ ra còn nhiều thiệt hại hơn thế. Dù vậy, tôi không lãng phí chút thời gian nào cho điều kì diệu đó nữa, bởi có một điều kì diệu khác đang diễn ra trước mắt tôi.

Không chỉ là một điều kì diệu. Mà phải nói là, một câu chuyện cổ tích.

Cả Lissa và Dimitri đều đang ngồi bệt trên sàn. Quần áo cháy sém. Những vết bỏng đỏ và hồng thẫm đánh dấu những chỗ bị lửa tàn phá trên làn da tuyệt đẹp của Lissa. Bàn tay và cổ tay cô bị thương nặng nhất. Tôi nhìn rõ những điểm máu tụ, nơi ngọn lửa đốt cháy làn da cô. Bỏng cấp độ ba, nếu tôi nhớ đúng những bài học sinh lí trên lớp. Tuy vậy hình như cô không cảm thấy đau đớn, hoặc có vẻ như vết bỏng không hề ảnh hưởng đến những chuyển động của bàn tay cô.

Cô đang vuốt tóc Dimitri.

Lissa ngồi thẳng lưng, còn Dimitri nằm trong tư thế hơi khó coi. Đầu anh dựa lên đùi cô, và cô đang dịu dàng vuốt những ngón tay mình lên tóc anh, như một người đang xoa dịu một đứa trẻ hay thậm chí một con vật nuôi. Khuôn mặt cô, ngay cả khi bị phá hoại bởi ngọn lửa khủng khiếp, vẫn hoàn toàn trong sáng và nhân từ. Dimitri đã từng gọi tôi là thiên thần báo oán, còn Lissa lúc này là một thiên thần của thiện tâm, cô đang nhìn xuống và ru anh bằng những lời an ủi, những lời vô nghĩa. Nhìn vào tình trạng quần áo của Dimitri và chứng kiến cảnh anh bị thiêu cháy, tôi đã cho rằng anh sẽ bị đốt cháy khét lẹt - đại loại như đã biến thành một bộ xương khô

đen sì. Nhưng khi anh nghiêng đầu, khiến tôi có thể nhìn thẳng vào mặt anh, tôi thấy anh hoàn toàn không hề hấn gì. Không một vết bỏng nào trên da, làn da ấm áp và rám nắng như ngày đầu tiên tôi gặp anh. Tôi chỉ kịp nhìn vào đôi mắt anh trong chốc lát, trước khi anh gục mặt vào đầu gối Lissa. Tôi thấy đáy mắt nâu sâu thẳm, đáy mắt mà tôi đã từng bao lần đắm đuối. Không có tròng mắt đỏ.

Dimitri... không còn là một Strigoi.

Và anh đang khóc.

Mười bảy

TẤT CẢ MỌI NGƯỜI TRONG PHÒNG ĐỀU nghệt thở.

Nhưng ngay cả khi điều kì diệu xuất hiện, các giám hộ và cả Strigoi cũng không bị lung lạc. Cuộc chiến vừa tạm dừng lại tiếp tục điên cuồng hơn. Các giám hộ có lợi thế hơn, những người không phải chiến đấu với tên Strigoi cuối cùng còn sống bồng lao về phía Lissa, cố lôi cô ra xa khỏi Dimitri. Tất cả đều ngạc nhiên khi cô cố ôm anh thật chặt và chống lại đám đông xung quanh mình. Cô quyết liệt che chở Dimitri, một lần nữa khiến tôi hình dung đến hình ảnh người mẹ đang bảo vệ đứa con thơ.

Dimitri cũng cố ôm lấy Lissa, nhưng cả hai đều bất lực. Những giám hộ rất cuộc cũng tách được hai người họ. Có tiếng tranh cãi lộn xộn trong nhóm người khi họ quyết định xem có nên giết Dimitri không. Điều đó chẳng có gì khó. Bây giờ Dimitri đã vô dụng. Anh thậm chí không thể đứng vững khi họ nhắc anh lên.

Điều đó khiến tôi bừng tỉnh. Tôi chỉ đơn giản đang chăm chăm nhìn, sửng sốt và chết điếng. Gạt bỏ tình trạng choáng váng, tôi lao về phía trước, dù tôi không chắc là tôi đang lao đến với ai: Lissa hay Dimitri.

“Không! Đừng!” Tôi gào lên khi thấy vài giám hộ vừa lao vào anh với cọc bạc trên tay. “Anh ấy không như mọi người nghĩ! Anh ấy không còn là Strigoi nữa! Nhìn anh ấy đi!”

Lissa và Christian cũng đang gào thét những điều tương tự. Ai đó tóm lấy và lôi tôi lại, bảo tôi để người khác xử lí chuyện này. Không hề suy nghĩ, tôi quay lại và đâm người đang giữ tôi, quá muộn khi nhận ra là Hans. Ông ta hơi ngã về phía sau, có vẻ sửng sốt nhiều hơn là tự ái. Dẫu sao, việc tôi tấn công ông ta khiến mọi người đều chú ý, và tôi phải chiến đấu với cả một nhóm giám hộ khác nữa. Những cố gắng của tôi chẳng ích gì, một

phần vì tôi bị áp đảo, một phần vì tôi không thể tấn công họ theo cách mà tôi tấn công Strigoi.

Đến khi bị các giám hộ lôi cổ ra, tôi mới nhận ra Lissa và Dimitri đã bị đưa ra khỏi phòng từ trước. Tôi đòi hỏi được biết họ bị đưa đi đâu, gào lên là tôi cần được gặp họ. Nhưng không ai nghe. Họ ném tôi ra khỏi nhà kho, qua một đồng xác chết. Hầu hết là Strigoi, nhưng tôi nhận ra một vài gương mặt quen thuộc của quân đội hoàng cung. Tôi nhăn nhó, dù không biết gì nhiều về họ. Cuộc chiến đã kết thúc, bên tôi đã thắng, với một cái giá đắt. Những giám hộ còn sống bắt đầu dọn dẹp. Không có gì ngạc nhiên nếu những nhà giả kim xuất hiện, nhưng vào lúc này, đó không phải là điều tôi lo lắng.

“Lissa đâu?” Tôi liên tục hỏi khi bị đẩy vào một chiếc xe. Hai người giám hộ cùng vào với tôi, mỗi người ngồi cạnh một bên. Tôi không quen họ. “Dimitri đâu?”

“Công chúa đã được an toàn”, một giám hộ đáp cộc lốc. Anh ta và người còn lại đang dăm chiêu nhìn về phía trước, và tôi nhận ra rằng cả hai người họ đều lơ đi câu hỏi về Dimitri. Với họ, anh thậm chí không hề tồn tại.

“Dimitri đâu?” Tôi hỏi lại, lớn tiếng với hi vọng sẽ có được câu trả lời. “Anh ấy có ở cùng với Lissa không?”

Câu hỏi đó ngay lập tức được phản ứng. “Đương nhiên là không”, người giám hộ vừa trả lời tôi buột miệng.

“Anh ấy... anh ấy còn sống không?” Đó là một trong những câu hỏi khó khăn nhất tôi đã từng hỏi, nhưng tôi cần biết. Tôi ghét phải thừa nhận, nhưng nếu ở vị trí của Hans, tôi sẽ không trông chờ vào những điều kì diệu. Tôi sẽ loại bỏ tất cả những thứ gì bị coi là đe dọa.

“Còn”, người lái xe nói. “Anh ta... nó... vẫn sống”.

Tất cả những thông tin tôi có được từ họ chỉ đến thế, dù tôi cố gắng yêu cầu và tranh cãi để được thả ra khỏi xe - tin tôi đi, tôi đã cố gắng rất nhiều. Khả năng phớt lờ của họ thực sự ấn tượng. Công bằng mà nói, tôi

thậm chí không biết liệu họ có hiểu sự kiện gì vừa xảy ra không. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh. Điều duy nhất hai người này biết là họ được lệnh áp giải tôi ra khỏi tòa nhà.

Tôi vẫn mong một người quen biết sẽ cùng vào xe. Nhưng không. Chỉ thêm những giám hộ xa lạ. Không phải là Christian hay Tasha. Thậm chí không cả Hans, đương nhiên, cũng dễ hiểu thôi. Hẳn ông ta sợ sẽ bị tôi vô tình đâm vào mặt một lần nữa.

Khi tất cả đã vào xe và lên đường, tôi cũng thôi gây phiền nhiễu và ngồi lệt thốt vào chỗ của mình. Những chiếc xe khác đi cùng lúc với chúng tôi, nhưng tôi không hề biết liệu các bạn mình có ở trong các xe đó không.

Mối liên kết giữa tôi và Lissa vẫn đông cứng. Cú sốc ban đầu khiến tôi mất đi cảm nhận, tôi đã dần dần lấy lại được chút cảm giác với cô, đủ để cho tôi biết chúng tôi vẫn liên kết và cô vẫn còn sống. Thế là đủ. Thứ sức mạnh vừa bùng lên trong Lissa gần như đốt cháy mối liên kết. Pháp thuật giữa chúng tôi bị rạn nứt. Mỗi lần cố dùng mối liên kết để kiểm tra mọi chuyện với Lissa, tôi tưởng như phải nhìn qua một vật quá chói. Tôi chỉ biết rằng mối liên kết sẽ sớm tự thiết lập lại, tôi cần thông qua cô để hiểu rõ ràng chuyện gì vừa xảy ra.

Không, bỏ qua tiểu tiết đi. Tôi cần biết đại khái chuyện gì đã xảy ra. Tôi vẫn còn sốc, và chuyển đi dãi về hoàng cung cho tôi thời gian để ngẫm nghĩ về cảnh tượng vừa chứng kiến. Ngay lập tức tôi muốn bắt đầu với Dimitri, nhưng cần phải xuất phát từ đâu nếu tôi thực sự muốn phân tích toàn bộ sự việc.

Thứ nhất: Lissa đã yểm bùa một cái cốc bạc và đã giấu tôi. Từ khi nào? Trước chuyến đi thăm trường? Hay ở Lehigh? Hay khi đã bị bắt? Không quan trọng.

Thứ hai: dù đã nhiều cố gắng thất bại trong bài tập đâm cốc vào gối, Lissa vẫn thực sự đâm được cốc vào tim Dimitri. Tưởng chừng hành động ấy là không thể, nhưng ngọn lửa của Christian đã biến nó thành có thể. Tôi rùng mình, hình dung những vết bóng mà Lissa đã phải đánh đổi. Tôi cảm

nhận được sự đau đớn trước khi mối liên kết của chúng tôi trở nên trống rỗng, và tôi cũng đã nhìn thấy những vết bồng trên da cô. Adrian không phải là người chữa bệnh giỏi nhất thế giới, nhưng hi vọng pháp thuật của anh đủ để chăm sóc những vết thương của cô.

Điều thứ ba và điều cuối cùng ở đây... thực sự... đây có phải là sự thật không? Lissa đã đâm Dimitri và sử dụng cùng một thứ năng lực chữa trị cô có... rồi sao? Đó là câu hỏi lớn nhất. Chuyện gì đã xảy ra, bên cạnh hiện tượng như vụ nổ hạt nhân của pháp thuật qua mối liên kết của chúng tôi? Liệu tôi có thực sự thấy những điều tôi nghĩ là tôi đã chứng kiến?

Dimitri đã... thay đổi.

Anh không còn là Strigoi nữa. Tôi cảm nhận được điều đó từ tận sâu trái tim mình, dù chỉ có vài phút ngắn ngủi để nhìn thấy anh. Nhưng chỉ thế thôi cũng đủ để tôi thấy được sự thật. Bộ dạng của Strigoi đã biến mất. Lissa đã làm theo những điều Robert kể, và chắc chắn sau chừng đó pháp thuật... chuyện gì cũng là có thể. Hình ảnh Dimitri quay lại trong tâm trí tôi, nằm trên đùi Lissa với dòng nước mắt chảy dài. Tôi chưa bao giờ thấy anh mềm yếu như thế. Dù thế nào đi nữa, tôi cũng không tin một Strigoi biết khóc.

Tim tôi thắt lại đau đớn, và tôi chớp mắt liên tục để tự ngăn mình òa khóc. Tôi nhìn quanh để thấy cảnh vật bên ngoài. Ngoài xe, trời đã rạng sáng. Lúc này đã gần bình minh. Những giám hộ đi với tôi bắt đầu có biểu hiện mệt mỏi, dù vậy sự cảnh giác trong ánh mắt họ không hề mờ đi. Tôi đã mất ý niệm thời gian, nhưng vẫn biết rằng hành trình kéo dài khá lâu rồi. Chúng tôi sắp về đến hoàng cung.

Tôi thử kết nối với mối liên kết và thấy nó đã trở lại, dù vẫn còn mong manh. Nó đang le lói, lúc có lúc không, vẫn đang tự hồi phục. Nhưng điều đó đủ khiến tôi yên lòng hơn, và tôi thở phào nhẹ nhõm. Lần đầu tiên mối liên kết xuất hiện nhiều năm trước, nó quá lạ lùng... và phi thực tế. Nhưng giờ đây tôi đã coi nó là một phần của cuộc sống. Sự thiếu vắng khiến tôi cảm thấy mất tự nhiên.

Qua đôi mắt của Lissa, trong chiếc xe chở cô, ngay lập tức tôi mong thấy Dimitri đi cùng. Một cái nhìn thoáng qua ở nhà kho thực sự không đủ. Tôi cần phải thấy anh, cần phải xem có phải điều kì diệu đã xảy ra thực không. Tôi muốn nhìn ngắm anh, để được thấy lại một Dimitri từ rất xa xưa. Dimitri mà tôi yêu thương.

Nhưng anh không đi cùng Lissa. Chỉ có Christian, cậu đang nhìn Lissa khi cô cựa mình. Cô đã chớp mắt một lúc và vẫn còn run rẩy. Trạng thái kích động này cùng những ảnh hưởng của sức mạnh khủng khiếp trước đó khiến mối liên kết giữa hai chúng tôi vẫn còn mơ hồ. Tôi không thể tập trung quan sát hết mọi thứ, chúng cứ liên tục dịch chuyển ra khỏi tầm nhìn của tôi, nhưng nói cho cùng, tôi vẫn theo dõi được những tình tiết đang diễn ra.

“Em thấy thế nào?” Christian hỏi. Giọng nói và ánh mắt cậu ta hướng về cô tràn ngập yêu thương đến độ Lissa không thể không nhận thấy. Lúc này Lissa đã tỉnh táo lại.

“Mệt mỏi. Kiệt sức. Như kiểu... em không biết nữa. Như thể em vừa bị quăng vào một cơn cuồng phong vậy. Hoặc bị tông xe. Chọn trường hợp kinh khủng nhất đi, cảm giác của em lúc này đây”.

Christian mỉm cười với Lissa và nhẹ nhàng vuốt lên má cô. Mở rộng hơn mối liên kết vào cảm giác của Lissa, tôi nhận thấy sự đau đớn của những vết bỏng và cả cảm giác tay Christian đang vuốt tới gần một vết thương dù đã cố tránh xa nó.

“Trông kinh khủng lắm không?” Lissa hỏi. “Da em đều bị tan chảy đúng không? Trông em giống người ngoài hành tinh đúng không?”

“Không”, Christian hơi bật cười đáp lại. “Không bỏng nhiều thế đâu. Em vẫn đẹp, như mọi ngày. Chỉ mất một chút thời gian để lành lại thôi”.

Cảm giác nhói đau khiến cô nghĩ rằng có nhiều vết thương hơn Christian nói, nhưng lời khen và giọng điệu cậu ta khiến cô dịu đi khá nhiều. Trong khoảnh khắc, cả thế giới đối với Lissa chỉ gói gọn lại ở khuôn mặt Christian và vầng mặt trời đang chuẩn bị chiếu sáng.

Rồi phần còn lại của thế giới bỗng dừng đổ sập xuống Lissa.

“Dimitri! Tôi cần gặp Dimitri!”

Có vài giám hộ khác trong xe. Lissa vừa nói vừa nhìn về phía họ. Nhưng cũng giống như với tôi, không ai muốn dấn động đến Dimitri hay tình hình hiện tại của anh.

“Tại sao tôi không thể gặp anh ấy? Tại sao lại đưa anh ấy đi?” Câu hỏi ấy dành cho bất cứ ai có thể trả lời, nhưng cuối cùng, Christian là người lên tiếng.

“Bởi vì họ cho rằng anh ấy nguy hiểm”.

“Không hề. Anh ấy chỉ... Anh ấy cần em. Tâm hồn anh ấy đang thương tổn”.

Christian đột ngột tròn mắt, nét mặt đầy sợ hãi. “Anh ta không... Em không liên kết với anh ta đấy chứ?”

Từ vẻ mặt của Christian tôi có thể đoán được rằng cậu ta đang liên tưởng lại Avery và việc liên kết với nhiều người đã đẩy cô ta đến bờ vực điên loạn. Christian không có mặt lúc Robert giải thích chuyện những linh hồn đến thế giới của cái chết và tại sao một Strigoi bị biến đổi sẽ không có mối liên kết.

Lissa chậm rãi lắc đầu. “Không... Em chỉ biết thế thôi. Khi em... khi em biến đổi Dimitri, sự kết nối nảy sinh, và em cảm nhận được. Em phải làm gì đây... em không thể giải thích”. Cô vò đầu, bối rối vì khó lòng mô tả được pháp thuật của mình. Cảm giác mỗi một bắt đầu xâm lấn. “Cứ như em phải phẫu thuật linh hồn anh ấy vậy”, cô nói.

“Họ cho rằng Dimitri rất nguy hiểm”, Christian dịu dàng nhắc lại.

“Không đâu!” Lissa trừng mắt nhìn những người còn lại trong xe, bọn họ đều lảng tránh cô. “Anh ấy không còn là Strigoi nữa”.

“Công chúa”, Một trong các giám hộ bắt đầu nói, vẻ không mấy dễ chịu, “không ai thực sự lí giải được bản chất. Cô không thể đảm bảo rằng...”

“Tôi đảm bảo!” cô nói, quá lớn giọng đối với một không gian hẹp như vậy. Lời cô uy nghiêm và đầy khí chất hoàng gia. “Tôi biết. Tôi đã cứu Dimitri. Tôi đã mang anh ấy trở về. Tôi biết anh ấy không còn là Strigoi nữa”.

Các giám hộ đều lộ vẻ khó chịu, và họ im lặng. Tôi cho rằng họ chỉ quá bối rối, đương nhiên, làm sao họ bình thản được chứ? Tình huống này chưa từng có tiền lệ.

“Suyt”, Christian nói, nắm chặt tay Lissa. “Từ giờ tới lúc về hoàng cung, em không làm gì được đâu. Em vẫn bị thương và kiệt sức, cả người em cho thấy rõ điều ấy kia kìa!”

Lissa biết cậu ta nói đúng. Cô quá đau đớn, và quá kiệt sức. Pháp thuật đã khiến cô mỏi mệt. Việc cứu chuộc Dimitri tạo nên một mối liên kết giữa cô với anh, không phải liên kết pháp thuật mà là liên kết tâm lí. Cô thực sự giống một người mẹ. Cô cảm thấy cực kì lo lắng và muốn bảo vệ Dimitri.

“Em cần gặp anh ấy”, cô nói.

Lissa cần ư? Thế còn tôi?

“Em sẽ gặp”, Christian khẳng định, nghe chắc như đinh đóng cột. “Nhưng bây giờ em phải nghỉ ngơi đã”.

“Em không thể”, Lissa gắng gượng, dù vẫn còn thở dốc.

Nụ cười vồ về tái hiện trên môi Christian, cậu vòng tay qua người cô, kéo cô lại sát hết mức căng của dây an toàn. “Cố lên nào”, cậu bảo Lissa.

Một lần nữa, Lissa ngả đầu lên ngực Christian, sự gần gũi có tác dụng như một năng lực chữa trị. Những lo lắng và băn khoăn về Dimitri vẫn âm ỉ trong cô, nhưng nhu cầu của cơ thể lấn át hơn. Cuối cùng, cô cũng chìm vào giấc ngủ trong vòng tay Christian, chỉ mơ hồ nghe thấy tiếng cậu thì thầm, “Chúc mừng sinh nhật”.

Hai mươi phút sau, đoàn quân của chúng tôi về đến hoàng cung. Tôi tưởng mọi người giải tán ngay, nhưng các giám hộ đi cùng tôi bước ra khỏi xe, chờ đợi một tín hiệu hoặc hướng dẫn nào đó mà không ai muốn nói cho tôi biết. Hóa ra họ đang đợi Hans.

“Không được”, ông ta nói, giữ chặt vai tôi khi tôi lao khỏi xe và cố chạy tới... ồ, tôi cũng không rõ là nơi nào. Bất cứ nơi nào có Dimitri. “Đứng lại!”

“Tôi phải gặp anh ấy!” Tôi hét lên, cố đẩy ông ra. Nhưng Hans đứng như một bức tường gạch. Dù rằng đã chiến đấu với nhiều Strigoi hơn tôi tối qua, ông vẫn như không hề mệt mỏi. “Ông phải cho tôi biết anh ấy ở đâu”.

Tôi quá bất ngờ khi Hans trả lời. “Bị nhốt. Ở rất xa, ngoài tầm với của cô. Hoặc của bất cứ ai. Tôi biết anh ta đã từng là thầy giáo cô, nhưng lúc này tốt nhất là anh ta nên bị cách li”.

Đầu óc tôi mệt mỏi vì những chuyện vừa xảy ra hồi đêm và bối rối vì quá nhiều cảm xúc, phải mất một lúc mới thấm nhuần được thông tin. Lời Christian vọng lên trong tôi. “Anh ấy không hề nguy hiểm”, tôi nói. “Anh ấy không còn là Strigoi nữa”.

“Làm sao cô chắc chắn được?”

Cùng một câu hỏi với Lissa. Làm sao tôi có thể thành thật trả lời? Chúng tôi biết vì chúng tôi đã trải qua vô vàn đau đớn để tìm ra cách biến đổi một Strigoi, và khi hoàn thành các bước, một quả bom pháp thuật đã nổ tung. Hiệu quả chưa đủ chứng minh sao? *Về ngoài* của Dimitri cũng chưa đủ sao?

Nhưng câu trả lời của tôi cũng giống của Lissa. “Tôi chỉ biết thế thôi”.

Hans lắc đầu, lúc này tôi mới thấy ông cũng đã kiệt sức. “Không ai hiểu thấu đáo chuyện đã xảy ra với Belikov. Tất cả những người có mặt... thực ra thì, ta cũng không chắc cảnh ta đã nhìn thấy. Tất cả những gì ta biết là chỉ vài phút trước anh ta đã dẫn đầu một đội quân Strigoi, và bây giờ thì anh ta đang ở ngoài ánh sáng. Thật hoang đường! Không ai biết anh ta là cái gì”.

“Anh ấy là một ma cà rồng lai”.

“Cho đến khi chúng ta xác định được”, Hans nói tiếp, phớt lờ lời nói của tôi, “Belikov sẽ bị giam và trải qua các cuộc kiểm nghiệm”. *Kiểm nghiệm?* Tôi không thích cách dùng từ đó. Nghe như thể Dimitri là một con

vật trong phòng thí nghiệm. Tôi sôi máu, gần như sắp quất vào mặt Hans. Một lúc sau, tôi mới lấy lại bình tĩnh.

“Vậy thì tôi cần gặp Lissa”.

“Công chúa đã được đưa đến trung tâm y tế để chữa trị rồi. Cô ấy đang cần chữa trị. Cô không đến đấy được”, ông ta thêm vào, không chờ tôi phản ứng. “Một nửa số giám hộ đang ở chỗ công chúa. Nơi đó rất hỗn loạn và cô sẽ gây vướng víu”.

“Thế ông bảo tôi phải làm cái quái gì bây giờ?”

“Đi ngủ một chút”. Ông nhìn tôi, nói tiếp. “Ta vẫn cho là cô có thái độ không tốt, nhưng sau những gì chứng kiến ngoài kia... thì, ta phải nói là cô biết cách chiến đấu. Chúng ta cần cô có lẽ không chỉ cho công việc bàn giấy. Giờ thì hãy tự lo cho bản thân đi đã”.

Thế đấy! Mệnh lệnh rõ ràng đã được đưa ra, và trong khi những giám hộ khác đang khẩn trương hành động xung quanh, tôi lại như không hề tồn tại. Mọi lo lắng lúc trước của tôi đã được cho vào quên lãng. Tôi sẽ không phải sắp xếp giấy tờ nữa. Nhưng tôi phải làm gì đây? Hans điên rồi sao? Làm sao tôi ngủ được? Tôi phải làm gì đó. Tôi phải gặp Dimitri, nhưng không biết họ đã mang anh đi đâu. Đến nhà ngục họ đã từng giam giữ Victor chẳng? Nhưng tôi không có quyền ra vào chỗ ấy. Tôi cũng cần gặp Lissa. Nhưng cô đang ở sâu tít trong trung tâm y tế. Tôi không có quyền lực ở đây. Tôi cần phải tìm đến một người có ảnh hưởng lớn.

Adrian!

Nếu tôi đến chỗ Adrian, may ra anh sẽ tháo gỡ vài vướng mắc cho tôi. Anh có những mối quan hệ hoàng gia. Nữ hoàng yêu quý anh, bất chấp thái độ bất cần và lười biếng. Dù phải đau đớn chấp nhận, nhưng tôi nhận ra việc tìm thẳng đến gặp Dimitri là gần như không thể. Nhưng với trung tâm y tế? Adrian sẽ giúp tôi gặp được Lissa, dù cho trong đó có âm ỉ và đông đúc. Mối liên kết vẫn mờ nhạt, và tìm cách nói chuyện trực tiếp với Lissa sẽ cho tôi những câu trả lời nhanh hơn về Dimitri. Thêm nữa, cũng muốn tận mắt thấy cô vẫn ổn.

Nhưng khi đến chỗ Adrian, người gác cửa nói với tôi rằng anh vừa ra ngoài để - thật trớ trêu - đến trung tâm y tế. Tôi rên rỉ. Đương nhiên là anh phải đến đấy rồi. Với khả năng chữa trị của mình, chắc chắn anh đã được triệu tập. Dù mạnh hay yếu, chắc chắn anh giúp được họ.

“Cô có mặt đúng không?” Người gác cửa hỏi khi tôi vừa định quay đi.

“Sao cơ?” trong giây lát tôi đã nghĩ là anh ta nói về trung tâm y tế.

“Trong trận chiến với Strigoi! Cuộc giải cứu. Chúng tôi đã được nghe đủ chuyện”.

“Đã nghe ư? Anh đã nghe được những gì?”

Anh ta tròn mắt thích thú. “Họ kể là hầu hết giám hộ đã chết. Nhưng cô đã bắt được một Strigoi và mang hắn ta về”.

“Không, không... Mọi người bị thương nhiều hơn là chết. Và chuyện ‘kia..’”. Trong phút chốc, tôi ghen thờ. Chuyện gì đã xảy ra? Chuyện gì đã thực sự xảy ra với Dimitri? “Một Strigoi đã được biến đổi lại thành ma cà rồng lai”.

Người canh cửa trợn mắt. “Cô bị đập đầu vào đâu à?”

“Tôi nói thật đấy! Vasilisa Dragomir đã biến đổi anh ấy. Bằng năng lực linh hồn. Hãy kể với mọi người *như thế*”.

Tôi rời đi để mặc người gác cửa há hốc miệng. Thế đấy, tôi không còn lựa chọn nào khác, không có ai để dò hỏi tin tức. Tôi quay lại phòng riêng, cảm giác thất bại nhiều hơn là buồn ngủ. Ít nhất thì đây cũng là suy nghĩ ban đầu của tôi. Sau một lúc đi lại, tôi ngồi lên giường và cố gắng tìm ra một kế hoạch. Nhưng chẳng mấy chốc, tôi đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Tôi thức dậy với cảm giác nhói đau kì lạ ở những phần cơ thể mà tôi đã không nhận ra do chịu va chạm mạnh trong trận chiến. Tôi nhìn đồng hồ, hoảng hồn khi biết mình đã ngủ bao lâu. Theo thời gian biểu của ma cà rồng, lúc này là gần trưa. Chỉ trong vòng năm phút, tôi tắm xong và khoác lên mình một bộ trang phục không rách rưới và không dính máu. Cứ thế tôi ra khỏi cửa.

Người ta đang bận rộn với công việc thường ngày của mình, dù vậy một vài nhóm người tôi đi qua lại có vẻ như đang bàn tán về trận chiến trong nhà kho, và về Dimitri.

“Em biết là cô ấy chữa trị được mà”, tôi nghe một nam Moroi đang nói với vợ. “Làm sao không chữa được một Strigoi? Làm sao không thay đổi được những kẻ đã chết?”

“Thật điên rồ”, người vợ phản đối. “Em chẳng bao giờ tin vào linh hồn này nọ. Chỉ là điều bịa đặt để ngụy biện cho chuyện Dragomir không bao giờ có năng lực chuyên biệt”.

Tôi không nghe được phần còn lại của cuộc nói chuyện, nhưng những người khác trên đường cũng đang bàn tán những điều tương tự. Người ta đều tin rằng tất cả chỉ là một âm mưu hoặc cho rằng Lissa đã hóa điên thật sự. Cũng như thường lệ, tôi còn nghe thấy những điều quái gở hơn, ví dụ như các giám hộ đã bắt được một ồ Strigoi và mang về thí nghiệm. Dù vậy, trong tất cả mọi câu chuyện, tôi không hề nghe ai nhắc đến tên Dimitri hay hé lộ thêm về tình trạng hiện thời của anh.

Tôi làm theo kế hoạch duy nhất của mình: Đến tòa nhà giam giữ tù nhân của hoàng cung, dù không chắc là mình sẽ làm gì khi tới nơi. Tôi thậm chí không biết rằng Dimitri có ở đây không, nhưng nhà tù có vẻ là nơi khả thi nhất. Khi đi qua một giám hộ trên đường, tôi phải mất vài giây mới nhận ra mình quen anh ta. Tôi dừng bước và quay lại.

“Mikhail!” Anh liếc nhìn và, thấy tôi, chạy tới. “Chuyện gì đang diễn ra vậy?” Tôi hỏi, nhẹ người khi gặp một khuôn mặt thân quen. “Họ đã đem Dimitri đi chưa?”

Anh lắc đầu. “Không, họ đang cố tìm hiểu xem mọi chuyện là thế nào. Ai cũng bối rối, dù sau khi gặp, công chúa đã thề sống thề chết rằng anh ta không còn là Strigoi nữa”.

Có sắc thái hồ hởi, và cả hi vọng, trong giọng nói của Mikhail. Anh hi vọng rằng khả năng biến đổi là sự thật, rằng sẽ có cơ hội cứu được người yêu. Tim tôi nhói đau thay cho anh. Tôi cũng từng ước anh và Sonya sẽ có một kết thúc có hậu như...

“Đợi đã. Anh vừa nói gì?” Những lời vừa rồi bỗng chặn đứng dòng cảm xúc lãng mạn vừa tuôn trào. “Anh vừa nói là Lissa đã gặp anh ấy? Ý anh là sau trận chiến ư?” Ngay lập tức tôi tìm đến mối liên kết. Cuối cùng thì nó cũng trở nên rõ ràng hơn, nhưng Lissa đang ngủ, tôi chẳng thu được gì cả.

“Belikov yêu cầu được gặp công chúa”, Mikhail giải thích. “Vì thế họ để cô ấy vào, đương nhiên là vẫn được bảo vệ kỹ càng”.

Tôi nhìn Mikhail chăm chăm, miệng há hốc. Dimitri được gặp người ngoài. Họ cho người ta đến thăm anh. Ý tưởng ấy khiến những cảm giác đen tối trong tôi bùng sáng. Tôi quay đi. “Cảm ơn anh, Mikhail”.

“Đợi đã, Rose...”

Tôi không dừng lại. Tôi chạy hết tốc lực đến tòa nhà giam giữ của các giám hộ, sự phấn khích và hăng hái với thông tin mới này hiển hiện rõ ràng trong bộ dạng của tôi. Tôi có thể gặp Dimitri. Cuối cùng thì tôi cũng được bên anh, với con người trước kia của anh.

***

“Cô không thể gặp anh ta”.

Tôi dừng bước khi bị người giám hộ trực ở khu vực tiếp tân chặn lại.

“Cái gì? Tôi cần gặp Dimitri”.

“Không cho khách đến thăm”.

“Nhưng Lissa, ờ, Vasilisa Dragomir đã gặp Dimitri”.

“Anh ta yêu cầu được gặp cô ấy”.

Tôi nhìn viên giám hộ, ngờ vực. “Chắc hẳn anh ấy cũng yêu cầu được gặp tôi”.

Người giám hộ nhún vai. “Nếu có thì người ta cũng chưa nói với tôi”.

Nổi tức giận tôi đã nén lại ngày hôm qua cuối cùng cũng bùng lên. “Thế thì hãy đi tìm ai để người ta nói cho anh biết đi! Dimitri muốn gặp tôi. Anh phải để tôi vào. Ai là sếp của anh?”

Người giám hộ nổi cáu. “Tôi sẽ không đi đâu cả cho đến hết ca trực. Nếu có việc phải vào thì ai đó sẽ nói với cô. Cho tới lúc ấy, không ai được xuống nếu thiếu giấy phép đặc biệt”.

Đã từng đánh bại một lượng lớn giám ngục của tòa nhà Tarasov, tôi tin là mình dễ dàng hạ gục anh chàng này. Dù vậy, tôi cũng tin rằng một khi xuống được tới những phòng giam dưới kia, tôi sẽ phải chiến đấu với rất nhiều giám hộ khác nữa. Lúc này chiến đấu với họ cũng đáng. Vì Dimitri đang ở trong kia. Tôi sẵn sàng làm mọi chuyện vì anh. Một chút động cựa trong mối liên kết khiến tôi dừng lại, Lissa đã tỉnh giấc.

“Thôi được”, tôi nói, vênh mặt lên, ngạo mạn nhìn anh ta. “Cảm ơn vì đã ‘giúp đỡ’”. Tôi không cần gã thảm hại này. Tôi sẽ đến chỗ Lissa.

Cô đang ở nơi gần như đối diện với tòa nhà giam giữ của hoàng cung, phía đầu bên kia, và tôi nhanh chóng băng sang. Khi tôi đến nơi và cô ra mở cửa phòng, tôi thấy cô đã chuẩn bị sẵn sàng nhanh chóng hệt như tôi. Kì thực tôi cảm giác cô đang chuẩn bị ra ngoài. Nhìn kĩ mặt và tay cô, tôi yên lòng hơn khi thấy những vết bóng gần như biến mất. Chỉ còn một vài đốm đỏ trên ngón tay. Đó là thành quả của Adrian. Không bác sĩ nào làm được như vậy cả. Khoác trên mình một chiếc áo xanh da trời, với mái tóc buộc túm ra sau, trông cô không giống bất cứ ai vừa trải qua tình cảnh nước sôi lửa bỏng gần hai mươi tư giờ trước.

“Cậu có ổn không?” Cô hỏi. Trải qua bao nhiêu chuyện nhưng Lissa chưa bao giờ ngừng lo lắng cho tôi.

“Ừ, tớ ổn cả”. Ít nhất là về mặt sinh lí. “Cậu thì sao?”

Cô gật đầu. “Ổn”.

“Trông cậu tuyệt đấy”, tôi nói. “Đêm qua... ý tớ là, tớ đã hơi sợ. Với ngọn lửa như thế...”. Tôi không thể nói tiếp.

“Ừ”, cô đáp lại, lảng tránh tôi. Có vẻ như Lissa đang hồi hộp và không mấy dễ chịu. “Adrian khá giỏi trong việc chữa trị”.

“Cậu đang đến trung tâm y tế phải không?” Có sắc thái bối rối và hồi hộp trong mối liên kết. Cũng có lí nếu cô muốn khẩn trương đến trung tâm

y tế và cùng giúp đỡ mọi người. Nhưng... đào sâu tìm hiểu hơn, tôi thấy một sự thật đáng kinh ngạc. “Cậu đang định đi gặp Dimitri!”

“Rose..”.

“Không”, tôi hào hứng nói. “Tuyệt lắm! Tớ sẽ đi với cậu. Tớ cũng đang muốn đến đấy, mà họ không chịu cho tớ vào”.

“Rose..”. Trông Lissa rất không thoải mái.

“Họ nói với tớ những điều ngu xuẩn, rằng là Dimitri chỉ yêu cầu gặp cậu mà không phải tớ, và vì thế họ không cho tớ vào. Nhưng nếu có cậu, chắc chắn họ sẽ cho tớ vào”.

“Rose”, Lissa rành rọt nói, cuối cùng cũng chặn được lời tôi. “Cậu không thể đến nhà giam được”.

“Tớ... cái gì cơ?” Tôi nhắc lại lời Lissa, như để tránh nghe nhầm. “Đương nhiên là tớ có thể. Tớ cần gặp anh ấy. Cậu biết mà. Và anh ấy cũng cần gặp tớ”.

Lissa chậm rãi lắc đầu, trông vẫn có vẻ lo lắng, nhưng có nét đồng cảm. “Người giám hộ nói đúng đấy”, cô tiếp tục. “Dimitri không yêu cầu gặp cậu. Chỉ mình tớ thôi”.

Tất cả sự hăm dọa, tất cả những sôi nổi, đều đông cứng lại. Tôi chết lặng, bối rối hơn bao giờ hết. “Thôi được...”. Tôi hình dung lại cảnh đêm qua Dimitri đã bám lấy Lissa, hình dung lại cái nhìn tha thiết trên khuôn mặt anh. Tôi ghét phải thừa nhận, nhưng cảm xúc ấy giải thích cho lý do Dimitri yêu cầu được gặp Lissa trước tiên. “Đương nhiên là anh ấy muốn gặp cậu. Mọi chuyện vẫn còn quá mới mẻ và kì lạ, và cậu là người đã cứu anh ấy. Một khi tỉnh tâm trở lại, Dimitri cũng sẽ muốn gặp tớ”.

“Rose, cậu không thể đi được”. Lần này nỗi buồn trong giọng nói của Lissa phản chiếu qua cả mối liên kết, tràn sang tôi. “Dimitri không chỉ không yêu cầu gặp cậu. Anh ấy đặc biệt yêu cầu không gặp cậu”.

Mười tám

ĐIỀU KHÓ CHỊU NHẤT khi kết nối về mặt tâm lí với một người khác là bạn biết rõ khi nào người đó nói dối hay, trong trường hợp này, là nói thật. Dù vậy, tôi vẫn ngay lập tức phản ứng theo bản năng.

“Không phải thế!”

“Thật vậy sao?” Lissa nhìn tôi đầy ẩn ý. Cô cũng biết là tôi cảm nhận được sự thật trong lời nói của cô.

“Nhưng... không thể..”. Tôi không thường xuyên ấp úng như vậy, dĩ nhiên với Lissa thì càng không. Trong mối quan hệ của chúng tôi, tôi là người quyết định và cắt nghĩa cho cô mọi chuyện phải được giải quyết theo cách nào. Nhưng lúc này đây, tôi nhận ra rằng Lissa đã không còn mỏng manh như trước nữa.

“Tớ xin lỗi”, cô nói, giọng ân cần nhưng cương quyết. Mỗi liên kết cho tôi thấy cô ghét việc phải nói với tôi những điều khó chịu như thế đến nhường nào. “Anh ấy nhờ tớ... bảo tớ là đặc biệt không cho cậu đến. Rằng anh không muốn gặp cậu”.

Tôi nhìn cô cầu khẩn, giọng tôi nghe gần như một đứa trẻ. “Nhưng tại sao? Tại sao Dimitri lại nói thế? Đương nhiên là anh ấy muốn gặp tớ. Chắc hẳn anh ấy đang bối rối.

“Tớ không biết, Rose ạ. Tất cả những gì tớ biết là những điều anh ấy nói. Tớ rất tiếc”. Cô bước về phía tôi như thể muốn ôm tôi, nhưng tôi lùi lại. Tâm trí tôi vẫn quay cuồng.

“Dù thế nào thì tớ cũng sẽ đi với cậu. Tớ sẽ đợi ở trên với những giám hộ khác. Rồi cậu bảo với Dimitri là tớ đang có mặt, anh ấy sẽ đổi ý”.

“Tớ nghĩ là không nên”, cô đáp lại. “Dimitri rất nghiêm túc, gần như là sợ hãi, về việc gặp gỡ cậu. Tớ nghĩ anh ấy sẽ đau khổ nếu biết cậu ở đây”.

“Đau khổ ư? *Làm anh ấy đau khổ?* Liss, là tớ mà! Anh ấy yêu tớ. Anh ấy cần tớ”.

Lissa nhăn nhó, và tôi nhận ra là tôi đang hét vào mặt cô. “Tớ chỉ làm theo điều Dimitri nói. Mọi chuyện cứ loạn cả lên... làm ơn! Đừng đẩy tớ vào tình cảnh khó xử. Cậu cứ... chờ đợi và xem chuyện gì sẽ xảy ra. Nếu cậu muốn biết nội tình, cậu cứ..”.

Lissa không nói hết, nhưng tôi hiểu điều cô gợi ý. Cô muốn tôi theo dõi cuộc gặp với Dimitri qua mối liên kết. Cô đã tỏ ra có thiện ý, dù không có nghĩa là cô đủ sức ngăn chặn nếu tôi muốn. Dù vậy, Lissa thường không thích việc bị “theo dõi”. Đây là điều tốt nhất mà cô nghĩ ra được để khiến tôi cảm thấy tốt hơn.

Nhưng chẳng ích gì. Tình thế thật điên rồ. Tôi bị từ chối đến gặp Dimitri. Dimitri không muốn gặp tôi! Cái quái quỷ gì vậy? Bản năng thì bảo tôi bỏ qua mọi điều Lissa nói và đi cùng cô, sau đó đòi được vào với cô. Nhưng những cảm xúc qua mối liên kết lại đang cầu xin tôi đừng làm thế. Cô không muốn gây rắc rối. Cũng có thể Lissa không hiểu những mong muốn của Dimitri, nhưng cô cảm thấy nên tôn trọng chúng cho đến khi mọi chuyện tiến triển hơn.

“Làm ơn”, cô nói. Câu nói thẳng thắn cuối cùng cũng lay chuyển tôi.

“Thôi được”. Tôi nói, chấp nhận thua cuộc. *Hãy coi nó như một đợt lui quân chiến lược.*

“Cảm ơn cậu”. Lần này Lissa ôm được tôi. “Tớ thề là tớ sẽ hỏi thêm thông tin và tìm xem tại sao lại thế, được không?”

Tôi gật đầu, vẫn chán nản, rồi chúng tôi cùng ra khỏi tòa nhà. Đến lúc phải đi, tôi bất đắc dĩ chia tay Lissa rồi quay lại phòng mình, để cô tiến về phía tòa nhà của các giám hộ. Cô vừa khuất khỏi tầm nhìn, tôi mở ngay mối liên kết và nhìn mọi vật qua đôi mắt của Lissa. Cô đang băng qua thảm cỏ

tia tốt chẵn chu. Mỗi liên kết vẫn hơi mờ mịt nhưng càng lúc càng rõ ràng hơn.

Tâm trạng Lissa ngổn ngang cảm xúc. Cô thấy đau khổ thay tôi, thấy tội lỗi vì phải từ chối tôi. Cùng lúc, cô hồi hộp vì sắp gặp Dimitri. Cô cũng cần gặp anh, nhưng không giống như tôi, cô cho rằng mình có trách nhiệm với anh, thấy nỗi thôi thúc phải bảo vệ anh.

Lissa đến tổng hành dinh, người giám hộ vừa ngăn cản tôi gật đầu với cô rồi nhanh chóng gọi một cuộc điện thoại. Một lúc sau, ba giám hộ khác bước vào, ra hiệu cho Lissa đi theo họ xuống tầng dưới tòa nhà. Trông họ đều căng thẳng khác thường.

“Thật phiền công chúa”, một trong số họ nói với Lissa. “Chỉ tại anh ta cứ liên tục yêu cầu.”

“Không sao”, Lissa trả lời với giọng điệu sang trọng, dáng vẻ cao quý như bất cứ hoàng thân nào. “Tôi không thấy phiền”.

“Có rất nhiều giám hộ quanh đây, giống như lần trước. Cô không cần phải lo lắng về sự an toàn”.

Lissa lạnh lùng nhìn họ. “Tôi chưa bao giờ lo lắng cả”.

Lối đi xuống tầng hầm của tòa nhà mang lại những kí ức đau khổ. Tôi từng cùng Dimitri đến gặp Victor. Lúc ấy là một Dimitri mà tôi hoàn toàn hòa hợp, một Dimitri hiểu rõ tôi. Sau cuộc gặp, Dimitri đã điên tiết với những lời đe dọa của Victor. Anh yêu tôi đến mức sẵn sàng làm bất cứ điều gì để bảo vệ tôi.

Cuối cùng, một cánh cửa mở ra bằng thẻ an ninh dẫn đến tầng giam giữ, với một hành lang dài đầy phòng giam. Nơi đây không gây cảm giác u ám ghê rợn như nhà ngục Tarasov, nhưng vẻ ảm đạm cùng những chấn song sắt không hề gọi cho người ta cảm giác ấm áp và yên bình.

Lissa di chuyển rất khó khăn vì có quá nhiều giám hộ tập trung ở hành lang. Hàng rào canh gác này lập nên chỉ vì một người. Một Strigoi hẳn sẽ có khả năng phá hỏng chấn song của phòng giam, nhưng Dimitri không

phải là Strigoi. Tại sao họ không nhận thấy sự hiển nhiên ấy? Họ mù cả rồi sao?

Lissa và đoàn tháp tùng đi qua đám đông và dừng lại trước phòng giam Dimitri. Trông nó lạnh lẽo như tất cả những phần khác của khu vực ngục tù này, không có gì ngoài những đồ thiết yếu. Dimitri ngồi co gối trên một cái giường hẹp, dựa vào góc tường và quay lưng về phía cửa vào. Đó không phải là hình ảnh tôi đã tưởng tượng. Tại sao anh không đập vào những chấn song? Tại sao anh không đòi được thả ra và nói rằng anh không phải là Strigoi? Tại sao anh lại im lặng đến vậy?

“Dimitri”.

Giọng Lissa vang lên êm ái dịu dàng, tràn ngập ấm áp, khác hẳn với vẻ khắc nghiệt của phòng giam. Giọng nói của một thiên thần.

Khi Dimitri từ từ quay lại, chắc chắn đây cũng là cảm nhận của anh. Vẻ mặt anh thay đổi ngay trước mắt chúng tôi, chuyển từ sâu thẳm sang ngỗ ngàng.

Anh không phải là người duy nhất thấy ngỗ ngàng. Tâm trí tôi vẫn đang kết nối với Lissa, nhưng trở về phía bên kia của hoàng cung, tôi cũng gần như nghen thở. Được nhìn thấy anh trong mấy giây ngắn ngủi tối qua đã là bất ngờ. Nhưng lần này... cái nhìn trực diện khi anh nhìn thẳng vào Lissa - vào tôi - thật quá đổi bất ngờ. Một điều phi thường. Một món quà. Một điều kì diệu.

Nghiêm túc mà nói, tại sao người ta có thể nghĩ anh là một Strigoi được chứ? Và làm sao tôi có thể thuyết phục bản thân mình tin rằng Dimitri mà tôi đã tìm kiếm ở Siberia chính là *người này*? Anh đã tắm rửa sau trận chiến và đang mặc một chiếc quần jean với một chiếc áo phông đen. Mái tóc nâu buộc thành đuôi ngựa phía sau, lớp râu lún phún dưới cằm chỉ ra rằng đã đến lúc anh cần cạo râu. Không ai cho anh lại gần một cái dao cạo. Dù vậy, râu ria dường như khiến anh quyến rũ hơn. Thật hơn. Ma cà rồng lai hơn. Đôi mắt anh đã chứng minh điều đó. Làn da trắng bệch - bây giờ đã biến mất - luôn khiến mọi người kinh hoàng, nhưng đôi mắt đỏ ngầu mới là kinh khủng nhất. Giờ đây mọi chi tiết đều hoàn hảo. Trở về chính xác như

nguyên dạng. Đôi mắt nâu ấm áp, một cặp mi cong dài. Tôi có thể chìm đắm trong đó vĩnh viễn.

“Vasilisa”, anh thì thào. Tiếng nói của anh khiến tôi nghẹt thở. Chúa ơi, tôi nhớ giọng anh. “Em đã quay lại”.

Ngay khi anh vừa với tới chấn song cửa, các giám hộ xung quanh Lissa bắt đầu siết chặt vòng bảo vệ, sẵn sàng ngăn anh lại nếu anh vượt ra. “Lùi lại!” cô ra lệnh, giọng nói oai phong, trừng mắt nhìn những người xung quanh. “Để chúng tôi tự nhiên”. Không ai chịu vâng lệnh ngay, và Lissa phải thêm sức mạnh vào giọng nói của mình. “Tôi nói rồi đấy! Lùi lại!”

Tôi cảm nhận được sức mạnh pháp thuật qua mỗi liên kết. Không phải là một lượng lớn, Lissa chỉ đệm vào lời nói một chút cường chế của linh hồn. Cô gần như không thể kiểm soát được một nhóm người, nhưng mệnh lệnh ấy cũng đủ để ép họ lùi ra và để cô có không gian riêng với Dimitri. Cô hướng sự chú ý trở về Dimitri, cử chỉ thay đổi nhanh chóng từ cương quyết sang ân cần.

“Dĩ nhiên là em phải quay lại. Anh thế nào? Họ có..”. Cô trừng mắt nhìn những giám hộ quanh hành lang. “Họ có đối xử tốt với anh không?”

Dimitri nhún vai. “Tốt mà. Không ai làm hại anh cả”. Nếu bản tính anh vẫn như xưa thì anh sẽ không bao giờ thừa nhận là có ai *làm hại* anh. “Chỉ quá nhiều câu hỏi thôi. Quá nhiều câu hỏi”. Giọng anh có vẻ mệt mỏi, một lần nữa... không hề giống với một Strigoi không bao giờ cần nghỉ ngơi. “Và mắt anh. Họ liên tục muốn kiểm tra mắt anh”.

“Nhưng anh *cảm thấy* thế nào?” Lissa hỏi dồn. “Trong tâm trí? Trong tim?” Nếu mọi việc không quá nghiêm trọng thì tôi đã thấy tò mò. Nghe như dạng câu hỏi của bác sĩ tâm lý mà cả tôi và Lissa đều đã phải trả lời rất nhiều lần. Tôi ghét bị hỏi như thế, nhưng lúc này tôi thực sự muốn biết Dimitri cảm thấy thế nào.

Cái nhìn của anh, ban đầu tập trung cao độ vào Lissa, lúc này mờ đi và trở nên phân tán. “Cảm giác... khó diễn tả lắm. Như thể anh vừa tỉnh dậy từ một giấc mơ. Như thể anh vừa được chứng kiến một ai khác đang hành

động qua cơ thể mình như một bộ phim hay một vở kịch. Nhưng không phải là ai khác. Mà là *anh*. Tất cả là anh, giờ đây anh ở đây, cả thế giới đều dịch chuyển. Cảm giác như anh vừa được học lại mọi thứ”.

“Sẽ qua thôi. Anh sẽ quen hơn, một khi anh lấy lại chính bản thân mình”. Đây chỉ là phỏng đoán, nhưng Lissa rất tin tưởng.

Dimitri quay đầu về phía những giám hộ đang tập trung bên ngoài. “Họ không nghĩ thế đâu”.

“Họ sẽ nghĩ thế”, Lissa quả quyết. “Chúng ta chỉ cần chờ đợi thôi”. Im lặng một lúc, Lissa do dự nói tiếp. “Rose... muốn gặp anh”.

Về mơ màng, âu sầu biến ngay tắp lự, mắt anh lại nhìn thẳng vào Lissa. Lần đầu tiên tôi thật sự nhận thấy nỗi căng thẳng trong anh. “Không! Bất cứ ai trừ Rose. Anh *không thể gặp* cô ấy. Đừng cho cô ấy đến đây. *Làm ơn.*”

Lissa nghẹn lời, không biết nên đáp lại thế nào. Các khán giả xung quanh khiến cô thấy khó khăn hơn. Cách tốt nhất cô có thể làm là hạ giọng xuống để không ai nghe được. “Nhưng... Rose yêu anh. Cô ấy lo cho anh. Tất cả mọi việc... để chúng em cứu anh... phần lớn là do cô ấy làm”.

“Em đã cứu anh”.

“Em chỉ hoàn thiện bước cuối cùng. Những việc còn lại... là Rose làm, ừm, phần lớn”. Như việc tổ chức một cuộc vượt ngục và thả một tên tội phạm nguy hiểm ra.

Dimitri quay đi, ngọn lửa vừa chiếu sáng khuôn mặt anh mờ dần. Anh bước về phía kia phòng giam và gục đầu vào tường. Anh nhắm mắt trong chốc lát, lấy một hơi thật sâu, và rồi mở mắt.

“Ai cũng được trừ Rose”, Dimitri nhắc lại. “Sau những việc anh đã làm với cô ấy. Anh đã gây ra... rất nhiều chuyện kinh khủng”. Anh giơ hai tay lên và nhìn chăm chăm vào chúng một lúc lâu, như thể nhìn thấy máu. “Những việc anh làm với cô ấy là tồi tệ nhất, đặc biệt là vì đó là cô ấy. Cô ấy đến cứu anh khỏi tình trạng ma quỷ, mà anh..”. Dimitri lắc đầu. “Anh đã làm những điều kinh khủng với Rose. Những điều kinh khủng với người

khác nữa. Anh không thể đối diện cô ấy sau tất cả. Những điều anh đã làm không thể tha thứ”.

“Không phải đâu”, Lissa vội vàng nói. “Đó không phải là anh. Không hẳn là anh. Rose sẽ tha thứ cho anh”.

“Không! Không sự tha thứ nào sau những hành động ấy. Anh không xứng đáng, thậm chí không xứng được ở gần Rose. Điều duy nhất mà anh làm..”. Dimitri bước về phía Lissa, và trước sự kinh hoàng của cả hai đứa tôi, anh quỳ xuống trước mặt cô. “Điều duy nhất anh có thể làm, cách chuộc lỗi duy nhất của anh, là trả ơn em vì đã cứu anh”.

“Dimitri”, Lissa gắng gượng nói, “em đã bảo anh là..”.

“Anh cảm nhận được sức mạnh pháp thuật. Trong khoảnh khắc đó, anh biết em đã mang linh hồn anh trở lại. Anh biết em đã hàn gắn nó. Đây là món nợ mà anh không bao giờ trả hết, nhưng anh thề sẽ dành hết phần đời còn lại của mình để trả lại cho em”. Anh ngược nhìn Lissa tha thiết.

“Em không muốn. Không có gì phải trả cả”.

“Món nợ nào cũng phải trả”, Dimitri phản đối. “Anh nợ em cuộc sống này, tâm hồn này. Đây là cách duy nhất để anh chuộc lỗi cho những việc mình đã làm. Dù vẫn chưa đủ... nhưng anh chỉ gắng được đến thế”. Anh nắm chặt hai bàn tay lại. “Anh thề, rằng miễn là em cần, bất cứ điều gì, nếu nằm trong tầm với của anh, anh sẽ làm. Anh sẽ phục vụ và bảo vệ em suốt phần đời còn lại. Anh sẽ làm bất cứ điều gì em muốn. Em có lòng trung thành của anh vĩnh viễn”.

Một lần nữa, Lissa phải chuẩn bị nói những điều mà cô không thích, nhưng rồi một ý nghĩ đột ngột hiện lên trong đầu cô. “Anh sẽ gặp Rose chứ?”

Dimitri nhăn nhó. “Mọi việc trừ điều đó”.

“Dimitri..”.

“Làm ơn đi. Anh sẽ làm mọi việc khác cho em, nhưng nếu gặp cô ấy... anh sẽ rất đau đớn”.

Câu nói và vẻ tha thiết, buồn thảm trên khuôn mặt Dimitri là lí do duy nhất khiến Lissa bỏ qua yêu cầu. Đó là vẻ mặt cô đã một lần chứng kiến, và là vẻ mặt tôi chưa bao giờ bắt gặp. Trong mắt tôi, Dimitri luôn là bất bại, sự mềm yếu này vẫn không khiến anh kém cõi hơn. Nó chỉ khiến anh trở nên phức tạp, làm tôi yêu anh nhiều hơn, và tôi muốn giúp anh.

Lissa gật đầu với Dimitri, bấy giờ một trong các giám hộ đang canh gác bảo rằng đã đến lúc phải đi. Họ hộ tống cô ra ngoài, Dimitri vẫn quỳ gối, nhìn theo Lissa với ánh mắt cho thấy cô là người gần gũi nhất với mọi hi vọng còn lại trên thế giới này.

Tim tôi quặn thắt bởi đau khổ, ghen tị, và cả tức giận nữa. Chính tôi là người mà anh nên nhìn theo như thế. Làm sao anh dám? Làm sao anh dám hành động như thế Lissa là vĩ đại nhất trên thế giới? Cô ấy đã làm nhiều việc để cứu anh, đúng thế, nhưng *tôi* mới là người đã đi vòng quanh thế giới này vì anh. *Tôi* mới là người liên tục liều mạng để cứu anh. Quan trọng nhất là *tôi* mới là người yêu anh. Làm sao anh có thể quay lưng phủ nhận chuyện đó?

Cả tôi và Lissa đều bối rối và thất vọng khi cô rời khỏi tòa nhà. Cả hai đều phẫn uất vì tình trạng của Dimitri. Dù giận dữ trước lời từ chối gập của anh, tôi vẫn thất vọng vì thấy anh quá hèn kém. Sự hèn kém làm tôi đau khổ. Trước đây anh không bao giờ hành động như thế. Sau vụ tấn công vào học viện, anh cũng đã rất buồn bực và đau lòng vì những mất mát. Nhưng lần này là một cảm giác khác, cảm giác chìm đắm dưới vực thăm tuyệt vọng và tội lỗi không thể thoát ra. Cả tôi và Lissa đều bất ngờ. Dimitri luôn là con người của hành động, con người luôn sẵn sàng đứng dậy sau một bi kịch và chiến đấu cho trận chiến tiếp theo.

Nhưng người này? Người này không giống chút nào với Dimitri mà chúng tôi biết, tôi và Lissa đều đang điên cuồng tìm cách giải quyết. Những lần đến thăm dịu dàng và thương cảm của cô là để nói chuyện với anh trong khi từ từ thuyết phục quan chức hoàng cung tin rằng Dimitri không còn là một mối đe dọa. Giải pháp cho vấn đề này của tôi là tìm đến gặp Dimitri, dù anh có nói thế nào đi nữa. Tôi đã từng đột nhập vào và ra một nhà ngục.

Vào được tới phòng giam của anh dễ như trở bàn tay. Tôi vẫn cho rằng ngay khi nhìn thấy tôi, anh sẽ thay đổi suy nghĩ về chuyện chuộc lỗi. Làm sao anh có thể thực sự tin rằng tôi sẽ không tha thứ cho anh? Tôi yêu anh. Tôi hiểu. Và để thuyết phục người ta tin rằng anh không hề nguy hiểm... thì, cách của tôi vẫn còn chút mơ hồ, nhưng tôi vẫn cho rằng nên đập cửa và la hét.

Lissa thừa biết là tôi đã theo dõi toàn bộ cuộc gặp với Dimitri, vì vậy cô thấy không nhất thiết phải đến gặp tôi, khi biết rằng người ta vẫn cần cô ở trung tâm y tế. Cô nghe nói Adrian gần như đã gục ngã bởi dùng quá nhiều năng lực chữa trị để giúp mọi người. Chẳng giống anh chút nào, không hề ích kỉ... anh đã làm những việc tuyệt vời, với cái giá phải trả khá đắt.

Adrian.

Có một vấn đề. Tôi chưa có cơ hội nào gặp anh kể từ khi trở về sau trận chiến. Và ngoài việc nghe tin anh đang chữa trị cho người khác, tôi chẳng hề nghĩ đến anh. Tôi đã nói rằng Dimitri được thực sự cứu không đồng nghĩa với chuyện tôi và Adrian kết thúc. Dù vậy, Dimitri đã trở về đây gần hai tư giờ rồi, và tôi đây, vẫn đang ám ảnh với...

“Lissa?”

Dù tôi đã trở về với tâm trí mình, nhưng phần nào đó trong tôi vẫn vô thức dõi theo Lissa. Christian đang đứng bên ngoài trung tâm y tế, dựa lưng vào tường. Trông dáng đứng có thể đoán được là cậu ta đã ở đó một lúc lâu đợi chờ cái gì đó - hay nói đúng hơn là ai đó.

Lissa dừng lại, và không hiểu tại sao, mọi suy nghĩ về Dimitri bỗng biến mất khỏi tâm trí cô. Ôi, *thôi nào*. Tôi muốn hai người họ quay về với nhau, nhưng chúng tôi không có thời gian cho chuyện này. Số phận của Dimitri quan trọng hơn việc đùa cợt với Christian rất nhiều.

Dù vậy, trông Christian không có vẻ đùa cợt thường lệ. Cậu ta tỏ ra tò mò và lo lắng khi hỏi thăm Lissa. “Em thấy thế nào?” Christian hỏi. Họ chưa nói chuyện với nhau kể từ khi trở về hoàng cung, và Lissa đã làm nhảm khá nhiều trong suốt chuyến đi.

“Ồn cả”. Lissa vô tình chạm tay lên má mình. “Adrian đã chữa trị cho em”.

“Anh đoán là ít ra thì cũng có việc anh ta thành thạo”. Thôi được, hôm nay Christian vẫn đùa cợt. Nhưng chỉ một chút thôi.

“Adrian thành thạo nhiều việc”, Lissa phản đối, dù không thể cưỡng lại một nụ cười. “Anh ấy hoạt động hết công suất ở đây cả đêm”.

“Thế còn em thì sao? Anh biết em thế nào mà. Ngay khi hồi phục, chắc hẳn em đã đến giúp anh ta”.

Lissa lắc đầu. “Không. Sau khi được chữa trị, em đến chỗ Dimitri”.

Vẻ bồn chồn biến mất trên khuôn mặt Christian. “Em đã nói chuyện với anh ấy?”

“Hai lần rồi. Nhưng đúng thế, em đã nói chuyện”.

“Và?”

“Và sao?”

“Anh ấy giống như thế nào?”

“Anh ấy giống Dimitri”. Lissa bồng cau mày, xem xét lại lời nói. “Thực ra thì... không thực sự giống Dimitri”.

“Cái gì cơ, vẫn còn Strigoi trong người anh ấy à?” Christian hướng thẳng đôi mắt xanh lấp lánh của mình vào Lissa. “Nếu anh ấy vẫn còn nguy hiểm thì em chẳng lí gì phải lại gần..”.

“Không!” Lissa quát. “Anh ấy không nguy hiểm. Và..”. Cô bước tới trước, đáp lại Christian bằng vẻ thách thức. “Và dù nguy hiểm, *anh* cũng chẳng có quyền nói em có thể hay không thể làm gì”.

Christian thở dài. “Vậy mà anh đã cho rằng Rose là người duy nhất tự đưa mình vào những tình huống ngu ngốc, dù thừa biết bản thân có thể chết”.

Cơn giận của Lissa dâng lên nhanh chóng, có lẽ do lượng linh hồn mà cô vừa sử dụng. “Này, chẳng phải chính anh đã giúp em đâm Dimitri sao! Anh huấn luyện em đấy nhé!”

“Chuyện ấy lại khác. Chúng ta đã ở trong tình cảnh nguy hiểm, và nếu mọi chuyện không như ý... thì, anh có thể đốt anh ta ra tro”. Christian nhìn Lissa từ đầu đến chân, ánh nhìn của cậu ta chứa đựng... nét gì đó còn hơn cả một sự đánh giá khách quan. “Nhưng em không cần anh giúp. Em quá tuyệt vời. Em đã đâm trúng. Anh không biết liệu anh có làm được thế không, nhưng em đã làm được... và ngọn lửa... Em không hề run sợ, nhưng chắc hẳn là đau lắm..”.

Giọng nói của Christian cho thấy dường như đến lúc này cậu ta mới thực sự đánh giá những hậu quả có thể xảy ra với Lissa. Sự quan tâm và ngưỡng mộ khiến Lissa đỏ mặt, và cô nghiêng đầu - một trò cũ - để những sợi tóc vừa tuột ra khỏi túm tóc đuôi ngựa rơi về phía trước và che giấu khuôn mặt. Không cần thiết phải thế. Christian đang chăm chăm nhìn xuống nền đất.

“Em phải làm”, cô đáp lại. “Em muốn xem có khả thi không”.

Christian ngược lên. “Và khả thi... đúng không? Không còn dấu hiệu nào của Strigoi nữa chứ?”

“Đúng. Em khẳng định thế. Nhưng không ai tin”.

“Sao em không khiển trách họ? Ý anh là, anh đã giúp em thực hiện và anh mong là có thể... nhưng anh không chắc là mình từng *thực sự* tin rằng người ta biến đổi lại được sau khi làm Strigoi”. Rồi Christian quay đi, dừng mắt trên một bụi tử đinh hương. Lissa ngửi thấy mùi hương của hoa, nhưng khoảng cách và cái nhìn lo lắng trên khuôn mặt Christian cho cô biết cậu ta không nghĩ về thiên nhiên. Cũng không phải về Dimitri, tôi nhận ra. Cậu ta đang nghĩ về bố mẹ mình. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu có người dùng linh hồn lúc họ biến thành Strigoi? Chuyện gì xảy ra nếu hồi ấy có cách cứu họ?

Lissa, không nghĩ như tôi, nhận xét, “Thậm chí em cũng không biết mình có tin không. Nhưng khi sự việc xảy ra, thì... em đã biết. *Em biết*. Không còn chút Strigoi nào trong Dimitri nữa. Em phải giúp anh ấy. Em phải khiến mọi người nhận ra. Em không thể để họ giam cầm anh ấy mãi mãi hoặc tệ hơn thế”. Đưa Dimitri ra khỏi nhà kho mà không bị đâm cọc đã

là một kì công không hề dễ dàng, và cô rùng mình tưởng tượng lại cảnh mọi người hò hét lao vào giết anh sau vài giây anh vừa biến đổi.

Christian quay lại và tò mò nhìn vào mắt Lissa. “Ý em là gì khi nói Dimitri giống Dimitri nhưng lại cũng không phải Dimitri?”

Lissa đáp lại giọng hơi run rẩy. “Anh ấy... buồn”.

“Buồn á? Anh ấy nên hạnh phúc vì đã được cứu mới đúng”.

“Không... anh không hiểu đâu. Dimitri dẫn vật về hành động của mình hồi còn là Strigoi. Tội lỗi, buồn khổ. Anh ấy đang tự trừng phạt mình, cho rằng mình không đáng được tha thứ”.

“Mẹ kiếp”, Christian buột miệng. Vài nữ Moroi đi qua nhìn Christian vẻ kì thị khi cậu ta chửi thề. Họ bước nhanh hơn, lầm rầm nói chuyện với nhau. Christian phớt lờ. “Nhưng anh ấy không thể không..”.

“Em biết, em biết. Em đã nói với anh ấy”.

“Rose có giúp được gì không?”

“Không”, Lissa thẳng thừng đáp.

Christian chờ đợi giải thích. Lissa yên lặng khiến cậu ta bực mình. “Ý em là gì? Cô ấy là người có khả năng giúp đỡ hơn bất cứ ai chứ?”

“Em không muốn nói nữa”. Tình cảnh của tôi và Dimitri làm phiền lòng Lissa quá nhiều. Cô quay về phía tòa nhà y tế. Bề ngoài của nó sang trọng giống một lâu đài, bên trong lại trang bị vô trùng và hiện đại hệt như các bệnh viện. “Nghe này, em cần vào trong. Và đừng nhìn em như thế”.

“Như thế nào?” Christian hỏi, bước về phía Lissa.

“Như kiểu không đồng tình, khó chịu vì không được như ý”.

“Anh không nhìn như thế”.

“Giờ thì có đấy”. Lissa tách xa khỏi Christian, hướng về phía cửa trung tâm. “Nếu anh muốn nói chuyện rõ ràng, chúng ta sẽ trao đổi sau, nhưng em không có thời gian... và thực sự... em không muốn nói sâu hơn”.

Cái nhìn khó chịu - Lissa nói đúng, Christian thực sự có cái nhìn đó - đang nhạt dần đi. Hơi hồi hộp, cậu nói. “Thôi được. Trao đổi sau vậy. Và Lissa..”.

“Hả?”

“Anh mừng là em ổn cả. Những điều em nói đêm qua... thực sự *rất* tuyệt vời”.

Lissa nhìn một lúc lâu, tim cô đập nhanh hơn khi một cơn gió nhẹ thổi lơ phơ mái tóc đen của Christian. “Em không thể làm được nếu không có anh giúp đỡ”, sau cùng cô thốt lên, rồi quay đi và tiến vào trong tòa nhà, còn tôi hoàn toàn trở về với tâm trí mình.

Cũng như lúc trước, tôi không biết làm gì. Lissa bận bịu với công việc chữa trị suốt thời gian còn lại trong ngày. Mà đứng la hét trước văn phòng giám hộ cũng chẳng giúp tôi gặp được Dimitri. Thực ra thì, tôi nghĩ rằng vẫn còn cơ hội, chỉ cần tôi làm họ khó chịu đến mức họ cũng ném tôi vào ngục giam. Rồi tôi và Dimitri sẽ được giam cạnh nhau. Ngay lập tức tôi loại bỏ kế hoạch vì sợ rằng kết quả duy nhất gặt hái được sẽ chỉ là thêm công việc bàn giấy.

Tôi có thể làm gì? Không gì cả. Tôi cần phải gặp lại Dimitri, nhưng không biết phải làm sao. Tôi *ghét* sự vô kế hoạch. Cuộc gặp của Lissa và Dimitri không đủ lâu cho tôi, và dù thế nào đi nữa, tôi cũng thấy quan trọng là phải để anh nhìn vào mắt tôi, chứ không phải mắt Lissa. Và chao ôi, nỗi buồn của anh... ánh nhìn vô vọng của anh. Tôi không thể chịu đựng được. Tôi muốn ôm anh, muốn nói với anh rằng mọi chuyện sẽ ổn thỏa. Tôi muốn nói với anh rằng tôi tha thứ cho anh và rằng mọi thứ sẽ trở về như xưa. Chúng tôi có thể bên nhau, như đã từng lên kế hoạch...

Tưởng tượng làm tôi bật khóc, và cô đơn, với nỗi tức giận và sự vô dụng của mình, tôi trở lại phòng và nằm vật lên giường. Một mình, tôi có thể thả lỏng những cảm xúc mà tôi đã kìm nén từ đêm qua. Tôi thậm chí không biết mình đang khóc vì lẽ gì. Vì máu và vết thương của ngày hôm qua? Vì trái tim tan vỡ? Vì nỗi buồn của Dimitri? Vì hoàn cảnh cay nghiệt

phá hỏng cuộc sống của chúng tôi? Thực sự, còn vì rất nhiều nguyên nhân khác.

Tôi ở trong phòng khá lâu, chìm trong buồn khổ và thao thức. Tôi ngẫm đi ngẫm lại cuộc gặp của Dimitri và Lissa, về những điều anh nói và vẻ mặt anh. Tôi mất đi ý niệm về thời gian, cho đến khi một tiếng gõ cửa đột ngột làm tôi bừng tỉnh khỏi những cảm xúc nghẹn ngào.

Vội vàng quệt tay lau nước mắt, tôi mở cửa và bắt gặp Adrian. “Anh à”, tôi nói, hơi bất ngờ vì sự hiện diện của anh, chưa kể cảm giác tội lỗi vì việc tôi đã và đang buồn khổ vì một người đàn ông khác. Tôi vẫn chưa sẵn sàng đối diện với Adrian, nhưng lúc này tôi không được quyền lựa chọn nữa. “Anh có... anh có muốn vào trong không?”

“Ước gì anh có thể, ma cà rồng lai bé nhỏ ạ”. Có vẻ như anh đang vội, và không phải đến để nói chuyện về mối quan hệ của chúng tôi. “Nhưng anh đến để đưa em một lời mời”.

“Một lời mời?” Tôi nhắc lại. Tâm trí tôi vẫn đang quay cuồng *Dimitri. Dimitri. Dimitri.*

“Lời mời đến dự một bữa tiệc”.

Mười chín

“ANH ĐIÊN À?” TÔI HỎI.

Anh trao tôi một cái nhìn khó diễn tả như thường lệ khi nghe câu hỏi.

Tôi thở dài và thử hỏi lại. *Một bữa tiệc ư?* Không hề đúng lúc, ngay cả với con người tiệc tùng như Adrian. “Người ta vừa chết! Các giám hộ. Priscilla Voda. Chưa kể đến chuyện nhiều người vừa trở về từ cõi chết, nhưng tốt nhất tôi nên bỏ phần này ra ngoài. “Bây giờ đâu phải lúc ăn chơi và bia bọt”.

Tôi tưởng Adrian sẽ giải thích rằng lúc nào mà chả bia bọt được, nhưng anh vẫn tỏ ra nghiêm túc. “Thực ra, vì người ta đã chết nên mới có một bữa tiệc. Không phải là tiệc kiểu chè chén no say. Dừng từ bữa tiệc là không đúng lắm. Nó là một...”. Anh nhăn nhó, ấp úng tìm từ. “Một sự kiện đặc biệt. Một sự kiện quyền quý”.

“Mọi sự kiện hoàng gia đều quyền quý”, tôi chỉ ra.

“Ừ đúng, nhưng không phải là tất cả hoàng thân đều được mời đến đây. Nó là... thôi được, quyền quý của quyền quý”.

Lời giải thích chẳng ích lợi gì. “Adrian..”.

“Không, nghe này”, vẫn điệu bộ quen thuộc khi bối rối, anh vò đầu. “Nó không giống một buổi tiệc đâu, thực ra là lễ tưởng niệm. Một phong tục cổ xưa từ... Anh cũng không chắc, từ Rumania, anh đoán thế. Họ gọi nó là Lễ Nguyện. Một cách để vinh danh những người đã chết, một bí mật đã được lưu truyền trong những dòng dõi huyết thống đời nhất”.

Hình ảnh của tổ chức bí mật ở học viện Thánh Vladimir hiện ra trong đầu tôi. “Nó không liên quan đến Mana đấy chứ?”

“Không. Anh thề. Làm ơn đi Rose. Anh cũng không thực sự muốn đến, nhưng mẹ bắt anh đi, và anh rất muốn em đi cùng”.

Quyền quý và dòng dõi huyết thống là những từ khiến tôi cảnh giác. “Liệu có ma cà rồng lai nào khác đến không?”

“Không”. Adrian vội đáp, “Nhưng anh đã sắp xếp với vài người để em được tham dự. Nó sẽ khiến hai ta dễ chịu hơn”.

“Lissa à?” tôi đoán. Nếu nói đến những dòng dõi huyết thống thì chắc chắn phải có của cô.

“Ừ. Anh gặp cô ấy ở trung tâm y tế. Phản ứng của cô ấy cũng gần giống như em”.

Câu trả lời khiến tôi mỉm cười, cũng gợi lên đôi phần hứng thú. Tôi muốn nói chuyện với Lissa nhiều hơn về cuộc gặp giữa cô với Dimitri, và biết cô đang né mình vì vụ đó. Cũng tốt thôi nếu tôi được đến một buổi lễ hoàng gia ngu ngốc hay bất cứ dịp nào khác để được gặp cô.

“Còn ai nữa không?”

“Những người em sẽ thích”.

“Thôi được rồi. Bí hiểm quá nhỉ. Em sẽ đến buổi thờ cúng ấy”.

Adrian cười đáp lại. “Cũng không hẳn là một buổi thờ cúng, ma cà rồng lai bé bỏng ạ. Nó thực sự là một cách để tỏ lòng ngưỡng mộ những người bị giết trong cuộc chiến vừa rồi”. Anh vươn tay vuốt cằm tôi. “Và anh rất mừng... Chúa ơi, anh quá mừng vì em không phải là một trong số năm xuống. Em không biết đâu..”. Giọng anh ngập ngừng, nụ cười ấm áp run rẩy trong khoảnh khắc, rồi anh bình tâm lại. “Em không biết là anh đã lo lắng đến mức nào đâu. Mỗi phút em đi, mỗi phút anh không biết chuyện gì đã xảy ra với em... đều kinh khủng. Thậm chí nghe tin em ổn rồi, anh vẫn liên tục hỏi bệnh nhân ở trung tâm y tế xem họ biết những gì. Họ có thấy em chiến đấu không, em có bị thương không..”.

Cổ họng tôi nghẹn ứ. Tôi không gặp Adrian từ lúc trở về đến giờ, nhưng lẽ ra tôi cũng nên gửi lời tới anh. Tôi siết tay anh và cố gắng đùa cợt

với một chủ đề chẳng hài hước chút nào. “Thế họ đã nói gì? Rằng em là một đứa nóng vội chẳng?”

“Ừ, đúng. Họ cứ luôn mồm kể em đã hành động tuyệt vời đến mức nào trong trận chiến. Những lời đồn đại cũng đến tai bà cô Tatiana của anh, và ngay cả bà cũng thấy rất ấn tượng”.

Oa! Thật bất ngờ. Tôi định hỏi nhiều hơn, nhưng những lời tiếp theo của anh làm tôi chết lặng.

“Anh cũng nghe kể em đã hét vào mặt mọi người để hỏi về Belikov. Và rằng em đã đập cửa nhà giam hoàng cung sáng nay”.

Tôi nhìn xa xăm. “Ồ, vâng. Em... nghe này, em xin lỗi, nhưng em phải..”.

“Nào, nào”. Giọng anh sốt sắng và nặng nề. “Đừng xin lỗi. Anh hiểu mà”.

Tôi ngược nhìn anh. “Thật sao?”

“Xem này, đó không phải là điều anh không lường trước nếu anh ta quay về”.

Tôi ngập ngừng nhìn Adrian, chăm chú xem xét vẻ mặt nghiêm túc của anh. “Em biết. Em nhớ những điều anh đã nói lúc trước..”.

Anh gật đầu và mỉm cười ảo não. “Đương nhiên, anh không cho rằng bọn em sẽ thành công. Lissa đã cố giải thích cho anh về pháp thuật mà cô ấy sử dụng... nhưng Chúa ơi. Anh không bao giờ nghĩ là anh làm được điều cô ấy đã làm”.

“Anh có tin không?” tôi hỏi. “Anh có tin là Dimitri không còn là Strigoi nữa không?”

“Ừ. Lissa nói thế, anh tin cô ấy. Và anh đã nhìn thấy Belikov dưới nắng. Nhưng anh không cho việc em cố gắng gặp anh ta là ý hay”.

“Anh nói thế vì ghen tuông thôi”. Tôi không có quyền gì để buộc tội Adrian cả, nếu so sánh với trái tim đang bắn loạn vì Dimitri của tôi.

“Đương nhiên là ghen tuông”, Adrian không phủ nhận. “Thế em còn muốn nghĩ sao? Người yêu cũ của em quay lại từ cái chết. Đó không phải

là điều anh thực sự mong chờ. Nhưng anh không hề kết tội em vì đã cảm thấy bối rối”.

“Em đã nói với anh..”.

“Anh biết, anh biết”. Nghe giọng Adrian không có vẻ thất vọng lắm, thực ra thì có sự kiên trì lạ lùng. “Em từng nói dù Belikov quay lại cũng không ảnh hưởng gì đến quan hệ hai ta. Nhưng nói một điều trước khi nó xảy ra và rồi thực sự thấy nó xảy ra là hai việc hoàn toàn khác nhau”.

“Ý anh là gì?” tôi hỏi, khá bối rối.

“Anh muốn có em, Rose”. Adrian siết chặt tay tôi hơn. “Anh vẫn luôn muốn có em. Anh muốn được bên em. Anh muốn được nói giống những chàng trai khác, rằng anh muốn bảo vệ em, nhưng... thực ra thì, khi có chuyện, em mới là người bảo vệ anh”.

Tôi bật cười. “Đôi khi em nghĩ là anh bị đẩy vào tình thế nguy hiểm bởi chính bản thân anh hơn là bởi bất cứ người nào khác. Anh biết đấy, anh cứ như những điều thuốc ấy”.

“Nào, anh chưa bao giờ, chưa bao giờ nói là anh hoàn hảo. Và em sai rồi. Em mới là người nguy hiểm nhất trong cuộc đời anh”.

“Adrian..”.

“Khoan đã”. Anh đặt một ngón tay của bàn tay còn lại lên môi tôi. “Chỉ nghe anh nói thôi. Anh sẽ thật ngu ngốc nếu nghĩ rằng chuyện bạn trai cũ quay lại sẽ không tác động gì đến em. Anh có muốn em gặp anh ta không? Không, đương nhiên là không. Đó là bản năng. Nhưng còn nhiều hơn thế. Anh thực sự tin rằng anh ta đã trở lại là ma cà rồng lai. Nhưng..”.

“Nhưng sao?” Những lời nói của Adrian chưa bao giờ khiến tôi tò mò hơn lúc này.

“Nhưng chỉ vì anh ta không còn là Strigoi không có nghĩa là nó đã hoàn toàn biến mất khỏi cơ thể anh ta. Chờ đã”. Adrian nhìn thấy miệng tôi chuẩn bị mở ra phản đối. “Anh không nói là anh ấy là ác quỷ hoặc xấu xa như ác quỷ hoặc bất cứ thứ gì tương tự. Nhưng những điều mà anh ta đã trải qua... Quá khủng khiếp. Kinh hoàng. Chúng ta không thực sự biết

nhiều về quá trình biến đổi. Ảnh hưởng của một cuộc sống như thế đối với anh ta sẽ là gì? Liệu phần hung tợn trong anh ấy có thực sự bỗng dưng biến mất không? Và đó là điều anh đang lo lắng, Rose à. Anh hiểu em. Em không thể kiềm chế được bản thân mình. Em sẽ phải gặp và nói chuyện với anh ta. Nhưng liệu có an toàn không? Không ai biết chắc cả. Chúng ta hoàn toàn mù mờ, không rõ liệu anh ta có nguy hiểm không?”

Christian cũng nói những điều tương tự với Lissa. Tôi chăm chú nhìn Adrian. Nghe như một lí do thuận lợi để giữ tôi cách xa Dimitri. Dù vậy, tôi vẫn nhìn thấy sự thành thật trong đôi mắt xanh sâu thẳm của anh. Anh nghĩ thế. Anh lo lắng về những điều Dimitri sẽ làm. Adrian cũng thành thật khi thừa nhận mình ghen, thái độ ấy khiến tôi ngưỡng mộ. Anh không yêu cầu tôi phải tránh xa Dimitri hay cố gắng ép buộc cách xử sự của tôi. Tôi cũng thích thế. Tôi thả lỏng người và đan ngón tay tôi vào của anh.

“Dimitri không hề nguy hiểm. Anh ấy... buồn. Đau buồn vì những việc đã làm. Cảm giác tội lỗi đang dày vò anh ấy”.

“Anh tưởng tượng được. Anh cũng sẽ không thể tự tha thứ nếu bỗng nhiên nhận ra là mình đã từng giết người một cách dã man trong bốn tháng vừa rồi”. Adrian kéo tôi lại gần và hôn lên tóc tôi. “Và vì tất cả mọi người - vì cả Dimitri - anh rất mong là anh ta sẽ trở về y nguyên như ngày xưa. Chỉ cần em cẩn thận thôi, được không?”

“Em sẽ cẩn thận”, tôi nói, hôn lên má anh. “Hết sức”.

Anh nhe răng cười và thả tôi ra. “Đó là điều tốt nhất mà anh có thể hi vọng. Còn bây giờ anh phải quay về nhà bố mẹ một chút. Anh sẽ trở lại đón em lúc bốn giờ nhé?”

“Vâng. Mà em nên mặc gì trong bữa tiệc đây?”

“Váy đẹp là được”.

Tôi chợt nghĩ ra. “Nếu bữa tiệc quá trang trọng và quyền quý như thế thì làm sao anh đưa một ma cà rồng lai tầm thường như em vào được?”

“Bằng cái này”. Adrian với lấy chiếc túi anh vừa đặt ở cửa vào. Anh đưa nó cho tôi.

Tôi tò mò mở túi ra và nín thở trước vật mà tôi nhìn thấy. Một cái mặt nạ, che phần trên mặt và quanh mắt, được trang trí tinh vi bằng những chiếc lá màu vàng, xanh và những bông hoa bằng đá quý.

“Mặt nạ ư?” tôi thốt lên. “Chúng ta sẽ đeo mặt nạ đến à? Bữa tiệc ấy thế nào vậy, Halloween sao?”

Anh nháy mắt. “Gặp em lúc bốn giờ nhé”.

***

Tới tận địa điểm tổ chức Lễ Nguyên, chúng tôi mới đeo mặt nạ. Vì đây là một buổi lễ bí mật lâu đời nên Adrian nói đừng gây chú ý trên đường đi. Bởi vậy chúng tôi băng ngang sân chính trong trang phục dự tiệc - tôi mặc chiếc váy lần trước đến nhà bố mẹ Adrian ăn tối - nhưng không gây chú ý nhiều hơn mọi lần chúng tôi đi cùng nhau. Thêm vào đó, lúc này đã muộn, và hầu hết mọi người ở hoàng cung đã lên giường.

Điểm đến thực sự làm tôi bất ngờ. Đó là một trong những tòa nhà mà các công nhân không thuộc hoàng gia sinh sống, một tòa nhà rất gần với nhà Mia. Tôi chẳng bao giờ ngờ địa điểm tổ chức một buổi tiệc hoàng gia lại là nhà của một thường dân, nếu chưa vào bên trong. Bước vào phòng chờ của tòa nhà, Adrian ra hiệu cho tôi đeo mặt nạ lên. Rồi anh đưa tôi đến một nơi giống như căn buồng riêng của người giữ cửa.

Nhưng không phải thế. Cánh cửa mở ra một cầu thang dẫn sâu xuống bóng tối. Tôi không nhìn thấy đáy, và đâm ra đề cao cảnh giác. Theo bản năng, tôi luôn muốn biết rõ ràng mọi địa điểm mình tới. Adrian có vẻ bình tĩnh và tự tin bước xuống, nên tôi tin rằng anh sẽ không dẫn mình đến một bộ phận tể. Tôi ghét phải thừa nhận, nhưng sự tò mò về buổi lễ đang tạm thời đẩy Dimitri ra khỏi tâm trí tôi.

Cuối cùng, tôi và Adrian cũng đến một cánh cửa khác, cánh cửa lần này có hai người canh gác. Cả hai người đàn ông này đều là Moroi, cùng đeo mặt nạ. Dáng đứng của họ nghiêm túc và vững chãi. Họ không nói gì mà chỉ lặng lẽ nhìn chúng tôi chờ đợi. Adrian nói với họ vài lời nghe như tiếng Rumani, một người bèn mở cánh cửa, ra hiệu cho chúng tôi vào trong.

“Một mặt mã hả?” Tôi thì thầm hỏi Adrian khi cả hai chúng tôi bước vào.

“Chính xác hơn là hai mặt mã. Một cho anh và một cho em. Mỗi khách mời đều có một mặt mã riêng”.

Chúng tôi bước qua một hành lang hẹp được chiếu sáng bởi những ngọn đuốc gắn trên tường. Ánh lửa nhảy múa tạo nên những cái bóng kì quặc khi chúng tôi đi qua. Từ phía xa, âm vang của những cuộc nói chuyện vọng tới chỗ chúng tôi. Âm thanh nghe bình thường một cách kì lạ, như những cuộc nói chuyện dễ dàng bắt gặp ở bất cứ bữa tiệc nào. Theo lời mô tả của Adrian, tôi đã tưởng sẽ có tiếng trống hoặc tiếng thánh ca.

Tôi lắc đầu. “Em biết nơi này. Người ta xây những hầm ngục thời trung cổ dưới lòng hoàng cung. Thật ngạc nhiên vì không thấy dây xích sắt trên tường”.

“Sợ không?” Adrian đùa, nắm chặt bàn tay tôi.

“Nơi này ư? Không hẳn. Ý em là trong cán cân sợ hãi của Rose Hathaway thì nơi này gần như không..”.

Chúng tôi bước vào một hội trường trước khi tôi kịp nói hết. Một căn phòng rộng lớn với mái vòm cao vút trải rộng, khiến tôi ngần ngại khi cổ thủ tưởng tượng lại xem mình đã đi xuống lòng đất được bao xa. Những giá đựng nển rèn bằng kim loại treo trên mái vòm, mang lại thứ ánh sáng ma quái hệt như những ngọn đuốc ngoài kia. Những bức tường được làm bằng đá, nhưng là một loại đá rất đẹp, rất nghệ thuật: màu xám với vân đỏ, mài bóng loáng. Hẳn ai đó vẫn muốn giữ lại cảm giác của những nhà ngục cổ nhưng cũng muốn nơi này trông sành điệu, đúng là cách nghĩ đặc trưng của hoàng gia. Tầm năm mươi người đang tập trung ở đây, một vài người đứng thành nhóm. Như tôi và Adrian, họ cũng mặc những bộ quần áo trang trọng và đeo mặt nạ che nửa mặt. Một vài người đeo mặt nạ hình hoa lá như của tôi, vài mặt nạ khác lại được trang trí hình động vật. Một vài cái chỉ đơn giản là hình khối hoặc những thiết kế hình họa. Dù mặt nạ chỉ che giấu một nửa khuôn mặt khách, ánh sáng yếu ớt của căn phòng cũng giúp

che đây đặc điểm nhận dạng của tất cả mọi người. Tôi nhìn họ chăm chú, mong rằng có thể tìm ra vài điểm để nhận ra ai đó.

Adrian dẫn tôi ra khỏi lối vào và đến một góc phòng. Khi tầm nhìn toàn cảnh rộng hơn, tôi trông thấy một lò lửa lớn phía trên bục đá được đặt giữa phòng. Trong lò không thắp lửa, nhưng tất cả mọi người đều tránh thật xa. Trong khoảnh khắc, tôi bỗng có cảm giác quen thuộc, nghĩ lại thời gian ở Siberia. Tôi cũng đã từng chứng kiến một lễ tưởng niệm, mọi người ngồi quanh một đồng lửa ngoài trời. Đó là lễ tưởng niệm cho Dimitri, khi tất cả những người yêu quý anh đều ngồi xuống và kể chuyện về anh.

Tôi tìm cách nhìn gần đồng lửa hơn, nhưng Adrian muốn chúng tôi tránh xa khỏi đám đông phía trước. “Đừng gây chú ý”, anh nhắc.

“Em chỉ xem thôi”.

“Ừ, nhưng bất cứ ai đứng gần cũng sẽ phát hiện ra em là người thấp nhất ở đây. Trông em rõ ràng là một ma cà rồng lai. Đây là một buổi lễ huyết thống quyền quý, em nhớ không?”

Tôi cau mày hết sức có thể với anh qua lớp mặt nạ. “Nhưng em tưởng anh bảo là anh đã sắp xếp với vài người để em được ở đây?” Tôi chán nản kêu lên khi anh không chịu trả lời. “Chẳng lẽ ‘sắp xếp’ chỉ có nghĩa là lén đưa em vào đây? Nếu thế thì chắc mấy nhân viên an ninh kia là đồ làm cảnh”.

Adrian vội vàng nói. “Này, chúng ta có mật mã chuẩn đấy chứ. Chỉ cần thế thôi. Anh đã lấy tr... ờ, mượn tạm nó từ danh sách của mẹ anh”.

“Mẹ anh là một trong những người giúp tổ chức sự kiện này ư?”

“Ừ. Tổ tiên của dòng họ Tarus đã thuộc nhóm này từ nhiều thế kỉ trước rồi. Họ đã tổ chức một lễ tưởng niệm rất lớn ở đây sau vụ tấn công trường học”.

Tôi xem xét lại mọi việc và cố gắng nghĩ xem mình nên cảm thấy thế nào. Tôi ghét việc người ta cứ bị ám ảnh bởi tình trạng và vẻ ngoài, dù không thể buộc tội họ khi muốn vinh danh những người đã bị giết - đặc biệt là khi đa số người trong đó là ma cà rồng lai. Cuộc tấn công vào học viện

thánh Vladimir là một vụ việc vĩnh viễn ám ảnh tôi. Chưa kịp suy tính thêm, một cảm giác quen thuộc bỗng dâng lên trong tôi.

“Lissa đang ở đây”, tôi nhìn quanh. Tôi cảm thấy cô ở gần nhưng không tìm ra ngay tức khắc trong một biển mặt nạ và bóng đen. “Kia kia”.

Cô đang đứng một mình bên cạnh một nhóm người, bận một bộ váy màu hồng pha trắng và đeo một chiếc mặt nạ hình thiên nga. Qua mỗi liên kết, tôi biết cô đang tìm người quen. Tôi buộc phải tiến đến chỗ cô, nhưng Adrian giữ lại, bảo tôi đợi anh gọi cô đến.

“Chuyện này là thế nào?” Lissa hỏi khi cô đến chỗ tôi.

“Tớ tưởng là cậu phải biết chứ”, tôi đáp lại. “Tất cả đều là những bí mật cao cấp của hoàng gia”.

“Bí mật quá cao cấp đối với tớ”, cô nói. “Tớ được nữ hoàng mời đến. Bà bảo tớ nó là một phần của di sản thừa kế và tớ phải giữ lại cho mình, rồi sau đó Adrian đến và bảo tớ phải đến đây với cậu”.

“Tatiana đã trực tiếp mời cậu ư?” tôi thốt lên. Lẽ ra tôi không nên ngạc nhiên như thế. Lissa đâu cần phải lên vào như tôi. Chắc hẳn phải có ai đó đảm bảo cô nhận được lời mời, nhưng tôi đã cho rằng tất cả chuyện này là do Adrian làm. Tôi nhìn quanh không mấy dễ chịu. “Tatiana có ở đây không?”

“Hình như là có”, Adrian đáp, giọng đột ngột khó chịu. Như thường lệ, sự xuất hiện của bà cô yêu quý của anh không ảnh hưởng nhiều đến anh như đến hai chúng tôi. “Ô, kia. Christian ở kia kia. Mặt nạ lửa”.

Tôi không biết làm thế nào Adrian nhận ra Christian, ngoài cái mặt nạ lửa tinh tế đầy ẩn ý. Với chiều cao và mái tóc đen của mình, Christian dễ dàng lẫn vào những Moroi khác xung quanh và thậm chí đang nói chuyện phiếm với một cô gái đứng gần, có vẻ không giống tính cậu ta chút nào. “Cậu ấy không thể được mời một cách hợp pháp đâu nhỉ?” tôi nói. Dù cho có người ở dòng họ Ozero đủ tư cách được mời thì cũng không đến lượt Christian.

“Cậu ta không được mời”, Adrian đồng tình, ra hiệu cho Christian nhập hội. “Anh đã đưa cho cậu ta một trong những mật mã lấy được của mẹ”.

Tôi nhìn anh thẳng thốt. “Anh đã ăn trộm bao nhiêu mật mã vậy?”

“Đủ để...”.

“Xin mọi người chú ý”.

Giọng nói của một người đàn ông vang vọng khắp căn phòng, ngắt lời Adrian và bước chân của Christian. Christian nhìn mặt quay về chỗ đứng ban nãy, tách xa khỏi chúng tôi, ở phía bên kia căn phòng. Có vẻ như tôi không có cơ hội hỏi chuyện Lissa về Dimitri nữa.

Không cần chỉ dẫn nào cả, tất cả mọi người trong phòng bắt đầu tụ tập thành một vòng tròn xung quanh lò lửa. Căn phòng không đủ rộng để chúng tôi xếp thành một vòng tròn một hàng, thế nên tôi vẫn có thể đứng sau những Moroi khác để quan sát. Lissa đứng cạnh tôi, nhưng sự chú ý của cô đổ dồn về phía đối diện, về Christian. Cô đang thấy thất vọng vì cậu ta không thể cùng nhập hội.

“Đêm nay chúng ta đến đây để vinh danh linh hồn của những người đã hi sinh trong chiến đấu với lũ quỷ dữ đã quấy rầy chúng ta lâu nay”. Đó vẫn là người đàn ông đã tập hợp sự chú ý của tất cả mọi người. Chiếc mặt nạ đen ông ta đeo tỏa sáng lấp lánh với những đường viền bạc. Ông ta không giống bất cứ người nào tôi biết. Hẳn ông ta là một trong những người mang huyết thống lâu đời với chất giọng tốt đủ để tập hợp mọi người. Adrian lên tiếng khẳng định.

“Anthony Badica đây! Họ luôn thuê ông ta làm dẫn chương trình”.

Lúc này trông Anthony giống một người dẫn đầu ngoan đạo hơn là một người dẫn chương trình, nhưng tôi không muốn đáp lại anh để tránh gây sự chú ý của mọi người xung quanh.

“Đêm nay chúng ta vinh danh họ”, Anthony nói tiếp.

Tôi giật mình khi hầu hết mọi người xung quanh tôi nhắc lại những lời đó. Tôi và Lissa nhìn nhau kinh ngạc. Rõ ràng là có một đoạn lời thoại mà

chúng tôi chưa được biết.

“Cuộc sống của họ bị mang đi quá sớm”, Anthony tiếp tục.

“Đêm nay chúng ta vinh danh họ”.

Thôi được, đoạn lời thoại này rồi cuộc cũng không khó để đọc theo. Anthony nói bi kịch đó kinh khủng đến mức nào, và chúng tôi nhắc lại y nguyên như vậy. Toàn bộ buổi lễ vẫn khiến tôi thấy kì quặc, nhưng nỗi buồn của Lissa phản ánh qua mỗi liên kết bắt đầu ảnh hưởng tới tôi. Priscilla vẫn luôn tử tế với cô, và lịch sự với tôi. Grant chỉ mới làm giám hộ cho Lissa trong một thời gian ngắn, nhưng anh đã bảo vệ và giúp đỡ cô. Thực ra thì nếu Grant không giúp đỡ Lissa, lúc này Dimitri vẫn còn là một Strigoi. Vì thế, từ từ, sức nặng của mọi suy nghĩ trong đầu Lissa đè lên tôi, dù cho rằng có nhiều cách tốt hơn than khóc, tôi vẫn phải công nhận rằng cái chết của họ đáng được ghi nhận.

Sau vài đoạn điệp khúc nữa, Anthony ra hiệu cho ai đó tiến về phía trước. Một phụ nữ đeo mặt nạ ngọc lấp lánh tiến lên với một ngọn đuốc. Adrian cựa quậy bên cạnh tôi. “Người mẹ yêu quý của anh”, anh thì thầm.

Đúng rồi! Lúc này, sau khi anh xác nhận, tôi mới nhận ra những đường nét của Daniella. Bà ném ngọn đuốc vào lò lửa, nó bùng lên như ngọn lửa ngày độc lập của nước Mỹ. Hẳn là ai đó đã đổ xăng hoặc rượu vodka Nga, hoặc cả hai, vào lò. Đương nhiên tất cả khách mời đều tránh xa ngọn lửa, Daniella lại lặn vào đám đông, một phụ nữ khác đi lên, bưng một chiếc khay với những ly rượu bằng vàng. Bà ta đi vòng quanh và đưa cho mỗi người một ly. Khi hết ly, một người phụ nữ khác lại tiếp tục bước ra với một khay khác. Khi những ly rượu được phân phát, Anthony giải thích, “Giờ thì chúng ta sẽ uống cho cái chết, để linh hồn của họ sẽ đi tiếp và tìm được nơi yên nghỉ”.

Tôi cựa mình không mấy thoải mái. Người ta nói về chuyện những linh hồn không yên nghỉ và người chết tìm kiếm nơi yên nghỉ mà không thực sự biết điều đó có ý nghĩa như thế nào. Trở thành một người được hôn bóng cũng đồng nghĩa với khả năng nhìn thấy những linh hồn không yên nghỉ, và tôi đã mất một khoảng thời gian dài để kiểm soát lại và không nhìn

thấy họ nữa. Họ luôn ở quanh tôi; tôi phải liên tục làm việc để tảng lờ họ. Tôi tự hỏi rằng mình sẽ nhìn thấy gì nếu tôi hạ bức tường của mình xuống. Liệu những bóng ma tôi đã giết trong trận tấn công của Dimitri có quanh quẩn nơi đây không?

Adrian nhận ly rượu, ghé mũi ngửi ngay và cau có. Tôi đâm hoảng sợ cho đến khi tự ngửi li rượu của mình. “Rượu, cảm ơn Chúa”, tôi lầm rầm nói với anh. “Nhìn mặt anh em cứ nghĩ nó là máu”. Tôi nhớ ra rằng anh rất ghét phải uống máu không được lấy thẳng từ nguồn.

“Ừm”, Adrian lẩm bẩm. “Một thứ rượu nho chán ngắt”.

Đợi rượu phát đủ, Anthony nâng ly cao quá đầu bằng cả hai tay. Ngọn lửa sau lưng khiến ông trông gần như một vị thần. “Chúng ta uống cho Priscilla Voda”, ông nói.

“Chúng ta uống cho Priscilla Voda”, tất cả nhắc lại.

Ông đặt ly rượu xuống và nhấp một ngụm nhỏ. Mọi người làm theo trừ Adrian. Anh nhấp đến nửa ly, dù rượu nho có tệ hay không. Anthony lại nâng ly lên quá đầu.

“Chúng ta uống cho James Wilket”.

Khi nhắc lại những lời đó, tôi nhận ra James Wilket là một trong những giám hộ của Priscilla. Nhóm hoàng thân quái gở này đang bày tỏ sự tôn trọng với những ma cà rồng lai. Bọn họ nhắc đến từng giám hộ một, nhưng tôi chỉ hơi nhấp miệng, tối nay tôi muốn giữ đầu óc tỉnh táo. Tôi chắc rằng từ giờ đến lúc kết thúc danh sách, Adrian sẽ toàn giả vờ nhấp miệng bởi rượu của anh đã cạn.

Khi Anthony liệt kê hết tên những người đã chết, ông ta lại nâng ly rượu lên và tiến về phía ngọn lửa đang bùng cháy, ngọn lửa khiến căn phòng chật hẹp trở nên nóng nực đến khó chịu. Phần lưng của chiếc váy tôi đang mặc bắt đầu thấm mồ hôi.

“Cho tất cả những mất mát vì quỷ dữ, chúng tôi vinh danh linh hồn của người và mong rằng người sẽ tìm được sự bình yên trong kiếp sau”. Rồi ông ta đổ phần rượu còn lại của mình vào ngọn lửa.

Cả bài diễn thuyết về những linh hồn còn sót lại trên trần gian này chắc chắn không phù hợp với quan niệm kiếp sau của đạo Thiên chúa. Nó khiến tôi tự hỏi lễ kỉ niệm kiểu này khai sinh từ bao giờ. Một lần nữa tôi bị thôi thúc hạ rào cản ngăn cách xuống và xem buổi lễ có thực sự thu hút những bóng ma đến không, nhưng tôi sợ cảnh tượng mình sẽ thấy. Thêm nữa, tôi bị phân tâm khi tất cả mọi người đều bắt đầu đổ rượu vào trong lò lửa.

Theo chiều kim đồng hồ, từng người tiến lên. Tất cả đều im lặng, khiến cho tiếng lò lửa lách tách và tiếng bước chân trở nên rõ rệt. Mọi người đều kính cẩn đứng nhìn.

Khi đến lượt, tôi phải cố gắng lắm mới không run rẩy. Tôi quên mất rằng Adrian đã lén đưa tôi vào đây. Moroi bình dân còn không được vào thì làm sao đến lượt ma cà rồng lai. Họ sẽ làm gì? Tuyên bố là nơi này đã bị xâm phạm? Quay quanh tôi? Ném tôi vào lửa?

Nỗi sợ hãi của tôi đã được chứng minh là vô căn cứ. Không ai nói hoặc làm gì bất thường khi tôi đổ rượu của mình ra, và chẳng mấy chốc đã đến lượt Adrian bước lên. Tôi lùi về cạnh Lissa. Khi cả vòng quay đều đã bước hết, chúng tôi bắt đầu tưởng niệm trong im lặng. Chứng kiến vụ bắt cóc Lissa và cuộc giải cứu sau đó, tôi đã phải suy ngẫm về rất nhiều cái chết. Không sự im lặng nào là đủ mang lại công bằng cho họ.

Lại một tín hiệu ngầm có vẻ như vừa đi qua khắp căn phòng. Vòng quay phân tán và sự căng thẳng dâng cao. Một lần nữa người ta lại tập hợp thành những nhóm nhỏ nói chuyện, giống như những bữa tiệc khác, dù tôi nhìn thấy nước mắt chảy trên mặt một vài người.

“Hắn là rất nhiều người yêu quý Priscilla”, tôi quan sát.

Adrian quay sang một cái bàn không hiểu được sắp xếp lúc nào trong thời gian tưởng niệm. Nó nằm cạnh bức tường màu đen, bày đầy rượu, hoa quả và bơ. Rất tự nhiên, Adrian rót một li rượu.

“Không phải *tất cả* đều khóc cho Priscilla”, anh đáp lời tôi.

“Thật khó tin là họ đang khóc cho ma cà rồng lai”, tôi nhấn mạnh. “Không ai ở đây thậm chí biết đến các giám hộ”.

“Không đúng”, Adrian phản bác.

Lissa nhanh chóng hiểu ý anh. “Rất nhiều người tham gia cuộc giải cứu đã từng được phân công làm giám hộ cho các Moroi. Họ không thể là giám hộ cho hoàng cung hết được”.

Tôi nhận ra là cô nói đúng. Quá nhiều người đi theo chúng tôi trong trận chiến ở nhà kho. Chắc chắn rất nhiều Moroi ở đây đã mất đi những người giám hộ thân thiết của mình. Dù đôi khi không tôn trọng những hoàng thân kiêu này, tôi biết là nhiều người trong số họ đã hình thành tình cảm thân thiết và gắn bó với giám hộ của mình.

“Đúng là một bữa tiệc khập khiễng”, một giọng nói đột nhiên vang lên. Chúng tôi quay lại. Christian cuối cùng cũng đến được chỗ chúng tôi. “Không hiểu nổi họ đang làm một đám tang hay đang tập hợp ma quỷ nữa. Kiểu như họ đang cố làm nửa nọ nửa kia vậy”.

“Đừng nói thế”, tôi nói, tự ngạc nhiên với chính mình. “Những người kia đêm qua đã chết vì *cậu* đấy. Dù đây là cái gì đi nữa, nó cũng bày tỏ sự tôn trọng với họ”.

Vẻ mặt Christian nghiêm túc hơn. “Cậu nói đúng”.

Ở bên cạnh, tôi cảm thấy Lissa thầm mừng rỡ khi gặp Christian. Nỗi sợ hãi trong những thử thách vừa qua mang họ đến gần nhau hơn, và tôi tưởng tượng lại những lời ngọt ngào họ đã nói với nhau trên chuyến xe trở về. Lissa trao cho Christian một cái nhìn ấm áp và nhận lại một nụ cười ngập ngừng. Chắc rằng điều tốt đẹp sẽ đến sau toàn bộ những chuyện đã xảy ra. Có thể hai người sẽ giải quyết được những khúc mắc giữa họ.

Hoặc có thể không.

Adrian bật cười vui vẻ. “Chào. Rất mừng vì em đến được”.

Trong khoảnh khắc, tôi nghĩ rằng anh đang nói với Christian. Nhưng rồi tôi nhìn ra và bắt gặp một cô gái trong chiếc mặt nạ hình con công vừa nhập hội. Với dòng người đông đúc và những chiếc mặt nạ, tôi đã không

nhận ra rằng cô đang chủ định đứng gần chúng tôi. Tôi nhìn cô chăm chú, chỉ thấy được đôi mắt xanh lục và những lọn tóc vàng trước khi nhận ra cô. Mia.

“Cậu làm gì ở đây vậy?” Tôi hỏi.

Mia cười. “Adrian cho tớ một mật mã”.

“Adrian lấy được mật mã cho nửa bữa tiệc này hay sao ấy!”

Trong anh có vẻ tự hài lòng về mình. “Thấy chưa?” anh nói, mỉm cười với tôi. “Anh đã nói với em là anh sẽ làm cho buổi tiệc này đáng giá mà. Cả hội ở đây rồi. Gần như thế”.

“Đây là một trong những nghi lễ kì quặc nhất tớ từng thấy”, Mia nhìn quanh rồi nói. “Tớ không hiểu tại sao người ta lại phải giấu chuyện những người bị giết được coi là anh hùng. Tại sao họ không thể đợi đến đám tang của tất cả?”

Adrian nhún vai. “Anh đã bảo rồi, đây là một lễ tưởng niệm cổ xưa. Nó được tổ chức từ thời Trung đại và những người này cho rằng buổi lễ rất quan trọng. Theo như những gì anh biết, nó đã từng chi tiết hơn nhiều cơ. Đây chỉ là một phiên bản thời hiện đại thôi”.

Tôi nhận ra là Lissa không nói một lời nào từ khi chúng tôi biết rằng Christian đến đây cùng Mia. Tôi mở mối liên kết và cảm nhận được sự ghen tuông cùng giận dữ. Tôi vẫn cho rằng Mia là người cuối cùng trên đời này Christian có thể hẹn hò. (Thôi được, tôi khó lòng tưởng tượng cậu ta hẹn hò với *bất cứ ai*. Chuyện cậu ta hẹn hò với Lissa quả là kì tích.) Dù vậy, Lissa không nhận ra. Cô chỉ thấy là Christian liên tiếp hẹn hò với những cô gái khác. Cuộc nói chuyện của chúng tôi tiếp tục, thái độ Lissa trở nên lạnh nhạt, và vẻ thân thiện Christian vừa dành cho cô bắt đầu phai đi.

“Thế chuyện đó có thật không?” Mia hỏi, rõ ràng là về câu chuyện đang bàn tán khắp nơi. “Có đúng là Dimitri đã thực sự... trở về không?”

Tôi và Lissa nhìn nhau. “Đúng”, tôi quả quyết. “Anh ấy là một ma cà rồng lai, nhưng vẫn chưa ai tin. Bởi vì họ là những kẻ ngu ngốc”.

“Chuyện mới xảy ra thôi, ma cà rồng lai bé nhỏ”. Giọng Adrian ôn tồn, dù chủ đề này khiến anh khó chịu. “Em không thể mong mọi người đều ủng hộ ngay lập tức được”.

“Nhưng họ là những kẻ ngu ngốc”, Lissa mạnh bạo nói. “Bất cứ ai nói chuyện với Dimitri chắc chắn sẽ tin anh ấy không phải là Strigoi. Em đang thuyết phục họ để anh ấy ra ngoài rồi mọi người sẽ tận mắt nhìn thấy sự thực”.

Tôi đã hi vọng cô sẽ thuyết phục nhiều hơn để *mình* được gặp Dimitri, nhưng bây giờ không phải là lúc đôi co. Quan sát cả căn phòng, tôi tự hỏi liệu có phải có người ở đây không chịu chấp nhận chuyện của Dimitri vì anh là nguyên nhân dẫn đến cái chết của những người họ yêu quý không. Anh đã không kiểm soát được bản thân, nhưng như thế không đủ để đưa người chết trở về.

Vẫn cảm thấy khó chịu vì ở cạnh Christian, Lissa trở nên bồn chồn. Cô cũng muốn rời khỏi đây và kiểm tra tình hình Dimitri. “Chúng ta sẽ phải ở đây đến bao giờ? Liệu có thêm..”.

“Cô là ai thế?”

Cả nhóm quay lại cùng một lúc và thấy Anthony đang đứng cạnh chúng tôi. Vì hầu hết chúng tôi đều ở đây một cách bất hợp pháp, ông có thể đang nói chuyện với bất cứ ai. Nhưng, theo như cái nhìn cố định của ông, không nghi ngờ gì nữa.

Ông đang nói chuyện với tôi.

Hai mươi

“CÔ KHÔNG PHẢI LÀ MOROI!” ÔNG TA NÓI TIẾP. Ông ta không la to, nhưng chắc hẳn chúng tôi đã bị một vài người xung quanh để ý. “Cô là Rose Hathaway đúng không? Làm sao cô và dòng máu không thuần chủng của cô dám làm nhỡ bản sự linh thiêng của...”.

“Đủ rồi đấy”, một giọng nói cao quý đột nhiên vang lên. “Ta sẽ xử lý mọi chuyện từ đây”.

Ngay cả khi khuôn mặt bị che phủ, không ai nhầm lẫn được khi nghe thấy giọng nói đó. Tatiana bước về phía Anthony, đeo mặt nạ hoa bằng bạc và mặc một chiếc váy xám tay dài. Lúc trước, tôi đã nhìn thấy bà trong đám đông mà không nhận ra. Cho đến khi lên tiếng, bà vẫn hòa lẫn với tất cả mọi người.

Lúc này cả căn phòng im bật. Daniella Ivashkov vội vàng theo sau nữ hoàng Tatiana, bà trừng mắt sau lớp mặt nạ khi nhận ra tôi. “Adrian...”. Bà thốt lên.

Nhưng nữ hoàng đã nắm bắt tình huống. “Đi theo ta”.

Đương nhiên mệnh lệnh là dành cho tôi và tôi phải vâng lệnh. Bà quay lưng và nhanh chóng bước về phía cửa vào căn phòng. Tôi hối hả đi theo bà, Adrian và Daniella cũng thế.

Chúng tôi vừa ra đến hành lang thấp sáng bằng đuốc, Daniella liền quay sang Adrian. “Con nghĩ gì thế? Con thừa biết mẹ không bận tâm nếu con đưa Rose đến những sự kiện bình thường, nhưng buổi lễ này là..”.

“Không phù hợp”, Tatiana quả quyết. “Dù vậy, cho một ma cà rồng lai được thấy sự hi sinh của họ được tôn vinh cũng không bất hợp lý”.

Lời Tatiana làm tất cả chúng tôi bàng hoàng đến kinh ngạc. Daniella lấy lại bình tĩnh trước. “Vâng, nhưng phong tục có nói rằng..”.

Tatiana lại ngắt lời. “Ta thừa hiểu về những phong tục. Đó là một lỗi lầm lớn trong nguyên tắc, nhưng chuyện Rosemarie ở đây chắc chắn không làm hỏng mục đích của chúng ta. Mất đi Priscilla..”. Tatiana không nức nở, nhưng rõ ràng bà mất vẻ bình tĩnh thường ngày của mình. Tôi không nghĩ một người như Tatiana lại có một người bạn chí cốt, nhưng xem ra Priscilla rất quan trọng với bà. Tôi sẽ như thế nào nếu mất Lissa? Hẳn là không dễ kiếm chế.

“Mất đi Priscilla, ta sẽ đau đớn trong một thời gian dài, rất dài”, cuối cùng Tatiana mới nói tiếp được. Đôi mắt sắc sảo của bà nhìn thẳng vào tôi. “Ta hi vọng người thực sự hiểu rằng chúng ta rất cần và coi trọng tất cả các giám hộ. Ta biết rằng đôi khi dòng giống các người cảm thấy bị đánh giá thấp. Không hề. Những người chết đã để lại những hố sâu trong lực lượng của chúng ta, khiến chúng ta thậm chí ở trong trạng thái không phòng vệ hơn, ta dám chắc là người hiểu”.

Tôi gật đầu, vẫn ngạc nhiên vì Tatiana không thét lên đuổi tôi ra. “Sự kiện này là một mất mát lớn”, tôi nói. “Và nó khiến tình cảnh hiện nay càng tồi tệ hơn bởi quân số là điểm yếu của chúng ta, đặc biệt khi Strigoii đang tập hợp thành những tổ chức lớn. Chúng ta không thể lúc nào cũng cân sức”.

Tatiana gật đầu, rất hài lòng vì chúng tôi đang đồng quan điểm về một vấn đề. Tôi cũng thấy vậy, “Ta biết là người sẽ hiểu. Dù vậy..”. Bà quay sang Adrian. “Cháu không nên làm thế này. Một vài khuôn phép cần phải được lưu giữ”.

Adrian ngoan ngoãn một cách bất ngờ. “Cháu xin lỗi, bà Tatiana. Cháu chỉ nghĩ là Rose nên xem”.

“Cháu sẽ giữ bí mật chuyện này chứ?” Daniella hỏi, nhìn sang tôi. “Nhiều khách mời ở đây rất, rất bảo thủ. Họ sẽ không muốn chuyện này bị lộ ra ngoài đâu”.

Rằng họ đã gặp nhau trong ánh lửa và chơi trò hóa trang ư?Ồ, tôi hiểu vì sao họ muốn giữ bí mật.

“Thần sẽ không kể với ai cả”, tôi đảm bảo.

“Tốt”. Tatiana nói. “Bây giờ người vẫn nên rời khỏi đây trước khi... kia có phải là Christian Ozero không?” Bà nhìn ngược về phía đám đông trong phòng.

“Vâng”. Cả tôi và Christian trả lời.

“Cậu ta đâu được mời”, Daniella thốt lên. “Lại là lỗi của con phải không?”

“Tôi lỗi của con không nhiều bằng tài năng đâu”, Adrian đáp.

“Ta nghi ngờ rằng mọi người sẽ biết, cậu ta thể hiện mình quá lâu rồi”, Tatiana thở dài. “Và ta chắc rằng cậu ta sẽ tận dụng cơ hội để nói chuyện với Vasilisa”.

“Ồ”, tôi nói mà không kịp nghĩ. “Đó không phải là Lissa”. Lissa thực sự đã quay lưng lại Christian và đang nói chuyện với người khác, thi thoảng vẫn liếc về phía cửa để ý tôi.

“Thế là ai?” Tatiana hỏi.

Chết tiệt. “Đó là, ừm, Mia Rinaldi. Cô ấy là một người bạn của chúng thần ở học viện Thánh Vladimir”. Suýt nữa tôi đã xem xét việc đặt cho Mia một cái tên hoàng gia. Một vài dòng họ quá lớn đến mức người ta không thể nhớ hết được từng người.

“Rinaldi”. Tatiana cau mày. “Ta nghĩ là ta biết một người hầu với cái tên đó”. Tôi thực sự ấn tượng khi nữ hoàng biết cả tên những người làm việc cho bà. Một lần nữa, quan điểm của tôi về bà được nâng lên.

“Một người hầu ư?” Daniella hỏi, nhìn con trai bằng ánh mắt cảnh cáo. “Liệu trong này còn ai mà mẹ nên biết nữa không?”

“Không. Nếu có nhiều thời gian hơn thì con đã gọi Eddie đến đây! Ở, có khi ngay cả Cô bé cảm dỗ nữa”.

Ánh mắt Daniella tỏ ra kì thị. “Con vừa nói Cô bé cảm dỗ?”

“Một trò đùa thôi”, tôi vội vàng nói, không muốn Adrian làm mọi việc tồi tệ hơn. Tôi sợ cách đối đáp của anh. “Đó là cái tên mà đôi lúc chúng cháu gọi cô bé Jill Mastrano, bạn chúng cháu”.

Cả Tatiana và Daniella đều không cho đây là trò đùa.

“Thôi được, dường như không ai nhận ra là họ không thuộc về nơi này”, Daniella nói, hất cằm về phía Christian và Mia. “Dù tin đồn chuyện Rose đã phá ngang bữa tiệc sẽ xôn xao”.

“Thần xin lỗi”, tôi nói, cảm thấy tồi tệ vì đã gây rắc rối cho bà.

“Giờ thì không làm gì được đâu”, Tatiana tỏ vẻ mệt mỏi. “Người nên rời đi ngay bây giờ để mọi người nghĩ rằng người bị quở trách nặng nề. Adrian, cháu quay lại với chúng ta để đảm bảo rằng những ‘vị khách’ khác của cháu không gây chú ý. Và *đừng* lặp lại chuyện như thế này nữa”.

“Vâng ạ”, anh ngoan ngoãn nói.

Ba người bắt đầu quay lại bữa tiệc, để tôi một mình rời khỏi, nhưng Tatiana bỗng dừng bước và nhìn tôi. “Dù đúng hay sai, đừng quên cảnh người thấy ở đây. Chúng ta thực sự cần giám hộ”.

Tôi gật đầu, mặt đỏ ửng lên tự hào vì sự ghi nhận của bà. Rồi nữ hoàng và hai người còn lại quay vào trong phòng. Tôi đắm chiêu nhìn theo họ, ghét cái cảm giác tất cả mọi người bên trong đều nghĩ rằng tôi đã bị đá khỏi đây trong hồ thẹn. Xem xét lại mọi chuyện lẽ ra phải tồi tệ hơn, tôi tin rằng mình vừa may mắn. Tôi bỏ mặt nạ ra, không còn gì phải trốn tránh, và quay trở lại cầu thang đi ra ngoài.

Chưa đi được bao xa thì một người bước đến trước mặt tôi. Tôi giật mình đến mức nhảy dựng lên.

“Mikhail”, tôi thốt lên. “Anh khiến em sợ gần chết. Anh làm gì ở đây thế?”

“Thực ra, anh tìm em này giờ”. Trông anh lo lắng và hồi hộp. “Anh đã đi tìm qua các tòa nhà, nhưng không thấy em đâu”.

“Đúng rồi. Em vừa đến một buổi dạ hội hóa trang”.

Anh nhìn tôi ngơ ngác.

“Đừng để ý. Có chuyện gì vậy anh?”

“Anh nghĩ là chúng ta có một cơ hội”.

“Cơ hội làm gì?”

“Anh nghe nói hôm nay em đã thử tìm gặp Dimitri”.

À, đúng thế! Tôi muốn suy nghĩ nhiều hơn về việc đó. “Đúng. ‘Thử’ nghe khá lạc quan đấy. *Anh* ấy không muốn gặp em, hơn nữa lại còn có hẳn một đội quân giữ không cho em vào”.

Mikhail tỏ ra không thoải mái, nhìn qua nhìn lại như một con thú đang sợ hãi. “Bởi thế anh đi tìm em”.

“Thôi nào, em chịu không hiểu gì cả”. Tôi thấy đau đầu vì ly rượu ban nãy.

Mikhail lấy một hơi thật sâu và thở ra. “Anh nghĩ là anh có thể giúp em lên vào trong tù gặp anh ta”.

Tôi chờ một lúc, tự hỏi liệu đây có phải là ảo giác sinh ra từ những cảm xúc đang nghẹn ứ trong tôi. Không hề. Vẻ mặt Mikhail vô cùng nghiêm túc, và dù tôi chưa thực sự hiểu anh, tôi vẫn nhận ra anh không hề nói đùa.

“Làm thế nào?” tôi hỏi. “Em đã cố và..”.

Mikhail ra hiệu cho tôi đi theo. “Đi nào, anh sẽ giải thích. Chúng ta không có nhiều thời gian đâu”.

Tôi không định bỏ phí cơ hội nên vội vàng đi theo. “Chuyện gì vừa xảy ra sao?” Tôi hỏi, bắt kịp sải chân dài hơn của anh. “Có phải... có phải anh ấy yêu cầu được gặp em?” Hơn cả điều tôi dám hi vọng. Dù vậy, cách Mikhail dùng từ “lên vào” không cho thấy mối liên quan với hi vọng của tôi.

“Họ đã giảm bớt số người canh gác anh ấy”. Mikhail giải thích.

“Thật sao? Bao nhiêu?” Lúc Lissa xuống thăm Dimitri, phải có đến hàng tá giám hộ ở quanh, tính cả đoàn tùy tùng của cô. Nếu họ nhận ra là họ chỉ cần một hoặc hai người canh gác Dimitri thì coi như đã chấp nhận việc anh không còn là Strigoi nữa.

“Ở dưới hầm có khoảng năm người”.

“Ôi”. Không tuyệt lắm. Nhưng cũng không tệ lắm. “Em đoán rằng động thái này có nghĩa là họ đã bắt đầu tin tưởng rằng anh ấy không nguy hiểm, đúng không?”

Mikhail nhún vai, chăm chú quan sát đường đi phía trước. Trời đã mưa suốt từ buổi Lễ Nguyện, và không khí, dù vẫn ẩm ướt, nhưng đã mát mẻ hơn chút ít. “Một vài giám hộ tin. Nhưng cần có một sắc lệnh hoàng gia từ hội đồng để chính thức tuyên bố anh ấy là cái gì?”

Tôi suýt dừng bước. “*Tuyên bố anh ấy là cái gì?*” Tôi thốt lên. “Anh ấy không phải là cái gì! Anh ấy là người. Là ma cà rồng lai như chúng ta”.

“Anh biết, nhưng nó ngoài tầm kiểm soát của chúng ta”.

“Anh nói đúng. Xin lỗi”, tôi thăm thì. Bắn người đưa thư cũng chả ích gì. “Em mong là họ sẽ sớm đưa ra quyết định”.

Mikhail im lặng, tôi nhìn anh trừng trừng.

“Sao thế? Có điều gì anh chưa nói với em không?” Tôi hỏi.

Anh nhún vai. “Người ta đồn đại rằng có nhiều vấn đề trọng đại đang được thảo luận ở hội đồng, nên người ta ưu tiên chúng hơn”.

Tôi nổi giận. Vấn đề gì trên đời này lại được ưu tiên hơn Dimitri? *Bình tĩnh, Rose. Giữ bình tĩnh nào. Đừng để bóng tối làm mọi chuyện tồi tệ hơn.* Tôi luôn phải tranh đấu để chôn giấu bóng tối, nhưng nó thường bùng lên mỗi khi tôi bị sức ép. Và lần này? Đúng thế, khoảng thời gian này khá căng thẳng với tôi. Tôi quay về với chủ đề chính.

Tới nhà giam, tôi vội vàng đến mức bước hai bước một nhịp. “Dù họ có cắt giảm số giám hộ trông coi Dimitri thì họ cũng không cho em vào. Những người đó đều biết là có lệnh giữ em ở ngoài”.

“Bạn anh sắp trực ca tiếp theo. Chúng ta sẽ không có nhiều thời gian, nhưng anh ấy sẽ bảo với những giám hộ trông giữ là em được phê duyệt vào trong”.

Mikhail chuẩn bị mở cửa, và tôi ngăn anh, kéo cánh tay anh lại. “Tại sao anh lại giúp em? Hội đồng Moroi không coi Dimitri là quan trọng,

nhưng những giám hộ thì có. Anh sẽ gặp rắc rối lớn”.

Anh nhìn xuống tôi, một lần nữa với nụ cười cay đắng. “Em có cần thiết phải hỏi thế không?”

Tôi suy ngẫm. “Không”, tôi nhẹ nhàng đáp.

“Khi anh mất Sonya..”. Mikhail nhắm mắt lại trong giây lát, rồi mở mắt ra, trông đôi mắt anh như thể đang nhìn về quá khứ. “Khi anh mất cô ấy, anh không muốn tiếp tục sống nữa. Cô ấy là một người rất tốt. Cô ấy biến thành Strigoi trong tuyệt vọng. Cô ấy không tìm được cách nào khác để tự cứu thoát mình khỏi linh hồn. Anh muốn đánh đổi mọi thứ - *mọi thứ* - để có được cơ hội giúp cô ấy, để giải quyết mọi chuyện giữa cả hai. Anh không biết liệu điều đó có bao giờ khả thi với anh và cô ấy không, nhưng lúc này nó thực sự đã khả thi đối với em. Anh không thể để em đánh mất nó”.

Nói xong, anh đẩy cửa để cả hai bước vào, đương nhiên một người giám hộ khác đang làm nhiệm vụ. Như Mikhail đã nói, anh ta gọi xuống để nói với những giám ngục trông coi phòng giam rằng Dimitri có người đến thăm. Bạn của Mikhail vô cùng lo lắng, cũng dễ hiểu thôi. Dù vậy, anh vẫn sẵn sàng giúp đỡ. Thật tuyệt vời, tôi nghĩ, khi những người bạn có thể hi sinh vì nhau. Những tuần vừa qua là minh chứng không thể phủ nhận.

Cũng giống như chuyến thăm của Lissa, hai người giám hộ xuất hiện và hộ tống tôi xuống hầm ngục. Tôi nhận ra đã thấy họ khi nhìn qua Lissa, và họ tỏ vẻ bất ngờ trước sự xuất hiện của tôi. Nếu họ đã nghe những lời cương quyết không muốn tôi đến của Dimitri thì đương nhiên là họ đang sửng sốt. Nhưng theo như họ biết, ai đó có quyền đã bảo đảm cho tôi xuống đây, vậy nên họ không hỏi thêm gì nữa.

Mikhail dẫn lối chúng tôi đi xuống, tôi cảm thấy nhịp tim và nhịp thở của tôi càng lúc càng nhanh hơn. Dimitri. Tôi sắp gặp Dimitri. Tôi sẽ nói gì đây? Tôi sẽ làm gì đây? Quá nhiều điều phải tìm hiểu. Tôi phải tập trung giữ đầu óc mình tỉnh táo, nếu không tôi sẽ chết lạng mất.

Khi đến hành lang phòng giam, tôi nhìn thấy hai giám hộ đang đứng gác trước cửa phòng Dimitri chỗ cuối hành lang, và hai người đứng gác ở

lối vào chúng tôi vừa đi qua. Tôi dừng lại, khó chịu với ý nghĩ có người nghe lỏm cuộc nói chuyện của tôi với anh. Tôi không muốn có khán giả như Lissa, nhưng vì tầm quan trọng của việc canh gác, tôi không có lựa chọn nào cả.

“Tôi nói chuyện riêng được không?” Tôi hỏi.

Một trong những người hộ tống lắc đầu. “Lệnh chính thức. Hai giám hộ phải liên tục canh gác ở phòng giam”.

“Cô ấy là giám hộ”, Mikhail nhấn mạnh. “Tôi cũng thế. Để chúng tôi canh gác. Những người còn lại có thể đợi ở cửa”.

Tôi nhìn Mikhail biết ơn. Có anh ở bên cạnh, tình hình đã được kiểm soát. Những người khác, cho rằng chúng tôi đủ an toàn, thận trọng di chuyển về phía kia hành lang. Như thế không thực sự riêng tư, nhưng họ sẽ không nghe được hết mọi điều.

Tim tôi muốn nhảy ra khỏi lồng ngực khi tôi và Mikhail đi về phía phòng giam của Dimitri và đứng đối mặt với nó. Anh đang ngồi hệt như khi Lissa đến: trên giường, cuộn người và quay lưng về phía chúng tôi.

Cổ họng tôi nghẹn ứ. Những suy nghĩ rời rạc tràn ngập tâm trí, tôi đã hoàn toàn quên mất lí do dẫn mình đến đây.

“Dimitri”, tôi gọi. Ít nhất thì đó cũng là từ tôi đã cố nói ra. Tôi nghẹn họng, nên âm thanh phát ra hơi méo mó. Nhưng thế cũng đủ, bởi lưng Dimitri bỗng dừng cứng lại. Anh không quay đầu.

“Dimitri”, tôi nhắc lại, lần này đã rõ ràng hơn. “Là... em đây”.

Tôi không cần phải nói thêm. Dimitri đã biết tôi là ai ngay từ lần đầu tiên tôi gọi tên anh. Tôi có cảm giác anh nhận ra giọng tôi trong mọi trường hợp. Thậm chí anh biết cả âm thanh nhịp thở và nhịp tim của tôi. Dù vậy, tôi tưởng mình nín thở trong khi chờ đợi sự phản hồi của anh. Khi câu trả lời đến, nó làm tôi thất vọng.

“Không”.

“*Không* gì cơ?” Tôi hỏi. “*Không* ở trong câu, *không*, *không* phải em hả?”

Dimitri thở dài buồn bực, một âm thanh gần như - nhưng không thực sự - giống âm thanh anh phát ra khi tôi làm điều gì cực kì nực cười trong buổi tập luyện. “*Không, trong câu anh không muốn gặp em*”. Giọng anh đầy cảm xúc. “Họ không được để em vào chứ”.

“À, phải rồi. Có vẻ như em đã tìm được đồng minh”.

“Đương nhiên là em đã tìm được”.

Anh vẫn không đổi mặt tôi, thật đau khổ. Tôi nhìn sang Mikhail, anh gật đầu khích lệ. Tôi đoán mình nên thấy mừng vì cuối cùng thì Dimitri cũng chịu nói chuyện với tôi.

“Em phải gặp anh. Em phải biết là anh có ổn không”.

“Anh biết chắc là Lissa đã nói với em”.

“Em phải tự mình nhìn thấy”.

“Ồ, thế thì em đã thấy rồi đấy”.

“Tất cả những gì em thấy chỉ là lưng anh thôi”.

Thật là khó chịu, nhưng mỗi lời tôi nhận được từ anh đều là một món quà. Tôi tưởng như đã hàng nghìn năm rồi chưa được nghe giọng anh. Tôi lại tự hỏi làm sao tôi có thể nhầm lẫn một Dimitri ở Siberia với người này được. Giọng nói của anh ở đâu cũng vậy, cùng một chất giọng và âm điệu, nhưng khi là một Strigoi, những lời anh nói ra luôn luôn để lại sự lạnh lẽo trong không khí. Còn bây giờ thì nó ấm áp. Ngọt ngào như mật, mềm mại như nhung và giống như bao nhiêu thứ tuyệt vời khác quanh tôi, dù những điều anh nói có kinh khủng đến mức nào.

“Anh không muốn em ở đây”, Dimitri thẳng thừng. “Anh không muốn gặp em”.

Tôi phải mất một lúc mới tìm ra được chiến thuật của mình. Dimitri vẫn còn đau đớn cùng cực, cảm giác vô vọng bao quanh anh. Lissa đã tiếp cận anh bằng sự ân cần và chia sẻ. Cô vượt qua lớp phòng vệ của anh, dù chủ yếu là vì anh coi cô là ân nhân của mình. Tôi cũng có thể dùng chiến thuật tương tự. Tôi có thể dịu dàng, ủng hộ và đầy yêu thương - tất cả đều là chân thành. Tôi yêu anh. Tôi muốn giúp anh vô cùng. Nhưng tôi không

chắc là cách đó có tác dụng đối với tôi. Rose Hathaway không phải là người được biết đến với một cách tiếp cận nhẹ nhàng. Dù vậy, tôi vẫn làm thế, vịn vào trách nhiệm và bốn phận của anh.

“Anh không thể lảng tránh em”, tôi nói, cố giữ âm lượng để không bị những giám hộ khác nghe thấy. “Anh nợ em. Em đã cứu anh”.

Một phút im lặng trôi qua. “Lissa đã cứu anh”, anh thận trọng nói.

Nỗi tức giận bùng cháy trong ngực tôi, giống như lúc theo dõi cuộc gặp của Lissa và anh. Làm sao anh đề cao Lissa đến thế mà không đề cao tôi?

“Anh nghĩ làm thế nào mà cô ấy làm được như thế?” tôi chất vấn anh. “Anh nghĩ làm thế nào mà cô ấy biết được cách cứu anh? Anh có biết chúng em - *em* - phải trải qua những gì mới có được thông tin đó không? Anh nghĩ rằng em đến Siberia là vì điên rồ sao? Tin em đi, anh chưa thấy em điên rồ đâu. Anh thừa hiểu em. Anh biết em có khả năng làm những gì. Và lần này em đã phá kỉ lục của chính mình rồi đây. Anh.Nợ.Em”.

Hơi phũ phàng, nhưng tôi cần phản ứng của anh. Một cảm xúc bất kì. Và tôi đã làm được. Dimitri quay phắt lại, mắt lóe sáng và sức mạnh trào lên khắp cơ thể. Lúc nào cũng vậy, những động tác của anh luôn mạnh mẽ và uyển chuyển. Trong khi đó, giọng nói của anh là sự pha trộn của nhiều cảm xúc: tức giận, thất vọng và lo lắng.

“Điều tốt nhất anh có thể làm là..”.

Anh lặng người. Đôi mắt nâu vừa mới nheo lại cau có bỗng mở tròn ra. Kinh ngạc? Sợ hãi? Hoặc là cũng thứ cảm giác bất ngờ mà tôi vẫn đang có khi nhìn thấy anh?

Bởi vì bỗng nhiên, tôi chắc chắn rằng anh đang cảm nhận điều tôi vừa thấy. Anh đã nhìn thấy tôi rất nhiều lần ở Siberia. Anh cũng đã gặp tôi đêm vừa rồi ở nhà kho. Nhưng bây giờ... bây giờ anh đang thực sự nhìn tôi bằng đôi mắt của chính mình. Giờ anh không còn là Strigoï nữa, cả thế giới đều khác biệt. Cái nhìn và cảm giác của anh khác biệt. Thậm chí cả tâm hồn của anh cũng khác biệt.

Giống như một trong những khoảnh khắc mà người ta vẫn thường nói rằng cuộc sống tỏa sáng ngay trước mắt họ. Bởi khi chúng tôi bắt đầu nhìn nhau, mọi phần trong mối quan hệ đôi bên được tua lại trong tâm hồn tôi. Tôi nhớ anh đã mạnh mẽ và bất khả chiến bại như thế nào trong lần gặp đầu tiên, khi anh đến để mang tôi và Lissa trở về với cuộc sống của Moroi. Tôi nhớ lại cái động chạm dịu dàng khi anh băng bó đôi bàn tay bị thương đầy máu của tôi. Tôi nhớ cảm giác anh bế tôi trên tay sau khi bị Natalie con gái Victor tấn công. Và hơn hết, tôi nhớ lại đêm chúng tôi bên nhau trong túp lều canh, ngay trước khi lũ Strigoi mang anh đi. Một năm. Chúng tôi quen biết nhau mới chỉ một năm, nhưng dường như đã sống cả một cuộc đời.

Tôi biết Dimitri cũng có cảm giác tương tự, khi anh say sưa nhìn tôi. Cái nhìn của anh chăm chú vào từng đường nét của tôi và hồi tưởng lại. Tôi mơ hồ tưởng tượng xem hôm nay trông tôi thế nào. Tôi vẫn mặc bộ váy từ buổi lễ bí mật và biết rằng trông nó hợp với mình. Mắt tôi vẫn sưng húp vì khóc nhiều, và tôi chỉ đủ thời gian để chỉnh sửa lại mái tóc trước khi đi cùng Adrian.

Dù vậy, tôi không cho rằng bề ngoài quan trọng. Ánh mắt Dimitri... khẳng định mọi điều tôi nghĩ. Những tình cảm anh dành cho tôi trước khi bị biến đổi - những tình cảm đã bị biến đổi khi anh là Strigoi - vẫn còn nguyên vẹn. Chúng *phải* còn nguyên vẹn. Có thể Lissa là ân nhân cứu mạng của anh. Có thể cả hoàng cung này nghĩ cô là một nữ thánh. Tôi biết, ngay lúc này, dù trông tôi có lôi thôi hoặc dù anh có tỏ ra vô cảm đến mức nào thì tôi vẫn là một nữ thánh đối với anh.

Anh nuốt khan và gắng gượng kiềm chế bản thân, như anh vẫn thường làm. Có những điều không bao giờ thay đổi. “Điều tốt nhất anh có thể làm”, anh bình tĩnh nói tiếp, “là tránh xa em. Đó là cách trả nợ tốt nhất”.

Tôi thật khó lòng kiềm chế và tiếp tục kiểu nói chuyện hợp lí như thế. Tôi cũng khiếp sợ như anh. Tôi cũng bị tổn thương. “Anh đã đề nghị trả nợ cho Lissa bằng cách ở bên cô ấy mãi mãi”.

“Anh đã không làm những chuyện..”. Anh né ánh mắt tôi trong khoảnh khắc, một lần nữa cố gắng kiềm chế, rồi lại nhìn vào mắt tôi. “Anh không làm gì cô ấy như đã làm với em”.

“Lúc đó anh không phải là anh! Em không quan tâm”. Tôi lại bắt đầu nổi nóng.

“Bao nhiêu?” Dimitri thốt lên. “Bao nhiêu giám hộ đã chết trong đêm hôm nọ chỉ vì hành động của anh?”

“Em... em nghĩ là sáu hoặc bảy”. Những mất mát quá lớn. Tôi cảm thấy như vừa bị xuyên thẳng vào tim khi nhớ lại những cái tên được đọc lên trong căn phòng bí mật.

“Sáu hoặc bảy”, Dimitri nhắc lại, giọng nói đầy đau khổ. “Chết trong một đêm. Chỉ vì anh”.

“Anh không hành động một mình! Và em đã bảo rồi, lúc đó anh không phải là anh. Anh không thể điều khiển được chính mình. Điều đó chẳng quan trọng với em...”.

“Nhưng nó quan trọng với anh!” Anh quát lên, làm rung động cả hành lang. Các giám hộ cử động nhưng không tiến lại gần. Dimitri tiếp tục nói, anh cố hạ giọng, nhưng tiếng vẫn run rẩy bởi những cảm xúc dữ dội. “Nó quan trọng với anh. Em không biết. Em không hiểu. Em không thể hiểu cảm giác của người ta khi ý thức được những việc xấu xa mình đã làm. Suốt khoảng thời gian là Strigoi ấy... giờ đây nó như một giấc mơ, nhưng là một giấc mơ anh ghi nhớ rõ ràng. Không thể tha thứ. Và chuyện đã xảy ra với em? Anh nhớ hết. Tất cả những chuyện anh làm. Tất cả những điều anh *muốn* làm”.

“Bây giờ anh sẽ không làm thế nữa”, tôi tha thiết. “Nên hãy bỏ qua nó đi. Trước khi bị biến đổi, anh đã nói là chúng ta có thể bên nhau. Rằng chúng ta sẽ nhận nhiệm vụ gần nhau và..”.

“Roza”, Dimitri ngắt lời, cái tên thân mật xé nát tim tôi. Tôi đã tưởng anh buột miệng, không định gọi tôi như thế. Một nụ cười méo mó hiện lên

môi anh, một nụ cười không hề hóm hỉnh. “Em tưởng họ sẽ để anh làm giám hộ nữa à? Họ để anh sống đã là một điều kì diệu rồi!”

“Không đúng. Một khi nhận ra anh đã thay đổi, đã trở về như xưa... mọi thứ sẽ quay lại như trước”.

Anh buồn bã lắc đầu. “Sự lạc quan của em... niềm tin bản thân có thể thay đổi mọi chuyện của em. Ôi, Rose! Đó là điều thú vị nhất, cũng đáng ghét nhất ở em”.

“Em đã tin là anh có thể trở về sau khi bị biến thành Strigoi”, tôi chỉ ra. “Chúng tỏ niềm tin vào những điều không thể của em rồi cuộc cũng không quá điên rồ”.

Cuộc nói chuyện quá nghiêm trọng, quá đau khổ, nhưng vẫn khiến tôi hồi tưởng lại những bài tập luyện ngày xưa. Anh đã cố thuyết phục tôi về vài điểm trọng yếu, và tôi đã phản biện lại bằng logic của Rose. Nó khiến tôi vừa cáu tiết vừa hứng thú. Tôi có cảm giác là tình cảnh bây giờ chỉ hơi khác một chút, và anh đang có thái độ như thế. Nhưng đây không phải là một bài thực hành. Anh sẽ không cười và đảo mắt. Chuyện này là nghiêm túc. Là sự sống và cái chết.

“Anh biết ơn vì những điều em đã làm”, Dimitri trịnh trọng nói, vẫn cố gắng làm chủ cảm xúc của mình. Cố gắng giữ kiểm soát là điểm chung giữa hai chúng tôi, nhưng anh luôn giỏi hơn tôi. “Anh có nợ em. Một món nợ anh không thể trả. Như anh đã nói, điều tốt nhất anh làm được là tránh xa cuộc đời em”.

“Nếu đi với Lissa, anh không thể tránh em”.

“Người ta có thể tồn tại quanh người khác mà không... mà không làm gì hơn là tồn tại”, anh cương quyết. Một câu nói đúng chất Dimitri. Logic chiến thắng cảm xúc.

Và đó cũng là lúc tôi thua cuộc. Như tôi đã nói, anh luôn giỏi hơn tôi trong việc kiểm soát bản thân. Còn tôi? Không giỏi lắm.

Tôi lao vào những chấn song sắt, nhanh đến mức làm Mikhail giật mình. “Nhưng em yêu anh!” tôi hét lên. “Và em biết là anh cũng yêu em.

Anh thực sự nghĩ là anh có thể sống hết phần đời còn lại trong lảng tránh trong khi vẫn nhìn thấy em sao?”

Vấn đề ở đây là suốt một khoảng thời gian dài ở học viện, Dimitri đã thuyết phục tôi rằng anh sẽ làm đúng như thế. Và anh đã chuẩn bị để sống một cuộc sống không có cảm giác với tôi.

“Anh yêu em”, tôi nhắc lại. “Em biết là anh yêu em”. Tôi với tay qua những chấn song. Còn rất xa mới tới chỗ anh, nhưng những ngón tay tôi vẫn chới với trong tuyệt vọng, như thể chúng sẽ dài ra và đủ để chạm tới anh. Một cái động chạm từ anh là tất cả những gì tôi cần, để biết rằng anh vẫn quan tâm, một cái động chạm để cảm nhận được hơi ấm từ làn da anh và...

“Còn chuyện kia”, Dimitri lặng lẽ nói, “chuyện em đang hẹn hò với Adrian Ivashkov ấy, có đúng không?”

Tay tôi rụng rời.

“An... anh nghe ở đâu thế?”

“Tin đồn vẫn thường lan ra”, Dimitri đáp, nhắc lại lời Mikhail.

“Chắc chắn rồi”, tôi lẩm bẩm.

“Vậy có đúng không?” anh hỏi lại, giọng nghiêm túc hơn.

Tôi ngần ngại trước khi trả lời. Nếu tôi nói với anh sự thật, anh sẽ có thêm lí do cho quyết định của mình. Nhưng dù vậy, tôi vẫn không thể nói dối anh.

“Vâng, nhưng...”.

“Tốt”. Tôi cũng không biết là sẽ mong anh phản ứng như thế nào. Ghen tuông ư? Kinh ngạc ư? Thay vào đó, anh dựa lưng vào tường, trông anh... nhẹ nhõm. “Adrian là một người tốt. Cậu ấy sẽ tử tế với em”.

“Nhưng...”.

“Adrian là tương lai của em, Rose ạ”. Thái độ tuyệt vọng, chán chường của anh quay lại. “Em không hiểu cảm giác khi hồi tưởng những chuyện anh đã trải qua đâu. Trút lốt Strigoi. Sự biến thân thay đổi mọi thứ. Anh có tội, không phải chỉ vì những điều anh đã làm với em. Mọi cảm

xúc... mọi tình cảm dành cho em... đều đã khác trước. Anh không còn cảm nhận như cũ nữa. Có thể anh lại trở lại là một ma cà rồng lai, nhưng sau những gì đã trải... thì, anh sợ hãi, tâm hồn anh đổi thay. Giờ đây anh không thể yêu ai cả. Anh không thể, *anh không* yêu em. Không gì hơn giữa hai chúng ta hết”.

Máu tôi lạnh ngắt. Tôi từ chối tin lời anh, sau ánh mắt say sưa khi nãy. “Không! Không phải thế! Em yêu anh và anh..”.

“Canh ngục!” Dimitri hét lên, giọng anh to đến mức thật là kì diệu vì cả tòa nhà không rung chuyển. “Đưa cô ấy ra khỏi đây. *Đưa cô ấy ra khỏi đây!*”

Với phản xạ tuyệt vời của giám hộ, những người canh ngục chạy đến trong nháy mắt. Là phạm nhân, Dimitri không có quyền được đòi hỏi, nhưng luật lệ ở đây chắc chắn không khích lệ một tình huống gây rối loạn. Họ bắt đầu lôi tôi và Mikhail ra, nhưng tôi chống cự.

“Không, đợi đã..”.

“Đừng kháng cự”, Mikhail thì thầm vào tai tôi. “Chúng ta hết thời gian rồi, dù thế nào thì hôm nay em cũng không xử lí xong được đâu”.

Tôi muốn cự cãi, nhưng bỗng dưng tắc nghẹn. Tôi để các giám hộ dắt mình ra, sau khi kịp hướng về phía Dimitri một cái nhìn nuối tiếc cuối cùng. Anh giữ vẻ mặt hoàn hảo, vô cảm của một giám hộ, nhưng cách anh nhìn tôi cho biết trong anh lúc này bộn bề cảm xúc.

Bạn của Mikhail vẫn trong ca trực trên tầng, giúp chúng tôi thoát ra mà không gặp phải nhiều vấn đề nữa. Vừa ra đến bên ngoài, tôi dừng lại và đá chân tức giận.

“Chết tiệt!” tôi hét lên. Một vài Moroi qua đường, chắc đang trở về nhà sau bữa tiệc muộn nhìn tôi hoảng hồn.

“Bình tĩnh nào”, Mikhail an ủi tôi. “Đây mới là lần đầu tiên em gặp Dimitri từ lúc anh ấy biến đổi thôi mà. Em hãy trông chờ vào nhiều điều kì diệu. Anh ấy sẽ sớm trở về”.

“Em không chắc lắm”, tôi lẩm bẩm. Tôi thở dài rồi ngược lên nhìn trời. Những đám mây lửa thừa đang trôi lững lờ, nhưng tôi không hẳn đang nhìn chúng. “Anh không hiểu Dimitri bằng em đâu”.

Bởi dù tôi tin nhiều điều Dimitri nói chỉ là phản ứng của cơn sốc sau khi trở lại là chính mình, đâu đó trong tôi lại nghi ngờ niềm tin ấy. Tôi hiểu Dimitri. Tôi hiểu anh coi trọng danh dự, hiểu niềm tin vững chãi của anh về đúng sai, phải trái. Anh luôn giữ vững niềm tin. Anh sống cuộc sống của mình cùng nó. Nếu anh thực sự, thực sự tin rằng tránh mặt tôi và để mối quan hệ tan biến là đúng đắn, thì... là anh sẽ hành động theo tư tưởng ấy, bất chấp tình yêu giữa chúng tôi. Như tôi đã hồi tưởng ban nãy, rõ ràng anh tỏ ra có sức chịu đựng rất cao hồi còn ở học viện Thánh Vladimir.

Về phần còn lại... về phần anh sẽ không yêu tôi nữa hoặc không đủ khả năng yêu bất cứ ai nữa... thì, đây sẽ là một vấn đề khác nếu nó là sự thực. Cả Christian và Adrian đều lo lắng rằng còn một phần Strigoi sót lại trong anh, nhưng nỗi sợ hãi của họ là về sự hung ác và khát máu. Không ai đoán được rằng: sống như một Strigoi đã làm thô cứng trái tim Dimitri, giết chết mọi cơ hội để anh có thể yêu bất cứ ai.

Giết chết cơ hội để anh yêu *tôi*.

Và tôi dám chắc rằng nếu điều ấy là sự thật, thì một phần trong tôi cũng sẽ chết.

Hai mươi mốt

TÔI VÀ MIKHAIL CHỈ NÓI CHUYỆN THÊM MỘT CHÚT. Tôi không muốn mang lại rắc rối cho Mikhail sau những điều anh đã làm nên im lặng theo anh ra khỏi tòa nhà. Khi chúng tôi ra đến bên ngoài, phía đông bầu trời đã ửng hồng. Mặt trời sắp mọc, báo hiệu buổi giữa đêm của chúng tôi. Lướt qua tâm trí Lissa, tôi biết buổi lễ bí mật đã kết thúc, cô đang trên đường quay về phòng, lo lắng cho tôi và vẫn khó chịu vì chuyện Christian xuất hiện cùng Mia.

Tôi theo gương Lissa, tự hỏi liệu một giấc ngủ có thể xóa bớt nỗi đau đớn cùng cực mà Dimitri để lại trong tim tôi hay không. Có lẽ là không. Dù vậy, tôi vẫn cảm ơn Mikhail vì đã giúp tôi và vì những mạo hiểm mà anh phải chịu. Anh chỉ đơn thuần gạt đầu như thể chẳng có gì đáng để cảm ơn. Đó là chính xác những điều anh muốn tôi làm cho anh nếu chúng tôi đổi chỗ cho nhau và cô Karp là người đứng sau những chấn song.

Tôi chìm vào một giấc ngủ miên man trên giường mình, nhưng những giấc mơ của tôi đầy phiền muộn. Tôi nghe đi nghe lại những lời Dimitri nói rằng anh không thể yêu tôi được nữa. Nó liên tục giáng mạnh vào tôi, làm tim tôi vỡ tan thành trăm mảnh. Đến khi nó trở nên thật hơn cả âm thanh của một giấc mơ, thì tôi nghe thấy tiếng gõ thật. Có người đang đập cửa phòng tôi, và chậm chạp, tôi thoát ra khỏi những giấc mơ kinh khủng.

Mắt nhắm mắt mở, tôi ra mở cửa và bắt gặp Adrian. Khung cảnh này gần như lặp lại cảnh đêm qua khi anh đến mời tôi dự bữa tiệc bí mật. Chỉ có điều lần này vẻ mặt anh đăm chiêu hơn. Trong giây lát, tôi tưởng anh đã nghe chuyện tôi đã thăm Dimitri. Hoặc có thể là anh đã gặp thêm nhiều rắc rối hơn vì len đưa gần một nửa số bạn bè vào Lễ Nguyên.

“Adrian... anh đến sớm quá..”. Tôi liếc nhìn đồng hồ, nhận ra rằng tôi lên giường khá muộn.

“Không sớm chút nào”, anh xác nhận lại, vẻ mặt vẫn nghiêm trọng. “Rất nhiều việc đang diễn ra. Anh phải đến để báo cho em một tin trước khi em nghe được nó từ bất cứ nơi nào khác”.

“Tin gì vậy?”

“Lời phán quyết của hội đồng. Cuối cùng thì họ cũng thông qua giải pháp mà họ đã tranh cãi suốt những ngày qua. Vấn đề mà vì nó em được gọi đến”.

“Đợi đã. Họ kết thúc rồi à?” Tôi nhớ lại lời Mikhail, rằng một vấn đề bí ẩn đang khiến cả hội đồng bận rộn. Nếu nó đã kết thúc thì họ có thể tiếp tục chuyển sang bàn về cái khác - ví dụ như chính thức tuyên bố Dimitri là một ma cà rồng lai. “Tin mừng đây chứ”. Và nếu chuyện này gắn với lí do mà Tatiana muốn tôi mô tả lại những khả năng của mình... thì thực sự có một cơ hội cho tôi để trở thành giám hộ cho Lissa chẳng? Liệu nữ hoàng có thực sự thông qua? Tối qua bà ta tỏ vẻ rất thân thiện với tôi.

Adrian gửi cho tôi một ánh mắt tôi chưa bao giờ thấy ở anh: thương hại. “Em không biết gì, đúng không?”

“Không biết về cái gì cơ?”

“Rose...”. Anh nhẹ nhàng đặt một tay lên vai tôi. “Hội đồng vừa thông qua một sắc lệnh hạ thấp độ tuổi của giám hộ xuống còn mười sáu. Những ma cà rồng lai sẽ tốt nghiệp khi còn học năm thứ hai và sẽ được phân công nhiệm vụ”.

“Cái gì?” chắc chắn tôi đã nghe nhầm.

“Em biết là họ đã rất sợ hãi về chuyện được bảo vệ và việc thiếu hụt giám hộ rồi, đúng không?” Anh thở dài. “Đây là giải pháp để tăng số lượng giám hộ”.

“Nhưng chúng còn quá trẻ!” tôi kêu lên. “Dựa vào đâu mà họ cho rằng những đứa trẻ mười sáu tuổi sẵn sàng tốt nghiệp và chiến đấu?”

“Vì”, Adrian nói, “vì em đã chứng minh là chúng có thể”.

Miệng tôi há hốc, mọi thứ đông cứng xung quanh. *Em đã chứng minh là chúng có thể...* Không, không thể thế được.

Adrian nhẹ nhàng nắm tay tôi, cố gắng lôi tôi ra khỏi trạng thái choáng váng kinh ngạc. “Nhanh nào, họ sắp kết thúc rồi. Họ sẽ tuyên bố trong một phiên họp mở, và nhiều người sẽ... hơi thất vọng”.

“Phải, em sẽ lên tiếng”. Anh không cần phải nói với tôi đến hai lần. Tôi định đi theo anh ngay, nhưng rồi nhận ra là mình vẫn mặc đồ ngủ. Tôi nhanh chóng thay đồ và chải tóc, vẫn chưa thực sự tin vào những điều anh vừa nói. Tôi chỉ chuẩn bị trong năm phút rồi lên đường. Adrian không phải là một vận động viên tốt, nhưng vẫn theo kịp tôi khi chúng tôi hướng về hội trường của hoàng cung.

“Chuyện này xảy ra như thế nào?” tôi hỏi. “Không phải ý anh là... là những điều em nói đóng góp một phần trong đó?” Những lời tôi nói định là để hỏi, nhưng chúng lại bật ra giống như một lời bào chữa.

Adrian châm một điếu thuốc mà không hề dừng chân, và tôi chẳng muốn mắng mỏ anh vì hút thuốc. “Tuổi giám hộ là chủ đề nóng trong một thời gian dài. Nó là một cuộc bầu ngang phiếu. Những người theo đuổi nó biết là họ cần đưa ra nhiều bằng chứng để chiến thắng. Em là một con cò của họ: một ma cà rồng non trẻ chiến đấu ngang dọc với Strigoi, từ rất lâu trước khi tốt nghiệp”.

“Không lâu đến mức ấy”, tôi bầm bầm, cơn thịnh nộ bắt đầu nhen nhóm. Mười sáu? Họ có đùa không đấy? Thật lố bịch. Ra là tôi không hề biết là mình bị lợi dụng để chứng minh cho sắc lệnh này, thật ghê tởm. Tôi thật ngu ngốc, nghĩ lại thì họ đều tỏ ra lừa dối những luật lệ mà tôi đã phá vỡ và chỉ đơn giản nâng cao và khen ngợi tôi. Họ đã lợi dụng tôi. *Tatiana* đã lợi dụng tôi.

Khi chúng tôi đến nơi, cả hội trường đang âm ỉ như Adrian đã nói. Thực ra tôi được thấy nhiều buổi họp như thế này rồi, nhưng tôi dám chắc rằng chuyện người ta đứng thành từng nhóm và hét vào mặt nhau là không hề bình thường. Quan thông ngôn của hoàng cung không thường xuyên phải hét đến khản giọng để giữ đám đông trật tự.

Người duy nhất vẫn giữ bình tĩnh là Tatiana, ngồi kiên trì trên chiếc ghế giữa bàn, theo như nghi thức hoàng gia. Trông bà rất hài lòng. Những người ngồi cùng bà đều đánh mất khuôn phép của mình và đứng lên như khán giả, tranh luận với nhau hoặc với bất cứ người nào khác sẵn sàng tranh cãi. Tôi bàng hoàng nhìn toàn cảnh, không biết làm gì trước sự hỗn loạn này.

“Ai bỏ phiếu cho cái gì?” tôi hỏi.

Adrian nhìn những thành viên của hội đồng một hồi lâu rồi đếm dấu trên ngón tay mình. “Szelsky, Ozero, Badica, Dashkov, Conta và Drozdov. Họ chống lại nó”.

“Ozero?” tôi ngạc nhiên hỏi. Tôi không biết nhiều về công chúa Evette Ozero, nhưng trông bà lúc nào cũng thiếu thân mật và cởi mở. Giờ thì tôi đã có lí do để kính trọng bà hơn.

Adrian hất đầu về phía Tasha đang tức giận tập hợp một nhóm người, mắt lóe sáng và tay vẫy điên cuồng. “Vài thành viên trong dòng họ đã thuyết phục Evette”.

Tôi mỉm cười, nhưng chỉ trong khoảnh khắc. Thật tốt khi Tasha và Christian lại đang được thừa nhận trong gia tộc, nhưng phần còn lại của vấn đề vẫn còn nan giải. Tôi có thể suy ra những cái tên còn lại.

“VẬY... Hoàng tử Ivashkov bầu phiếu thuận”, tôi nói. Adrian nhún vai như thể thấy hối lỗi thay dòng họ mình. “Lazar, Zeklos, Tarus, và Voda”. Việc dòng họ Voda bỏ phiếu ủng hộ chuyện này chẳng có gì đáng ngạc nhiên, sau khi thảm họa xảy ra với một trong những thành viên của họ. Priscilla thậm chí còn chưa được chôn cất, và hoàng tử Voda, Alexander, hình như chưa biết phải làm gì với chức vụ mới.

Tôi sắc sảo nhìn Adrian. “Mới có năm trên sáu. Ôi!” Rồi bỗng nhiên tôi nhận ra. “Chết tiệt. Luật bầu ngang phiếu của hoàng cung”.

Hệ thống bầu cử của Moroi được dựng lên với mười hai thành viên, mỗi thành viên đại diện cho một dòng họ, cùng với người được phong chức nhà vua hoặc nữ hoàng. Nghĩa là sẽ có một nhóm được hai phiếu, vì quốc

vương hoặc nữ hoàng đương nhiệm hiếm khi bầu phiếu trái với ý kiến của dòng họ mình. Điều đó luôn được công nhận. Dù vậy, hệ thống này vẫn có mười ba phiếu để ngăn ngừa ngang phiếu. Trừ việc... một vấn đề mới đây nảy sinh. Dòng họ Dragomir không có trong hội đồng, nghĩa là việc số phiếu bằng nhau có thể xảy ra. Trong trường hợp hiếm hoi ấy, luật lệ của Moroi chỉ ra rằng phiếu bầu của hoàng đế đương nhiệm sẽ có giá trị đặc biệt. Tôi nghe nói rằng luôn có tranh cãi ở đây, nhưng dù vậy, vào thời điểm này, chẳng thể thay đổi được gì về mặt luật lệ. Ngang phiếu trong hội đồng đồng nghĩa với việc chưa đi đến kết luận cuối cùng, và từ khi người đương nhiệm được bầu chọn, nhiều người tin tưởng rằng họ sẽ hành động cho lợi ích của Moroi.

“Tatiana là người thứ sáu”, tôi nói. “Và phiếu của nữ hoàng đã xoay chuyển tình thế”. Nhìn quanh, tôi thấy sự tức giận trên khuôn mặt của những người trong gia đình bỏ phiếu chống. Không ai trong số họ tin rằng Tatiana đang hành động vì lợi ích tốt nhất của Moroi.

Lissa đã báo trước cho tôi qua mỗi liên kết, nên sự xuất hiện của cô sau vài phút không hề gây bất ngờ. Thông tin lan truyền quá nhanh, dù cô chưa biết chi tiết. Tôi và Adrian vẫy gọi. Lissa cũng điếng người như chúng tôi.

“Sao họ có thể làm thế?” cô hỏi.

“Bởi vì họ quá sợ hãi việc bị bắt phải học cách tự bảo vệ mình. Nhóm của Tasha đã quá đình đám”.

Lissa lắc đầu. “Không, không chỉ thế thôi đâu. Ý tứ là, tại sao họ vẫn còn họp? Chúng ta lẽ ra sẽ chỉ trích sau khi họ chính thức công bố điều này vào ngày mai. Cả hoàng cung, chứ không chỉ một vài thành phần bí mật trong hội đồng. Một thành viên của hội đồng vừa mới chết! Họ không thể đợi đến sau đám tang sao?” Trong tâm trí Lissa, tôi thấy lại cảnh tượng của cái đêm kinh hoàng, khi Priscilla chết ngay trước mắt cô.

“Nhưng vị trí đó dễ thay thế”, một giọng nói mới vang lên. Christian đã nhập hội với chúng tôi. Lissa lùi lại vài bước tránh xa cậu ta, vẫn tức giận vì chuyện Mia. “Và thực ra thì đây là thời điểm hoàn hảo. Những kẻ

muốn giảm độ tuổi đang tận dụng cơ hội. Mỗi lần có một trận chiến với Strigoi, mọi người đều sợ hãi. Nỗi sợ hãi sẽ khiến rất nhiều người ủng hộ luật mới. Và nếu bất cứ thành viên nào của hội đồng vẫn chưa quyết định thì cuộc chiến đã thúc đẩy họ hành động”.

Quả là một sự giải thích sáng suốt so với Christian, và Lissa rất ấn tượng, bất chấp những cảm giác khó chịu. Quan thông ngôn của hoàng cung cuối cùng cũng lên tiếng sau khi nghe đủ những tiếng la hét từ phía người nghe. Tôi tự hỏi liệu nhóm người này có giữ trật tự không nếu Tatiana tự thân đứng lên và bắt họ im lặng. Nhưng không. Hành động ấy sẽ hạ thấp tư cách của bà. Bà vẫn bình thản ngồi yên, như thể không có gì bất thường.

Dù vậy, phải mất một hồi lâu mọi người mới trật tự lại và trở về chỗ. Tôi cùng đám bạn vội vàng kiểm lấy bất kì chỗ nào có thể ngồi được. Cuối cùng thì mọi người cũng im lặng lắng nghe, quan thông ngôn với vẻ mặt mỉm cười nhường quyền phát ngôn cho nữ hoàng.

Nở một nụ cười đường bệ với cử tọa, bà chào họ bằng giọng nói quyền lực nhất của mình. “Chúng ta muốn cảm ơn mọi người vì đã đến đây hôm nay và thể hiện... quan điểm của mình. Ta biết rằng một vài người chưa chắc chắn với quyết định này, nhưng luật lệ Moroi đang được chấp hành, những điều luật ấy đã được thực thi suốt nhiều thế kỉ. Chúng ta sẽ sớm có một phiên họp nữa để lắng nghe những điều các người muốn nói theo một trật tự rõ ràng”. Cái gì đó mách bảo tôi rằng đây chỉ là hành động thể hiện thiện ý giả tạo. Người ta cứ nói những điều họ muốn; nữ hoàng sẽ không nghe. “Quyết định này - *phán quyết này* - sẽ mang lại lợi ích cho Moroi. Những giám hộ của chúng ta đều đã rất xuất sắc”. Bà hạ cổ gật đầu về phía những giám hộ nghi thức đứng dọc tường phòng. Họ đều mang vẻ mặt vô cảm đặc trưng, nhưng tôi đoán rằng, cũng giống như tôi, họ muốn đâm vào mặt một nửa hội đồng. “Họ thực sự quá xuất sắc và đã huấn luyện những học sinh đủ sức sẵn sàng bảo vệ chúng ta ở độ tuổi còn nhỏ. Tất cả chúng ta sẽ được an toàn hơn tránh khỏi những thảm kịch như vừa rồi”.

Bà hơi cúi đầu trong giây lát như một hành động thể hiện nỗi buồn. Tôi nhớ lại đêm qua khi bà ghen lời nói về Priscilla. Đó có phải là diễn không? Liệu cái chết của người bạn thân nhất có phải là một công cụ thuận tiện để Tatiana xúc tiến ý định của mình không? Chắc chắn... chắc chắn bà ta không bằng giá đến mức đó.

Nữ hoàng ngẩng đầu lên và tiếp tục. “Và một lần nữa, chúng ta rất muốn được lắng nghe ý kiến, dù theo luật, vấn đề này *đã được* quyết định. Những phiên họp sau sẽ được tổ chức trong thời điểm thích hợp sau khi lễ tang kết thúc và những điều bất hạnh qua đi”.

Giọng nói và ngôn ngữ cơ thể của bà chỉ ra rằng đã đến lúc kết thúc tranh luận. Rồi, một giọng nói xác xược bỗng nhiên vang lên phá vỡ sự im lặng của khán phòng.

Giọng của tôi.

“Thực ra thì thần muốn đưa ra ý kiến ngay lúc này”.

Trong đầu tôi, Lissa quát lên: *Ngồi xuống, ngồi xuống!* Nhưng tôi đã đứng lên và tiến về phía bàn hội đồng. Tôi dừng lại ở một khoảng cách đúng mực, để họ thấy tôi mà không khiến tôi bị các giám hộ khác chặn lại. Và ồ, họ đã chú ý! Quan thông ngôn bỗng đỏ bừng mặt trước hành vi phá vỡ luật lệ này.

“Người đang thiếu tôn trọng và phá vỡ mọi nghi thức ngoại giao với hội đồng! Ngồi xuống ngay trước khi người bị đuổi ra ngoài”. Ông ta nhìn về phía các giám hộ, như mong họ sẽ ngay lập tức lao đến trước mặt tôi. Không ai cử động. Không rõ vì họ không coi tôi là một mối đe dọa hay đang tự hỏi tôi đang sắp làm gì. Tôi cũng đang tự hỏi mình luôn.

Tatiana thấy tay, xua quan thông ngôn về chỗ. “Ta dám nói là ngày hôm nay có quá nhiều nghi thức bị phá vỡ đến mức một sự cố nhỏ cũng không tạo ra nhiều khác biệt”. Nữ hoàng nhìn tôi với một nụ cười cợt nhả, một nụ cười khiến chúng tôi như chỗ bạn bè. “Thêm vào đó, giám hộ Hathaway là một trong những tài sản quý giá nhất của chúng ta. Ta luôn muốn nghe những điều mà cô nói”.

Thật vậy sao? Đã đến lúc phải tìm hiểu xem. Tôi bắt đầu nói, mặt hướng về phía hội đồng.

“Quyết định mà các vị vừa thông qua là thực sự và hoàn toàn điên rồ”. Thật là một kì tích khi không dùng bất cứ lời chửi thề nào trong câu nói, bởi tôi đã tìm được một vài tính từ phù hợp hơn. Ai dám nói là tôi không hiểu những nguyên tắc của hội đồng nào? “Cứ ngồi đây thôi thì các vị dựa vào đâu mà cho rằng việc đẩy những đứa trẻ mười sáu tuổi ra chiến trường và liều lĩnh mạng sống của chúng là không sao?”

“Chỉ chênh hai năm thôi mà”, hoàng tử Tarus nói. “Chúng ta đâu có đưa những đứa trẻ mười tuổi ra”.

“Hai năm là quá nhiều”. Tôi hồi tưởng tuổi mười sáu của mình. Chuyện gì đã xảy ra trong hai năm đó? Tôi chạy trốn với Lissa, chứng kiến các bạn mình chết, đi vòng quanh thế giới, sa vào tình yêu... “Hai năm có thể đủ để sống cả một đời. Nếu các vị muốn đẩy chúng tôi ra chiến trường - việc mà chúng tôi sẵn sàng làm sau khi tốt nghiệp - thì các vị nợ chúng tôi hai năm đó”.

Lần này, tôi nhìn về phía những người nghe. Nhiều phản ứng pha trộn. Vài người gật đầu, tỏ ra hoàn toàn đồng ý với tôi. Một vài người trông sắt đá như thể không gì trên thế giới này thay đổi được suy nghĩ của họ về một chiều chỉ đã thông qua. Những người khác không dám nhìn vào mắt tôi... Tôi đã lay chuyển họ sao? Họ vẫn còn do dự? Vẫn còn lúng túng với chính bản thân mình chăng? Họ chính là những người then chốt.

“Xin hãy tin thần, thần rất muốn được thấy thần dân của người được tận hưởng tuổi trẻ của họ”. Lần này đến lượt Nathan Ivashkov nói. “Nhưng lúc này đây chúng ta không có sự lựa chọn nào cả. Lũ Strigoi đang đến rất gần. Mỗi ngày chúng ta mất đi một nhiều Moroi và giám hộ hơn. Việc tăng cường chiến binh sẽ giúp ngăn chặn thảm kịch, nếu đợi hai năm thì chỉ tổ lãng phí năng lực của những ma cà rồng lai mà thôi. Kế hoạch này sẽ bảo vệ cả hai giống loài”.

“Nó sẽ tàn sát giống loài của tôi nhanh hơn!” Tôi nói. Tự nhận ra mình sẽ bắt đầu la hét nếu không giữ được bình tĩnh, tôi hít một hơi thật sâu rồi

mới nói tiếp. “Họ chưa sẵn sàng. Họ chưa được huấn luyện hết những kỹ năng cần thiết”.

Bấy giờ Tatiana tự biến mình thành người làm chủ sân khấu. “Dù vậy, với chính sự thừa nhận của người, người chắc chắn là đã được trang bị đầy đủ khi còn trẻ tuổi. Mười tám tuổi mà người đã giết được nhiều Strigoi hơn số mà những giám hộ khác giết được trong suốt cuộc đời họ”.

Tôi nheo mắt nhìn nữ hoàng. “Thần”. Tôi lạnh lùng nói, “đã có một người hướng dẫn tài giỏi. Một người hiện nay đang bị giam giữ. Nếu người muốn nói về chuyện những tài năng bị lãng phí thì hãy nhìn vào ngục giam của chính mình đi”.

Cử tọa hơi bị kích động, vẻ mặt *thân thiện* của Tatiana dần biến mất. “Đó *không* phải là vấn đề được đưa ra ngày hôm nay. Tăng cường sự bảo vệ của chúng ta mới là vấn đề. Ta tưởng rằng trước đây người cũng đã tự nhận xét rằng lực lượng giám hộ đang thiếu trầm trọng”. Những lời nói đêm qua của tôi lại được ném trả cho tôi. “Sự thiếu sót đó cần được lấp đầy. Người - và rất nhiều bạn bè - đã chứng minh rằng các người có thể bảo vệ chúng ta”.

“Chúng thần là những ngoại lệ!” Quả là tự cao tự đại, nhưng đúng là sự thật. “Không phải tất cả những người học việc đều có thể đạt đến trình độ đó”.

Một tia sáng nguy hiểm lóe lên trong mắt nữ hoàng, giọng bà bỗng trở lại mượt mà ngọt xót. “Thôi được, thế thì, chúng ta cần thêm nhiều sự huấn luyện xuất sắc hơn. Có lẽ chúng ta nên gửi *người* về học viện Thánh Vladimir hoặc một học viện nào đó để người nâng cao chất lượng giảng dạy cho các đồng nghiệp trẻ tuổi. Theo ta biết, công việc tiếp theo của người sẽ là một công việc hành chính lâu dài ở hoàng cung. Nhưng nếu người muốn giúp sắc lệnh mới này thành công, chúng ta sẽ thay đổi nhiệm vụ cho người, để người làm một người hướng dẫn. Như thế sẽ đẩy nhanh khả năng người được trở lại làm một giám hộ”.

Tôi nhìn bà bằng một nụ cười nguy hiểm. “Đừng cố đe dọa”, tôi cảnh báo, “hồi lộ hay tổng tiền thần. Đừng bao giờ. Người sẽ không thích những

hậu quả của nó đâu”.

Chắc tôi đã đi quá xa. Những người ngồi ở khu vực khán giả nhìn nhau sợ sệt. Một vài người tỏ ý ghê tởm dù họ cũng chẳng mong gì tốt đẹp hơn ở tôi. Tôi nhận mặt được một vài Moroi. Tôi đã nghe lỏm họ nói chuyện về mối quan hệ giữa tôi và Adrian cũng như thái độ của nữ hoàng. Tôi đoán chắc rất nhiều Moroi trong bữa tiệc bí mật tối qua cũng ở đây. Họ đã thấy Tatiana dẫn tôi ra ngoài, hẳn họ nghĩ rằng hôm nay tôi bùng nổ và tỏ ra thiếu tôn trọng như một kiểu trả thù.

Các Moroi không phải là những người duy nhất phản ứng. Dù có đồng quan điểm với tôi hay không, một vài giám hộ cũng bước lên. Tôi chắc rằng mình vẫn đứng im chỗ cũ, và thái độ đó, cùng với vẻ mặt không hề sợ hãi của Tatiana đã khiến họ đứng im.

“Chúng ta đang càng lúc càng mệt mỏi với cuộc nói chuyện này”, Tatiana nói, quay sang ý nói *chúng ta* với các hoàng thân. “Người có thể phát biểu, đương nhiên là với thái độ hợp lý khi chúng ta gặp nhau trong buổi họp tiếp theo và mọi người được quyền lên tiếng. Còn bây giờ, dù muốn hay không, giải pháp đã được thông qua. Đó là luật”.

Nữ hoàng sẽ tha tội cho cậu! Giọng Lissa vang lên trong đầu tôi. Về chỗ đi trước khi cậu làm gì đại đột tự gây rắc rối cho mình. Cãi nhau sau.

Thật mỉa mai! Bởi tôi sắp để thịnh nộ của mình bùng phát. Lời Lissa ngăn tôi lại, nhưng không phải vì nội dung của chúng, mà vì bản thân Lissa. Lúc trước tranh luận với Adrian, tôi đã để ý thấy một điểm thiếu hợp lý.

“Cuộc bỏ phiếu này không công bằng”, tôi tuyên bố. “Không hợp pháp”.

“Cô Hathaway định làm luật sư đấy à?” Nữ hoàng lộ vẻ thích thú và cách bà tước bỏ danh hiệu giám hộ của tôi rõ ràng là tỏ ra khinh thường. “Nếu người đang nói đến chuyện phiếu bầu của người đương nhiệm có giá trị cao hơn của những người khác trong hội đồng, thì chúng ta có thể đảm bảo với người rằng nó đã trở thành điều luật của Moroi trong suốt nhiều thế kỉ qua rồi”. Bà liếc nhìn những thành viên trong hội đồng của mình, không

ai trong số họ tỏ vẻ phản đối. Thậm chí những người bỏ phiếu chống cũng không dám gay gắt với quan điểm của bà.

“Vâng, nhưng không phải cả hội đồng đều được bỏ phiếu”, tôi nói. “Có một ghế trống trong hội đồng trong những năm vừa rồi nhưng bây giờ thì không” Tôi quay lại và chỉ về phía các bạn tôi đang ngồi. “Vasilisa Dragomir bây giờ đã đủ mười tám tuổi và có thể lấp đầy vị trí còn trống của dòng họ mình”. Trong giai đoạn đầy hỗn loạn này, người ta quên mất sinh nhật của Lissa, ngay cả tôi.

Mọi ánh mắt đổ dồn về Lissa, khiến cô *không hề* thích thú. Dù vậy, Lissa cũng đã quen với việc bị ngắm soi. Cô biết người ta kì vọng ở một hoàng thân đáng vẻ và tư thái gì. Vì vậy, không hề tỏ ra hèn kém, cô ngồi thẳng, ngẩng cao đầu và nhìn thẳng về phía trước với vẻ vương giả như nói rằng cô có thể đứng dậy và đi về phía bàn hội đồng ngay bây giờ và đòi quyền của mình. Không biết chỉ vì đáng vẻ cao quý đó thôi hay cả vì một chút cuốn hút của pháp thuật, người ta không thể rời mắt khỏi cô. Vẻ đẹp Lissa vẫn tỏa sáng lộng lẫy như thường lệ, và khắp căn phòng, rất nhiều người tỏ ra kính nể. Sự biến đổi của Dimitri vẫn còn là một điều bí ẩn, nhưng những người tin vào phép màu ấy hẳn đang coi cô như một vị thánh. Thực sự, cô đang dần trở nên cao cả hơn trong ánh mắt của nhiều người, vì dòng họ và những năng lực huyền bí của cô và bây giờ là cả khả năng biến đổi Strigoi.

Thỏa mãn, tôi nhìn lại Tatiana. “Mười tám tuổi không phải là đủ tuổi để bỏ phiếu sao?”

Chiếu tướng, mụ già.

“Có”, nữ hoàng vui vẻ nói. “Nếu cô Dragomir có một gia đình”.

Thẳng lợi vẻ vang của tôi chưa thực sự biến mất, nhưng chắc là đã bớt đi chút hào quang. “Một cái gì ạ?”

“Một gia đình. Theo luật, để một dòng họ Moroi được quyền biểu quyết, họ phải có một gia đình. Cô ấy không có. Cô ấy chỉ có một mình”.

Tôi nhìn bà nghi ngờ. “Cái gì, ý nữ hoàng là cô ấy cần phải có một đứa con mới được quyền bỏ phiếu ư?”

Tatiana nhăn mặt. “Đương nhiên là không phải bây giờ. Một ngày nào đó, ta đảm bảo. Để một dòng họ được quyền bỏ phiếu, họ phải có ít nhất hai thành viên, một trong số đó phải trên mười tám tuổi. Một lần nữa, đây lại là luật của Moroi, một điều luật đã được ghi trong sách hàng thế kỉ rồi”.

Một vài người nhìn nhau bối rối và bất ngờ. Rõ ràng đây không phải là một điều luật thường thấy. Đương nhiên, cho dù đã từng xuất hiện, thì chắc hẳn nhiều năm gần đây chưa có dòng họ hoàng gia nào bị giảm xuống chỉ còn một người.

“Đúng thế”, Ariana Szelsky miễn cưỡng nói. “Tôi đã đọc điều luật ấy”.

Thôi được, đó là lúc vinh quang của tôi vụt tắt. Dòng họ Szelsky là dòng họ mà tôi tin tưởng, và Ariana là chị gái của người mà mẹ tôi bảo vệ. Ariana là một con một sách, và cứ nhìn việc bà bỏ phiếu chống việc hạ thấp độ tuổi giám hộ thì chắc chắn bà sẽ không đưa ra chứng cứ vừa rồi nếu nó không phải là sự thật.

Không còn lí lẽ nào nữa, tôi phải viện đến phương cách thay thế cũ.

“Đúng là”, tôi nói với Tatiana, “điều luật chết tiệt nhất mà thần từng nghe đến”.

Câu nói như giọt nước tràn ly. Người nghe rộn lên với những lời bàn tán kinh hoàng, và Tatiana từ bỏ luôn vẻ thân thiện mà bà vẫn níu giữ. Bà ta thực hiện luôn việc ông quan thông ngôn vừa định làm lúc trước.

“Đuổi cô ta ra!” Tatiana hét lớn. Dù những tiếng ồn ào đang cuộn lên nhanh chóng, giọng bà vẫn âm vang khắp căn phòng. “Chúng ta không khoan dung cho thái độ thô tục như vậy!”

Trong nháy mắt, các giám hộ bao quanh tôi. Nói thực lòng, gần đây tôi bị ném ra khỏi nhiều nơi quá rồi, đâm ra lại có cảm giác quen thuộc dễ chịu với nó. Không chống cự các giám hộ, tôi để họ dẫn mình ra cửa, nhưng cũng không chịu rút lui mà không hắt lại vài lời.

“Bà đủ sức thay đổi điều luật về gia đình đó nếu bà muốn, bà già cường tén!” Tôi hét lên. “Bà đang bẻ cong luật lệ bởi vì bà quá ích kỉ và sợ hãi! Bà đang phạm sai lầm tồi tệ nhất trong cuộc đời mình. Bà sẽ hối hận vì điều đó! Hãy chờ và thấy bà sẽ ước là chưa bao giờ làm thế!”

Tôi không biết còn ai nghe thấy tràng đả kích của mình không, bởi sau đó cả hội trường trở về với trạng thái hỗn độn ầm ĩ như lúc tôi vừa bước vào. Các giám hộ - ba người - không thả tôi cho đến khi ra hẻm bên ngoài. Lúc họ buông tôi, trong khoảnh khắc, cả bốn đều lúng túng.

“Giờ thì sao?” tôi hỏi, cố gắng giữ giọng không giận dữ. Tôi vẫn bức bối và bị kích thích, nhưng tâm trạng ấy không phải là lỗi của những người này. “Các anh có định nhốt tôi vào không?” Nghĩ rằng hành động gây náo loạn có thể mang mình lại gần Dimitri, tôi coi việc bị giam là một phần thưởng.

“Họ chỉ bảo lỗi cô ra”, một trong ba giám hộ nói. “Không ai dặn phải làm gì tiếp với cô”.

Một giám hộ khác, đã lớn tuổi và tóc hoa râm nhưng trông vẫn mạnh mẽ, nhìn tôi nhãn nhó. “Nếu là cô, ta sẽ trốn đi ngay khi còn có thể, không để họ có cơ hội trừng phạt”.

“Không có nghĩa là họ sẽ không tìm thấy cô nếu họ thực sự muốn”, người giám hộ đầu tiên nói thêm.

Sau đó, ba giám hộ đó quay vào trong, để lại tôi bối rối và thất vọng. Người tôi vẫn gồng lên cho một cuộc chiến, và tôi ngập chìm trong thất vọng. Cảm giác này luôn xuất hiện mỗi khi tôi đối mặt với một tình huống mình hoàn toàn bất lực. La hét ồm ồm cũng vô ích. Tôi chẳng thu hoạch được gì cả.

“Rose?”

Giật mình vì những cảm xúc pha trộn, tôi nhìn về phía tòa nhà. Người giám hộ lớn tuổi vẫn chưa vào trong. Ông đứng ngoài ngưỡng cửa, khuôn mặt vô cảm, nhưng tôi nghĩ là có tia lấp lánh trong mắt ông. “Dù gì đi nữa”, ông bảo tôi, “ta cho là lúc ở trong kia cô rất tuyệt vời”.

Tôi không thích cười lắm, nhưng đôi môi đã phản lại tôi. “Cảm ơn”, tôi nói.

Ít ra tôi cũng thu hoạch được một thứ.

Hai mươi hai

TÔI KHÔNG RỜI KHỎI ĐÓ NHƯ LỜI KHUYÊN của người giám hộ, dù vậy tôi cũng không hoàn toàn ngồi ngay trên bậc cầu thang trước tòa nhà. Tôi nán lại gần một bụi cây anh đào, cho rằng cứ đợi rồi cuộc họp sẽ kết thúc và tất cả mọi người sẽ ủa ra. Nhiều phút trôi qua, không có dấu hiệu gì như tôi mong muốn, tôi đành đi vào tâm trí Lissa và thấy rằng mọi việc vẫn tiếp tục. Dù Tatiana đã hai lần tuyên bố buổi họp kết thúc, người ta vẫn đứng loanh quanh và tranh luận thành nhiều nhóm.

Tasha đang đứng cùng nhóm với Lissa và Adrian, diễn thuyết sôi nổi và điêu luyện. Tasha không phải là một người tính toán lạnh lùng như Tatiana trước những động thái chính trị, nhưng cô nhạy cảm với những biến động và nhận ra cơ hội khi chúng đến. Cô chống lại chiều chỉ hạ thấp độ tuổi giám hộ. Cô ủng hộ việc dạy Moroi chiến đấu. Cả hai việc trên đều là quá xa vời, vì vậy Tasha nhảy vào chủ đề tốt nhất: Lissa.

“Tại sao chúng ta lại phải tranh cãi với nhau về cách tốt nhất để giết Strigoi trong khi chúng ta có thể cứu họ?” Tasha vòng một tay qua Lissa và một tay qua Adrian, đẩy cả hai lên phía trước. Lissa vẫn giữ vẻ tự tin bình thản, nhưng Adrian thì có vẻ như sẵn sàng trốn đi nếu có cơ hội. “Vasilisa - người vừa bị từ chối có một tiếng nói công bằng ở đây, chỉ vì luật lệ cổ xưa - đã chứng minh rằng có thể biến đổi Strigoi”. “Chưa ai chứng minh cả”, một người đàn ông trong đám đông hét lên.

“Anh đùa sao?” người phụ nữ bên cạnh anh ta hỏi. “Chị gái tôi ở trong nhóm giám hộ đưa Belikov về. Chị ấy nói anh ta chắc chắn là ma cà rồng lai. Anh ta thậm chí đã được đưa ra ngoài nắng”.

Tasha gật đầu đồng tình với người phụ nữ. “Tôi cũng có mặt. Bây giờ chúng ta có hai người sử dụng năng lực linh hồn có khả năng biến đổi cho

các Strigoi khác”.

Dù tôn trọng Tasha đến đâu, tôi cũng không hoàn toàn đồng tình với cô. Lượng năng lực - chưa kể đến những nỗ lực khác trong quá trình đâm cọc - mà Lissa phải dùng để biến đổi Dimitri là quá nhiều. Nó còn tạm thời làm tổn hại đến mối liên kết. Không phải cô không thể tiếp tục làm lại, nhưng cũng không có nghĩa là sẽ *muốn* làm lại. Chỉ đơn giản là Lissa động lòng mà ném mình vào lửa để giúp đỡ người khác. Nhưng tôi biết rằng người sở hữu nguyên tố linh hồn càng sử dụng nhiều năng lực, họ sẽ càng nhanh lao xuống vực sâu của sự điên cuồng.

Và Adrian... Gần như không nên nói đến anh ở đây. Cho dù có muốn cứu rỗi Strigoi, anh cũng không đủ sức mạnh chữa trị cần thiết - ít ra là trong lúc này. Việc Moroi sử dụng những năng lực của họ theo nhiều cách khác nhau đã trở nên quen thuộc. Một vài người dùng lửa, như Christian, có khả năng điều khiển ngọn lửa. Những người khác lại chỉ có thể làm ấm không khí trong một căn phòng. Cũng như vậy, Lissa và Adrian có sức mạnh của linh hồn. Thành quả chữa trị lớn nhất của Adrian là nối được một vết gãy xương, và Lissa vẫn chưa đi được trong những giấc mơ, dù cô có thực hành bao nhiêu đi nữa.

Thế nên Tasha chỉ thực sự có một người sử dụng năng lực linh hồn đủ khả năng cứu Strigoi, và người đó khó lòng biến đổi được nhiều quý dữ. Nhưng Tasha nghiêm nhiên không nhận ra.

“Hội đồng không nên lãng phí thời gian vào những điều luật về tuổi”, cô nói tiếp. “Chúng ta cần phải dùng nguồn lực của mình để tìm thêm người sử dụng năng lực linh hồn và tận dụng họ để cứu Strigoi”. Cô nhìn vào một người trong đám đông. “Martin, có phải em trai anh bị ép biến thành Strigoi không? Nếu đủ nỗ lực, chúng ta có thể mang anh ấy trở lại với anh. Còn sống như xưa, đương nhiên vô tội. Bằng không, khi các giám hộ tìm thấy, anh ấy sẽ bị đâm cọc thôi”.

Đúng thế, Tasha rất giỏi. Cô vẽ ngay ra một viễn cảnh khiến anh chàng Martin gần như bật khóc. Cô không hề nhắc đến những người chủ định biến thành Strigoi. Lissa, vẫn đứng cạnh Tasha, không chắc là cô thấy

thế nào về ý tưởng thành lập một đội quân cứu Strigoi, nhưng cô nhận ra đây là một phần trong rất nhiều kế hoạch của Tasha bao gồm cả việc đòi lại quyền bỏ phiếu của cô.

Tasha vin vào những khả năng và tính cách của Lissa, chỉ trích những luật lệ rõ ràng đã hết thời từ kỉ nguyên nào đó không lường trước tình huống này. Tasha dẫn thêm rằng hội đồng mười hai dòng họ nên gửi đến Strigoi ở khắp nơi một thông điệp về sự thống nhất của các Moroi.

Tôi không muốn nghe thêm nữa. Tôi kể Tasha dùng những thủ thuật chính trị của mình và sẽ nói chuyện với Lissa sau. Tôi vẫn bị kích động về phản ứng của họ khi bị tôi chỉ trích, đến mức tôi không thể nhìn căn phòng đó thêm nữa. Tôi rời khỏi tâm trí Lissa và trở về với chính mình, rên lên khi thấy một khuôn mặt ngay trước mắt.

“Ambrose!”

Một trong những ma cà rồng lại đẹp trai nhất trên hành tinh - dĩ nhiên là sau Dimitri - nhìn tôi nở một nụ cười của mình tinh mản bạc. “Em im lặng quá, anh tưởng em đang thử làm một tinh linh”.

Tôi chớp mắt. “Một cái gì cơ?”

Anh ra hiệu về phía những cây anh đào. “Những tinh linh. Những người phụ nữ xinh đẹp hòa làm một với các loài cây”.

“Em không biết đây có phải là một lời khen hay không”, tôi nói. “Nhưng mừng là lại được gặp anh”.

Ambrose là một trường hợp đặc biệt trong văn hóa của chúng tôi: một nam ma cà rồng lai vừa không tuyên thệ làm một giám hộ vừa không trốn tránh trong xã hội loài người. Những nữ ma cà rồng lai thường chọn cách không tuyên thệ làm giám hộ để tập trung vào việc chăm sóc gia đình. Đó là lí do rất hiếm nữ giám hộ. Còn nam giới? Họ không có lí do nào cả. Dù vậy, thay vì lẩn tránh trong nhục nhã, Ambrose chọn cách ở lại và chỉ đơn giản là phục vụ cho những Moroi theo một cách khác. Anh là một người phục vụ quan trọng - một người phục vụ cấp cao bưng bê đồ uống trong những bữa tiệc quyền quý và gửi thông điệp tới những nữ hoàng thân. Anh

cũng, nếu tin đồn là sự thật, phục vụ Tatiana về thể xác. Điều đó thật ghê sợ, dù vậy, tôi ngay lập tức gạt nó sang một bên.

“Em cũng thế”, Ambrose nói với tôi. “Nhưng nếu không phải em đang giao tiếp với thiên nhiên, thì em *đang* làm gì thế?”

“Một câu chuyện dài. Tôi bị ném ra khỏi buổi họp hội đồng”.

Trông anh có vẻ bất ngờ. “Thực sự bị ném ra?”

“Lôi ra, tôi đoán thế. Tôi ngạc nhiên vì không hay nhìn thấy anh”, tôi đùa. “Đương nhiên rồi, có vẻ như tôi, ừm, hơi phân tâm trong những tuần qua”.

“Anh cũng nghe nói thế”, Ambrose đáp lại, nhìn tôi thông cảm. “Dù vậy, anh cũng vừa đi xa. Mới trở về đêm qua thôi”.

“Vừa kịp lúc có chuyện vui”, tôi lẩm bẩm.

Vẻ ngơ ngác trên khuôn mặt Ambrose cho tôi biết rằng anh chưa nghe kể về sắc lệnh mới. “Bây giờ em định làm gì? Trông em không có vẻ bị trừng phạt. Em hết hạn phạt rồi à?”

“Chắc thế. Vừa nãy tôi đợi người ra. Nhưng giờ tôi chuẩn bị trở về phòng mình”.

“Ồ, nếu chỉ đang giết thời gian, tại sao không đến chỗ dì Rhonda nhỉ?”

“Rhonda?” tôi nheo mày. “Tôi không có ý xấu, nhưng lần trước dì anh và khả năng của bà ấy không thực sự gây ấn tượng với tôi”.

“Không sao”, anh vui vẻ nói. “Nhưng bà ấy đang thắc mắc về em. Và Vasilisa. Vậy nên, nếu em chỉ đi dạo thôi..”.

Tôi do dự. Ambrose nói đúng, lúc này tôi chẳng có việc gì tốt hơn để làm. Tôi vẫn bế tắc về cả Dimitri lẫn những giải pháp ngu ngốc của hội đồng. Dù vậy Rhonda - bà dì thầy bói của anh - cũng không phải là người tôi thực sự muốn gặp. Thực tình thì vài điều tiên đoán của Rhonda *đã* trở thành sự thực. Tôi chỉ không thích thế.

“Được”, tôi nói, cố gắng tỏ vẻ buồn chán. “Nhanh lên nhé!”

Ambrose lại cười, như thể nhìn thấu suy nghĩ của tôi, và dẫn tôi đến tòa nhà đạo trước tôi đã đến một lần. Bên trong là một khu nghỉ dưỡng và

thăm mi viện xa hoa mà các hoàng thân Moroi thường xuyên ghé qua. Tôi và Lissa đã từng làm móng tay ở đây. Khi cùng Ambrose đi ngang qua các phòng để đến chỗ Rhonda, một cảm giác kì lạ đột ngột dâng lên trong tôi. Móng tay và móng chân... những thứ tầm thường nhất trên đời này. Nhưng ngày hôm ấy thật tuyệt vời. Tôi và Lissa đã cười nói vui vẻ và gần nhau hơn... ngay trước ngày trường học bị tấn công và tất cả sụp đổ...

Rhonda xem bói trong một căn phòng phía sau và cách xa khu nghỉ dưỡng. Địa điểm thì tồi tàn, nhưng bà ta thực sự đã làm ăn rất phát đạt và thậm chí có riêng một nhân viên tiếp tân.Ồ, thực ra là từng có. Lần này, cái bàn trống không, Ambrose dẫn tôi đi thẳng vào phòng Rhonda. Lối bài trí y hệt như trước, giống bên trong một quả tim. Mọi vật đều màu đỏ: giấy dán tường, đồ trang trí, và cả lớp thảm lót sàn.

Rhonda đang ngồi trên sàn nhà, ăn sữa chua, trông quá đỗi bình thường đến mức khó tưởng được là người sở hữu những năng lực thần bí. Mái tóc xoắn đen rủ xuống vai bà, lấp ló đôi vòng tai vàng lóe sáng.

“Rose Hathaway”, bà mừng rỡ nói, đặt cốc sữa chua sang một bên. “Thật là bất ngờ!”

“Bà không thấy trước là cháu đang đến sao?” Giọng tôi khô khan.

Rhonda vẫn thích thú. “Đó không phải là năng lực của ta”.

“Xin lỗi vì xen ngang bữa tối của dì”, Ambrose nói, duyên dáng cuộn cơ thể cuộn cuộn cơ bắp của mình lại rồi ngồi xuống. “Nhưng thật không dễ để giữ được Rose”.

“Ta biết”, bà nói. “Ta rất mừng vì cuối cùng cháu cũng đưa được cô ấy đến đây. Hôm nay ta có thể làm gì cho cô đây, Rose?”

Tôi nhún vai và lột thỏm bên cạnh Ambrose. “Cháu không biết. Cháu chỉ biết là cháu đến đây vì Ambrose bảo cháu đến”.

“Cô ấy nghĩ là lần xem bói trước của dì không tốt lắm”, anh nói.

“Này!” tôi nhìn anh quở trách. “Đó không phải chính xác những điều tôi nói”.

Lần trước, Lissa và Dimitri đã đi cùng tôi. Những lá bài của Rhonda đã chỉ ra rằng Lissa sẽ tỏa sáng với sức mạnh và quyền lực - không có gì đáng ngạc nhiên. Rhonda còn nói là Dimitri sẽ mất đi thứ mà anh coi trọng nhất, quả thật anh đã đánh mất: ấy là tâm hồn. Còn tôi? Rhonda đã nói huych toẹt là tôi sẽ giết chết thứ không thể chết. Tôi nhạo báng lời tiên đoán của bà, biết rằng phía trước tôi là cả một cuộc đời để giết Strigoi. Giờ thì tôi tự hỏi liệu “thứ không thể chết” có phải là phần Strigoi trong Dimitri không. Thậm chí nếu tôi không lái cọc bạc đi thì chắc chắn tôi đã là người làm nhiệm vụ quan trọng nhất ấy.

“Một lần xem bói khác sẽ giúp lần xem bói trước có ý nghĩa hơn chẳng?” Rhonda mời mọc.

Tâm trí tôi đang nghĩ đến một trò đùa tâm linh khác. Đó là lí do tại sao tôi kinh ngạc khi miệng mình cất tiếng nói, “Vấn đề là ở đây. Lần xem bói trước *thực sự* có ý nghĩa. Cháu sợ... cháu sợ những điều tiếp theo mà lá bài cho biết”.

“Những lá bài không tạo ra tương lai”, bà dịu dàng nói. “Điều phải đến sẽ đến, dù cháu có nhìn thấy nó hay không. Và ngay cả trong trường hợp nó đến... tương lai luôn thay đổi. Nếu chúng ta không có sự lựa chọn nào, sống sót cũng chẳng còn nghĩa lí gì nữa”.

“Thấy chưa”, tôi xác xược nói, “đó là kiểu trả lời gypsy mập mờ mà cháu đã đoán trước”.

“*Roma*”, bà sửa lại. “Không phải gypsy”. Bất chấp thái độ của tôi, Rhonda vẫn cười mở. Khoan dung là điểm chung của gia đình họ. “Cháu có muốn xem bói bài không nào?”

Tôi có muốn không? Bà nói đúng, tương lai sẽ không thay đổi dù tôi có xem qua những lá bài hay không. Và bất kể lá bài tiên đoán thế nào, phải tận khi sự thật xảy ra tôi mới lý giải được.

“Thôi được”, tôi nói. “Chỉ cho vui thôi. Ý cháu là, chắc lần trước là do may mắn”.

Rhonda đảo mắt nhưng không nói gì và bắt đầu xáo bài. Bà làm chính xác đến mức những lá bài trông như tự di chuyển. Rồi bà dừng lại, đưa bộ bài cho tôi để rút. Tôi làm theo, và bà xếp chúng lại với nhau.

“Lần trước chúng ta đã xem ba lá bài”, bà nói. “Lần này chúng ta có thời gian để xem nhiều hơn nếu cháu thích. Năm lá chẳng hạn?”

“Càng nhiều lá bài thì càng nhiều điều phải giải thích”.

“Cháu mà không tin vào chúng thì nhiều ít cũng có vấn đề gì đâu?”

“Thôi được, thế thì năm lá”.

Rhonda trở nên nghiêm túc và bắt đầu búng bài, mắt bà cẩn thận nghiên cứu chúng. Hai lá bài đã lộn ngược. Tôi không coi đó là một dấu hiệu tốt. Lần trước, tôi đã học được rằng nó khiến cho những lá bài hạnh phúc biến thành... không quá hạnh phúc.

Lá bài đầu tiên là một lá Hai cái cốc, trên đó có hình hai người, một nam và một nữ, đứng trên bãi cỏ đầy hoa và mặt trời đang chiếu sáng trên đầu. Tất nhiên nó là lá bài lộn ngược.

“Cốc gắn với tình cảm”, Rhonda giải thích. “Lá Hai cái cốc chỉ ra một tình yêu hoàn hảo, hợp nhất và sự nở hoa của những cảm xúc vui sướng. Nhưng vì nó bị lộn ngược...”.

“Bà biết không?” tôi ngắt lời. “Cháu nghĩ là cháu đã hiểu ý của lá này. Bà bỏ qua đi! Cháu biết ý nghĩa của nó rồi”. Tôi và Dimitri đang ở trên lá bài, cái cốc trống rỗng và tràn ngập nỗi đau... Tôi thực sự không muốn nghe Rhonda phân tích thêm những về những điều đã xé nát trái tim mình.

Thế nên bà tiếp tục với lá bài tiếp theo: lá Nữ hoàng của những thanh kiếm, cũng bị lật ngược.

“Những lá bài như thế này nhắc đến những người đặc biệt”, Rhonda nói với tôi. Lá Nữ hoàng của những thanh kiếm trông rất độc đoán, với mái tóc nâu vàng và chiếc áo choàng bạc. “Nữ hoàng của những thanh kiếm rất thông minh. Bà ta đầy kiến thức, có thể đánh lừa kẻ thù của mình, và rất tham vọng”.

Tôi thở dài. “Nhưng lộn ngược..”.

“Lộn ngược”, Rhonda lí giải, “tất cả những đặc điểm kia bị bẻ cong. Bà ta vẫn thông minh, cố gắng đạt được mục đích... nhưng bằng những cách không thành thật. Có rất nhiều sự thù địch và lừa gạt ở đây. Ta dám nói là cháu đang có một kẻ thù”.

“Phải rồi”, tôi đáp lại, nhìn vào vương miện. “Cháu nghĩ là cháu có thể đoán ra ai. Cháu vừa gọi bà ta là bà già cuồng đạo”.

Rhonda không nhận xét thêm và chuyển sang lá bài tiếp theo. Nó đang quay đúng hướng, nhưng tôi lại ước nó quay ngược lại. Rất nhiều kiếm cắm thẳng xuống đất, một người phụ nữ bị trói và bịt mắt. Lá bài Chín thanh kiếm.

“Ôi, thôi nào”, tôi thốt lên. “Có chuyện gì với cháu và những thanh kiếm vậy? Lần trước bà cũng cho cháu lá bài đáng thất vọng này”. Trên đó là một người phụ nữ đang khóc trước một bức tường kiếm.

“Đó là lá Chín thanh kiếm”, Rhonda đồng tình. “Mọi chuyện lúc nào cũng có thể trở nên tồi tệ hơn”.

“Khó mà tin được”.

Bà nhắc những lá bài còn lại lên và nhìn qua một lượt, cuối cùng rút ra một lá. Lá Mười thanh kiếm. “Cháu có thể sẽ gặp phải chuyện này”. Lá bài có hình một người đàn ông chết nằm úp mặt xuống sàn với một mớ kiếm đâm xuyên qua người.

“Đã hiểu ý”, tôi nói. Ambrose khúc khích bên cạnh tôi. “Lá Chín thanh kiếm có ý nghĩa gì?”

“Lá đó là bị sập bẫy. Không thể thoát ra. Nó cũng có thể là sự vu khống hoặc buộc tội. Tập trung dũng khí để thoát khỏi oan ức”. Tôi nhìn lại lá nữ hoàng, nghĩ lại những điều tôi đã nói ở phòng hội đồng. Những lời đó hoàn toàn có thể coi là những lời buộc tội. Còn bị sập bẫy? Thôi được, luôn có khả năng là phải làm công việc bàn giấy cả đời...

Tôi thở dài. “Được rồi, lá tiếp theo là gì?” Đó là lá bài dễ nhìn nhất trong số năm lá, lá Sáu thanh kiếm. Có vài người đang ngồi thuyền, bơi qua một dòng sông đầy ánh trăng.

“Một chuyến đi”, bà phán.

“Cháu vừa mới có một chuyến đi. Một vài chuyến”. Tôi nhìn bà nghi ngờ. “Trời ạ, không phải nó sao, như thế, một chuyến đi tâm linh đúng không?”

Ambrose lại phá lên cười. “Rose, anh ước gì em được nghe bói bài ta rô hàng ngày”.

Rhonda phớt lờ Ambrose. “Nếu nó nằm trong cốc thì có thể. Nhưng những thanh kiếm là hữu hình. Hành động. Một chuyến đi ra ngoài thực sự”.

Tôi có thể đến đâu nữa? Liệu có phải tôi sẽ đến học viện như Tatiana đã đề xuất? Hoặc cũng có thể là, bất chấp những lần tôi phá luật và xác xược gọi tên bà ta, cuối cùng tôi vẫn được phân công nhiệm vụ giám hộ? Một nhiệm vụ cách xa hoàng cung?

“Cô sẽ tìm kiếm một thứ. Đó có thể là một chuyến đi thực sự kết nối với một chuyến đi tâm linh”, bà phán, nghe hết như cái cách mập mờ của thầy bói. “Lá bài cuối cùng này..”. Bà nhướn mày nhìn lá bài thứ năm. “Lá này vẫn còn bí ẩn đối với ta”.

Tôi ngó nhìn nó. “Lá Tiểu đồng cầm cốc. Có vẻ khá rõ ràng. Nó là một tiểu đồng với, ừm, cái cốc”.

“Thông thường ta sẽ có một cái nhìn rõ ràng... những lá bài nói với ta chúng kết nối như thế nào. Lá này không rõ ràng”.

“Điều duy nhất không rõ ràng là không biết đó là một cô bé hay một cậu bé”. Hình người trong lá bài trông còn trẻ nhưng đã có tóc và một khuôn mặt vừa giống con trai vừa giống con gái khiến người ta không phân biệt được giới tính. Bộ lễ phục màu xanh và dây lưng cũng chẳng giúp gì, dù khung cảnh sáng sủa đằng sau có vẻ hứa hẹn.

“Có thể là cả hai”, Rhonda nói. “Đó là lá bài thấp nhất trong số các lá bài có hình người mặc trang phục: vua, nữ hoàng, hiệp sĩ, và tiểu đồng. Dù tiểu đồng là ai, đó cũng là người đáng tin và sáng tạo. Có vẻ lạc quan. Có

thế là người sẽ cùng tham gia chuyến đi với cháu hoặc là lí do cho chuyến đi của cháu”.

Bất cứ sự lạc quan hay sự thật nào của tôi được nói đến trong những lá bài đều biến mất với câu nói của Rhonda. Dù bà vừa mới nhắc đến hàng trăm thứ có thể xảy ra, tôi không thực sự coi nó là có căn cứ. Như thường lệ, bà nhướn mày nhận ra vẻ nghi ngờ của tôi nhưng vẫn chú ý quan sát những lá bài.

“Nhưng ta không thể đoán được... Có một đám mây xung quanh. Tại sao? Không hợp lí chút nào”.

Sự bối rối của Rhonda làm tôi lạnh sống lưng. Tôi luôn tự nhủ bói toán là giả dối, nhưng nếu bà đang dựng lên tất cả chuyện này... thì, lẽ ra không nên dựng chuyện về là bài Tiểu đồng cầm cốc chứ? Rhonda sẽ không thực sự tạo ra một hành động thuyết phục nếu lá bài cuối cùng khiến bà thắc mắc với chính mình. Ý nghĩ rằng có một thể lực thần bí nào ngoài kia đang bưng bít bà làm tôi bứt mả mai.

Rhonda thở dài, cuối cùng cũng ngẩng mặt lên nhìn tôi. “Rất tiếc ta chỉ nói được đến thôi Những tiên đoán khác có ích lợi gì không?”

Tôi nhìn lại một lượt các lá bài. Đau khổ. Kẻ thù. Sự buộc tội. Cạm bẫy. Hành trình. “Một vài lá chỉ ra những điều mà cháu đã biết. Những lá khác để lại nhiều câu hỏi hơn”.

Bà cười vẻ tinh khôn. “Nó luôn là vậy đó”.

Tôi cảm ơn vì lời tiên đoán, thầm vui vì không phải trả tiền công cho bà. Ambrose đưa tôi ra ngoài, và tôi cố gắng rũ bỏ cảm giác mà những lời tiên đoán của Rhonda để lại trong lòng. Không cần những lá bài ngu ngốc làm tôi phiền muộn, tôi cũng đã có đủ rắc rối trong cuộc sống hiện tại rồi.

“Em sẽ ổn chứ?” Ambrose hỏi khi chúng tôi bước ra ngoài. Mặt trời đang lên cao hơn. Cả hoàng cung sẽ sớm lên giường, kết thúc một ngày chấn động. “Anh... anh không nên đưa em đến đây nếu biết rằng lời tiên đoán làm em thất vọng đến mức này”.

“Không, không”, tôi nói. “Không phải vì những lá bài. Không hẳn. Có rất nhiều chuyện khác đang xảy ra... những chuyện mà anh không nên biết”.

Tôi không muốn nói về chuyện phán quyết khi mới gặp nhau, nhưng là một ma cà rồng lai, Ambrose có quyền được nghe về những chuyện đã xảy ra. Vẻ mặt anh lạnh tanh khi tôi kể, trừ đôi mắt nâu sẫm của anh, chúng càng lúc càng trỗi lên khi câu chuyện tiếp diễn.

“Thật là sai lầm”, sau cùng anh lên tiếng. “Họ không thể làm vậy. Họ không thể làm vậy với những đứa trẻ mười sáu tuổi được”.

“Phải, tôi cũng nghĩ thế, nhưng họ nghiêm túc đến mức ném tôi ra ngoài khi tôi, ừm, thắc mắc”.

“Anh tưởng tượng được ‘thắc mắc’ của em. Luật lệ mới này sẽ chỉ khiến nhiều ma cà rồng lai rút khỏi nghĩa vụ làm giám hộ hơn... trừ khi, đương nhiên, trẻ như thế khiến họ dễ dàng bị tẩy não hơn”.

“Có vẻ là một chủ đề nhạy cảm với anh, hả?” Tôi hỏi. Rốt cuộc thì anh cũng là một người rút khỏi nhiệm vụ giám hộ.

Ambrose lắc đầu. “Ở lại trong tổ chức này gần như là không thể với anh. Không phải đứa trẻ nào quyết định rời bỏ nhiệm vụ cũng có những người bạn quyền lực như anh. Chúng sẽ bị ruồng bỏ. Hệ thống này là thế. Không phá hủy tuổi thanh thiếu niên thì cũng ngăn cách họ với chính giống nòi mình”.

Tôi tự hỏi anh có những người bạn quyền lực nào, nhưng bây giờ thực sự không phải lúc để tìm hiểu lịch sử cuộc đời Ambrose. “Ồ, mẹ già vương giả kia dường như không quan tâm”.

Vẻ trầm ngâm, mơ màng trong mắt Ambrose bỗng dừng trở nên sắc bén. “Đừng gọi bà ấy như thế”, anh cảnh báo tôi bằng một cái trừng mắt. “Đây không phải là lỗi của bà ấy”.

Oa! Thật bất ngờ. Tôi gần như chưa bao giờ thấy một Ambrose gợi cảm và lôi cuốn tỏ vẻ gì khác ngoài thân thiện. “Đương nhiên là lỗi của bà ta! Bà ta là người điều hành tối cao của Moroi, nhớ không?”

Ambrose cau có hơn. “Cả hội đồng đều bỏ phiếu, không phải mình nữ hoàng”.

“Phải, nhưng phiếu bầu của Tatiana *ủng hộ* phán quyết. Bà ta đã xoay chuyển cả cuộc bỏ phiếu”.

“Chắc chắn phải có lí do. Em không hiểu nữ hoàng như anh đâu. Bà không hề muốn những điều như thế”.

Tôi định hỏi liệu Ambrose có điên không, nhưng sức nhớ mối quan hệ giữa anh và nữ hoàng, tôi dừng ngay lại. Những tin đồn tình ái khiến tôi buồn nôn, nhưng nếu là sự thực, tôi cho rằng anh có lí do chính đáng để lo lắng cho bà ta. Tôi cũng quyết định tốt nhất là *không nên hiểu* Tatiana theo cách của anh. Những vết cấn trên cổ anh chắc chắn đã chỉ ra những hành vi thân mật.

“Quan hệ giữa hai người là chuyện riêng của anh”, tôi bình tĩnh đáp, “nhưng bà ta dùng nó để lừa anh nghĩ khác về con người bà ta. Bà ta cũng làm thế với tôi, và tôi đã nhầm tưởng. Tất cả chỉ là âm mưu”.

“Anh không tin”, Ambrose nói với vẻ mặt sắt đá. “Là một nữ hoàng, bà bị đặt trong đủ tình huống khó khăn. Thậm chí còn hơn thế. Bà sẽ thay đổi sắc lệnh, anh đảm bảo đấy”.

“Là một nữ hoàng”, tôi nói, bắt chước lại giọng điệu của anh, “bà ta nên có khả năng để..”.

Những lời nói của tôi đột ngột bị chặn đứng khi một giọng nói vang lên trong đầu tôi. Giọng Lissa.

Rose, cậu sẽ muốn chứng kiến chuyện này. Nhưng phải hứa không gây thêm rắc rối. Lissa chỉ địa điểm cho tôi, cùng cảm giác thời gian đang rất cấp bách.

Cái nhìn cau có của Ambrose chuyển thành lo lắng. “Em sao à?”

“Tôi... vâng. Lissa cần tôi”, tôi thở dài. “Nghe này, tôi không muốn cãi nhau, được không? Rõ ràng là chúng ta đang có quan điểm khác nhau về một vấn đề... nhưng tôi nghĩ là cả hai ta đều đồng tình với điểm cốt lõi ở đây”.

“Những đứa trẻ không nên bị mang đi quá sớm để rồi chết yếu? Đúng thế, chúng ta đồng tình”.

Chúng tôi cười thăm dò nhau và sự tức giận giữa cả hai lắng xuống. “Anh sẽ nói chuyện với bà ấy, Rose ạ. Anh sẽ tìm hiểu lí do thực sự và sẽ kể cho em, được không?”

“Được”. Tôi khó lòng tin rằng có người thực sự thẳng thắn tâm tình được với Tatiana, nhưng một lần nữa, giữa họ có nhiều hơn một mối quan hệ mà tôi từng nghĩ. “Cảm ơn anh. Rất vui vì đã gặp được anh”.

“Em cũng thế. Bây giờ thì đi đi, đi gặp Lissa”.

Tôi không cần anh giục thêm. Cùng với cảm giác cấp bách, Lissa còn gửi thêm một thông điệp khác qua mỗi liên kết khiến chân tôi chạy như bay: *là chuyện về Dimitri*.

Hai mươi ba

TÔI KHÔNG CẦN ĐẾN MỖI LIÊN KẾT để tìm ra Lissa. Đám đông đã chỉ đường cho tôi tới nơi cô - và Dimitri - đang ngồi.

Thoạt đầu tôi đã nghĩ đây là một kiểu hành hạ hoặc ném đá thời trung cổ. Nhưng rồi tôi nhận ra những người đứng xung quanh chỉ đang quan sát. Tôi chen vào, lờ đi những cái nhìn ghê tởm, cho đến khi lên tới hàng đầu tiên. Cảnh tượng bên trong làm tôi đứng sững.

Lissa và Dimitri đang ngồi cạnh nhau trên một chiếc ghế dài trong khi ba Moroi - và ồ - Hans ngồi đối diện họ. Những giám hộ đứng rải rác xung quanh, cảnh giác và sẵn sàng nhảy xổ vào nếu mọi chuyện trở nên tồi tệ. Trước khi kịp nghe họ nói, tôi đã hiểu chính xác câu chuyện. Đây là một cuộc thẩm vấn, một cuộc điều tra để chứng thực bản thể Dimitri.

Dù thế nào đi nữa thì nơi này cũng là một địa điểm quá kì quặc đối với một cuộc điều tra chính thức. Nó là, thật mỉa mai, một trong những mảnh vườn mà tôi và Eddie đã vun xới, ngay dưới chân pho tượng nữ hoàng trẻ tuổi, gần đây là nhà thờ hoàng cung. Bãi cỏ này không hẳn là phần sân thuộc nhà thờ, nhưng nó đủ gần để người ta chạy tới ẩn nấp trong trường hợp khẩn cấp. Strigoi không bị thương khi chạm vào thánh giá, nhưng chúng không thể bước vào nhà thờ, điện thờ, hay bất cứ nơi linh thiêng nào cả. Chỗn thiêng liêng cộng thêm ánh mặt trời buổi sáng là địa điểm và thời khắc an toàn nhất để các quan chức tập trung chất vấn Dimitri.

Tôi nhận ra một trong những Moroi chất vấn là Reece Tarus. Ông ta có họ với bên mẹ Adrian nhưng cũng đã ủng hộ phán quyết về tuổi giám hộ vừa rồi. Thế nên ngay lập tức tôi không có cảm tình, đặc biệt là khi nghe thấy giọng trịch thượng của ông ta với Dimitri.

“Người có thấy mặt trời chói lóa không?” Reece hỏi. Ông ta có một tập hồ sơ trước mặt để liệt kê ra những điều cần kiểm tra.

“Không”, Dimitri nói, giọng mượt mà và đầy kiểm soát. Sự chú ý của anh hoàn toàn dồn về phía người chất vấn. Anh không hề biết tôi có mặt, và tôi cũng muốn thế. Tôi chỉ muốn được nhìn thẳng vào anh trong chốc lát và ngưỡng mộ những đường nét của anh.

“Nếu người nhìn thẳng vào mặt trời thì sao?”

Dimitri do dự, và tôi, không chắc là có bất cứ ai ngoài tôi phát hiện ra tia sáng lóe lên trong mắt anh hoặc biết nó có nghĩa gì. Câu hỏi quá ngu ngốc, và tôi nghĩ là Dimitri chỉ muốn phì cười. Với kỹ năng thông thường của mình, anh vẫn giữ vẻ điềm tĩnh.

“Bất cứ ai nhìn vào mặt trời đủ lâu cũng sẽ bị mù”, anh đáp. “Tôi sẽ làm được điều mà mọi người ở đây làm được”.

Reece có vẻ như không thích câu trả lời, nhưng chẳng có sai sót gì trong tính logic ở đây cả. Ông ta bậm môi và chuyển sang câu hỏi tiếp theo. “Nó có làm bỏng da người không?”

“Lúc này thì không”.

Lissa nhìn về phía đám đông và nhận ra tôi. Cô không thể cảm nhận được cảm giác của tôi qua mối liên kết, nhưng đôi khi cô có một giác quan huyền bí biết rằng khi nào tôi ở gần. Tôi nghĩ cô cảm thấy linh khí tôi đứng đủ gần, vì tất cả những người sử dụng năng lực linh hồn đều nói rằng ánh sáng quanh những người được hôn bóng rất khác biệt. Cô mỉm cười nhìn tôi trước khi quay lại với những lời chất vấn.

Dimitri, lúc nào cũng thận trọng, để ý thấy từng cử chỉ nhỏ của Lissa. Anh nhìn qua xem điều gì đã thu hút cô và bắt gặp tôi, nên hơi ấp úng trong câu hỏi tiếp theo của Reece, “Người có bao giờ để ý thấy mắt người đôi khi chuyển thành màu đỏ không?”

“Tôi..”. Dimitri nhìn tôi chằm chằm một lúc lâu rồi quay đầu về phía Reece. “Tôi không hay được soi gương cho lắm. Nhưng tôi nghĩ là những người canh gác tôi sẽ để ý, và không ai trong số họ nói gì cả”.

Gần đó, một trong những giám hộ khẽ phát ra tiếng động. Anh ta vẫn giữ được vẻ mặt nghiêm túc, nhưng tôi cho là anh ta cũng đã muốn cười vào kiểu thăm vấn lỗ bịch như vậy. Tôi không thể nhớ ra tên, nhưng hồi xưa khi còn ở hoàng cung, anh ta và Dimitri đã từng vui vẻ nói cười khá nhiều. Nếu một người bạn cũ bắt đầu tin Dimitri là một ma cà rồng lai thì hẳn đó là một dấu hiệu tốt.

Moroi bên cạnh Reece nhìn quanh, cố tìm xem âm thanh phát ra từ đâu, nhưng không thể. Cuộc chất vấn tiếp tục, lần này là về chuyện Dimitri có dám bước vào nhà thờ nếu họ yêu cầu không.

“Tôi có thể vào ngay bây giờ”, anh nói với họ. “Ngày mai tôi sẽ đến vào buổi hành lễ nếu ông muốn”. Reece ghi lại, hẳn ông ta đang tự hỏi liệu Dimitri có dám để cha xứ tưới nước thánh lên người không.

“Tất cả những chuyện này hoàn toàn chỉ là để đánh lạc hướng”, một giọng nói quen thuộc vang lên. “Lừa đảo. Cô Tasha nói thế”. Christian lúc này đang đứng cạnh tôi.

“Chứng minh là cần chứ”, tôi lầm bầm. “Họ phải thấy là anh ấy không còn là Strigoi nữa”.

“Phải rồi, nhưng họ vẫn chưa kí xong điều luật về tuổi giám hộ. Nữ hoàng ra lệnh thi hành buổi kiểm chứng này ngay khi phiên họp hội đồng kết thúc bởi vì nó nhạy cảm và sẽ khiến mọi người chú tâm vào một điều mới mẻ hơn. Đó là cách mà họ dọn dẹp hội trường. ‘Này, lại xem buổi trình diễn này!’”

Tôi gần như nghe rõ từng từ Tasha nói. Dù vậy, điều đó là sự thực. Tôi cảm thấy mâu thuẫn. Tôi muốn Dimitri được thả tự do. Tôi muốn anh trở về như ngày xưa. Nhưng tôi không ủng hộ Tatiana làm việc này chỉ vì lợi ích chính trị của mình chứ không phải vì bà ta thực sự quan tâm đến lẽ phải. Đây là điều kì diệu nhất từng xuất hiện trong lịch sử. Nó cần phải được đối xử đúng mực. Số phận của Dimitri không nên là một “buổi trình diễn” để phân tâm mọi người khỏi một điều luật thiếu công bằng.

Bây giờ, Reece đang yêu cầu cả Lissa và Dimitri mô tả lại chính xác những trải nghiệm trong cuộc đột kích đêm đó. Tôi có cảm giác họ sẽ dựa

vào điều này khá nhiều. Dù Dimitri đang là tấm gương của sự điềm tĩnh không thể đe dọa, tôi vẫn linh cảm thấy sự u ám đang bao lấy anh, cảm giác tội lỗi và sự giằng vò bởi hành động hồi còn là Strigoi. Tuy vậy, khi anh quay sang nghe Lissa kể lại câu chuyện của mình, mặt anh sáng lên trong ngưỡng mộ. Kính sợ. Tôn sùng.

Lòng ghen tị lại dâng lên trong tôi. Những cảm xúc của anh không hề lãng mạn, nhưng đấy không phải là vấn đề. Vấn đề là anh đã phủ nhận tôi nhưng lại coi Lissa là tuyệt vời nhất trên thế giới. Anh bảo tôi đừng bao giờ nói chuyện với anh nữa nhưng lại thề sẽ làm bất cứ điều gì Lissa muốn. Một lần nữa tôi cảm thấy hờn dỗi vì bị đối xử bất công. Tôi không muốn tin rằng anh không thể yêu tôi được nữa. Không thể nào, không thể nào, sau những gì chúng tôi đã trải qua. Không thể nào, sau mọi thứ mà chúng tôi đã dành cho nhau.

“Trông họ gần gũi nhỉ”, Christian nhắc, có điệu hoài nghi trong lời nói của cậu ta. Tôi không có thời gian để bảo những lo lắng đó là vô căn cứ bởi tôi muốn nghe Dimitri nói.

Câu chuyện về sự biến đổi của anh làm người ta khó theo dõi, phần lớn là vì vấn đề linh hồn vẫn còn bị hiểu nhầm quá nhiều. Reece cố gắng hết sức để hiểu rồi chuyển nhiệm vụ chất vấn sang cho Hans. Hans, lúc nào cũng thiết thực, không cần hỏi thêm gì cả. Ông là người của hành động, không phải lời nói. Nắm chặt một chiếc cốc bạc trong tay, ông yêu cầu Dimitri chạm vào nó. Những giám hộ xung quanh cảnh giác, phòng trường hợp Dimitri cố giật lấy cốc bạc và nổi cơn thịnh nộ.

Nhưng thay vào đó, Dimitri bình tĩnh với tay ra và nắm lấy đầu nhọn cốc bạc một lúc lâu. Rất nhiều người hít thật sâu lấy hơi chờ đợi Dimitri gào lên trong đau đớn, bởi Strigoi không thể chạm vào bạc đã được yểm bùa. Nhưng ngược lại, trông Dimitri có vẻ chán nản.

Rồi tất cả bọn họ đều kinh hoàng. Rút tay lại, anh giơ bắp chuột trên cánh tay về phía Hans. Trong thời tiết mùa hè, Dimitri đang mặc một chiếc áo phong cốc tay, để lộ phần da ở đó.

“Cửa tôi bằng cốc đi”, anh bảo Hans.

Hans nhướn mày. “Cửa vào anh sẽ gây đau đớn bất kể anh là gì đi nữa”.

“Nhưng nếu là Strigoi thì tôi sẽ không thể chịu được vết thương đó”, Dimitri chỉ ra. Mặt anh nghiêm nghị và cương quyết. Đó mới là Dimitri mà tôi từng nhìn thấy trên chiến trường, là Dimitri không bao giờ gục ngã. “Làm đi. Đừng nường tay”.

Hans không phản ứng ngay tức khắc. Rõ ràng đây là một hành động ngoài dự tính. Quyết định cuối cùng cũng được đưa ra qua vẻ mặt Hans, rồi ông ra tay, cửa mũi cọc bạc lên da Dimitri. Như lời Dimitri, Hans không nường tay. Mũi cọc ngập sâu, và máu trào lên. Rất nhiều Moroi, không quen nhìn thấy máu (trừ lúc họ uống nó), sồn gai ốc trước hành động bạo lực. Cùng một lúc, tất cả chúng tôi nhướn mình về phía trước.

Về mặt Dimitri rõ ràng cũng thể hiện sự đau đớn, nhưng một thanh bạc đâm vào Strigoi sẽ không chỉ đau đớn đến thế, nó sẽ bỏng rát. Tôi đã từng chém nhiều Strigoi bằng cọc bạc và nghe chúng gào lên trong đau đớn cực cùng. Dimitri chỉ hơi nhăn mặt và bặm môi khi máu trào ra trên cánh tay anh. Tôi thì là có nét kiêu hãnh trong mắt anh vì khả năng đứng vững sau vết thương đó.

Khi mọi người đã thấy rõ anh không hề có phản ứng mạnh, Lissa bước tới chỗ anh. Tôi cảm nhận được ý định của cô: Cô muốn chữa lành vết thương cho anh.

“Đợi đã”, Hans cản. “Một Strigoi sẽ tự lành vết thương trong vài phút”.

Tôi phải công nhận tài năng của Hans. Ông ta ghép hai bài kiểm tra làm một. Dimitri nhìn ông đầy biết ơn, và Hans khẽ gật đầu ghi nhận. Tôi nhận ra là Hans đã tin. Dù Dimitri có tội tình gì đi nữa, Hans cũng thực sự cho rằng anh đã trở lại là một ma cà rồng lai. Tôi nguyện kính mến ông cả đời, dù ông có bắt tôi phải sắp xếp hồ sơ đến bao giờ đi nữa.

Chúng tôi đứng yên nhìn Dimitri tội nghiệp chảy máu. Thật bệnh hoạn, nhưng bài kiểm tra đã có tác dụng. Rõ ràng là mọi người đã thấy vết cắt không biến đi đâu cả. Cuối cùng Lissa được phép làm lành vết thương,

và gây ra phản ứng còn mạnh hơn trong đám đông. Những lời bàn tán kinh ngạc bao quanh tôi, và những cái nhìn tôn sùng ngưỡng mộ một vị nữ thánh hiện trên mặt những người hiện diện.

Reece nhìn quanh đám đông. “Có ai muốn hỏi thêm gì không?”

Không ai lên tiếng. Họ đều đã chết lặng vì cảnh tượng vừa diễn ra trước mắt mình.

Nhưng mà đúng là phải có ai đó bước lên phía trước.

“Tôi có”, tôi nói, bước về phía họ.

Không, Rose. Lissa năn nỉ.

Trông Dimitri có vẻ bồn chồn. Thực ra là cả những người ngồi gần anh cũng vậy. Khi Reece nhìn tôi, tôi có cảm giác ông ta cũng đã từng nhìn tôi lúc trong phòng hội đồng, nghe tôi gọi Tatiana là bà già cuồng tín. Nhưng tôi chống nạnh, không thềm quan tâm những điều họ nghĩ. Đây là cơ hội để tôi khiến Dimitri ghi nhận tôi.

“Khi anh còn là một Strigoi”, tôi lên tiếng, làm rõ rằng tôi đã tin đó là chuyện trong quá khứ, “anh đã từng có rất nhiều mối quan hệ. Anh biết tung tích Strigoi ở Nga và ở Mỹ đúng không?”

Dimitri thận trọng quan sát tôi, cố đoán xem tôi định làm gì. “Đúng”.

“Bây giờ anh vẫn biết chứ?”

Lissa nhú mày. Cô nghĩ rằng tôi đang vô tình chỉ ra rằng Dimitri vẫn còn đang liên hệ với các Strigoi khác.

“Còn”, anh đáp. “Chỉ cần chúng chưa thay đổi”. Câu trả lời lần này đến nhanh hơn. Tôi không biết do anh đã đoán được ý đồ của tôi hay anh chỉ tin rằng logic của Rose sẽ đưa đến một điều hữu dụng.

“Anh có thể chia sẻ thông tin với các giám hộ được không?” tôi hỏi. “Anh có thể nói cho chúng tôi nơi ẩn náu của lũ Strigoi để chúng tôi tấn công chúng không?”

Lời nói của tôi gây ra phản ứng mạnh. Chủ động tìm kiếm Strigoi là một chủ đề nóng hổi gây tranh cãi, với nhiều ý kiến mạnh mẽ từ nhiều phía. Tôi đã nghe nhiều quan điểm được nhắc lại trong đám đông đằng sau, vài

người nói rằng tôi đang dẫn thân vào hành động tự sát trong khi nhiều người khác công nhận là chúng tôi đang có một công cụ đáng giá.

Mắt Dimitri sáng lên. Không phải ánh mắt đầy ngưỡng mộ anh dành cho Lissa, nhưng tôi không để tâm. Ánh mắt gần giống thứ chúng tôi trao cho nhau, trong những khoảnh khắc hoàn toàn thấu hiểu, không cần phải nói ra những điều mình nghĩ. Sự kết nối đó lóe lên giữa cả hai, cùng với vẻ đồng tình - và biết ơn.

“Có”, anh trả lời, to và đồng dục. “Tôi có thể kể tất cả những gì mình biết về kế hoạch và địa điểm của Strigoi. Tôi sẽ cùng đối mặt chúng hoặc sẽ lùi lại phía sau, như ý muốn của mọi người”.

Hans rướn người về phía trước tỏ vẻ hớn hởi. “Thông tin ấy là vô giá”. Thêm điểm cho Hans. Ông ta ủng hộ việc đánh tan Strigoi trước khi bị chúng tìm đến.

Mặt Reece đỏ phừng, chắc tại ánh mặt trời. Trong nỗ lực được thấy Dimitri bị thiêu cháy dưới nắng, chính các Moroi cũng bắt đầu tỏ vẻ khó chịu. “Giờ thì dừng lại đã”, Reece nói, át đi tiếng âm ỉ của đám đông. “Chúng ta không thể chứng thực được thủ đoạn đó. Thêm nữa, anh ta có thể nói dối..”.

Câu nói của ông ta bị cắt ngang một tiếng la thất thanh. Một cậu bé Moroi, khoảng sáu tuổi, đột ngột lao ra khỏi đám đông và chạy về phía chúng tôi. Mẹ cậu bé vừa hét lên. Tôi chạy đến ngăn lại, nắm lấy tay cậu bé. Không phải vì tôi sợ bé bị Dimitri làm đau, chỉ vì tôi lo mẹ cậu bé có thể sẽ lên cơn đau tim mà ngất đi. Bà lao đến, tỏ vẻ biết ơn.

“Cháu có câu hỏi”, cậu bé, rõ ràng là đang cố tỏ ra dũng cảm, lí nhí nói.

Mẹ cậu ta với lấy cậu ta, nhưng tôi đưa tay chặn lại. “Chờ một phút”. Tôi mỉm cười nhìn cậu bé. “Cháu muốn hỏi gì? Hỏi đi”. Đằng sau, nỗi sợ hãi hiện rõ trên khuôn mặt bà mẹ, và cô lo lắng nhìn về Dimitri. “Tôi sẽ không để chuyện gì không hay xảy ra với con chị đâu”, tôi thì thầm, dù cô không biết tôi có thể giúp không. Dầu vậy, cô vẫn đứng im chỗ cũ.

Reece đảo mắt. “Thật là lố b..”.

“Nếu chú là Strigoi”, cậu bé đồng dặc hỏi, “thì tại sao chú không có sừng? Bạn Jeffrey nói là Strigoi phải có sừng”.

Dimitri không nhìn cậu bé mà nhìn tôi một giây. Một lần nữa, ánh mắt anh thể hiện sự thấu hiểu giữa hai chúng tôi. Rồi, với vẻ mặt dịu dàng và nghiêm túc, Dimitri nhìn xuống cậu bé và trả lời, “Strigoi không có sừng. Và thậm chí nếu chúng có, thì cũng chẳng có nghĩa lí gì bởi chú không phải là Strigoi”.

“Strigoi có mắt đỏ”, tôi giải thích. “Mắt chú ấy có đỏ không?”

Cậu bé rướn mình về phía trước. “Không. Mắt chú ấy màu nâu”.

“Cháu còn biết gì về Strigoi nữa?” tôi hỏi.

“Chúng có răng nanh như chúng ta”, cậu bé trả lời.

“Anh có răng nanh không?” Tôi ngân nga hỏi Dimitri, có cảm giác điều này là hoàn toàn nằm ngoài phạm vi cuộc chất vấn, nhưng nó mang lại một cảm giác mới khi chất vấn từ cái nhìn của một đứa trẻ.

Dimitri cười một nụ cười toàn vẹn và tuyệt vời nhất khiến tôi hoàn toàn bất ngờ. Những nụ cười như thế là quá hiếm hoi ở anh. Thậm chí khi vui vẻ hay thích thú, anh chỉ thường cười mỉm. Còn đây là một nụ cười thực sự, phô bày toàn bộ hàm răng bằng chẵn chẵn như hàm răng của con người hoặc ma cà rồng lai. Không có răng nanh.

Cậu bé có vẻ bị ấn tượng. “Thôi được rồi, Jonathan”, mẹ cậu vội vàng nói. “Con đã hỏi rồi. Giờ thì đi thôi”.

“Strigoi cực kì khỏe”, Jonathan, cậu bé có vẻ tham vọng trở thành một luật sư sau này, cố hỏi tiếp. “Không gì có thể làm chúng đau”. Tôi không để định sửa sai cho cậu bé vì sợ rằng cậu sẽ đòi chứng kiến một cái cốc bạc đâm thẳng qua tim Dimitri. Quả thực Reece không yêu cầu điều đó cũng là một bất ngờ. Jonathan nhìn Dimitri bằng ánh mắt sắc nhọn. “Chú có siêu khỏe không? Chú có thể bị thương không?”

“Đương nhiên là có thể”, Dimitri đáp lại. “Chú khỏe, nhưng có thể bị đau”.

Và rồi, trở về với bản chất Rose Hathaway, tôi nói một điều lẽ ra không nên nói với cậu bé. “Cháu nên đến đó đảm chú ấy và tự tìm hiểu xem”.

Mẹ Jonathan lại hét lên, nhưng cậu bé khá nhanh nhẩu, lờ đi tiếng kêu của mẹ. Cậu ta chạy thẳng đến chỗ Dimitri trước khi có người kịp ngăn lại - thực ra thì, lẽ ra tôi nên ngăn cậu bé lại - và rồi tung nắm đấm bé xiu của mình vào đầu gối Dimitri.

Rồi, với phản xạ chính xác mà Dimitri vẫn thường dùng để tránh đòn tấn công của Strigoi, anh ngay lập tức giả vờ ngã về phía sau, như thể Jonathan vừa đánh nốc ao anh. Dimitri ôm đầu gối rên rỉ như thể rất đau.

Nhiều người bật cười, và sau đó, một trong những giám hộ bế lấy Jonathan và trả cậu bé về cho người mẹ đang cuống quýt. Khi bị mang đi, Jonathan ngược mắt qua vai nhìn Dimitri. “Chú ấy có vẻ như không quá khỏe với cháu. Cháu không nghĩ chú ấy là Strigoi”.

Câu nói khiến nhiều tiếng cười vang lên hơn, và Moroi chất vấn thứ ba, người này giờ vẫn im lặng, khịt mũi và đứng dậy. “Ta vừa thấy hết những gì cần thấy. Ta không nghĩ rằng anh ta nên thoải mái đi lại mà không bị canh gác, nhưng anh ta không phải là Strigoi. Cho anh ta một nơi ở và tiếp tục canh gác anh ta cho đến khi có những quyết định tiếp theo”.

Reece đứng bật dậy. “Nhưng..”.

Người đàn ông kia phẩy tay. “Đừng lãng phí thêm thời gian nữa. Trời nóng quá, và ta cần đi ngủ. Ta không hề nói là ta chưa hiểu chuyện gì vừa diễn ra, nhưng lúc này nó không phải là vấn đề to tát với chúng ta, trong khi một nửa hội đồng đang muốn xử tử một nửa còn lại vì phán xét về tuổi giám hộ. Dù thế nào, những thứ chúng ta vừa chứng kiến cũng là tuyệt vời thậm chí kì diệu. Nó có thể làm thay đổi cách sống của chúng ta. Ta sẽ báo cáo lại với Nữ hoàng”.

Và như vậy, đám đông bắt đầu tản ra, nhưng vẫn còn sự thắc mắc trên nét mặt vài người. Họ cũng đang bắt đầu nhận thấy nếu những chuyện xảy ra với Dimitri là thật, thì mọi hiểu biết về Strigoi sẽ thay đổi. Những giám hộ đương nhiên đứng lại với Dimitri, khi anh và Lissa đứng lên. Ngay lập

tức tôi đi về phía họ, háo hức tung hô thẳng lợi. Khi anh bị “nốc ao” bởi cú đâm té hơ của Jonathan, Dimitri đã mỉm cười với tôi, và tim tôi đập loạn nhịp. Bây giờ tôi biết rằng mình đã đúng. Anh vẫn còn cảm giác với tôi. Nhưng lúc này, chỉ trong nháy mắt, vẻ thân thiện biến mất. Thấy tôi tới gần, mặt Dimitri trở nên lạnh lùng và đầy cảnh giác.

Rose, Lissa nói qua mối liên kết. *Đi khỏi đây ngay. Để anh ấy yên.*

“Không bao giờ”, tôi nói, vừa oang oang trả lời Lissa vừa hướng về phía Dimitri. “Em vừa mới giúp anh xong”.

“Bọn anh vẫn làm tốt nếu không có em”, Dimitri lạnh lùng nói.

“Ồ thật sao?” tôi không tin được điều mình vừa nghe thấy. “Mới chỉ vài phút trước anh tỏ vẻ biết ơn khi em đưa ra ý tưởng anh giúp chúng ta chống lại Strigoi còn gì”.

Dimitri quay sang Lissa. Anh hạ giọng xuống, nhưng vẫn để tôi nghe thấy. “Anh không muốn nhìn thấy cô ấy”.

“Anh phải làm thế!” Tôi thốt lên. Một vài người đang tách ra đã để ý và dừng lại xem. “Anh không thể lảng tránh em”.

“Bảo cô ấy đi đi”, Dimitri gầm gừ.

“Em không..”.

ROSE!

Lissa hét lên trong đầu làm tôi im bật. Cô nhìn tôi bằng ánh mắt sắc sảo. *Cậu muốn giúp anh ấy không? Đứng đây và hét vào mặt anh ấy sẽ chỉ khiến anh ấy thêm chán nản! Đó là điều cậu muốn sao? Cậu muốn người ta nhìn thấy à? Nhìn thấy anh ấy phát điên và cãi nhau với cậu chỉ để cậu thấy mình không bị lừa đi à? Họ cần phải thấy anh ấy bình tĩnh. Họ cần phải thấy anh ấy... bình thường. Thật sự cậu đã giúp anh ấy. Nhưng nếu cậu không đi khỏi đây ngay, cậu sẽ làm hỏng mọi thứ.*

Tôi trừng trừng nhìn họ, trống ngực đập liên hồi. Lissa chỉ nói trong đầu, nhưng chẳng khác nào cô vừa nói thẳng vào mặt và đay nghiến tôi. Nỗi tức giận càng dâng lên. Tôi muốn nguyên rửa cả hai, nhưng sự thật trong những lời cô nói thực sự đã xuyên thấu cơn thịnh nộ ấy. Gây chuyện

ở đây sẽ chẳng giúp gì được cho Dimitri. Có công bằng không khi họ đuổi tôi đi? Có công bằng không khi họ lập hội với nhau và lờ đi những điều tôi vừa làm? Không. Nhưng tôi không thể để niềm kiêu hãnh đau đớn của tôi làm hỏng những gì tôi vừa đạt được. Người ta phải chấp nhận Dimitri.

Tôi ném cho cả hai cái nhìn thể hiện mọi cảm xúc rồi hùng hổ bỏ đi. Ngay lập tức cảm giác của Lissa qua mối liên kết chuyển sang thông cảm, nhưng tôi chặn lại. Tôi không muốn nghe thêm.

Tôi vừa chuẩn bị rời khỏi sân nhà thờ thì bỗng bắt gặp Daniella Ivashkov. Mồ hôi đã bắt đầu lấm tấm thấm qua lớp trang điểm khéo léo trên khuôn mặt bà, khiến tôi nghĩ là bà cũng đã ở ngoài này khá lâu để chứng kiến vụ chất vấn Dimitri. Bà đi với vài người bạn, nhưng họ vẫn tiếp tục đi và nói chuyện với nhau trong khi bà dừng lại trước mặt tôi. Cố nuốt trôi cơn giận dữ của mình, tôi nhớ lại là bà chưa hề làm gì khiến tôi bất bình. Tôi gượng cười.

“Chào, công nương Ivashkov”.

“Daniella”, bà thân thiện nói. “Đừng gọi tước vị”.

“Cháu xin lỗi. Điều đó vẫn hơi kì quặc”.

Bà ra hiệu về phía Dimitri và Lissa đang chuẩn bị rời đi cùng các giám hộ. “Ta vừa thấy cháu ở đó. Cháu đã giúp họ, ta nghĩ thế. Reece tội nghiệp đã khá bối rối”.

Tôi nhớ lại là Reece có họ với bà. “Ôi... Cháu xin lỗi. Cháu không có ý..”.

“Đừng xin lỗi. Reece là chú ta, nhưng dù vậy, ta vẫn tin những điều Vasilisa và Belikov nói”.

Ngay cả khi Dimitri khiến tôi giận dữ đến đâu, bản năng gốc của tôi vẫn phần nộ với việc chức danh “giám hộ” của anh bị tước đi. Dù vậy tôi có thể tha thứ sau khi xem xét thái độ tích cực của bà.

“Bác... bác có tin là Lissa đã chữa cho anh ấy không? Là Strigoi có thể được biến đổi không?”

Tôi vừa nhận ra có rất nhiều người đã tin. Đám đông đã thể hiện rõ, và Lissa đang xây dựng được một đội quân ủng hộ. Dù vậy, cách suy nghĩ của tôi luôn có xu hướng cho rằng tất cả hoàng thân đều chống lại tôi. Nụ cười của Daniella chuyển sang gượng gạo.

“Con trai ta cũng là một người sử dụng năng lực linh hồn. Từ khi chấp nhận điều đó, ta đã phải chấp nhận rất nhiều điều ta tin là không thể”.

“Cháu cũng đoán thế”, tôi thừa nhận. Phía sau bà, tôi để ý thấy một nam Moroi đang đứng gần đám cây. Mắt anh ta thỉnh thoảng liếc về phía chúng tôi, và tôi thề là trước đây đã từng gặp anh ta. Những lời tiếp theo của Daniella hướng sự chú ý của tôi lại câu chuyện.

“Nói đến Adrian... vừa nãy nó đã đi tìm cháu đấy. Có thể không phải lúc, nhưng một tiếng nữa vài người họ hàng của Nathan sẽ tổ chức một bữa tiệc cocktail, và Adrian muốn cháu đi cùng”. Lại một bữa tiệc. Đó là tất cả những gì mọi người ở hoàng cung này làm được sao? Những cuộc tàn sát, những điều kì diệu... chẳng có nghĩa lí gì. Mọi thứ đều dẫn đến một bữa tiệc, tôi cay đắng nghĩ.

Chắc lúc Adrian đi tìm, tôi đang ở chỗ Rhonda và Ambrose. Thật thú vị. Bằng cách gửi một lời mời, Daniella đồng thời tỏ ý muốn tôi đến dự. Nhưng không may, gia đình Nathan nghĩa là dòng họ Ivashkov, và họ sẽ không hề thân thiện.

“Nữ hoàng có đến không?” tôi nghi ngờ hỏi.

“Không, bà ấy có lịch hẹn khác rồi”.

“Bà có chắc không? Không có cuộc viếng thăm bất ngờ nào chứ?”

Daniella bật cười. “Không, ta đảm bảo. Tin đồn về chuyện là cả hai ở trong cùng một căn phòng... không phải là ý hay”.

Tôi có thể tưởng tượng ra những câu chuyện xoay quanh màn thể hiện của tôi ở hội đồng, đặc biệt là bố Adrian đã ở đó và chứng kiến.

“Không, không phải là sau khi ban bố điều luật. Những điều bà ấy làm..”. Cơn giận mà tôi kìm nén lúc trước lại chuẩn bị bùng lên. “Là không

thể tha thứ”. Người đàn ông đang đứng gần gốc cây vẫn đang chờ đợi. Tại sao?

Daniella không xác nhận hay phủ nhận lời nói của tôi, và tôi tự hỏi bà đứng về phe nào trong trường hợp này. “Bà ấy vẫn khá thích cháu”.

Tôi đáp. “Cháu khó mà tin được”. Thông thường, những người hét vào mặt ta giữa chốn đông người sẽ không quá “thích” ta, và thậm chí Tatiana đã tỏ ra mất bình tĩnh trong những phút cuối của cuộc cãi vã.

“Thật đấy. Chuyện này sẽ qua thôi, và thậm chí còn có cơ hội để cháu được phân công bảo vệ Vasilisa”.

“Không thể thế được”, tôi thốt lên. Lẽ ra tôi nên biết trước. Daniella Ivashkov có vẻ không giống với kiểu người thích nói đùa, nhưng tôi thực sự tin rằng mình đã vượt quá giới hạn với Tatiana.

“Sau tất cả những chuyện đã xảy ra, họ không hề muốn lãng phí những giám hộ tài năng. Thêm nữa, bà ấy không muốn gây thù chuốc oán với cháu”.

“Thật sao? Thôi nào, cháu không cần sự mua chuộc của nữ hoàng! Nếu bà ấy nghĩ đưa Dimitri ra ngoài kia và nhử mồi cháu bằng công việc cho hoàng tộc sẽ khiến cháu thay đổi suy nghĩ thì bà ấy nhầm rồi. Bà ấy là một..”.

Tôi đột ngột dừng lại. Giọng tôi đủ vang để khiến cho những người bạn của Daniella nhìn chúng tôi chăm chăm. Và tôi thực sự không muốn nói ra những cái tên mà tôi cho là xứng đáng với Tatiana trước mặt Daniella.

“Xin lỗi”, tôi nói. Tôi cố tỏ ra lịch sự. “Bác hãy nói với Adrian là cháu sẽ đến buổi tiệc... nhưng bác có thực sự muốn cháu đến không? Sau khi cháu phá hỏng buổi lễ tưởng niệm đêm qua? Và sau, ừm, những điều khác mà cháu đã làm?”

Bà lắc đầu. “Những chuyện ở buổi lễ hôm qua là lỗi của Adrian chứ không phải của cháu. Nó đã qua rồi, và Tatiana đã tha thứ. Bữa tiệc này vui

vẻ hơn nhiều, và nếu Adrian đã muốn cháu tham dự, thì ta muốn nó được hạnh phúc”.

“Cháu sẽ đi tắm rửa và thay đồ ngay, rồi đến gặp anh ấy ở nhà bác trong một tiếng nữa”.

Bà đủ lịch thiệp để lờ đi những điều tôi tuôn trào lúc trước. “Tuyệt lắm. Ta biết là nó sẽ rất vui khi biết thế”.

Tôi không nói với bà rằng tôi thực sự hạnh phúc với ý nghĩ trưng mình ra trước một vài người của dòng họ Ivashkov với hi vọng chuyện này sẽ đến tai Tatiana. Tôi không còn tin rằng bà sẽ chấp nhận chuyện tôi hẹn hò với Adrian hay sẽ bỏ qua những lời xúc phạm của tôi. Và thành thực mà nói, tôi rất muốn gặp anh. Chúng tôi chưa có nhiều thời gian để nói chuyện trong những ngày gần đây.

Sau khi Daniella và các bạn đi khỏi, tôi biết đã đến lúc để làm nốt việc còn lại. Tôi đi thẳng về phía Moroi đang ẩn nấp gần đây, tay chống nạnh.

“Được rồi”, tôi hỏi. “Anh là ai và anh muốn gì?”

Anh ta chỉ hơn tôi vài tuổi và không hề nao núng trước thái độ cứng rắn của tôi. Anh mỉm cười với tôi, và một lần nữa làm tôi tự hỏi đã nhìn thấy anh ta ở đâu.

“Tôi có lời nhắn cho cô”, anh đáp. “Và vài món quà”.

Anh đưa tôi một cái túi. Tôi nhìn vào trong và thấy một chiếc máy tính xách tay, vài sợi dây điện và mấy mảnh giấy. Tôi nhìn anh ta nghi ngờ.

“Cái gì thế này?”

“Vài thứ cô cần để hành động và đừng để ai nữa biết về chuyện này. Lời nhắn sẽ giải thích mọi chuyện”.

“Đừng có chơi trò điệp viên với tôi! Tôi sẽ không làm gì cho đến khi anh..”.

Mặt anh ta rất quen. Tôi đã thấy từ hồi ở học viện Thánh Vladimir, khi sắp tốt nghiệp, anh ta lúc nào cũng lờn vờn quanh khu sân sau. Tôi lăm băm, bỗng nhiên hiểu ra bản chất giấu giếm và thái độ vênh vác của anh ta. “Anh làm việc cho Abe”.

Hai mươi tư

ANH TA NHE RĂNG CUỒI. “CÔ NÓI như thế điều đó là xấu xa lắm ấy”.

Tôi nhăn mặt nhìn cái cặp đầy đồ kỹ thuật với sự đánh giá khác. “Chuyện này là thế nào?”

“Tôi chỉ là người đưa thư. Tôi chạy vặt cho ông Mazur”.

“Đây là cách nói đẹp để thay cho câu anh đang làm do thám cho ông ta hả? Tìm những bí mật bất chính của mọi người để rồi dùng nó để chống lại người ta và tiếp tục mưu đồ?” Dường như Abe biết mọi chuyện về người khác, đặc biệt là những chuyện chính trị hoàng gia. Còn cách nào khác để biết được ngoài cách cài cắm tai mắt ở khắp nơi? Ví dụ hoàng cung. Hẳn ông đã lắp đặt máy nghe trộm trong phòng tôi.

“Do thám là một từ khó nghe”. Tôi thấy anh ta không phủ nhận. “Thêm vào đó, ông ta trả cho tôi nhiều tiền. Và là một ông chủ tốt”. Anh ta quay đi, đã xong việc, nhưng vẫn để lại lời cảnh báo cuối cùng. “Như tôi đã nói, thời điểm này rất nhạy cảm. Hãy đọc lời nhắn càng sớm càng tốt”.

Tôi muốn ném cái túi vào mặt anh ta. Tôi đã quen với việc chấp nhận là con gái của Abe, nhưng thế không có nghĩa là tôi muốn dính vào mấy mưu đồ dở người của ông. Một cái túi đầy đồ điện tử có vẻ giống một diêm báo.

Dù vậy, tôi vẫn mang nó về phòng và đổ hết đồ bên trong ra giường. Có vài tập giấy, tờ trên cùng là một lá thư đánh máy.

Rose,

Ta hi vọng là Tad có thể đưa cho con cái này đúng lúc. Và ta hi vọng rằng con sẽ không quá khó chịu với anh ta. Ta làm việc này thay mặt người

muốn nói chuyện với con về một vấn đề khẩn cấp. Dù thế nào đi nữa cũng không được để ai khác nghe được cuộc nói chuyện này. Chiếc laptop và modem trong túi sẽ giúp con thực hiện một cuộc họp bàn bí mật, miễn là con đang ở một nơi riêng biệt. Ta gửi kèm bản hướng dẫn lắp đặt từng bước. Cuộc gặp của con sẽ diễn ra vào lúc 7 giờ sáng.

Không có chữ kí ở cuối lá thư, nhưng không cần thiết. Tôi để lá thư sang một bên và chăm chăm nhìn vào đồng dây nhợ lộn xộn. Gần một tiếng nữa là đến bảy giờ.

“Ôi, thôi nào, lão già”. Tôi thốt lên.

Cũng phải khen ngợi Abe bởi những giấy tờ đi kèm đưa ra những hướng dẫn rất cơ bản để một người không phải là kĩ sư máy tính như tôi cũng hiểu được. Vấn đề duy nhất là, có quá nhiều chỉ dẫn, chi tiết từng loại dây phải nối vào đâu, mật mã nào để đăng nhập, làm thế nào để cài đặt modem, và tương tự như thế. Trong một khoảnh khắc, tôi đã định bỏ qua mọi thứ. Nhưng khi một người như Abe đã phải dùng đến từ *khẩn cấp* thì tôi cho rằng mình không nên vội vã gạt bỏ.

Vậy nên tôi cố sức vật lộn với đồng đồ kĩ thuật và cài đặt theo hướng dẫn của Abe. Tôi mất gần hết khoảng thời gian còn rảnh rỗi, nhưng rốt cuộc cũng kết nối chiếc modem, camera và đăng nhập vào chương trình bảo mật để thực hiện một cuộc gọi truyền hình trực tiếp với người bạn bí ẩn của Abe. Còn thừa vài phút, tôi ngồi đợi thời gian trôi qua bằng cách nhìn chăm chăm vào cửa sổ chat đen sì giữa màn hình, tự hỏi mình đang dần thân vào cái gì.

Đúng bảy giờ, cửa sổ hiện ra sống động, và một khuôn mặt quen thuộc - nhưng không ngờ tới - xuất hiện.

“Sydney?” Tôi giật mình nhận ra.

Đường truyền video này cũng hơi giật như đường truyền internet thông thường, nhưng dù vậy, khuôn mặt của bạn tôi (hay gần như thế), Sydney Sage, vẫn nở một nụ cười với tôi. Một nụ cười thiếu muối; nhưng đó là điểm đặc trưng của cô.

“Chào buổi sáng”, cô nói, nén một cái ngáp. Nhìn mái tóc vàng dài đến cằm của cô tôi có thể đoán ra cô vừa ra khỏi giường. Thậm chí qua độ phân giải thấp của video, hình xăm hoa loa kèn màu vàng trên má cô vẫn lóe sáng. Tất cả nhà giả kim đều có cùng một hình xăm. Nó được làm từ mực và máu Moroi, truyền cho người được xăm sức khỏe và tuổi thọ của Moroi. Nó cũng được trộn lẫn một chút phép ép buộc để ngăn các nhà giả kim để lộ bất cứ điều gì họ biết về ma cà rồng.

“Buổi tối”, tôi nói. “Không phải buổi sáng”.

“Lần khác chúng ta sẽ tranh luận về thứ thời gian biểu kì quái của cậu”, cô nhanh nhẩu. “Đó không phải là lí do tớ ở đây”.

“Thế cậu ở đây làm gì?” Tôi hỏi, vẫn kinh ngạc vì gặp cô. Các nhà giả kim phải miễn cưỡng làm công việc của họ, và dù miễn tôi hơn hầu hết các Moroi hay ma cà rồng lai khác, Sydney cũng không phải là kiểu người thích gọi những cuộc điện thoại thân mật. “Đợi đã... cậu không thể ở Nga được. Không thể nếu lúc này chỗ cậu là buổi sáng..”. Tôi cố nhớ lại cách tính thời gian. Đúng thế, với con người ở đó, mặt trời lúc này đã lặn hoặc sắp lặn rồi.

“Tớ đã trở lại quê hương rồi”, cô nói với điệu bộ vờ oai nghiêm. “Tớ có một vị trí mới ở New Orleans”.

“Ồ, tuyệt”. Sydney ghét bị phân công làm việc ở Nga, nhưng tôi cho là cô sẽ bị mắc ở đó cho đến khi hoàn thành khóa thực tập của mình. “Làm thế nào cậu xin được về?”

Nụ cười của cô bỗng chuyển thành vẻ mặt không thoải mái. “Ồ, thực ra thì. Abe, ừm, đã giúp tớ. Ông ấy can thiệp vào”.

“Cậu đã thỏa thuận với ông ta sao?” Sydney hẳn là *rất* ghét nước Nga. Và hẳn là thế lực của Abe rất lớn mới có thể tham gia vào một tổ chức của loài người. “Cậu đổi lại cho ông ta cái gì? Tâm hồn cậu chẳng?” Nói đùa như thế với một người cuồng tín như Sydney quả là không phù hợp. Đương nhiên, tôi nghĩ là cô tưởng rằng Moroi và ma cà rồng lại ăn linh hồn, vậy nên tôi không phải quá lo lắng.

“Đó là vấn đề đấy”, Sydned nói. “Đó là một sự trao đổi kiểu như ‘trong tương lai, ta sẽ nói với cô khi ta cần’”.

“Chết tiệt”, tôi nói.

“Này”, cô ngắt lời tôi. “Tớ không có nghĩa vụ phải làm chuyện này. Nhưng tớ đang thực sự giúp cậu bằng cách trao đổi đây”.

“Chính xác thì cậu *đang* trao đổi gì với tớ?” Tôi muốn hỏi thêm về thỏa thuận mở của cô với ác quỷ nhưng đoán là điều đó sẽ khiến tôi bị ngắt kết nối.

Sydney thở dài và vuốt vài sợi tóc ra khỏi mặt. “Tớ cần phải hỏi cậu một chuyện. Và phải hứa là tớ sẽ không kể cho ai nghe... Tớ chỉ cần biết sự thật nên chúng ta không nên lãng phí thời gian của nhau nữa”.

“Được..”. *Xin đừng hỏi tớ về Victor*, tôi cầu nguyện.

“Gần đây cậu có đột nhập vào đâu không?”

Chết tiệt! Tôi vẫn giữ vẻ mặt bình thường. “Ý cậu là gì?”

“Mới đây các nhà giả kim bị đánh cắp mất một số tài liệu”, Sydney giải thích. Cô đang rất nghiêm túc. “Và mọi người đang điên cuồng tìm kiếm xem ai đã làm thế, và tại sao”.

Tôi thở phào nhẹ nhõm trong lòng. Tốt rồi! Không phải là chuyện về Tarasov. Cảm ơn Chúa vì ít nhất cũng có một tội lỗi không phải do tôi gây ra. Rồi ý nghĩa những lời nói của Sydney ập đến với tôi. Tôi nhìn cô trừng trừng.

“Chờ đã. Các cậu bị cướp, và tớ là người cậu nghi ngờ ư? Tớ tưởng tớ không nằm trong danh sách những sinh vật ác quỷ của cậu?”

“Không ma cà rồng lai nào nằm ngoài danh sách những sinh vật ác quỷ của tớ cả”, cô nói. Nụ cười mỉm quay lại, nhưng tôi không biết Sydney đang nói đùa hay thật. Nó nhanh chóng biến mất, cho thấy đây thực sự là vấn đề lớn với cô. “Và tin tớ đi, nếu có ai đủ khả năng đột nhập vào kho dữ liệu thì đó chỉ có thể là cậu. Không dễ chút nào. Về mặt lí thuyết thì là không thể”.

“Ừm, cảm ơn?” tôi không rõ là nên cảm thấy hãnh diện hay không.

“Đương nhiên”, cô nói tiếp giọng khinh bỉ, “chúng chỉ lấy có hồ sơ giấy, đúng là ngu ngốc. Mọi thứ ngày nay đều được đưa vào máy tính, thế nên tớ không biết tại sao chúng lại lục lọi trong những ngăn kéo tài liệu không lồ”.

Tôi sẵn sàng cho cô hàng đồng lí do khiến người ta làm thế, nhưng tìm hiểu xem tại sao tôi lại là kẻ tình nghi số một thì quan trọng hơn. “Thật ngu ngốc! Vậy tại sao cậu nghĩ thủ phạm là tớ?”

“Do thứ bị đánh cắp. Thông tin về một Moroi tên là Eric Dragomir”.

“Tớ... cái gì?”

“Bạn cậu mà, đúng không? Ý tớ là con gái ông ta”.

“Ừ..”. Tôi gần như nói không ra tiếng. Gần như. “Cậu có hồ sơ về Moroi”.

“Chúng tớ có hồ sơ về mọi thứ”, Sydney tự hào. “Nhưng khi tớ cố nghĩ xem ai có thể gây ra chuyện này và ai có hứng thú với một người nhà Dragomir... thì, tên cậu hiện ra trong đầu tớ”.

“Tớ không làm. Tớ đã làm rất nhiều việc, nhưng không phải việc ấy. Tớ thậm chí không biết là các cậu lưu giữ những tài liệu về Moroi”.

Sydney nhìn tôi nghi ngờ.

“Sự thực đấy!”

“Như tớ đã nói”, cô hứa hẹn, “tớ sẽ không nói với ai đâu. Thật lòng! Tớ chỉ muốn biết để có thể bảo người ta đừng lãng phí thời gian theo những hướng đi sai lầm”. Cô tỏ vẻ nghiêm túc. “Và, nếu thủ phạm là cậu... tớ cần phải đánh lạc hướng họ khỏi cậu. Tớ đã hứa với Abe”.

“Dù thế nào đi nữa cậu cũng phải tin tớ, tớ không nhúng tay vào vụ này! Nhưng bây giờ tớ muốn biết ai đã làm. Họ đã lấy những gì? Mọi thứ về ông ta?”

Sydney bậm môi. Nợ Abe một đặc ân có nghĩa là cô sẽ phải phản bội lại người của mình, nhưng cô có giới hạn cho việc sẽ phản bội bao nhiêu.

“Thôi nào! Nếu cậu có những bản lưu trữ trong máy tính, cậu phải biết là cái gì đã bị lấy cắp chứ. Chúng ta đang nói về chuyện của Lissa đấy”.

Tôi nảy ra một ý tưởng. “Cậu có thể gửi cho tớ những bản sao đó không?”

“Không”, cô đáp lại thẳng thắn. “Không bao giờ”.

“Thế thì làm ơn... chỉ một gợi ý xem nó là cái gì thôi! Lissa là bạn tốt nhất của tớ. Tớ không thể để bất cứ chuyện gì xảy ra với cô ấy”.

Tôi chuẩn bị tinh thần để nghe lời từ chối. Sydney có vẻ không thân thiện lắm. Liệu cô ấy có bạn không? Cô ấy có hiểu cảm giác của tôi không?

“Hầu hết là những thông tin về lí lịch”, cuối cùng cô cũng chịu nói. “Một vài tài liệu về tiền sử và các cuộc theo dõi của chúng tớ”.

“Theo d...”. Tôi bỏ qua, cho rằng mình không thực sự muốn biết thêm về chuyện các nhà giả kim do thám ma cà rồng. “Còn gì nữa không?”

“Ghi chép về tài chính”. Sydney nhăn mặt. “Đặc biệt là về một vài món tiền ông ta gửi vào một tài khoản ngân hàng ở Las Vegas. Những món tiền ông không thể che giấu được”.

“Las Vegas? Tớ mới đến đó..”. Nhưng điều này không liên quan.

“Tớ biết”, cô nói. “Tớ đã xem vài cuốn băng về chuyến đi của cậu ở khách sạn Witching Hour. Thực ra tớ nghi ngờ cậu cũng một phần vì chuyện cậu vừa bỏ trốn. Có vẻ đúng với tính cách của cậu”. Cô ngập ngừng. “Anh chàng đi với cậu... anh chàng Moroi cao với mái tóc sẫm màu... có phải là bạn trai cậu không?”

“Ờ, phải”.

Sydney phải mất một lúc lâu mới đủ dũng khí nói ra câu tiếp theo. “Anh ấy thật dễ thương”.

“Một sinh vật ác quỷ của bóng đêm đấy!”

“Dĩ nhiên”. Một lần nữa cô ngập ngừng. “Có đúng là các cậu đến Vegas để bí mật làm lễ cưới không?”

“Cái gì? Không! Những chuyện nhảm nhí cũng đến tai cậu ư?” Tôi lắc đầu, gần như phá lên cười vào trò lố bịch ấy, nhưng nhận ra mình cần trở về chủ đề chính. “Vậy là Eric có một tài khoản ở Vegas và chuyển tiền vào đó?”

“Không phải của ông ta. Nó là của một người phụ nữ”.

“Một người phụ nữ?”

“Không ai... ừm, không ai dò được ra. Bà ta chỉ đề tên là ‘Jane Doe.’”

“Chính xác thì”, tôi lẩm bẩm. “Tại sao ông ta lại làm thế?”

“Chúng tớ không biết. Và không thực sự quan tâm. Chúng tớ chỉ muốn biết ai đã đột nhập và lấy trộm thông tin thôi”.

“Điều duy nhất mà tớ biết là người đột nhập không phải tớ”. Bắt gặp ánh mắt sẫm soi của Sydney, tôi phẩy tay. “Thôi nào! Nếu tớ muốn biết về ông ta thì tớ chỉ cần hỏi Lissa thôi. Hoặc lấy trộm hồ sơ của chính chúng tớ”.

Vài phút im lặng trôi qua.

“Thôi được. Tớ tin cậu”, cô nói.

“Thật chứ?”

“Cậu không muốn tớ tin cậu à?”

“Không, chỉ là dễ hơn tớ tưởng. Tớ nghĩ là sẽ mất nhiều thời gian hơn để thuyết phục cậu”.

Sydney thở dài.

“Tớ muốn biết nhiều hơn về những hồ sơ của Eric”, tôi mạnh bạo nói. “Tớ muốn biết ai là Jane Doe. Nếu cậu cho tớ những file khác..”.

Sydney lắc đầu. “Không. Tớ cắt liên lạc với cậu đây. Cậu đã biết quá nhiều rồi. Abe muốn tớ giúp cậu tránh xa khỏi rắc rối, và tớ đã thực hiện. Tớ đã xong phần việc của mình”.

“Tớ không nghĩ là Abe sẽ để cậu đi dễ dàng như thế đâu. Không thể nếu cậu đã đồng ý với một thỏa thuận mở”.

Sydney không công nhận, nhưng ánh mắt khiến tôi nghĩ rằng cô đồng tình. “Chào buổi tối. Rose. Buổi sáng. Bất kể cái gì đi nữa”.

“Đợi đã, tớ..”.

Màn hình trở về màu đen.

“Chết tiệt”, tôi cau có, tắt chiếc laptop đi một cách thô bạo.

Mọi nội dung trong cuộc nói chuyện đều gây bất ngờ, bắt đầu bằng Sydney và kết thúc với việc có kẻ lấy trộm hồ sơ của các nhà giả kim về bố Lissa. Tại sao lại có người quan tâm đến một người đàn ông đã chết? Và tại sao lại lấy trộm tất cả hồ sơ liên quan đến ông ta? Để tìm hiểu? Hay để bùng bít thông tin? Nếu là điều cuối cùng thì Sydney nói đúng khi cho rằng họ đã thất bại.

Khi chuẩn bị đi ngủ, tôi vừa đánh răng vừa nhìn chăm chăm vào hình phản chiếu trong gương của mình và tua lại toàn bộ cuộc nói chuyện. Tại sao, tại sao, tại sao? Tại sao lại thế? Và ai? Tôi không cần thêm bất cứ âm mưu nào trong cuộc đời mình nữa, nhưng bất cứ việc gì có liên quan đến Lissa cũng cần được chú trọng xử lý. Thật không may, rõ ràng là tôi không thể tìm ra chân tướng trong đêm nay, và tôi chìm vào giấc ngủ với những câu hỏi quay cuồng trong đầu.

Sáng hôm sau thức dậy, tôi cảm thấy đỡ quay cuồng hơn - nhưng vẫn thấy thiếu câu trả lời. Tôi cân nhắc xem có nên nói với Lissa về những điều tôi vừa biết không, và cuối cùng quyết định sẽ nói. Nếu có người đang tập hợp thông tin về bố cô, cô có quyền được biết, và thêm vào đó, chuyện này không giống với những tin đồn về...

Khi xoa dầu gội lên tóc, một suy nghĩ nảy ra trong đầu tôi. Tối qua, tôi đã quá mệt mỏi và bất ngờ để nối những mảnh ghép lại với nhau. Người đàn ông ở khách sạn Witching Hour từng nói rằng bố Lissa rất hay đến đó. Bây giờ những tài liệu của Sydney lại báo cáo là ông ta đã gửi những khoản tiền lớn vào một tài khoản ở Las Vegas. Trùng hợp ư? Nhưng sau ngần ấy trải nghiệm, tôi không còn tin vào những điều trùng hợp nữa.

Khi đã chỉnh tề, tôi sang chỗ Lissa ở phía bên kia hoàng cung, không xa lắm. Adrian đang đợi tôi ở dưới phòng chờ của tòa nhà, ngồi sụp xuống trong một cái ghế bành.

“Không phải là sớm quá với anh sao?” Tôi đùa, đi đến và dừng lại trước mặt anh.

Tôi chờ đợi một nụ cười đáp lại, nhưng sáng nay trông Adrian không mấy vui vẻ. Thực ra, anh xuất hiện trong bộ dạng bê bối. Mái tóc bù xù

không được chải chuốt, và quần áo - sang trọng thái quá với thời điểm này trong ngày - nhăn nhúm. Mùi thuốc lá bao quanh anh.

“Cũng dễ để đến sớm nếu em không được ngủ nhiều”, anh đáp lại. “Đêm qua anh đã thức khá lâu để đợi một người”.

“Đợi ai... ôi! Chúa ơi!” Bữa tiệc. Tôi đã hoàn toàn quên khuấy mất bữa tiệc mẹ anh mời. Abe và Sydney đã làm tôi quên băng đi. “Adrian, em rất xin lỗi”.

Adrian nhún vai và không chạm vào tôi khi tôi ngồi xuống một bên tay ghế bành của anh. “Thế nào cũng được. Anh không nên ngạc nhiên nữa. Anh bắt đầu nhận ra là anh đang tự lừa dối chính mình”.

“Không, không. Em đã định đi, nhưng rồi anh không thể tin chuyện..”.

“Đừng nói nữa. Làm ơn”. Giọng anh mệt mỏi, và mắt anh thâm quầng. “Không cần thiết. Mẹ anh kể là đã nhìn thấy em ở buổi chất vấn Dimitri”.

Tôi nhướn mày. “Nhưng đó không phải là lí do em bỏ lỡ bữa tiệc. Có một người đàn ông..”.

“Không phải là vấn đề, Rose. Vấn đề là em có thể sắp xếp thời gian để đến cuộc chất vấn cũng như viếng thăm phòng giam của anh ta, nếu những điều anh nghe nói là sự thật. Vậy nhưng, em không thể xuất hiện trong một bữa tiệc mà em nói là em sẽ đến với anh, cũng không thể gửi cho anh một tin nhắn. Em chỉ cần bảo là em không đến được, vậy là xong. Anh đã đợi em hơn một giờ đồng hồ ở nhà bố mẹ”.

Tôi định nói là anh nên liên lạc với tôi, nhưng thành thực mà nói, tại sao anh phải làm thế chứ? Đó không phải là trách nhiệm của anh. Tôi mới là người đã nói với Daniella là tôi sẽ gặp anh ở nhà Ivashkov. Là lỗi của tôi khi không đúng hẹn.

“Adrian, em xin lỗi”. Tôi nắm lấy tay Adrian, nhưng anh không phản ứng lại. “Thực sự, em đã định đi, nhưng..”.

“Không”, một lần nữa anh ngắt lời tôi. “Kể từ lúc Dimitri trở về... không, bỏ qua đi. Kể từ khi em bị ám ảnh với việc biến đổi anh ta, em đã lìa anh. Bất kể giữa chúng ta thế nào, em cũng không bao giờ hết mình với

mối quan hệ này cả. Anh muốn tin vào những điều em nói với anh. Anh nghĩ rằng em đã sẵn sàng... nhưng không phải”.

Một lần nữa môi tôi lại định phản bác, nhưng tự ngăn mình lại. Anh nói đúng. Tôi đã nói sẽ cho anh một cơ hội công bằng. Thậm chí tôi còn thỏa mãn với cương vị bạn gái anh, nhưng suốt quãng thời gian đó... suốt quãng thời gian đó, một phần trong tôi vẫn dành cho Dimitri. Tôi cũng biết, nhưng vẫn sống một cuộc sống hai mặt. Hồi ức về quãng thời gian với Mason đột ngột hiện lên trong đầu tôi. Tôi cũng đã sống hai mặt như thế với cậu, và cậu ấy đã chết vì nó. Tôi là một mớ hỗn độn. Tôi không hiểu được chính trái tim mình.

“Em xin lỗi”, tôi nhắc lại. “Em thực sự muốn chúng ta có tiến triển..”. Những lời nói nghe thật què quặt, ngay cả với tôi. Adrian cười thấu hiểu.

“Anh không tin. Ngay cả em cũng vậy”. Rồi anh đứng dậy, đưa tay lên vuốt tóc, chẳng mượt thêm chút nào. “Nếu em thực sự muốn đến bên anh, thì lần này em đã làm thế rồi”.

Tôi ghét phải nhìn thấy anh quá cay nghiệt. Đặc biệt tôi ghét nguyên nhân là do mình. Tôi chạy theo anh ra cửa. “Adrian, đợi đã. Nói chuyện thêm đã”.

“Không phải bây giờ, ma cà rồng lai bé bỏng. Anh cần ngủ đã. Lúc này anh không thể chơi trò chơi được nữa”.

Lẽ ra tôi nên chạy theo anh. Tôi nên chặn anh lại. Nhưng chẳng ích gì... bởi vì tôi không có câu trả lời cho anh. Adrian nói đúng, chừng nào chưa thoát khỏi tâm trạng rối bời này, tôi không có quyền ép anh nói chuyện. Thêm nữa, xét về tình trạng của anh lúc này, tôi e rằng nói chuyện thêm cũng chẳng ích gì.

Dù vậy khi anh bắt đầu bước ra ngoài, tôi vẫn không ngăn được những lời tiếp theo. “Trước khi anh đi và em hiểu tại sao anh phải đi có một điều em phải hỏi anh. Một điều không phải về chúng ta. Mà liên quan đến... liên quan đến Lissa”.

Anh dừng lại. “Lúc nào cũng là một ân huệ”. Thở dài mệt mỏi, anh quay đầu nhìn tôi. “Nói nhanh lên”

“Có kẻ đã đột nhập vào kho lưu trữ của các nhà giả kim và ăn trộm thông tin về bố Lissa. Một vài tài liệu là về tiểu sử thông thường của cuộc đời ông ấy, nhưng có một vài tài liệu về việc ông ấy bí mật gửi những khoản tiền vào một tài khoản ngân hàng ở Las Vegas. Tài khoản của một người phụ nữ”.

Adrian chờ một lúc. “Và?”

“Và em đang cố tìm hiểu xem tại sao người ta lại làm thế. Em không muốn bất cứ ai chõ mũi vào chuyện gia đình cô ấy. Anh có biết gì về hành trạng trước đây của bố cô ấy không?”

“Em đã nghe người đàn ông ở sòng bạc nói rồi đấy. Bố Lissa rất hay đến Vegas. Chắc hẳn ông ta có những món nợ bài bạc và phải trả những khoản cho vay cắt cổ”.

“Gia đình Lissa lúc nào cũng nhiều tiền”, tôi chỉ ra. “Ông ta không thể mắc nhiều nợ như vậy được. Và tại sao lại có kẻ quan tâm đến mức phải lấy trộm thông tin?”

Adrian phẩy tay. “Anh không biết. Anh chỉ nắm được đến thế thôi, ít nhất là vào sáng sớm như thế này. Anh không còn tâm trí nào cho những âm mưu cả. Dù vậy anh vẫn không nghĩ đó là một mối đe dọa với Lissa”.

Tôi gật đầu, thất vọng. “Thôi được. Cảm ơn”.

Adrian tiếp tục lên đường, và tôi nhìn anh ra đi. Lissa ở gần chỗ anh, nhưng tôi không muốn anh nghĩ tôi đi theo. Khi anh đã đi đủ xa, tôi bước ra khỏi cửa và bắt đầu đi về cùng hướng. Tiếng chuông nhà thờ khiến tôi dừng lại. Tôi do dự, bỗng dưng không biết phải đi đâu.

Tôi muốn nói chuyện với Lissa và kể cho cô chuyện với Sydney. Lissa đang ở một mình; một cơ hội hoàn hảo. Nhưng... tiếng chuông. Hôm nay là chủ nhật. Mọi người đều đến làm lễ ở nhà thờ của hoàng cung. Tôi có một linh cảm, và bận tâm với những chuyện vừa xảy ra, cả chuyện của Adrian, tôi phải xem mình có đúng không.

Vậy nên tôi chạy về phía nhà thờ, ngược hướng tòa nhà Lissa đang ở. Khi tôi đến nơi, cửa đã đóng, nhưng một vài người đến muộn vẫn lặng lẽ đi vào. Tôi vào cùng, dừng lại để tìm phương hướng cho mình. Những cuộn khói lơ lửng trong không khí, và mắt tôi phải mất một lúc mới làm quen được với ánh nến. Nhà thờ này quy mô hơn nhiều so với nhà thờ ở học viện Thánh Vladimir nên số người tụ tập cũng đông hơn. Hầu hết ghế ngồi đã có người.

Nhưng không phải là tất cả.

Linh cảm của tôi đã đúng. Dimitri ngồi ghế hàng sau cùng. Đương nhiên là có vài giám hộ ngồi gần anh, nhưng chỉ thế thôi. Ngay cả khi người ta phải chen chúc nhau trong nhà thờ, không ai dám ngồi cùng hàng ghế với anh. Ngày hôm qua, Reece đã hỏi Dimitri rằng liệu anh có dám bước vào nhà thờ hay không, và Dimitri đã đi xa hơn một bước, nói rằng anh thậm chí dám đến vào buổi làm lễ chủ nhật của nhà thờ.

Cha xứ đã bắt đầu nói, nên tôi lặng lẽ hết sức ngồi xuống hàng ghế của Dimitri. Nhưng yên lặng cũng chẳng ích gì, bởi tôi vẫn thu hút sự chú ý của những người xung quanh, họ hoảng hồn thấy tôi ngồi cạnh một Strigoi vừa biến thành ma cà rồng lai. Những con mắt chăm chăm nhìn và những tiếng thì thầm bàn tán nổi lên.

Những giám hộ cũng giữ khoảng cách với Dimitri. Khi tôi ngồi xuống cạnh anh, anh tỏ vẻ vừa bất ngờ vừa điềm tĩnh.

“Đừng”, anh thì thầm nói. “Đừng gây chuyện không phải ở đây”.

“Chẳng dám mơ về chuyện đó đâu, đồng chí ạ”, tôi rì rầm đáp. “Em chỉ đến vì lợi ích của tâm hồn mình thôi”.

Dimitri không cần nói để thể hiện sự nghi ngờ việc tôi đến đây là vì bất cứ lí do linh thiêng nào. Dù vậy, tôi vẫn giữ im lặng trong suốt buổi hành lễ. Thậm chí còn tỏ ra tôn kính. Sau nhiều phút, sự căng thẳng trên người Dimitri dịu đi phần nào. Anh cảnh giác khi tôi đến ngồi cạnh nhưng cuối cùng cũng tin rằng tôi sẽ có thái độ tốt. Sự chú ý của anh rời khỏi tôi và hướng về phía bài hát và lời cầu nguyện, tôi cố hết sức quan sát anh một cách không lộ liễu.

Trước đây, Dimitri hay đến nhà thờ của học viện để tìm lại cảm giác bình yên. Anh nói rằng ngay cả khi giết chóc để tiêu diệt cái ác cho thế giới, anh vẫn cảm thấy cần phải đến nhà thờ để suy nghĩ về cuộc đời mình và cầu xin tha thứ cho những tội lỗi đã gây ra. Nhìn anh lúc này, tôi nhận ra điều đó đúng hơn bao giờ hết.

Anh tỏ ra rất thành tâm. Tôi đã quá quen với việc thấy anh che giấu cảm xúc đến mức giờ đây, chứng kiến anh thể hiện mọi cảm xúc trên mặt, tôi hơi bất ngờ. Anh nhập tâm vào những lời của cha xứ, gương mặt tuyệt vời hoàn toàn tập trung. Và tôi nhận ra rằng anh đang nhập tâm vào những lời cha xứ nói về tội lỗi của bản thân. Anh nghĩ lại toàn bộ những điều kinh khủng mà mình đã làm khi còn là Strigoi. Từ nỗi tuyệt vọng trên khuôn mặt anh, người ta sẽ cho rằng Dimitri phải tự chịu trách nhiệm cho tội lỗi của cả thế giới mà vị cha xứ đang nhắc đến.

Trong khoảnh khắc, tôi nghĩ rằng tôi cũng nhìn thấy chút hi vọng trên mặt Dimitri, chỉ một tia hi vọng pha trộn với tội lỗi và đau khổ. Không, tôi nhận ra. Không hi vọng. Hi vọng là khi người ta nghĩ rằng người ta có một cơ hội thay đổi. Nhưng điều tôi nhìn thấy ở Dimitri là sự khao khát. Sự tiếc nuối. Dimitri ước là bằng cách đến nơi linh thiêng này và lắng nghe những thông điệp được truyền đạt, anh có thể tìm ra sự chuộc lỗi cho những gì mình đã làm. Dù vậy... cùng lúc, rõ ràng anh không tin điều đó là khả thi. Anh muốn nhưng lại luôn lo lắng là mình không thể.

Chứng kiến sự mâu thuẫn ấy, tôi thấy đau khổ. Tôi không biết phải phản ứng như thế nào với thái độ bi quan của Dimitri. Anh cho rằng anh không còn hi vọng nào cả. Còn tôi? Tôi không thể tưởng tượng ra một thế giới không hi vọng.

Tôi cũng chưa bao giờ nghĩ rằng tôi sẽ trích dẫn một bài học của nhà thờ, nhưng khi tất cả đám đông đứng dậy nói chuyện chia sẻ, tôi lại thấy mình đang nói với Dimitri: “Anh không nghĩ rằng nếu Chúa có thể tha thứ cho anh, thì thật là ích kỉ nếu anh không thể tự tha thứ cho mình sao?”

“Em đã đợi bao lâu để nói câu đó với anh?” Anh hỏi.

“Thực ra, nó chỉ vừa đến với em. Khá tốt đây chứ? Em cá là anh cho rằng em đã không tập trung vào buổi lễ”.

“Em không hề tập trung. Em không bao giờ tập trung. Em đã quan sát anh”.

Thật thú vị! Để biết rằng tôi đã quan sát anh, liệu Dimitri có phải nhìn thấy tôi đang quan sát anh không? “Anh chưa trả lời câu hỏi của em”.

Dimitri trả lời, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước. “Chẳng liên quan gì. Anh không thể tha thứ cho bản thân mình ngay cả khi Chúa có tha thứ. Và anh không dám chắc là Chúa sẽ tha thứ”.

“Cha xứ vừa nói là Chúa sẽ tha thứ. Ông ấy nói Chúa tha thứ cho mọi tội lỗi. Anh đang bảo cha xứ là kẻ nói dối sao? Thật là báng bố!”

Dimitri rên rỉ. Tôi chưa bao giờ nghĩ là mình hả dạ khi giày vò anh, nhưng vẻ mặt đau khổ trên khuôn mặt Dimitri không phải là vì bản thân, mà là vì tôi đã tỏ ra xác xược. Tôi từng thấy vẻ mặt ấy ở anh hàng trăm lần, sự quen thuộc của nó sưởi ấm tôi, cũng quen thuộc như giọng nói tức giận của anh.

“Rose, em mới là người đang báng bố. Em bóp méo niềm tin của những tín đồ này vì mục đích cá nhân của em. Em chưa bao giờ tin vào thuyết giảng. Em vẫn không tin”.

“Em tin rằng người đã chết có thể sống lại”, tôi nghiêm túc nói. “Bằng chứng đang đứng ngay bên cạnh em. Nếu đó là sự thật, thì em nghĩ rằng chuyện anh tự tha thứ cho bản thân không phải là quá nhiều”.

Cái nhìn của Dimitri tức giận hơn, và nếu anh đang cầu nguyện điều gì ngay lúc này, thì chắc hẳn điều đó là quá trình chia sẻ này sẽ được đẩy nhanh để anh có thể ra khỏi đây và tránh xa tôi. Cả hai chúng tôi đều biết là anh phải đợi cho đến khi buổi hành lễ kết thúc. Nếu anh chạy ra, anh sẽ bị nhìn nhận giống một Strigoi.

“Em không biết là em đang nói về cái gì đâu”.

“Thật sao?” tôi rít lên, ngả người về gần Dimitri hơn. Tôi làm thế để nhấn mạnh quan điểm của mình, nhưng lại thu được một cái nhìn rõ ràng

và tổng thể hơn về anh, về ánh nền đang chiếu sáng mái tóc anh, về cơ thể anh dài và gầy. Người ta đã cho rằng anh đủ đáng tin để được cạo râu, khuôn mặt anh lúc này đã láng bóng, lộ rõ những đường nét tuyệt vời và hoàn hảo.

“Em biết chính xác những gì mình nói”, tôi tiếp tục, cố lờ đi sự ảnh hưởng từ vẻ ngoài của anh. “Em biết là anh đã trải qua rất nhiều chuyện. Em biết rằng anh đã làm rất nhiều điều kinh khủng, em đã *nhìn thấy*. Nhưng tất cả là quá khứ. Hành vi quá khứ không nằm trong tầm kiểm soát của anh. Anh sẽ không tiếp tục làm thế nữa”.

Một cái nhìn kì lạ đầy ám ảnh thoáng qua khuôn mặt Dimitri. “Làm sao em biết? Có thể con quỷ đó không đi đâu cả. Có thể vẫn còn phần nào Strigoi ẩn náu trong anh”.

“Thế thì anh cần phải đánh bại nó bằng cách tiếp tục với cuộc sống của mình! Và không chỉ với hành động nghĩa hiệp bảo vệ Lissa. Anh cần phải sống lại. Anh cần mở lòng mình ra với những người yêu mến anh. Không Strigoi nào làm được như thế. Đó là cách để anh tự cứu bản thân mình”.

“Anh không thể để người khác yêu anh được”, Dimitri gầm lên. “Anh không có khả năng đáp trả tình yêu của bất cứ ai”.

“Anh nên thử, thay vì chỉ cảm thấy tiếc nuối cho chính mình!”

“Đâu có dễ dàng đến thế”.

“Chết t...”. Tôi suýt không kịp ngăn mình chửi thề ngay trong nhà thờ. “Không chuyện gì chúng ta từng trải qua là dễ dàng cả! Trước cuộc tấn công vào học viện, cuộc sống của chúng ta đã không dễ dàng, và chúng ta đã vượt qua! Lần này cũng có thể vượt qua. Chúng ta đủ sức cùng nhau vượt qua bất cứ điều gì. Chẳng có nghĩa lí gì cả nếu anh đặt hết hi vọng vào nơi này. Em không quan tâm. Điều quan trọng là anh phải đặt niềm tin vào *chúng ta*”.

“Chẳng có chúng ta nào ở đây cả. Anh đã nói với em rồi”.

“Và anh biết em không phải là một người nghe lời”.

Chúng tôi vẫn nói nhỏ, nhưng ngôn ngữ cơ thể của chúng tôi hình như chỉ ra rằng đây là một cuộc cãi vã. Người đến xem lễ không để ý, nhưng những giám hộ canh gác Dimitri vẫn cảnh giác theo dõi. Một lần nữa, tôi nhắc mình những lời Lissa và Mikhail đã dặn. Làm cho Dimitri nổi giận giữa đám đông là hại anh. Vấn đề ở đây là, tôi vẫn chưa nói gì *không khiến* anh nổi giận.

“Anh ước là em đã không đến đây”, anh nói. “Tốt hơn là chúng ta nên tránh xa nhau ra”.

“Thật nực cười bởi em dám thề rằng anh đã từng nói chúng ta sinh ra là dành cho nhau”.

“Anh muốn em tránh xa anh ra”, Dimitri nói tiếp, lảng tránh lời nhận xét của tôi. “Anh không muốn em cố gắng gợi lại những cảm xúc đã qua. *Đó là* quá khứ. Nó sẽ không xảy ra nữa. Không bao giờ. Tốt hơn là chúng ta nên hành xử như người lạ. Như vậy tốt hơn cho *em*”.

Cảm giác yêu thương, đam mê mà anh vừa làm dấy lên trong tôi bị nung nóng thành cơn thịnh nộ. “Nếu anh định chỉ ra điều em có thể và không thể làm”, tôi giận dữ nói bằng giọng thấp nhất có thể, “thì ít nhất hãy có đủ nghị lực để nói thẳng vào mặt em!”

Dimitri quay lại nhanh đến mức như thể vẫn còn là một Strigoi. Mặt anh tràn đầy... cái gì? Không phải là sự tuyệt vọng ban nãy. Cũng không phải là giận dữ, dù vẫn có chút tức tối. Có nhiều hơn... một sự pha trộn của tuyệt vọng, buồn khổ và cả sợ hãi. Kèm theo là nỗi đau, như thể anh đang phải chịu đựng một sự đau đớn cùng cực.

“Anh không muốn em ở đây”, anh nhìn tôi. Lời lẽ của anh làm tổn thương tôi, nhưng có gì trong đó vẫn khiến tôi vui mừng, cũng như phản ứng tức giận của anh trước lời nhận xét xác xược của tôi. Đây không phải là một Strigoi lạnh lùng và tính toán. Đây cũng không phải là người đàn ông thảm bại trong nhà ngục. Đây là người hướng dẫn của tôi, người yêu tôi, người đã chiến đấu với mọi thứ trên đời bằng bản lĩnh và đam mê. “Anh phải nói với em bao nhiêu lần đây? Anh muốn em tránh xa anh ra”.

“Nhưng anh sẽ không làm hại em. Em biết mà”.

“Anh đã làm hại em rồi. Tại sao em không chịu hiểu? Anh phải nói bao nhiêu lần nữa?”

“Anh đã nói với em... anh nói với em trước khi ra đi rằng anh yêu em”. Giọng tôi run rẩy. “Làm sao anh có thể quên được?”

“Bởi vì đã quá muộn! Thật không dễ dàng gì khi nhớ lại những chuyện anh đã làm với em”. Anh mất kiểm soát, giọng anh dội vào bức tường phía sau. Cha xứ và những người dân đang nói chuyện vẫn không để ý thấy, nhưng chắc chắn chúng tôi đã thu hút sự chú ý của những người ngồi nửa dưới của nhà thờ. Một vài giám hộ vào tư thế chuẩn bị, nhưng một lần nữa, tôi phải tự nhắc lại lời cảnh báo với mình. Dù tôi có nổi điên với Dimitri, dù tôi cảm thấy bị phản bội... tôi cũng *không* thể liều để người khác nghĩ rằng anh vẫn nguy hiểm. Trông Dimitri không giống như thể anh sắp cắn cổ ai cả, nhưng rõ ràng anh đang đau khổ, nó có thể biến nỗi tuyệt vọng và sự đau khổ của anh thành một biểu hiện hung hãn hơn.

Tôi quay đi, cố gắng kìm nén những cảm xúc rối bời của mình. Khi tôi quay lại, chúng tôi nhìn nhau chăm chăm, sức mạnh và tia điện đang bùng lên giữa cả hai. Dimitri có thể lờ đi bất cứ thứ gì anh muốn, nhưng sự kết nối, tiếng gọi từ tận đáy sâu linh hồn chúng tôi, vẫn còn. Tôi muốn chạm vào anh, bằng mọi thứ. Tôi muốn vòng tay qua anh, ôm anh vào lòng, bảo đảm với anh là chúng tôi sẽ cùng nhau vượt qua được bất cứ điều gì. Không nhận thức được, tôi vươn về phía anh, cần được chạm vào anh. Anh cứng người lên như thể tôi là một con rắn. Các giám hộ đã trông thấy, và chuẩn bị tinh thần cho bất cứ hành động nào của anh.

Nhưng Dimitri không làm gì cả. Không làm gì trừ việc ném cho tôi cái nhìn khiến tôi lạnh buốt. Như thể tôi là cái gì đó tồi tệ và lạ lẫm. “Rose. Làm ơn dừng lại. Làm ơn tránh xa ra”. Anh đang cố gắng hết sức để giữ bình tĩnh.

Tôi bật dậy, giờ thì tôi cũng tức giận và tuyệt vọng như anh. Tôi có cảm giác nếu ở lại, hai chúng tôi sẽ tấn công nhau. Bằng giọng khê khàng, tôi thì thầm nói “Chuyện này chưa kết thúc đâu. Em sẽ không từ bỏ”.

“Anh đã từ bỏ em”, Dimitri cũng chất giọng mềm mại. “Tình yêu phai nhạt. Tình yêu của anh đã phai nhạt”.

Tôi trân trân nhìn anh hoài nghi. Từ trước đến giờ, anh chưa bao giờ nói như thế. Những lí lẽ của anh chỉ luôn nói về những điều tốt đẹp hơn, về sự ăn năn hối lỗi vì đã là một con quỷ hay về cảm giác sợ hãi trước tình yêu. *Anh đã từ bỏ em. Tình yêu phai nhạt. Tình yêu của anh đã phai nhạt.*

Tôi lùi lại, những lời nói cay nghiệt của anh giáng mạnh vào tôi. Anh hơi xao động, dường như biết lời mình khiến tôi tổn thương đến mức nào. Tôi không thể ở lại nhìn anh thêm nữa. Thay vào đó, tôi cắt ngang những hàng ghế và lao ra khỏi cửa sau, sợ rằng nếu tôi ở lại lâu hơn, tất cả mọi người trong nhà thờ sẽ nhìn thấy tôi khóc.

Hai mươi lăm

TÔI KHÔNG MUỐN GẶP bất cứ ai nữa. Tôi đi xăm xăm về phòng, không để ý đến những chướng ngại vật và người qua đường. Lời Dimitri vang vọng trong đầu tôi: *Tình yêu phai nhạt. Tình yêu của anh đã phai nhạt*. Không hiểu sao, câu nói ấy là những lời tồi tệ nhất. Đừng hiểu sai ý tôi: những điều khác cũng không hề dễ dàng. Nghe anh nói rằng anh sẽ lảng tránh và quên đi mối quan hệ của chúng tôi cũng khiến tôi đau khổ. Nhưng dù đau khổ đến mức nào, thì một tia hi vọng nhỏ nhoi vẫn còn le lói, nói rằng tình yêu vẫn còn cơ hội. Rằng anh vẫn yêu tôi.

Nhưng... tình yêu phai nhạt lại là chuyện khác, nghĩa là cảm xúc, kỷ niệm giữa chúng tôi đã chết, trở nên xanh xám cho đến khi vỡ vụn và bay xa như những chiếc lá rụng trong gió. Càng nghĩ, tim tôi càng quặn thắt, và tôi nằm co trên giường, vòng hai tay quanh mình như muốn làm nhẹ bớt nỗi đau. Tôi không chấp nhận nổi điều anh nói. Sau bao khó khăn thử thách, tôi không thể chấp nhận tình yêu anh dành cho tôi biến mất, dù với bất cứ lí do gì.

Tôi muốn ở lại trong phòng đến hết ngày, cuộn tròn trong bóng tối và trong vỏ bọc của mình. Tôi quên luôn cuộc nói chuyện của Sydney và những lo lắng về cha Lissa. Tôi thậm chí quên luôn cả Lissa. Ngày hôm nay cô có vài việc vặt, nhưng tất cả đều bình thường, một lời nhắn truyền tới tôi qua mối liên kết: *Đến làm cùng tớ chứ?*

Thấy tôi không liên lạc lại, Lissa bắt đầu lo lắng. Tôi bỗng lo sợ rằng cô hoặc ai khác sẽ tìm đến phòng mình. Vậy nên tôi quyết định đi. Không một điểm đến cố định nào cả, tôi chỉ đi không ngừng nghỉ. Tôi dạo quanh hoàng cung, khám phá những nơi chưa tham quan. Hoàng cung được trang trí bằng nhiều tượng và đài phun nước, nhiều hơn tôi tưởng. Dầu vậy, về

đẹp của chúng hoàn toàn vô nghĩa lí, khi trở về phòng, tôi kiệt sức vì cuộc dạo bộ. Ồ nhưng mà, ít nhất thì tôi cũng khỏi phải nói chuyện với ai.

Vào lúc đã muộn, quá giờ đi ngủ thường ngày của tôi, thì một tiếng gõ cửa vang lên. Tôi do dự. Ai đến khuya thế này? Tôi không biết là ai, nhưng mừng vì không phải Lissa. Chúa ơi! Khả năng phỏng đoán mách bảo tôi đó là Hans, đến hỏi tại sao tôi không xuất hiện ở nơi làm việc. Sau rất nhiều đắn đo suy nghĩ (và nhiều tiếng gõ cửa), tôi quyết định ra mở.

Là Adrian.

“Ma cà rồng lai bé nhỏ”, anh chào tôi với một nụ cười mệt mỏi. “Trông em như vừa gặp ma ấy”.

Không phải ma, chính xác đấy. Tin tôi đi, tôi biết ma trông thế nào. “Em chỉ... em chỉ không nghĩ là sẽ gặp anh sau vụ sáng nay..”.

Adrian vào phòng và ngồi xuống giường, tôi mừng là anh đã sạch sẽ thơm tho hơn sau cuộc nói chuyện hồi sáng. Anh mặc quần áo mới, mái tóc đã trở về trạng thái vuốt ve chải chuốt thường ngày. Vẫn còn chút mùi thuốc lá vương vất, nhưng sau những gì tôi bắt anh trải qua, anh có quyền được hút.

“À, ờ, anh cũng không định đến”, anh thừa nhận. “Nhưng em... ừm... khiến anh liên tưởng vài chuyện”.

Tôi ngồi xuống cạnh Adrian, giữ khoảng cách hợp lí. “Về chúng ta?”

“Không. Về Lissa”.

“Ồ”. Tôi đã buộc tội Dimitri vì quá ích kỉ, nhưng tôi lúc này, lại tự mãn cho rằng Adrian đến đây chỉ vì tình yêu dành cho mình.

Đôi mắt xanh lục của anh đầy suy đoán. “Anh cứ nghĩ mãi về những điều em kể, về bố Lissa. Và em nói đúng về việc ông ấy chơi bài. Eric đủ tiền thanh toán cho bất cứ món nợ nào. Ông ấy không việc gì phải giữ bí mật. Thế nên anh đã đến hỏi mẹ”.

“Sao cơ?” tôi thốt lên. “Lẽ ra không ai khác được biết về...”.

“Phải, phải, anh biết thông tin của em là tuyệt mật. Đừng lo. Anh chỉ bảo với mẹ là khi ở Vegas, chúng ta nghe phong thanh chuyện bố Lissa bí

mật gửi các khoản tiền”.

“Mẹ anh nói sao?”

“Giống như em. Thật ra thì, bà mắng anh trước. Bà bảo rằng Eric Dragomir là một người tốt và rằng anh không nên tung tin đồn về người đã khuất. Bà cho rằng dù ông có vấn đề về bài bạc, người ta cũng không nên để tâm, so với bao nhiêu việc tuyệt vời mà ông đã làm. Sau vụ Lễ Nguyễn, anh nghĩ là bà sợ anh gây thêm nhiều chuyện tai hại”.

“Về Eric, Daniella nhận định đúng đấy”. Tôi nói. Có kẻ đã lấy trộm tài liệu để thực hiện một mưu đồ vu khống. Phải thừa nhận là tung tin đồn về người đã chết là vô ích, nhưng biết đâu bọn chúng muốn bôi nhọ danh tiếng của họ Dragomir để tránh cho kết quả bỏ phiếu bị thay đổi vì Lissa thì sao? Tôi đang định cho Adrian biết suy luận của mình, thì anh ngắt lời tôi bằng một chuyện đáng kinh ngạc hơn.

“Bố anh nghe thấy, và xen vào, ‘Có thể Eric đang bao một tình nhân. Em nói đúng, ông ta là người tốt. Nhưng thích tán tỉnh, và thích các quý bà.’” Adrian đảo mắt. “Lời dẫn trực tiếp đấy nhé: ‘Ông ấy thích các quý bà.’ Bố anh đúng là xấu tính”.

Tôi bám lấy tay Adrian mà không hề nhận ra. “Vậy anh nói sao?”

Adrian nhún vai nhưng để yên tay tôi. “Không gì cả. Mẹ anh nổi cáu và lặp lại với Nathan những điều vừa nói với anh, rằng thật độc ác khi loan truyền những câu chuyện mà không ai kiểm chứng được”.

“Anh có nghĩ thế không? Anh có nghĩ bố Lissa đang bao một người tình không? Bởi thế mà ông ta phải trả tiền?”

“Anh không biết, ma cà rồng lai bé bỏng. Thành thực thì, bố anh là loại người sẵn lòng tin vào bất cứ lời đồn đại nào, thậm chí biến không thành có. Ý anh là, chúng ta đều biết bố Lissa thích tiệc tùng, từ đấy cũng dễ đưa ra kết luận tình nhân thôi. Chắc ông ấy có một bí mật bất chính. Chết tiệt, ai mà chẳng có! Chắc kẻ đánh cắp tài liệu muốn khai thác chúng”.

Tôi kể cho anh nghe về giả thiết sử dụng tài liệu để chống lại Lissa. “Hoặc”, tôi cân nhắc, “lấy giúp cô ấy, để thông tin không lan truyền ra ngoài”.

Adrian gật đầu. “Trong cả hai khả năng, anh đều cho rằng Lissa không gặp nguy hiểm đến tính mạng”.

Anh định đứng dậy, nhưng tôi kéo anh lại. “Adrian, đợi đã... em..”. Tôi ghen ngào. “Em muốn xin lỗi. Cách em đối xử với anh, những điều em đã làm... không công bằng với anh. Em xin lỗi”.

Adrian không nhìn tôi, mắt chăm chăm xuống sàn nhà. “Em không điều khiển được cảm xúc của mình”.

“Vấn đề là... Em không biết em cảm thấy thế nào nữa. Nghe thật ngu ngốc, nhưng đó là sự thật. Em quan tâm đến Dimitri. Em thật ngu xuẩn khi nghĩ rằng mình sẽ không bị ảnh hưởng bởi chuyện anh ấy trở về. Nhưng giờ thì em đã nhận ra..”. *Tình yêu phai nhạt. Tình yêu của anh đã phai nhạt.* “Giờ em nhận ra rằng mọi chuyện với anh ấy đã hết. Ý em không phải là hết một cách sạch trơn nhanh chóng. Sẽ mất thời gian, và em sẽ lừa dối cả hai ta nếu nói là quên được ngay lập tức”.

“Có lí đấy”, Adrian nhận xét.

“Thật không?”

Adrian nhìn tôi, vẻ thích thú lóe lên trong mắt. “Đúng thế, ma cà rồng lai bé nhỏ ạ. Đôi khi em cũng nói những điều có ý nghĩa đấy. Tiếp tục đi!”

“Em... thực ra thì, như em đã nói... em phải chữa lành vết thương về Dimitri. Nhưng em thực sự cũng quan tâm đến anh... em nghĩ là thậm chí em còn hơi yêu anh”. Adrian đáp lại bằng một nụ cười. “Em muốn thử một lần nữa. Em thực sự muốn. Em muốn có anh trong đời, nhưng trước đây em lao vào mối quan hệ của chúng ta quá sớm. Chẳng có lí gì anh phải yêu em sau khi em đẩy anh ra, nhưng nếu anh muốn chúng ta lại đến với nhau, thì em cũng muốn”.

Adrian nhìn tôi một lúc lâu, và tôi như ghen thở. Tôi hiểu lời mình nói: Anh có quyền kết thúc mọi chuyện giữa chúng tôi... nhưng ý nghĩ ấy

vẫn khiến tôi sợ hãi.

Cuối cùng, anh kéo tôi vào lòng và ngả lưng xuống giường. “Rose. Anh có hàng đồng lí do để muốn có em. Anh đã không thể cách xa em kể từ khi nhìn thấy em ở khu trượt tuyết”.

Tôi nhích lại gần Adrian hơn và ngả đầu vào ngực anh. “Chúng ta có thể quay lại. Em biết chúng ta có thể. Nếu em lại phá hỏng mọi thứ, anh cứ việc ra đi”.

“Chỉ khi nào việc ra đi là dễ dàng”, Adrian bật cười, “em quên rồi à: anh có bản tính nghiện ngập. Anh say mê em. Không biết tại sao anh nghĩ là dù em cư xử tồi tệ đến đâu, anh vẫn quay lại với em. Chỉ cần chân thành thôi, được không? Nói cho anh nghe cảm giác của em. Nếu em đang bối rối vì những cảm xúc về Dimitri thì hãy nói cho anh biết. Chúng ta sẽ cùng vượt qua”.

Tôi muốn nói với anh rằng bất chấp những cảm xúc của tôi, anh không cần phải lo lắng về Dimitri, bởi Dimitri đã ruồng rẫy tôi quá nhiều lần. Tôi sẵn lòng theo đuổi Dimitri bằng mọi cách, nhưng vô dụng. *Tình yêu phai nhạt*. Lời nói vẫn làm tôi đau đớn, mà tôi không thể kể về nỗi đau ấy. Nhưng khi được Adrian ôm trong tay, biết rằng anh thông cảm và thấu hiểu, những phần tổn thương trong tôi cũng công nhận một điều đối nghịch: *Tình yêu lớn lên*. Tôi sẽ thử yêu anh. Tôi thực sự muốn thế.

Tôi thở dài. “Lẽ ra anh không nên thông thái đến mức này. Anh nên nông cạn và vô lí và... và..”.

Adrian đặt một nụ hôn lên trán tôi. “Và?”

“Ừm... nực cười”.

“Nực cười thì anh đủ khả năng. Còn những đức tính kia... chỉ xuất hiện trong vài trường hợp đặc biệt thôi”.

Chúng tôi đang ôm chặt nhau, và tôi nghiêng đầu để ngắm nhìn Adrian, xương cằm cao và mái tóc rối nghệ thuật khiến anh thật tuyệt vời. Tôi nhớ những lời mẹ anh nói, rằng bất kể ham muốn của đôi bên, cuối

cùng anh và tôi cũng chia cách. Có lẽ đây là cuộc đời tôi. Tôi luôn đánh mất những người đàn ông mình yêu thương.

Tôi kéo mạnh Adrian về phía mình, hôn môi anh một cách cuồng nhiệt khiến ngay cả anh cũng bất ngờ. Nếu tôi đã học được điều gì về tình yêu và cuộc sống, thì đó là, chúng luôn mỏng manh và dễ dàng kết thúc bất cứ lúc nào. Cần trọng là cần thiết nhưng không nên đánh đổi bằng cách lãng phí cả cuộc đời. Tôi đã quyết định là sẽ không lãng phí cuộc đời mình nữa.

Hai bàn tay tôi đã tuột xong áo anh ra trước khi ý nghĩ kịp hình thành. Adrian không thắc mắc hay ngần ngại gì và đáp lại bằng cách cởi áo tôi ra. Nhiều khi anh cũng sâu sắc và thấu hiểu, nhưng anh vẫn là... Adrian. Một Adrian sống thật với chính mình, làm mọi việc không cần suy tính. Và ham muốn tôi từ rất lâu rồi.

Adrian cũng là kẻ sành sỏi trong lĩnh vực này, bởi thế quần áo tôi ra đi nhanh hơn của anh. Đôi môi anh nóng bỏng và khao khát đặt lên cổ tôi, nhưng anh vẫn cẩn trọng không lần nào để răng nanh làm bầm da tôi. Tôi thì ít dịu dàng hơn, bấm móng tay vào lớp da trần sau lưng anh để rồi tự bất ngờ với chính mình. Môi anh cứ dịch dần xuống, dọc theo xương đòn gập tôi, đồng thời một tay khéo léo cởi tung áo ngực.

Tôi hơi kinh ngạc trước phản ứng của cơ thể mình khi cả hai chúng tôi tranh nhau cởi quần jean người kia. Tôi đã tự thuyết phục mình rằng tôi không bao giờ muốn quan hệ với ai nữa ngoài Dimitri, nhưng lúc này đây? Ôi, tôi đang ham muốn. Có thể đây là một kiểu phản ứng tâm lý trước sự ruồng rẫy của Dimitri. Có thể là sự bốc đồng trong khoảnh khắc. Có thể là tình yêu dành cho Adrian. Hoặc có thể chỉ là nhục dục.

Dù sao đi nữa, tôi cũng bất lực dưới bàn tay và đôi môi Adrian, chúng đang khám phá từng phần cơ thể tôi. Lần duy nhất anh dừng lại là khi tất cả quần áo của tôi đã rời ra và tôi nằm trần trụi bên anh. Adrian cũng gần như trần trụi, nhưng tôi vẫn chưa thực sự cởi được quần đùi của anh. (Quần lụa bởi vì, thành thực mà nói, Adrian có thể mặc gì khác được chứ?) Anh đưa hai tay lên má tôi, mắt anh đầy khát khao mãnh liệt, và một chút kinh ngạc.

“Em là ai, Rose Hathaway? Em có thật không? Em là giấc mơ của những giấc mơ. Anh sợ rằng chạm vào em sẽ khiến em tỉnh giấc, và biến mất”. Tôi nhận ra anh lại chìm đắm trong những cảm xúc say sưa thì vị thỉnh thoảng xuất hiện, những âm điệu khiến tôi tự hỏi liệu anh có đang bị ảnh hưởng bởi pháp thuật của linh hồn không.

“Chạm vào em và tự tìm hiểu đi”, tôi nói, thu hút sự chú ý của anh về phía mình.

Adrian không do dự nữa. Mảnh quần cuối cùng trên người anh rơi xuống, toàn bộ thân thể tôi được hâm nóng bởi làn da anh và cảm nhận từ đôi bàn tay anh. Ham muốn của tôi nhanh chóng bùng lên, ngăn cản bất cứ logic hoặc lí do nào. Không suy nghĩ gì hết, chỉ có chúng tôi cùng những thôi thúc mãnh liệt mang cả hai lại gần nhau. Tôi đang bùng cháy trong đam mê và ham muốn và khát khao và...

“Ôi, chết tiệt!”

Một tiếng chửi thề bật ra khi chúng tôi đang hôn nhau, hai đôi môi đang tha thiết tìm đến nửa kia. Bằng phản xạ của một giám hộ, tôi gần như tách khỏi Adrian đúng lúc hông chúng tôi sắp chạm vào nhau. Đột ngột mất cảm nhận về cơ thể anh, tôi hơi hẫng hụt, Adrian còn kinh ngạc hơn. Anh sửng lại, nhìn tôi trừng trừng, còn tôi nhích xa khỏi anh và cuối cùng cũng kiếm được một chỗ ngồi khác trên giường.

“Có chuyện gì vậy? Em đổi ý rồi à?”

“Chúng ta cần biện pháp an toàn trước đã”, tôi hỏi. “Anh có bao cao su không?”

Mất một lúc, Adrian mới hiểu ra ngụ ý của tôi, anh thở dài. “Rose, chỉ có em mới nhớ ra điều đó đúng lúc này”.

Đúng thế! Cách chọn thời điểm của tôi đúng là chết tiệt. Dù vậy, thế còn hơn là *sau này* mới nhớ ra. Bất chấp ham muốn cuồng nhiệt của cơ thể tôi - và nó vẫn còn, tin tôi đi - tôi bỗng hồi tưởng lại một hình đầy bất ngờ và sống động, Karolina, chị gái của Dimitri. Tôi gặp cô ở Siberia, cùng một đứa con gái chừng sáu tháng tuổi. Đứa bé dễ thương như mọi đứa trẻ khác,

nhưng vì Chúa, Karolina có quá nhiều việc phải làm. Sau một ngày kiếm sống bằng công việc bồi bàn, cô trở về và mọi sự chú tâm phải đổ dồn vào đứa bé. Khi Karolina làm việc, mẹ Dimitri trông con hộ cô. Và đứa bé ấy lúc nào cũng đầy rẫy nhu cầu: thức ăn, thay đồ, trông coi để khỏi nuốt những đồ vật nhỏ. Em gái Dimitri, Sonya cũng sắp có một đứa con, tôi cho rằng chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi Viktoria em gái út của anh có thai. Cuộc sống lớn bị thay đổi từ những hành động bất cẩn nhỏ.

Thế nên tôi khá tin rằng mình không muốn có con ngay lúc này, khi còn quá trẻ. Với Dimitri, tôi không cần lo lắng, nhờ nút thắt kì lạ trong di truyền của ma cà rồng lai. Nhưng với Adrian? Đây là một vấn đề, bởi sự thực là dù bệnh tật hiếm xuất hiện ở cả hai giống, tôi cũng không phải là cô gái đầu tiên với Adrian. Hay là thứ hai. Hay là thứ ba...

“Thế anh có cái nào không?” tôi vội vàng hỏi. Chỉ vì tôi đang có trách nhiệm với hành động của mình không có nghĩa là tôi không muốn quan hệ với anh.

“Có”, Adrian vừa nói vừa ngồi lên. “Ở phòng ngủ của anh”.

Chúng tôi chăm chăm nhìn nhau. Phòng ngủ của anh ở rất xa, phía bên kia hoàng cung.

Anh trượt vào gần tôi hơn, vòng tay qua tôi và nhắm nháp vành tai tôi. “Tỉ lệ xảy ra chuyện không may là rất thấp”.

Tôi nhắm mắt lại và dựa đầu vào anh. Adrian vòng tay qua eo tôi và vuốt ve làn da tôi. “Anh là gì thế, bác sĩ à?” tôi hỏi.

Adrian cười dịu dàng, đặt môi lên phía sau tai tôi và đáp. “Không. Anh chỉ là một kẻ săn sàng liều lĩnh. Em không thể nói rằng em không ham muốn”.

Tôi mở choàng mắt và lùi ra xa để có thể nhìn thẳng vào anh. Anh nói đúng. Tôi muốn điều này. Rất, rất muốn. Và một phần trong tôi - một phần rất thật - muốn cháy bỏng trong nhục dục đang cố chiến thắng tôi. Khả năng xảy ra chuyện không may là rất thấp, đúng không? Không phải là có những người suốt đời cố gắng để có thai nhưng vẫn vô hiệu sao? Sự khao khát

trong tôi đang giành lợi thế, thế nên quả là đáng ngạc nhiên khi phần logic trong tôi đã chiến thắng.

“Em không thể liều lĩnh”, tôi nói.

Giờ thì Adrian quan sát tôi, và cuối cùng, anh gật đầu. “Thôi được. Vậy thì để lần sau. Đêm nay chúng ta sẽ... có trách nhiệm”.

“Anh chỉ nói thế thôi á?”

Anh cau mày. “Em muốn anh nói gì nữa? Em đã bảo không”.

“Nhưng anh... lẽ ra anh phải ép buộc em chứ”.

Giờ thì anh thực sự kinh ngạc. “Em muốn anh ép buộc em sao?”

“Không, đương nhiên là không. Chỉ có điều là em nghĩ... rằng anh lẽ ra đã làm thế”.

Adrian đưa hai bàn tay lên ôm lấy má tôi. “Rose, anh ăn gian khi chơi bài và mua rượu cho trẻ con. Nhưng anh sẽ không bao giờ ép buộc em làm điều em không muốn. Đặc biệt là chuyện..”.

Giọng anh bị cắt ngang bởi tôi sà vào người anh và lại bắt đầu hôn anh. Hẳn là sự ngạc nhiên khiến anh không thể phản ứng ngay tức khắc, nhưng rồi nhanh chóng, anh đẩy tôi ra, dù vô cùng miễn cưỡng.

“Ma cà rồng lai bé nhỏ”, anh tỉnh táo nói, “nếu em muốn có trách nhiệm, thì đây không phải là cách tốt nhất”.

“Chúng ta không cần phải bỏ qua việc này. Và chúng ta *có thể* có trách nhiệm”.

“Những câu chuyện đó đều là..”.

Anh dừng lại ngay khi tôi vén tóc sang một bên và ngửa cổ. Tôi hơi xoay người để vẫn nhìn vào mắt anh, nhưng không nói gì. Tôi không cần nói. Lời mời mọc quá rõ ràng.

“Rose...”. Adrian lưỡng lự, dù nỗi khao khát lóe lên trong mắt anh.

Uống máu không giống như quan hệ tình dục, nhưng cũng là điều mà mọi ma cà rồng khao khát, và làm chuyện đó trong khi còn tỉnh táo - theo như tôi nghe nói - là một trải nghiệm vô cùng tuyệt vời. Người ta cũng coi

đó là một điều cấm kị và hiếm khi xảy ra. Nó cũng là bắt nguồn của cái tên điểm máu: những ma cà rồng lai cho máu trong khi quan hệ tình dục. Chuyện ma cà rồng lai cho máu bị coi là ô nhục, nhưng trước đó tôi đã từng làm thế: với Lissa khi cô ấy cần thức ăn và với Dimitri khi anh còn là Strigoi. Và cảm giác thật tuyệt vời.

Một lần nữa Adrian nói, đồng dục hơn. “Rose, em có biết là em đang muốn gì không?”

“Có”, tôi cương quyết nói. Rồi tôi nhẹ nhàng đưa tay lên môi anh, trượt vào và chạm tới đôi răng nanh. Tôi trả lại cho anh những từ chính anh vừa nói. “Anh không thể nói là anh không ham muốn”.

Anh ham muốn. Trong khoảnh khắc, miệng anh đã ở cổ tôi và đôi răng nanh đâm qua da tôi. Tôi kêu lên đau đớn, và tiếng kêu nhũn dần thành tiếng rên rỉ khi endorphin chảy vào trong tôi. Một cảm giác sung sướng thăng hoa tràn ngập châu thân. Adrian ghì sát tôi vào người anh và uống máu, lưng tôi gần như ấn chặt vào ngực anh. Tôi mơ hồ cảm thấy tay anh đặt lên người tôi, đôi môi anh chạm vào cổ tôi. Điều duy nhất tôi cảm nhận được lúc này là tôi đang đắm chìm trong mê mị ngọt ngào. Cảm giác thăng hoa thực sự.

Khi anh đẩy tôi ra, tôi như vừa mất đi một phần cơ thể. Như thể chưa hoàn thiện. Bối rối, cần có anh, tôi giơ tay chơi với. Anh dịu dàng đẩy tay tôi ra, mỉm cười và liếm môi.

“Cẩn thận đấy, ma cà rồng lai bé nhỏ. Anh đã đi hơi xa. Lúc này em đang mọc cánh và bay lơ lửng rồi”.

Thực sự không phải là một ý kiến tồi. Dù trong vài phút sau, một phần của cảm giác thăng hoa tốt độ biến mất, và tôi tỉnh táo trở lại. Tôi vẫn cảm thấy mơ màng và sung sướng; chất endorphin đã thỏa mãn những khao khát trong tôi. Lí lẽ từ từ quay lại, khiến cho những suy nghĩ (có vẻ như) tập trung vào đủ để nhìn thấu lớp sương hoan hỉ vừa rồi. Khi chắc chắn rằng tôi đã đủ tỉnh táo, Adrian thả lỏng người và nằm xuống giường. Lát sau tôi nằm xuống cạnh anh, cuộn người vào lòng anh. Adrian có vẻ cũng đang hài lòng như tôi.

“Đây là”, anh đùa, “cuộc làm tình không quan hệ tuyệt vời nhất trên đời”.

Tôi đáp lại bằng nụ cười ngái ngủ. Đã khuya rồi, càng chìm đắm trong dòng chảy endorphin, tôi càng mơ màng. Một phần trong tôi lên tiếng rằng cho dù tôi ham muốn tình dục và có quan tâm đến Adrian, thì tất cả những hành động này đều sai trái. Tôi dẫn thân vào bằng những lí do không đúng đắn, tôi đã tự lừa dối mình bởi nỗi đau buồn và rối bời trong lòng.

Một phần khác trong tôi lên tiếng phản bác, và giọng nói mè nheo thứ nhất dần tắt đi trong kiệt sức. Tôi chìm vào giấc ngủ bên cạnh Adrian, giấc ngủ tuyệt vời nhất trong suốt một thời gian dài.

Tôi không hoàn toàn bất ngờ khi có đủ thời gian để ra khỏi giường, tắm gội, mặc quần áo, thậm chí sấy khô tóc mà Adrian vẫn chưa tỉnh dậy. Trước đây tôi và các bạn đã từng mất nhiều thời gian để lôi anh ra khỏi giường. Say hay tỉnh thì anh cũng vẫn là một kẻ siêu ngủ nướng.

Tôi dành nhiều thời gian hơn cho mái tóc. Vết cắn của anh vẫn còn mới trên cổ tôi. Vậy nên tôi thả tóc xuống, cẩn thận tạo kiểu để những sóng tóc dài phủ kín phần da bên bị cắn. Thỏa mãn khi vết thâm đã bị che giấu, tôi suy tính xem nên làm gì tiếp theo. Khoảng một tiếng đồng hồ nữa, hội đồng sẽ mở ra để nghe những tranh cãi từ nhiều bè phái về đủ vấn đề: phán quyết mới, Moroi tự chiến đấu và phiếu bầu của dòng họ Dragomir. Sao cũng được, miễn là họ để tôi vào hội trường, tôi không định bỏ lỡ cuộc bàn cãi về những vấn đề nóng hổi nhất trên thế giới lúc này.

Dù vậy, tôi vẫn không muốn đánh thức Adrian. Anh đang nằm cuộn tròn trên giường tôi và ngủ ngon lành. Nếu đánh thức anh, tôi sẽ cảm thấy bắt buộc phải ở lại đây trong khi anh chuẩn bị. Qua mối liên kết, tôi thấy Lissa đang ngồi một mình cạnh bàn cà phê. Tôi muốn gặp cô và ăn sáng với cô, nên quyết định để Adrian tự lo cho anh. Tôi để lại một mảnh giấy nói rằng tôi ở đâu, bảo anh khóa cửa khi ra ngoài, với rất nhiều ‘x’ và ‘o’.

Thế nhưng, khi mới được nửa đường đến quán cà phê, tôi cảm nhận được một nhân tố phá hỏng kế hoạch cho bữa sáng của tôi. Christian đã ngồi xuống cạnh Lissa.

“Thôi được, thôi được”, tôi lẩm bẩm. Vì vướng mắc với quá nhiều chuyện khác, tôi đã không để ý đến cuộc sống riêng tư của Lissa. Sau những chuyện đã xảy ra, tôi chẳng hề ngạc nhiên khi thấy họ đi với nhau, dù cảm xúc của cô bảo tôi rằng vẫn chưa có sự tái hợp nào cả. Đây chỉ là một nỗ lực không dễ dàng để trở lại làm bạn, một cơ hội để vượt qua những cảm giác ghen tuông và thiếu tin tưởng lẫn nhau.

Tôi không muốn xen vào chuyện tình yêu của bạn mình. Tôi biết một nơi khác gần tòa nhà của các giám hộ cũng có cà phê và bánh rán. Chỗ ấy cũng được, miễn là không ai ở đó nhớ ra tôi vẫn đang trong thời gian quản chế và vừa gây chuyện ở phòng hội đồng.

Tỉ lệ may mắn không cao.

Dù vậy, tôi vẫn quyết định thử và đi thẳng về nơi đã định, bắn khoả ngược nhìn bầu trời. Cơn mưa cũng không thể giúp tâm trạng tôi tốt hơn. Khi đến quán cà phê, tôi nhận ra mình không phải lo bị thiên hạ sàm soi. Có một người đáng chú ý hơn: Dimitri.

Anh đang ra ngoài với những giám ngục riêng. Dù việc anh bị canh gác cẩn mật vẫn khiến tôi tức giận, thì tôi cũng vui vì anh đã được chút tự do. Ít nhất thì hôm nay cũng không có một đám đông lớn vây quanh. Những người đến ăn sáng không thể không nhìn anh, nhưng ít người nán lại nhìn quá lâu. Lần này anh đi cùng năm giám hộ, con số đã được cắt giảm đáng kể. Một dấu hiệu tốt. Anh ngồi một mình một bàn, trước mặt là cà phê và một cái bánh rán đã ăn hết một nửa. Anh đang đọc một cuốn tiểu thuyết bìa mềm mà tôi dám chắc là một cuốn sách về cuộc sống của cao bồi miền tây nước Mỹ.

Không ai ngồi cùng anh. Những giám hộ khác chỉ đơn giản đứng thành vòng đai bảo vệ, hai người đứng cạnh tường, một người ở cửa vào, và hai người hai bàn gần bên. Việc canh gác có vẻ như vô nghĩa. Hiển nhiên trước mắt những giám hộ và những khách vãng lai, Dimitri hoàn toàn tập trung vào cuốn sách, hoặc anh chỉ đang cố tỏ ra không hề quan tâm. Trông anh rất vô hại, nhưng những lời của Adrian vang lên trong đầu tôi. Liệu còn chút Strigoi nào trong anh không? Một phần đen tối nào đó? Tự

thân Dimitri cũng luôn luôn tuyên bố rằng anh vẫn mang trong mình một phần đen tối ngăn cản việc anh dành tình yêu cho bất cứ ai.

Tôi và anh luôn có linh cảm kì lạ về nhau. Tôi luôn có khả năng tìm ra anh trong một căn phòng đông đúc. Và dù anh đang chăm chú vào cuốn sách, anh vẫn nhận ra và ngước lên khi tôi đi về phía quầy thu ngân của quán cà phê. Trong một phần nghìn giây ánh mắt chúng tôi bắt gặp nhau. Không một biểu hiện nào trên khuôn mặt anh... dù vậy, tôi vẫn cảm giác là anh đang đợi chờ điều gì đó.

Đợi tôi. Tôi chợt nhận ra. Bất chấp mọi điều, bất chấp cuộc cãi vã của chúng tôi trong nhà thờ... anh vẫn nghĩ là tôi sẽ theo đuổi và cầu xin tình yêu với anh. Tại sao? Anh nghĩ tôi quá đáng đến mức đó ư? Hay... hay anh *muốn* tôi tiếp cận anh?

Dù vì bất cứ lí do nào, tôi cũng quyết không để anh thỏa mãn. Anh đã làm tôi tổn thương quá nhiều lần rồi. Anh bảo tôi tránh xa anh, và nếu những lời lẽ ấy chỉ là một trò chơi để đùa giỡn với tình cảm của tôi, tôi sẽ không chơi. Tôi ném cho anh một cái nhìn khinh khỉnh và quay phắt đi thẳng đến quầy thu ngân.

Tôi gọi trà sữa và một chiếc bánh kem sô cô la. Sau một hồi suy nghĩ, tôi gọi thêm chiếc bánh kem thứ hai. Tôi có cảm giác không sớm thì muộn tôi sẽ gọi nó.

Ban đầu tôi dự định sẽ ăn ở ngoài, nhưng khi nhìn về phía cửa sổ, tôi thấy những giọt lộp độp rơi tấp vào khung cửa kính. Chết tiệt! Tôi nhanh chóng cân nhắc về việc nên chiến đấu với thời tiết bên ngoài hay tìm một nơi để ngồi với đồ ăn của mình, nhưng dù thế nào tôi quyết không để Dimitri làm mình sợ hãi. Nhìn thấy một bàn trống cách xa chỗ anh ngồi, tôi đi thẳng về đó, cố không nhìn anh hay nhận mặt anh.

“Này, Rose. Hôm nay cô có đến buổi họp hội đồng nữa không?”

Tôi dừng lại. Một trong những giám hộ canh gác Dimitri vừa lên tiếng hỏi và nở một nụ cười với tôi. Tôi không thể nhớ ra tên anh ta, nhưng anh ta có vẻ thân thiện mỗi lần bắt gặp tôi. Tôi không muốn tỏ ra lỗ mãng, và vì

thế, một cách miễn cưỡng, tôi trả lời anh - dù điều đó có nghĩa là ở lại gần Dimitri.

“Ừm”, tôi nói, tỏ vẻ rõ ràng là đang chú ý đến người giám hộ. “Tôi định ăn một chút trước khi đến hội đồng”.

“Họ có để cô vào không?” một giám hộ khác hỏi. Anh ta cũng mỉm cười. Trong khoảnh khắc, tôi nghĩ rằng họ đang mỉa mai tôi. Nhưng không... không phải thế. Khuôn mặt họ thể hiện sự đồng tình.

“Một câu hỏi hay đấy”, tôi thừa nhận. Tôi cắn một miếng bánh kem. “Nhưng tôi đoán mình nên thử xem sao. Tôi cũng sẽ cố tỏ thái độ tốt”.

Người giám hộ đầu tiên khúc khích. “Tôi không hề mong thế. Cô đối xử như thế là đáng kiếp bọn họ cùng điều luật ngu ngốc ấy”. Người giám hộ còn lại gật đầu.

“Điều luật nào?” Dimitri hỏi.

Tôi miễn cưỡng nhìn về phía anh. Như thường lệ, anh làm tôi nín thở. *Dừng lại, Rose, tôi mắng mình. Mà đang cảm tức anh ấy, nhớ không? Và mà đã chọn Adrian.*

“Điều luật mà theo đó, các hoàng thân sẽ đưa những ma cà rồng lai mười sáu tuổi ra chiến đấu với Strigoi, cũng như với tuổi mười tám bây giờ”. Tôi nói, gặm một miếng bánh nữa.

Dimitri ngẩng phắt đầu lên, tôi suýt nghẹn. “Cái gì mà mười sáu tuổi chiến đấu với Strigoi?” Các giám hộ căng thẳng nhưng không hề mạnh động.

Mất một lúc miếng bánh kem mới trôi được xuống họng. Tôi gần như sợ hãi phải nói ra những điều tiếp theo. “Đó là phán quyết mới. Những ma cà rồng lai bây giờ sẽ tốt nghiệp khi mới mười sáu tuổi”.

“Chuyện này xảy ra từ bao giờ?” anh hỏi.

“Mới hôm trước. Không ai nói với anh sao?” Tôi nhìn về phía các giám hộ. Một trong số họ nhún vai. Tôi có cảm giác là họ đã thực sự tin Dimitri là ma cà rồng lai nhưng chưa sẵn sàng nói chuyện với anh. Sự giao

tiếp với thế giới bên ngoài duy nhất của anh là qua Lissa và những người thăm vấn.

“Không”, đôi lông mày Dimitri nhú lại khi suy xét thông tin mới này.

Tôi lặng lẽ ăn bánh kem, mong rằng suy nghĩ xong anh sẽ tiếp tục lên tiếng. Và thực sự anh đã lên tiếng.

“Thật điên rồ”, anh nói. “Chưa nói đến vấn đề đạo đức, chúng chưa thể sẵn sàng khi còn trẻ thế được. Làm thế là tự sát”.

“Em biết. Tasha đã có một bài diễn văn phản kháng khá tốt. Em cũng vậy”.

Dimitri nhìn tôi thắc mắc ý cuối cùng, đặc biệt là khi hai giám hộ của anh mỉm cười.

“Đó có phải là một cuộc bỏ phiếu sát sao không?” anh hỏi. Anh nói theo kiểu thăm vấn, nghiêm túc và tập trung để dàng nhận thấy ở một giám hộ. Tôi cho rằng như thế còn tốt hơn thái độ trầm cảm của anh rất nhiều. Cũng tốt hơn là anh bảo tôi tránh xa anh.

“Rất sát sao. Nếu Lissa được bỏ phiếu thì điều luật đã không được thông qua rồi”.

“À”, Dimitri nói, mân mê mép cốc cà phê của mình. “Điều kiện gia đình”.

“Anh biết à?” tôi ngạc nhiên hỏi.

“Đấy là một điều luật Moroi cổ”.

“Em cũng nghe nói thế”.

“Cánh đôi lập đang cố làm gì? Xoay chuyển hội đồng và đòi lại một phiếu cho Lissa?”

“Cả hai. Và nhiều thứ khác nữa”.

Anh lắc đầu, vén vài sợi tóc qua tai. “Họ không thể. Họ cần phải tìm ra một nguyên do và dồn sức vào đó. Lissa là lựa chọn thông minh nhất. Hội đồng cần dòng họ Dragomir trở về, và anh đã thấy cách người ta nhìn cô ấy khi họ chất vấn anh”. Có chút cay đắng trong giọng nói, chỉ ra cảm

giác của Dimitri về vụ chất vấn. Rồi anh trở lại vấn đề. “Sẽ không khó để có được sự ủng hộ nếu họ không chia nhỏ những nỗ lực của mình”.

Tôi bắt đầu ăn đến chiếc bánh kem thứ hai, quên luôn việc mình đang cố làm ngơ anh lúc trước. Tôi không muốn anh đi lạc khỏi chủ đề. Đó là thứ duy nhất mang ngọn lửa xưa kia trở lại trong mắt anh, thứ duy nhất khiến anh thực sự thấy hứng thú - thực ra thì, ngoài việc cầu xin được dâng hiến cả cuộc đời với Lissa và bắt tôi tránh xa anh. Tôi thích Dimitri này. Một Dimitri giống như ngày xưa, một Dimitri mạnh mẽ luôn sẵn sàng liều mạng vì những điều anh cho là lẽ phải. Suýt nữa tôi đã ước anh trở lại là Dimitri cáu gắt, xa cách, người đã bắt tôi phải tránh xa anh. Nhìn anh lúc này, quá nhiều kỉ niệm được gọi lại, chưa kể đến sự cuốn hút mà tôi đã say mê. Lúc này đây, tràn đầy nhiệt huyết, trông anh gợi cảm hơn bao giờ hết. Anh mạnh mẽ hệt như lúc chúng tôi sát cánh chiến đấu. Thậm chí là cả khi chúng tôi quan hệ. Đây mới là Dimitri: mạnh mẽ và có trách nhiệm. Tôi hạnh phúc nhưng... nhìn thấy anh trong bộ dạng đó chỉ làm trái tim tôi đau đốn hơn. Anh đã bỏ rơi tôi.

Dù có đoán biết được cảm nhận của tôi, Dimitri cũng không thể hiện ra. Anh nhìn thẳng vào tôi, và, như mọi khi, uy lực trong cái nhìn của anh lấn át tôi. “Lần sau gặp Tasha, em đưa cô ấy đến gặp anh được không? Chúng tôi cần bàn bạc về vấn đề này”.

“VẬY, Tasha có thể làm bạn anh, còn em thì không hả?” Những lời cay độc buột ra trước khi tôi kịp ý thức được. Tôi đỏ mặt, bối rối vì tỏ ra mất tự chủ trước những giám hộ khác. Dimitri cũng không muốn có người chứng kiến chuyện này. Anh nhìn về phía người giám hộ đầu tiên chào hỏi tôi.

“Liệu có cách nào để chúng tôi nói chuyện riêng được không?”

Những giám hộ nhìn nhau, và rồi, cùng một lúc, họ lùi lại. Khoảng cách không đáng kể, và họ vẫn duy trì được vòng vây bao quanh Dimitri. Dù vậy cũng đủ để cuộc nói chuyện của chúng tôi không bị nghe lén. Dimitri quay lại nhìn tôi. Tôi ngồi xuống.

“Em và Tasha có hai hoàn cảnh hoàn toàn khác nhau. Cô ấy có thể an toàn tồn tại trong cuộc đời anh. Em thì không thể”.

“VẬY NÊN”, TÔI VỪA NÓI VỪA TỨC GIẬN HẤT TÓC, “EM SẼ AN TOÀN TRONG CUỘC ĐỜI ANH KHI NÀO THUẬN TIỆN, VÍ DỤ LÀM CHÂN CHẠY VẬT HAY GỬI THÔNG BÁO CHỨ GÌ”.

“XEM RA EM KHÔNG THỰC SỰ CẦN ANH NỮA”, DIMITRI LẠNH LÙNG NÓI, HẤT ĐẦU VỀ PHÍA VAI PHẢI TÔI.

MẤT MỘT LÚC, TÔI MỚI NHẬN THỨC ĐƯỢC CHUYỆN VỪA XẢY RA. KHI HẤT TÓC, TÔI ĐÃ ĐỂ LỘ PHẦN CỔ VÀ VẾT CẢN. TÔI CỐ KHÔNG ĐỎ MẶT, BIẾT RẰNG TÔI CHẲNG CÓ GÌ PHẢI XẤU HỔ. TÔI KÉO TÓC VỀ PHÍA TRƯỚC.

“CHẲNG LIÊN QUAN ĐẾN ANH”, TÔI RÍT LÊN, MONG RẰNG NHỮNG GIÁM HỘ KHÁC CHƯA KỊP NHÌN THẤY.

“CHÍNH XÁC”. ANH LỘ VẼ ĐẮC THẮNG. “BỞI VÌ EM CẦN PHẢI CÓ CUỘC SỐNG CỦA RIÊNG MÌNH, TRÁNH XA ANH RA”.

“ÔI, VÌ CHÚA”, TÔI THỐT LÊN. “ANH CÓ THÔI CÁI KIỂU...”.

ÁNH MẮT TÔI RỜI KHỎI KHUÔN MẶT ANH BỞI ĐỘT NHIÊN MỘT ĐỘI QUÂN VỪA LAO ĐẾN VÂY QUANH CHÚNG TÔI.

THÔI ĐƯỢC, ĐÓ KHÔNG HẸN LÀ MỘT ĐỘI QUÂN, NHƯNG CŨNG GẦN NHƯ THẾ. CHỈ MỘT PHÚT TRƯỚC Ở ĐÂY CHỈ CÓ TÔI, DIMITRI, VÀ NGƯỜI CANH GÁC ANH, VÀ BÂY GIỜ, BỔNG NHIÊN CĂN PHÒNG ĐẦY CHẬT GIÁM HỘ. KHÔNG CHỈ GIÁM HỘ. HỌ MẶC NHỮNG BỘ ĐỒNG PHỤC GIÁM HỘ TRẮNG ĐEN DÙNG TRONG NHỮNG DỊP ĐẶC BIỆT, NHƯNG MỘT CHIẾC CÚC NHỎ MÀU ĐỎ TRÊN CỔ ÁO HỌ ĐÁNH DẤU HỌ LÀ NHỮNG GIÁM HỘ ĐẶC BIỆT BẢO VỆ NỮ HOÀNG. ÍT NHẤT LÀ HAI MƯƠI NGƯỜI.

TẤT CẢ ĐỀU LÀ NHỮNG NGƯỜI XUẤT SẮC NHẤT TRONG NHỮNG NGƯỜI XUẤT SẮC. XUYÊN SUỐT LỊCH SỬ, NHỮNG KẺ ÁM SÁT ĐÃ TẤN CÔNG NGƯỜI ĐƯƠNG NHIỆM ĐỀU NHANH CHÓNG BỊ ĐÁNH BẠI BỞI ĐỘI BẢO VỆ HOÀNG GIA. HỌ LÀ NHỮNG KẺ BẤT BẠI, VÀ GIỜ ĐANG TẬP TRUNG QUANH CHÚNG TÔI. CẢ TÔI VÀ DIMITRI ĐỀU ĐỨNG BẬT DẬY, KHÔNG RÕ CHUYỆN GÌ ĐANG XẢY RA NHƯNG CHẮC CHẴN LÀ MỐI ĐE DỌA Ở ĐÂY ĐANG HƯỚNG THẲNG VỀ CHÚNG TÔI. BÀN VÀ GHẾ Ở QUANH CHÚNG TÔI, NHƯNG CHÚNG TÔI VẪN NHANH CHÓNG VÀO TƯ THẾ CHIẾN ĐẤU TIÊU CHUẨN KHI BỊ BAO VÂY BỞI KẺ THÙ: ĐỨNG LƯNG KẺ LƯNG.

Những giám hộ canh gác Dimitri mặc đồ thường ngày và trông có vẻ hơi kinh hãi khi thấy những đồng nghiệp, nhưng với nhiệm vụ giám hộ, họ nhanh chóng nhập vào đội quân cấp cao bảo vệ nữ hoàng. Không một tiếng cười đùa nào cả. Tôi muốn lao ra trước Dimitri, nhưng trong tình cảnh này, điều đó không dễ chút nào.

“Người cần đi với chúng ta ngay bây giờ”, một trong những vệ sĩ của nữ hoàng nói. “Nếu người chống cự, chúng ta sẽ phải dùng vũ lực”.

“Để anh ấy yên!” tôi hét lên, nhìn mặt từng người. Cơn thịnh nộ đen tối lại bùng lên trong tôi. Làm sao họ vẫn chưa tin? Tại sao họ vẫn theo đuổi anh? “Anh ấy không làm gì cả! Tại sao các ông không chịu công nhận rằng giờ đây anh ấy thực sự đã là một ma cà rồng lai?”

Người đàn ông vừa lên tiếng nhướn mày. “Tôi không nói với *anh ta*”.

“Các ông... các ông đến đây vì tôi ư?” tôi hỏi. Cố gắng tìm xem gần đây mình đã gây ra chuyện gì. Tôi xem xét ý tưởng điên rồ rằng nữ hoàng phát hiện ra tôi đã qua đêm với Adrian và tức giận vì chuyện đó. Nhưng thế chưa đủ để bà ta sai cả đội quân bảo vệ của cung điện đến bắt tôi, dù... hay là vụ ở hội đồng? Có phải tôi đã đi quá xa với trò hề của mình?

“Để làm gì?” Dimitri hỏi. Thân hình cao lớn, tuyệt vời của anh - thân hình đôi lúc được coi là gợi cảm - đầy uy hiếp và đe dọa.

Người đàn ông vẫn nhìn tôi chăm chăm, làm ngơ Dimitri. “Đừng bắt ta phải nhắc lại: Lặng im đi theo chúng ta, hoặc ta sẽ bắt người đi”. Một cái còng tay xuất hiện trên tay ông ta.

Tôi tròn mắt. “Thật điên rồ! Tôi sẽ không đi đâu cho đến khi ông nói xem chuyện quái gì...”.

Đó là lúc họ cho rằng tôi sẽ không im lặng đi theo họ. Hai giám hộ hoàng gia lao về phía tôi, và cho dù theo lí thuyết thì chúng tôi làm việc cho cùng một phía, bản năng của tôi vùng dậy. Tôi không hiểu bất cứ chuyện gì ở đây - trừ việc tôi sẽ *không* bị gô lại như một tên trùm tội phạm. Tôi đẩy cái ghế vừa ngồi vào một giám hộ và tung cú đấm vào người còn lại. Đó là một cú đấm cầu thả, và càng tồi tệ hơn bởi anh ta cao hơn tôi. Sự

khác biệt chiều cao giúp tôi né được cú vồ của anh ta, và khi tôi đá mạnh vào chân anh ta, một tiếng gầm nhỏ cho tôi biết rằng tôi đã đánh đúng chỗ.

Tôi nghe thấy vài tiếng hét thất thanh. Những người làm việc ở quán cà phê trốn sau quầy thu ngân như thể họ sợ vũ khí tự động sẽ được lôi ra. Những khách hàng đang ăn thì vội vã chạy khỏi bàn, vô ý lật đổ cả thức ăn và cốc đĩa. Họ chạy về phía lối ra, những lối ra đều đã bị chặn bởi những giám hộ sừng sững, khiến nhiều tiếng la hét hơn vang ra, ngay cả khi những lối ra bị chặn là do tôi.

Trong khi đó, những giám hộ khác cũng nhảy vào cuộc chiến. Dù tôi có đâm được vài cú chính xác, thì tôi cũng biết là quân số hai bên quá áp đảo. Một giám hộ giữ lấy tay tôi và cố gắng khóa còng. Anh ta dừng lại khi một đôi tay khác vồ lấy tôi từ phía bên kia và lôi tôi ra.

Dimitri.

“Đừng chạm vào cô ấy”, anh gầm lên.

Có gì đó trong giọng nói của anh lẽ ra sẽ khiến tôi ghê sợ nếu nó hướng thẳng vào tôi. Dimitri đẩy tôi về phía sau. Tôi đứng trước cái bàn và sau tấm lưng đầy che chở của anh. Những giám hộ lao tới từ mọi phía, và Dimitri bắt đầu đối phó với họ bằng những động tác uyển chuyển chết người mà trước kia đã khiến người ta gọi anh là một vị thánh. Anh không giết bất cứ ai đánh nhau với mình, nhưng anh đảm bảo rằng họ đều bị vô hiệu hóa. Nếu ai đó nghĩ rằng những khó khăn khi bị biến thành Strigoi hay bị giam cầm đã làm giảm đi khả năng chiến đấu của anh, thì họ đã lầm to. Dimitri là một thể lực siêu nhiên, cùng một lúc anh vừa chiến đấu với các giám hộ và vừa ngăn tôi mỗi lần tôi cố tham gia vào cuộc chiến. Những giám hộ của nữ hoàng có thể là tốt nhất của tốt nhất, nhưng Dimitri... người yêu cũ của tôi và người hướng dẫn của tôi nằm trong một danh mục riêng. Khả năng chiến đấu của anh vượt xa bất kì người nào, và anh đang dùng nó để bảo vệ tôi.

“Đứng yên”, anh ra lệnh cho tôi. “Họ sẽ không chạm vào em được đâu”.

Lúc đầu, tôi choáng váng trước sự che chở của anh, ngay cả khi tôi ghét bị tách ra khỏi vòng chiến đấu. Cách anh chiến đấu quả thực rất mê hoặc. Những động tác của anh vừa chuẩn xác, đẹp đẽ vừa nguy hiểm chết người. Anh là một đội quân một thành viên, một chiến binh đang bảo vệ những người mình yêu quý và mang đến nỗi kinh hoàng cho những kẻ thù của...

Rồi tôi đột ngột phát hiện ra một điều.

“Dừng lại!” tôi hét lên. “Tôi sẽ đi! Tôi sẽ đi với các người!”

Lúc đầu không ai nghe thấy tiếng tôi. Họ đang quá tập trung vào trận chiến. Các giám hộ cố gắng lên về phía sau Dimitri, nhưng anh cảm nhận được hết và cố đẩy những cái ghế hay bất cứ thứ gì anh vớ được về phía họ, cùng lúc vẫn đâm và đá lại những kẻ đang lao vào tấn công trực diện. Ai mà biết được? Hình như anh cho rằng tự mình đủ sức đánh bại cả một đội quân.

Nhưng tôi không thể để anh làm thế.

Tôi nắm lấy tay Dimitri. “Dừng”, tôi nhắc lại. “Đừng đánh nữa”.

“Rose...”.

“Dừng lại!”

Tôi tin chắc mình chưa từng hét tiếng nào to thế trong suốt cuộc đời mình. Nó vang khắp căn phòng. Theo như tôi đoán, nó vang vọng khắp hoàng cung.

Nó không làm mọi người thực sự dừng lại, nhưng rất nhiều giám hộ đã từ từ chậm lại. Một vài người phục vụ hèn nhát của quán cà phê ló lên quỳ thu ngân để nhìn chúng tôi. Dimitri vẫn trong tư thế chiến đấu, vẫn sẵn sàng hạ gục bất cứ ai, và tôi phải lao cả người vào anh để khiến anh chú ý.

“Dừng lại”. Lần này, tôi thì thầm. Im lặng bao trùm lên tất cả. “Đừng đánh họ nữa. Em sẽ đi với họ”.

“Không. Anh sẽ không để họ mang em đi”.

“Anh phải làm thế”, tôi năn nỉ.

Dimitri thở ra khó nhọc, toàn thân căng lên sẵn sàng tấn công. Chúng tôi nhìn nhau, hàng ngàn thông điệp được trao đổi qua ánh mắt như thể những tia lửa điện nổ lách tách trong không khí. Tôi chỉ hi vọng là anh nhận được thông điệp của mình.

Một giám hộ cẩn trọng bước lên, vòng qua một giám hộ đang bất tỉnh. Dimitri định hành động. Anh lờm lờm chặn giám hộ đó lại và lại một lần nữa bảo vệ tôi, nhưng ngay lập tức, tôi chen vào giữa cả hai, nắm tay Dimitri và vẫn nhìn sâu vào mắt anh. Làn da anh quá ấm áp và thật sự, thật sự đang chạm vào tôi.

“Làm ơn, đừng đánh nữa”.

Cuối cùng anh đã hiểu điều tôi đang cố truyền tải. Người ta vẫn còn sợ anh. Không ai biết anh là thứ gì. Lissa đã nói anh phải cư xử bình tĩnh và bình thường để xoa dịu những nỗi sợ hãi. Trong khi đó, vụ này, vụ anh đánh bại cả một đội quân giám hộ thì sao? Nó sẽ không giúp anh ghi điểm vì có thái độ xấu. Theo như tôi nghĩ, bây giờ đã là quá muộn, nhưng tôi phải kiểm soát những thiệt hại. Tôi không thể để họ giam cầm anh một lần nữa không phải vì tôi.

Khi anh nhìn tôi, có vẻ như anh cũng gửi cho tôi một thông điệp: rằng anh vẫn muốn chiến đấu vì tôi, rằng anh sẽ chiến đấu cho đến khi nào gục ngã để giữ họ tránh xa tôi.

Tôi lắc đầu và siết chặt tay anh lần cuối. Những ngón tay anh vẫn y hệt như trong kí ức của tôi, dài và thanh thoát, với những vết chai bởi nhiều năm luyện tập. Tôi thả tay anh ra và quay lại đối mặt với người giám hộ đầu tiên lên tiếng. Tôi cho rằng ông ta là chỉ huy ở đây.

Tôi đưa tay ra và chậm rãi tiến lên phía trước. “Tôi sẽ im lặng đi theo. Nhưng, làm ơn... đừng giam anh ấy lại. Anh ấy chỉ nghĩ là... anh ấy chỉ nghĩ là tôi đang gặp rắc rối”.

Vấn đề là, khi còng tay khóa vào cổ tay tôi, *tôi* mới bắt đầu nghĩ xem tôi đang gặp rắc rối vì cái gì. Khi những giám hộ đỡ nhau đứng dậy, chỉ huy của họ hít một hơi thật sâu và công bố điều ông ta vẫn cố nói từ lúc bước vào. Tôi nuốt khan, chờ nghe nhắc đến tên Victor.

“Rose Hathaway, người bị bắt vì tội phản nghịch”.

Không thực sự là điều tôi chờ đợi. Mong rằng việc tự đầu hàng đã giúp tôi có được chút ân huệ, tôi hỏi, “Tội phản nghịch nào?”

“Tội sát hại nữ hoàng Tatiana”.

Hai mươi sáu

ĐÚNG LÀ MỘT TRÒ ĐÙA BỆNH HOẠN, nhưng lúc này tôi đang bị giam trong phòng giam mà Dimitri vừa được thả ra.

Tôi đã im lặng đi theo, sau khi người chỉ huy ra lệnh cho một vài giám hộ dẫn đường. Thực ra, tôi dờ dẫm cả người bởi không tiêu hóa nổi điều ông ta nói. Tôi thậm chí không thể suy xét đến bản thân mình. Tôi chưa có thời gian tức giận hay phẫn nộ với lời buộc tội bởi vẫn vướng mắc chuyện Tatiana đã chết.

Không chỉ là chết. Mà bị sát hại.

Sát hại?

Làm sao có thể? Làm sao chuyện ấy xảy ra ở đây được? Hoàng cung này là một trong những nơi an ninh cẩn mật nhất thế giới, và Tatiana lại là người được bảo vệ đặc biệt, được chính nhóm giám hộ thần tốc bao vây tôi và Dimitri bảo vệ. Trừ khi bà ta rời khỏi hoàng cung - và tôi dám chắc là không phải - không Strigoi nào có thể giết bà. Vì có chung nhiều mối đe dọa, ma cà rồng lai và Moroi chưa bao giờ sát hại lẫn nhau. Nhưng rõ ràng nó đã xảy ra. Chuyện hãm hại là không thể tránh khỏi trong bất cứ xã hội nào, nhưng vì Moroi đang bị săn tìm, chúng tôi khó có thời gian để quay sang đối địch (hét vào mặt nhau giữa phòng họp hội đồng lại là chuyện khác). Một phần bởi thế mà Victor bị quy tội rất nặng. Tội ác của ông ta là tồi tệ nhất.

Tính đến thời điểm này.

Khi đã tin là Tatiana đã chết, tôi mới đủ khả năng đặt ra câu hỏi thực sự: Tại sao là tôi? Tại sao họ buộc tội tôi? Tôi không phải là luật sư, nhưng tôi chắc chắn rằng gọi một người là bà già cuồng tín *không phải* là một bằng chứng cho một phiên tòa xét xử.

Tôi cố kiểm thêm thông tin từ những giám hộ canh ngục bên ngoài, nhưng họ giữ nguyên vẻ mặt nghiêm túc và im lặng. Sau khi khản giọng vì la hét, tôi ngồi thụp xuống giường và mở mối liên kết vào tâm trí Lissa, chắc chắn tôi sẽ tìm được thêm thông tin.

Lissa đang điên cuồng tìm kiếm câu trả lời từ bất cứ ai có thể. Christian vẫn ở bên cạnh cô, và họ đứng trong phòng chờ của một trong những tòa nhà thuộc tổng hành dinh, nơi đang bộn bề với những hoạt động náo loạn. Các ma cà rồng lai và Moroi đều chạy tứ tung, một vài người sợ hãi vì sự bất ổn của triều chính và những người khác đang hi vọng tận dụng được cơ hội này. Lissa và Christian đứng giữa đám đông hỗn loạn, như những chiếc lá bị cuốn đi cùng trận cuồng phong.

Về mặt lí thuyết, giờ Lissa đã trưởng thành, nhưng cô vẫn luôn nằm dưới sự che chở của một vài người lớn tuổi hơn ở hoàng cung - thông thường là Priscilla Voda, và đôi khi là Tatiana. Cả hai người họ lúc này đều không còn. Dù rất nhiều hoàng thân vẫn tôn trọng Lissa, cô vẫn không có nguồn tin nào để tìm đến.

Nhận thấy vẻ kích động của Lissa, Christian nắm chặt tay cô. “Chắc cô Tasha sẽ biết chuyện xảy ra”, cậu nói. “Cô ấy sẽ lên tiếng thôi dù sớm hay muộn. Em biết là cô sẽ không để bất cứ chuyện gì xảy ra với Rose mà”.

Lissa biết nhận định ấy hơi bắp bênh, nhưng không nói thẳng ra. Có thể Tasha không *muốn* bất cứ chuyện gì xảy ra với tôi, nhưng chắc chắn cô ấy không phải là đấng toàn năng.

“Lissa!”

Tiếng Adrian vang lên làm cả Lissa và Christian quay lại. Cùng với mẹ anh, Adrian vừa vào đến nơi, trông như thể vừa chạy thẳng từ phòng ngủ của tôi sang đây. Anh vẫn mặc bộ quần áo hôm qua, hơi nhàu nhĩ, mái tóc không được tạo kiểu như thường lệ. Đối lập với anh, trông Daniella tao nhã và đồng bộ, hình ảnh của một người phụ nữ của công việc không làm mất đi vẻ nữ tính của bà.

Trời ạ! Tất cả những người có thể có câu trả lời đều đã có mặt. Lissa vội vàng lao về phía họ về biết ơn.

“Cảm ơn Chúa”, Lissa nói. “Không ai nói với chúng cháu chuyện vừa xảy ra... trừ việc nữ hoàng đã chết và Rose bị bắt giữ”. Lissa khẩn thiết nhìn lên Daniella. “Hãy nói với cháu là có nhầm lẫn gì ở đây đi”.

Daniella vỗ vai Lissa và trao cho cô một cái nhìn xoa dịu hết sức có thể, trong hoàn cảnh này. “Ta sợ là không thể. Tatiana bị giết đêm qua, và Rose là người bị tình nghi”.

“Nhưng cậu ấy không bao giờ làm thế!” Lissa thốt lên.

Christian cũng tỏ ra giận dữ. “Việc cô ấy la hét ở hội đồng không đủ để gán cho cô ấy tội giết người”. A, Christian và tôi có cùng hướng suy nghĩ, kể cũng đáng sợ. “Cả vụ làm hỏng Lễ Nguyễn nữa”.

“Cháu nói đúng. Chừng đó không đủ”, Daniella đồng tình. “Nhưng nó cũng không khiến Rose giành được thiện cảm. Và hình như, họ có một bằng chứng để buộc tội cô ấy”.

“Bằng chứng kiểu gì?” Lissa hỏi.

Daniella ngậm ngùi. “Ta không biết. Đó vẫn là một phần của cuộc điều tra. Họ sẽ tổ chức một buổi điều trần để đưa ra chứng cứ và câu hỏi về những nơi cô ấy đã đến, những động cơ khả thi... kiểu như thế”. Bà nhìn quanh những người đang hồi hả qua lại. “Nếu họ xử lí được đến thế. Chuyện tương tự... không xảy ra hàng thế kỉ rồi. Hội đồng có quyền lực tuyệt đối cho đến khi một người đương nhiệm mới được chọn ra, nhưng vẫn sẽ có hỗn loạn. Người ta sợ hãi. Ta cũng không thấy bất ngờ nếu hoàng cung đặt thiết quân luật”.

Christian quay sang Lissa, hi vọng lóe lên. “Đêm qua em có gặp Rose không? Cô ấy có đi với em không?”

Lissa cau mày. “Không. Em nghĩ là cậu ấy ở trong phòng. Lần cuối em nhìn thấy cậu ấy là ngày hôm kia”.

Christian có vẻ không vui. “Thế thì vô ích. Nếu Rose ở một mình thì cô ấy không có chứng cứ ngoại phạm”.

“Cô ấy không ở một mình”.

Cả ba đôi mắt đều hướng về Adrian. Đây là lần đầu anh lên tiếng kể từ lúc gọi Lissa. Lissa vẫn chưa quá tập trung vào anh, nghĩa là tôi cũng vậy. Cô chỉ để ý thấy vẻ ngoài hơi hợt của anh khi anh đến, nhưng giờ thì cô có thể thấy rõ hơn. Nỗi lo lắng và đau khổ hằn vết trên mặt anh khiến anh già đi rất nhiều. Khi để ý vào linh khí, cô vẫn thấy ánh sáng vàng quen thuộc của những người sử dụng năng lực linh hồn, nhưng cả những sắc màu khác đã xuất hiện và lốm đốm bóng tối. Trong linh khí có ánh lập lòe, như một lời cảnh báo về sự điên rồ do linh hồn gây ra ở mức mất kiểm soát. Chuyện đến quá nhanh khiến anh không kịp trở tay, nhưng tôi ngờ là anh đã châm thuốc và uống rượu ngay khi có thể. Đó là cách mà Adrian xử trí với những tình huống kiểu này.

“Con nói gì cơ?” Daniella tỉnh táo hỏi.

Adrian nhún vai. “Cô ấy không ở một mình. Con ở bên cô ấy cả đêm”.

Lissa và Christian vẫn giữ vẻ mặt bình thản, nhưng Daniella rõ ràng thể hiện sự kinh hoàng của bất cứ bậc cha mẹ nào khi nghe về đời sống tình dục của con cái mình. Adrian cũng nhận ra phản ứng của bà.

“Đừng nói”, anh cảnh báo. “Những bài học về đạo đức, quan điểm của mẹ... chúng chẳng ích lợi gì trong tình huống này đâu”. Anh ra hiệu về phía một nhóm người đang sợ hãi chạy qua, la hét về chuyện hản là Victor Dashkov đã đến hoàng cung để giết chết hết bọn họ. Adrian lắc đầu và quay về phía mẹ. “Con đã ở với Rose. Điều đó chứng minh là cô ấy không sát hại nữ hoàng. Chúng ta sẽ giải quyết chuyện mẹ không đồng tình với đời sống tình cảm của con sau”.

“Đó không phải là điều làm mẹ lo lắng! Nếu họ có chứng cứ xác đáng và con làm rối tung mọi chuyện lên, thì con cũng sẽ là người bị tình nghi”. Lời nói của Daniella đã gây ra sự rạn nứt.

“Tatiana là bà cô con”, Adrian kêu lên. “Làm sao con và Rose giết bà ấy được chứ?”

“Bởi bà không đồng ý chuyện hẹn hò của anh. Và bởi vì Rose đang tức giận với chuyện áp đặt điều luật về tuổi giám hộ”. Lời giải thích là của Christian. Lissa trừng trừng nhìn cậu, nhưng cậu ta khẽ nhún vai. “Cái gì?”

Anh chỉ nói điều hiển nhiên thôi. Bất cứ ai cũng nói thế được nếu anh không nói. Và chúng ta đều đã nghe đủ những câu chuyện, những điều kinh khủng, ngay cả với Rose, mà người ta dựng nên”. Một lời bình luận quá thực rất gay gắt.

“Khi nào?” Daniella giật tay áo Adrian. “Con đã ở với Rose khi nào? Con đến đó từ bao giờ?”

“Con không biết. Con không nhớ”, anh đáp.

Bà nắm chặt hơn. “Adrian! Nghiêm túc đi. Chuyện này sẽ tạo ra khác biệt lớn đấy. Nếu con đến trước khi Tatiana bị giết, thì con sẽ không bị gán tội. Nếu sau đó con mới ở với Rose thì...”.

“Thế thì cô ấy đã có chứng cứ ngoại phạm”, anh ngắt lời, “Và chẳng có vấn đề gì nữa”.

“Hi vọng đó là sự thật”, Daniella lẩm bẩm. Mắt bà có vẻ như không còn tập trung vào các bạn tôi nữa. Tròng mắt bà đang đảo liên tục, những suy nghĩ quay cuồng khi bà cố tìm cách tốt nhất để bảo vệ con trai mình. Tôi trở thành một gánh nặng. Và Adrian, cũng dễ hiểu, là một báo động đỏ khẩn cấp. “Chúng ta vẫn phải tìm cho con một luật sư. Mẹ sẽ nói chuyện với Damon. Mẹ phải tìm ông ta trước phiên tòa tối nay. Và Rufus cũng phải biết về chuyện này. Chết tiệt!” Adrian nhướn mày trước câu chửi thề. Tôi có cảm giác quý bà Ivashkov không thường hay chửi thề. “Chúng ta *phải* tìm hiểu xem con đến đó lúc mấy giờ”.

Adrian vẫn mang vẻ mặt thiếu ngủ như một chiếc mặt nạ và có vẻ anh sẽ ngã gục xuống nếu không sớm tìm được một chút rượu hoặc thuốc lá. Tôi ghét phải thấy anh như thế, đặc biệt là vì tôi. Nhưng không nghi ngờ gì, anh vẫn còn khỏe, nhưng bản tính của anh - và những tác dụng phụ của linh hồn - khiến cho việc đối phó với tai họa trở nên khó khăn. Dù vậy, anh vẫn vượt qua được sự bối rối và lôi được một chút kí ức ra giúp cho người mẹ đang phát cuồng của mình.

“Có vài người trong sảnh tòa nhà lúc con đến... một người làm thì phải, con nghĩ thế. Dù vậy, không có ai ngồi ở bàn tiếp tân cả”. Hầu hết các

tòa nhà đều có một nhân viên trực sẵn để phòng trường hợp khẩn cấp hoặc các dịch vụ hỗ trợ.

Mặt Daniella sáng lên. “Chính nó đấy. Đúng là thứ chúng ta cần. Damon sẽ tìm ra thời điểm con đến và chúng ta có thể giúp con thoát khỏi chuyện này”.

“Và ông ta cũng có thể bảo vệ con nếu mọi chuyện trở nên tồi tệ?”

“Đương nhiên”, bà trả lời.

“Còn Rose thì sao?”

“Còn cô ấy thì sao?”

Trông Adrian vẫn bài hoải như thể sẵn sàng gục xuống, nhưng đôi mắt xanh ánh lên sự tập trung và nghiêm túc. “Nếu mẹ biết được bà Tatiana bị giết trước khi con đến chỗ Rose, và Rose một mình bị ném vào giữa bầy sói, thì liệu Damon có chịu làm luật sư cho cô ấy không?”

Mẹ anh ập ứng. “Ôi, thôi nào, con yêu... Damon không thường làm mấy chuyện như..”.

“Ông ấy sẽ làm nếu mẹ nhờ”, Adrian quả quyết.

“Adrian”, bà mệt mỏi nói, “con không biết mình đang nói gì đâu. Họ bảo rằng bằng chứng chống lại cô ấy rất tồi tệ. Nếu dòng họ chúng ta ủng hộ...”.

“Đâu phải chúng ta đang ủng hộ một kẻ giết người! Mẹ đã gặp Rose. Mẹ thích cô ấy. Mẹ có thể nhìn thẳng vào mắt con và nói rằng cô ấy sẽ yên ổn với bất cứ tên luật sư nửa mùa nào họ ném cho cô ấy không? *Mẹ có thể không?*”

Daniella tái nhợt, và tôi thề rằng, bà thực sự đã khụy xuống. Tôi không nghĩ bà quen với vẻ cương quyết mạnh mẽ từ cậu con trai bất cần đời của mình. Cho dù những lời anh nói là có lí, vẫn có sắc thái đáng sợ trong giọng nói và biểu hiện tuyệt vọng của anh. Tôi không đoán được đó là do tác dụng của linh hồn hay chỉ là cảm xúc của chính Adrian.

“Mẹ... Mẹ sẽ nói chuyện với Damon”, Daniella nói. Bà đã phải ghen giọng mấy lần mới nói ra được.

Adrian thở phào một hơi và cơn giận dữ theo nó trôi đi. “Cảm ơn mẹ”.

Daniella vội vàng bước ra, chìm lẫn vào đám đông và để Adrian lại một mình với Christian và Lissa. Trông hai người họ chỉ ít kinh hoàng hơn Daniella một chút.

“Damon Tarus?” Lissa đoán. Adrian gật đầu.

“Đó là ai?” Christian hỏi.

“Anh em họ của mẹ”, Adrian nói. “Luật sư của gia đình. Một con cá mập thực sự. Cũng khá bồn tính, nhưng ông ta tỏ ra có thể giúp bất cứ ai thoát bất cứ tội gì”.

“Biết là thế”, Christian nói “Nhưng ông ta đủ giỏi để chống lại cái gọi là chứng cứ xác đáng này không?”

“Anh không biết. Anh thực sự không biết”. Adrian vô thức với tay ra sau túi, nơi để thuốc lá mọi khi, nhưng không có điếu nào hôm nay. Anh thở dài. “Anh không biết bằng chứng của họ là gì hay thậm chí bà Tatiana đã chết như thế nào. Anh chỉ nghe được rằng sáng nay họ thấy bà đã chết”.

Lissa và Christian nhìn nhau nhăn nhó. Christian nhún vai, và Lissa quay lại với Adrian, lĩnh nhiệm vụ là người đưa tin.

“Một cái cốc bạc”, Lissa nói. “Họ tìm thấy nữ hoàng trên giường với một cái cốc bạc đâm xuyên tim”.

Adrian nín lặng, vẻ mặt anh không thực sự thay đổi. Bỗng Lissa nhận ra rằng trong toàn bộ cuộc nói chuyện về sự vô tội, bằng chứng, và những luật sư, tất cả mọi người đều bỏ sót một sự thật rằng Tatiana là bà cô của Adrian. Anh không đồng tình với vài quyết định của bà và đã gây ra vô vàn trò đùa về bà sau lưng bà. Nhưng Tatiana vẫn là người thân của anh, là người anh đã biết từ bé đến giờ. Anh hẳn phải thấy đau đớn cho cái chết của bà hơn ai hết. Ngay cả tôi cũng thấy chút mâu thuẫn. Tôi ghét bà ta vì những điều đã làm với tôi, nhưng tôi không bao giờ muốn bà ta phải chết. Và tôi không thể không nhớ rằng đôi khi Tatiana vẫn nói chuyện với tôi như những người bình thường với nhau. Có thể chỉ là giả tạo, nhưng tôi dám chắc bà đã tỏ ra chân thành trong đêm ghé qua nhà Ivashkov. Bà đã rất

mệt mỏi và trầm ngâm, gần như là chỉ quan tâm đến chuyện đem lại sự bình yên cho thần dân của mình.

Lissa nhìn Adrian ra đi, sự đồng cảm và nỗi buồn tràn ngập lòng cô. Christian nhẹ nhàng vỗ cánh tay cô. “Thôi nào”, cậu nói. “Chúng ta đã biết điều mình cần biết. Đây mới chỉ là khởi đầu thôi”.

Cảm thấy vô dụng, Lissa để cậu ta dẫn ra ngoài, né qua vài đám đông đang sợ hãi khác. Ánh nắng vàng cam của mặt trời trao hơi ấm và sắc vàng cho từng chiếc lá, tán cây. Rất nhiều người chạy ra ngoài khi nghe tin chúng tôi trở về từ cuộc chiến ở nhà kho với Dimitri, nhưng không gì có thể so sánh được với vụ này. Người người ồn ào trong sợ hãi, khẩn trương trao đổi thông tin. Một vài người đau khổ, mặc đồ đen và nước mắt giàn giụa trên mặt. Tôi tự hỏi bao nhiêu phần trong đó là thật. Ngay giữa lúc bi kịch và tội ác vừa xảy ra, các hoàng thân vẫn có thể tranh giành quyền lực.

Mỗi lần nghe thấy tên tôi, Lissa càng trở nên tức giận hơn. Đó cũng là một cơn giận tồi tệ, một cơn giận mang lại cảm giác đen tối qua mỗi liên kết của chúng tôi và thường khiến cô mất kiểm chế. Đó là lời nguyền của linh hồn.

“Không thể tin được!” cô thốt lên với Christian. Tôi nhận ra, thậm chí khi cô không nhận ra, rằng cậu ta đang vội vàng đưa cô đến nơi vắng người. “Làm sao người ta có thể nghĩ thế về Rose? Đó là một cái bẫy. *Chắc chắn* là một cái bẫy”.

“Anh biết, anh biết”, Christian nói. Cậu ta cũng biết về dấu hiệu tác động của những linh hồn và đang cố giữ cô bình tĩnh. Họ đến một bãi cỏ nhỏ dưới bóng một cây phi và ngồi bệt xuống đất. “Chúng ta biết là Rose không sát hại nữ hoàng. Thế là đủ. Chúng ta sẽ chứng minh. Cô ấy không thể bị trừng phạt vì những chuyện không làm”.

“Anh không biết tổ chức này đâu”, Lissa lầm bầm. “Nếu ai đó muốn bắt cô ấy, họ sẽ khiến cho mọi chuyện thành có thể”. Với sự nhận biết mờ nhạt nhất, tôi cố kéo một chút bóng tối từ Lissa vào mình, cố gắng xoa dịu cô. Thật không may, nó chỉ khiến tôi điên giận thêm.

Chrisitan bật cười. “Em quên rồi sao. Anh lớn lên trong tổ chức này. Anh đến trường với những đứa trẻ của tổ chức này. Anh hiểu họ, nhưng chúng ta sẽ không hoảng sợ cho đến khi chúng ta biết nhiều hơn, được không?”

Lissa thở ra, cảm thấy tốt hơn rất nhiều. Vì nôn nóng, suýt nữa tôi đã hút lấy quá nhiều bóng tối. Lissa mỉm cười ngập ngừng.

“Em không nhớ là trước đây anh đã từng có lí như vậy”.

“Đó là bởi vì mỗi người lại có một định nghĩa khác nhau về từ ‘có lí’. Trường hợp anh chỉ là bị hiểu lầm, thế thôi”. Christian đẩy vế cao thượng.

“Em đoán là chắc hẳn anh bị hiểu lầm rất nhiều”, cô cười.

Christian nhìn sâu vào mắt Lissa, nét cười trên mặt cậu biến thành một biểu hiện ấm áp hơn, mềm mại hơn. “À, anh hi vọng hành động này sẽ không bị hiểu lầm. Nếu không, anh sẽ bị ăn đấm”.

Ngả người về phía trước, Christian đặt môi mình lên môi Lissa. Cô đáp lại không do dự hay cân nhắc, thả mình chìm đắm trong sự ngọt ngào của nụ hôn. Thật không may, tôi bị cuốn theo nó. Khi họ tách ra, Lissa cảm thấy nhịp tim tăng lên và má cô ửng hồng.

“Chính xác thì định nghĩa này là của cái gì?” cô hỏi, cảm nhận lại mùi vị của Christian.

“Của câu ‘Anh xin lỗi,’” cậu ta đáp.

Lissa nhìn ra xa và bồi hồi nhớ vài cọng cỏ. Cuối cùng, với một hơi thở dài, cô có vẻ thận trọng. “Christian... có bao giờ... có bao giờ có chuyện gì giữa anh và Jill? Hay Mia chưa?”

Christian chăm chăm nhìn cô ngạc nhiên. “Cái gì? Làm sao em có thể nghĩ thế?”

“Anh ở bên họ khá nhiều”.

“Chỉ có duy nhất một người anh từng ao ước thôi”, cậu ta trả lời. Về kiên định trong cái nhìn của cậu ta, của đôi mắt xanh ngọc đó, không còn nghi ngờ gì nữa đang hướng đến người vừa được nhắc đến. “Không ai khác gần gũi hơn. Bất chấp mọi thứ, thậm chí với cả Avery...”.

“Christian, em rất xin lỗi vì chuyện...”.

“Em không cần phải xin...”.

“Có đấy...”.

“Chết tiệt”, cậu nói. “Em có thể để anh nói hết một c...”.

“Không”, Lissa cắt ngang. Và cô ngả vào lòng và hôn Christian, một nụ hôn cuồng nhiệt và bỏng cháy, một nụ hôn nói với cô rằng cô cũng không cần ai khác trên đời này.

Ồ. Tasha nói đúng: tôi là người duy nhất có thể đưa họ trở về với nhau. Tôi chỉ không ngờ việc mình bị bắt giữ lại đóng vai trò đó.

Tôi ra khỏi đầu Lissa để cho họ chút riêng tư và tránh nhìn thấy họ tiếp tục. Tôi không hề bực bội với việc hàn gắn của họ. Lúc này tôi cũng chẳng thể làm gì được, và họ xứng đáng với sự hòa giải. Việc duy nhất phải làm lúc này là chờ thêm thông tin, và họ giết thời gian lành mạnh hơn mọi hành động của Adrian.

Tôi nằm xuống giường và nhìn thẳng lên trần nhà. Chẳng có gì ngoài kim loại nguyên chất và những màu sắc lạnh lẽo. Nó làm tôi phát điên. Tôi không có gì để nhìn, không có gì để đọc. Tôi thấy giống như một con thú bị bẫy vào lồng. Cả căn phòng dường như càng lúc càng nhỏ lại. Tất cả những gì tôi có thể làm là tua lại mọi điều nghe ngóng được qua Lissa, phân tích từng từ từng chữ. Đương nhiên là tôi thắc mắc về mọi điểm, nhưng có một điều khiến tôi lưu tâm là Daniella nhắc đến một buổi điều trần. Tôi cần biết nhiều hơn về nó.

Vài tiếng sau, tôi có câu trả lời.

Tôi rơi vào trạng thái chết lặng và gần như không nhận ra Mikhail đang đứng trước cửa phòng giam. Tôi lao ra khỏi giường đến những chấn song và thấy anh đang mở khóa. Hi vọng lóe lên trong tôi.

“Chuyện gì thế này?” tôi hỏi. “Họ để em đi à?”

“Anh sợ là không”, anh đáp. Câu nói được chứng minh, vì ngay khi mở cửa, anh lập tức còng tay tôi. Tôi không kháng cự. “Anh ở đây để đưa em đến buổi điều trần”.

Bước ra hành lang, tôi thấy một vài giám hộ khác tập trung. Những người canh gác tôi. Một bản sao của Dimitri. Tuyệt! Tôi và Mikhail cùng đi, và thật nhân từ, anh nói chuyện với tôi trên suốt quãng đường thay vì giữ sự im lặng đáng sợ thường thấy trong cách đối xử đối với các tù nhân.

“Chính xác thì buổi điều trần này là gì? Một phiên tòa?”

“Không, không. Quá sớm cho một phiên tòa. Một buổi điều trần quyết định liệu em có phải đến một phiên tòa hay không”.

“Nghe giống kiểu họp hành lãng phí thời gian”, tôi chỉ ra. Chúng tôi rời khỏi tòa nhà giám hộ, tôi chưa bao giờ cảm thấy làn không khí trong lành, ẩm ướt xung quanh tuyệt vời đến vậy.

“Sẽ lãng phí thời gian hơn nếu em đến thẳng một phiên tòa chính thức. Trong buổi điều trần, họ sẽ đưa ra những chứng cứ họ có, và một chánh án - hoặc ai đó giữ nhiệm vụ chánh án - sẽ quyết định liệu em có phải ra tòa hay không. Một phiên tòa sẽ biến mọi quyết định thành chính thức. Tòa là nơi họ đưa ra lời tuyên án và hình phạt”.

“Tại sao họ phải chuẩn bị cho buổi điều trần lâu thế? Tại sao lại bắt em đợi cả ngày trong ngục?”

Mikhail bật cười, nhưng không phải vì anh thấy nó buồn cười. “Thế này là nhanh đấy, Rose ạ. Rất nhanh. Người ta có thể chuẩn bị nhiều ngày hoặc nhiều tuần để có một buổi điều trần, và nếu phải ra tòa, em sẽ bị giam giữ cho đến lúc ấy”.

Tôi nuốt khan. “Liệu họ có hành động nhanh chóng trong phiên tòa không?”

“Anh không biết. Gần một trăm năm rồi không có người đương nhiệm nào bị sát hại. Người ta đang điên cuồng sợ hãi, và hội đồng muốn thiết lập trật tự. Họ đã chuẩn bị nhiều kế hoạch lớn cho đám tang của nữ hoàng, một buổi đại lễ sẽ thu hút mọi người. Buổi điều trần của em cũng là một nỗ lực thiết lập trật tự”.

“Cái gì? Như thế nào?”

“Càng sớm buộc tội kẻ giết người thì mọi người sẽ càng cảm thấy an toàn hơn. Người ta nghĩ rằng trường hợp của em đã quá rõ ràng và muốn nhanh chóng xử lí nó. Họ *muốn* em có tội. Họ muốn chôn cất nữ hoàng khi biết rằng kẻ giết người đã bị đưa ra công lí, để mọi người có thể dễ dàng ăn ngon ngủ yên khi vị vua mới hoặc nữ hoàng mới được bầu chọn”.

“Nhưng em không...”. Tôi bỏ qua lời phủ nhận của mình. Chẳng ích gì.

Phía trước chúng tôi, tòa nhà chứa phòng xử án lù lù hiện ra. Trông nó thật gớm ghiếc trong lần đầu tiên tôi đến đây dự phiên tòa của Victor, nhưng cảm giác ấy là do nỗi sợ hãi của những kí ức ông ta mang lại. Giờ đây... giờ đây nó là tương lai mù mịt của chính tôi. Mà hình như không chỉ là tương lai của chính tôi - cả thế giới Moroi đang quan sát và chờ đợi, hi vọng rằng tôi là kẻ hung ác, kẻ sẽ bị mang đi mãi mãi. Tôi nuốt khan, ném cho Mikhail một cái nhìn lo lắng.

“Anh có nghĩ... anh có nghĩ là họ sẽ đưa em ra tòa không?”

Anh không trả lời. Một giám hộ giữ cửa cho chúng tôi đi vào.

“Mikhail?” tôi giục. “Liệu họ có thực sự ném em ra tòa vì tội giết người không?”

“Có”, anh thương cảm đáp. “Anh dám chắc là họ sẽ làm thế”.

Hai mươi bảy

BƯỚC VÀO PHÒNG XỬ ÁN là một trong những trải nghiệm phi thực tế nhất đời tôi, không phải chỉ vì tôi là người bị kết tội ở đây. Nó khiến tôi nhớ lại phiên tòa của Victor, và sự có mặt của tôi ở đây là quá sức tưởng tượng.

Đi vào phòng cùng với một đội giám hộ áp giải, theo lẽ tự nhiên, khiến mọi con mắt đổ dồn vào tôi - và tin tôi đi, ở đây đông nghịt người - nhưng tôi không hề luồn cúi hay hổ thẹn. Tôi đi trong tư thế tự tin, đầu ngẩng cao. Một lần nữa, tôi hồi tưởng lại Victor. Ông ta cũng nghênh ngang đi vào, và tôi đã sợ hãi khi thấy một kẻ gây ra chừng ấy tội ác mà vẫn có thể xử sự như vậy. Liệu những người ngồi đây có nghĩ tương tự về tôi không?

Ngồi trên bục trước là một người phụ nữ mà tôi không nhận ra. Trong thế giới Moroi, luôn có một luật sư được bầu chọn vào vị trí quan tòa để điều hành những buổi điều trần hoặc những thứ tương tự. Một phiên tòa, ít nhất là phiên tòa lớn như của Victor được nữ hoàng chủ trì. Bà đã từng là người ra phán quyết cuối cùng. Còn bây giờ, các thành viên của hội đồng sẽ là những người quyết định liệu tôi có bị đưa ra tòa hay không. Một phiên tòa sẽ biến phán xét thành chính thức. Đó là nơi họ thông qua lời tuyên án và đưa ra hình phạt.

Đội áp giải đưa tôi đến hàng ghế đầu tiên trong căn phòng, đi qua hàng rào chắn ngăn những người làm việc và người xem. Rồi họ dẫn tôi thẳng đến chỗ một Moroi trung tuổi đang mặc một bộ vest đen kiểu cách và sang trọng. Bộ vest như hét lên, *tôi rất tiếc vì nữ hoàng đã mất, và tôi đang cố gắng tỏ ra hợp thời trong lúc thể hiện nỗi buồn thương của mình*. Tóc ông ta vàng nhạt, lốm đốm điểm những sợi bạc đầu tiên. Dù vậy, ông ta biết

cách tạo kiểu cho nó. Tôi đoán đây là Damon Tarus, luật sư của tôi, nhưng ông ta không nói một lời nào.

Mikhail cũng ngồi bên cạnh tôi, và tôi mừng vì họ đã để anh là người không rời xa tôi theo nghĩa đen. Nhìn về phía sau, tôi thấy Daniella và Nathan Ivashkov đang ngồi ở hàng ghế hàng thân cấp cao, cùng người thân. Adrian không ngồi cùng cha mẹ. Anh chọn một chỗ ngồi xa phía sau, với Lissa, Christian và Eddie. Nỗi lo dâng đầy trên gương mặt họ.

Bà thẩm phán - một Moroi lớn tuổi, tóc màu xám - yêu cầu cả phòng chú ý, và tôi quay mặt lên trước. Hội đồng đi vào, và bà giới thiệu tên từng người một. Hai hàng ghế dài được xếp sẵn cho họ, hai hàng ghế với mười ba chỗ ngồi. Nhưng dĩ nhiên, chỉ mười một chỗ trong đó có người ngồi, và tôi cố gắng không bực bội. Lẽ ra Lissa phải ngồi ở kia.

Khi cả hội đồng đã yên vị, bà thẩm phán nhìn về phía chúng tôi và tuyên bố bằng chất giọng sang sảng vang vọng khắp căn phòng. “Cuộc điều trần bắt đầu diễn ra, chúng ta sẽ quyết định xem số bằng chứng có đủ để...”

Một tiếng gõ cửa ngắt lời bà, và tất cả khán giả ngoảnh cổ ra xem chuyện gì.

“Tiếng náo động này là thế nào?” thẩm phán hỏi.

Một giám hộ mở cửa và bước ra ngoài, nói chuyện với ai đó đứng bên kia cánh cửa. Lát sau, anh ta quay vào phòng. “Thưa quý tòa, luật sư của bị cáo đang ở đây”.

Bà thẩm phán nhìn tôi và Damon rồi cau mày với giám hộ. “Cô ta đã có một luật sư rồi”.

Anh chàng giám hộ nhún vai và tỏ vẻ bất lực. Nếu là một Strigoi đứng ngoài đó thì anh hẳn đã biết cách xử trí. Tình huống kì quặc này nằm ngoài kĩ năng của anh ta. Thẩm phán thở dài.

“Thôi được. Cho người đó vào đây và xử lí chuyện này đi”.

Abe bước vào.

“Ôi Chúa ơi”, tôi thốt lên.

Nhưng tôi không phải tự trách mình vì nói quá to bởi một loạt tiếng bàn tán xôn xao ngay lập tức vang lên. Tôi đoán là một nửa trong số họ kinh ngạc bởi họ biết Abe và tiếng tăm của ông. Nửa còn lại chỉ đơn giản là bị bất ngờ bởi sự xuất hiện của ông.

Abe mặc một bộ vest xám cashmere, sáng màu hơn bộ vest đen của Damon khá nhiều. Bên trong là một chiếc áo sơ mi trắng tinh, nổi bật đặc biệt cùng chiếc cà vạt lụa đỏ rực rỡ ông đeo. Những vật màu đỏ khác nữa rải rác trên bộ trang phục của ông, nào là chiếc khăn tay trong túi, những chiếc khuy măng sét hồng ngọc. Đương nhiên, tất cả đều đắt tiền và sang trọng như bộ đồ của Damon. Nhưng trông Abe không giống như đang để tang. Thậm chí trông ông không giống như đang đến một phiên tòa. Trông ông giống như vừa tạt qua trên đường đi dự tiệc. Và dĩ nhiên ông vẫn đeo đôi vòng tai vàng và tia tóc bộ ria đen quen thuộc của mình.

Bà thẩm phán giơ tay ra hiệu cho cả phòng giữ trật tự. Abe trịnh trọng bước về phía bà.

“Ibrahim Mazur”, bà gật đầu rồi nói. Giọng bà vừa ngạc nhiên vừa không hài lòng. “Thật... bất ngờ”.

Abe lịch lãm cúi chào. “Gặp lại bà thật tuyệt, Paula. Trông bà chẳng già đi chút nào”.

“Đây không phải là một câu lạc bộ đồng quê, ông Mazur”, bà nói. “Và khi ở đây, ông nên dùng một cách gọi phù hợp”.

“À, phải rồi!” Ông nháy mắt. “Thứ lỗi cho tôi, thưa quý tòa”. Quay lại, ông nhìn khắp lượt cho đến khi bắt gặp tôi. “Cô bé đây rồi. Xin lỗi vì làm mọi chuyện chậm trễ. Bắt đầu thôi”.

Damon đứng bật dậy. “Cái gì thế này? Ông là ai? Tôi là luật sư của cô ấy”.

Abe lắc đầu. “Chắc có nhầm lẫn gì ở đây. Tôi mất khá nhiều thời gian để bắt được chuyến bay đến đây, thế nên tôi hiểu tại sao lại phải có một luật sư chỉ định để thế chỗ”.

“Luật sư chỉ định!” Mặt Damon đỏ bừng lên tức giận. “Tôi là một trong những luật sư nổi tiếng nhất trong thế giới Moroi”.

“Nổi tiếng, chỉ định”. Abe nhún vai và ngửa về phía sau. “Tôi không hề đánh giá. Không có ẩn ý gì đâu”.

“Ông Mazur”, thẩm phán ngắt lời, “ông có phải là một luật sư không?”

“Tôi làm rất nhiều nghề, Paula... thưa quý tòa. Nhưng thế thì có sao không? Cô ấy chỉ cần có người biện hộ cho mình”.

“Và cô ấy đã có rồi”, Damon thốt lên. “Chính tôi đây”.

“Không còn là ông nữa”, Abe nói, thái độ vẫn rất tử tế. Ông ta không lúc nào thôi cười, nhưng tôi nghĩ mình thấy trong mắt ông một cái nhìn nguy hiểm từng khiến nhiều kẻ thù khiếp sợ. Ông ta tỏ ra bình tĩnh, trong khi Damon như thể đã sẵn sàng nổi khùng.

“Thưa quý tòa...”.

“Đủ rồi!” Paula quát lên, giọng sang sảng. “Để cô ấy chọn”. Đôi mắt nâu của bà ta nhìn tôi chăm chăm. “Cô muốn ai làm luật sư biện hộ?”

“Tôi...”. Tôi há hốc miệng khi tất cả sự chú ý đổ dồn về mình. Tôi vừa thưởng thức một vở kịch giữa hai người đàn ông như thưởng thức một trận tennis, và bây giờ quả bóng bay thẳng vào đầu tôi.

“Rose”.

Giật mình, tôi hơi quay lại. Daniella Ivashkov đã bước đến hàng ghế ngay sau tôi. “Rose”, bà thì thầm, “cháu không biết Mazur là ai đâu”.Ồ, *thật vậy sao?* “Cháu không nên dính dáng đến ông ta. Damon là người giỏi nhất. Không dễ có được Damon đâu”.

Bà quay lại chỗ ngồi, tôi nhìn khuôn mặt hai luật sư tiềm năng của mình. Tôi hiểu ý Daniella. Adrian đã ép bà phải nhờ Damon làm luật sư cho tôi, và bà đã khiến Damon bằng lòng nhận. Không chọn ông ta sẽ là một sự xúc phạm với bà, và tính đến việc bà là một trong số ít những Moroi hoàng tộc đã đối xử tốt với tôi về chuyện với Adrian, chắc chắn tôi không

muốn làm bà tổn thương. Thêm nữa, nếu đây là sự sắp đặt của các hoàng thân, việc Damon về phe mình sẽ giúp tôi không bị buộc tội.

Nhưng còn... Abe, ông đứng nhìn tôi với một nụ cười ranh mãnh. Rõ ràng ông rất giỏi xoay xở, nhưng phần lớn là nhờ vào áp lực và danh tiếng của mình. Nếu thực sự có một bằng chứng lỗi bịch chống lại tôi, vị thế của Abe cũng không đủ hô biến. Đương nhiên là ông xảo quyệt. Một con rắn độc. Ông đủ sức biến điều không thể thành có thể, chắc chắn ông ta sẽ sử dụng các mối quan hệ để giúp tôi.

Dù thế nào đi nữa, các ưu thế cũng không thay đổi được một sự thật: Ông không phải là một luật sư.

Nhưng ngược lại, ông là bố tôi.

Ông là bố tôi, và cho dù chúng tôi không biết gì về nhau, ông đã vượt qua một quãng đường dài để đến và vào đây trong một bộ vest xám để bảo vệ tôi. Do tình phụ tử đây chăng? Liệu ông có phải là một luật sư tận tình đến thế? Và rốt cuộc, liệu có phải một giọt máu đào hơn ao nước lã? Tôi không biết. Tôi thực sự không thích câu thành ngữ. Có thể nó đúng với con người, nhưng hoàn toàn vô nghĩa với ma cà rồng.

Dù vậy, Abe đang vẫn đang nhìn tôi chăm chăm bằng đôi mắt nâu sẫm gần giống tôi. *Tin ta đi*, dường như ông đang nói. Nhưng tôi có thể tin không? Tôi có thể tin tưởng gia đình mình không? Tôi chắc chắn sẽ tin tưởng mẹ tôi nếu bà đang ở đây, và tôi biết là bà tin tưởng Abe.

Tôi thở dài và ra hiệu về phía ông. “Tôi chọn ông ấy”. Tôi hạ giọng nói thêm, “Đừng để con thất vọng, Zmey”.

Nụ cười của Abe hiện rõ hơn. Những tiếng kêu kinh ngạc vang lên từ phía người nghe và từ sự tức giận vì bị sỉ nhục của Damon. Hẳn là lúc đầu Daniella đã phải thuyết phục để ông ta nhận bào chữa cho tôi, nhưng lúc này mọi chuyện lại trở thành một vấn đề với lòng tự trọng của ông ta. Việc tôi khước từ đã khiến danh dự của Damon bị bôi nhọ.

Nhưng tôi đã đưa ra lựa chọn của mình, và vị thẩm phán đang cúi gằm kia không buồn nghe thêm bất cứ tranh cãi nào về chủ đề ấy nữa. Bà

đuổi Damon đi, và Abe vào chỗ của mình. Thẩm phán bắt đầu với một những câu nói mở đầu nghi thức, giải thích vì sao chúng tôi lại ở đây, vân vân và vân vân. Khi bà nói, tôi ngả về phía Abe.

“Bố muốn đưa con vào đâu vậy?” Tôi hỏi.

“Ta ư? *Con* vừa tự đưa mình vào đâu ấy? Ta không thể chỉ đem con về từ đồn cảnh sát vì tội uống rượu khi chưa đủ tuổi như những ông bố khác hay sao?”

Tôi bắt đầu hiểu tại sao người ta lại trở nên bức bối khi tôi pha trò trong những tình huống nguy hiểm.

“Tương lai chết tiệt của con đang trên bờ vực thẳm! Người ta đang sắp đưa con ra tòa và buộc tội con!”

Vẻ hài hước hay vui vẻ biến mất trên khuôn mặt Abe. Ông tỏ ra tập trung và thực sự căng thẳng. Tôi lạnh sống lưng.

“Đó”, ông hạ giọng và dứt khoát nói, “là điều ta thề sẽ không bao giờ xảy ra”.

Thẩm phán hướng sự chú ý về chúng tôi và luật sư công tố, một người phụ nữ tên là Iris Kane. Không phải là một cái tên hoàng tộc, nhưng trông bà ta vẫn khá khó nhằn. Có thể là do bà là một luật sư.

Trước khi bằng chứng chống lại tôi được đưa ra, vụ sát hại nữ hoàng được mô tả lại với đầy đủ chi tiết rùng rợn. Hình ảnh sáng nay bà được tìm thấy trên giường, một chiếc cọc bạc đâm xuyên tim cùng vẻ mặt kinh hoàng. Máu vương khắp nơi: trên bộ váy ngủ, trên ga trải giường, trên da bà... Những bức ảnh được trình cho tất cả mọi người trong phòng, gây ra rất nhiều phản ứng. Có người thốt lên kinh hoàng. Nhiều người sợ hãi và hoảng loạn. Và một vài người... vài người đã khóc. Chắc chắn vài người khóc vì những bức hình quá kinh khủng, nhưng tôi nghĩ là nhiều người rơi nước mắt vì họ yêu quý Tatiana. Đôi khi bà lạnh lùng và nghiêm khắc, nhưng nói cho cùng, phần lớn triều đại dưới sự trị vì của bà đã được bình yên và thống nhất.

Sau khi trình ra những bức ảnh, họ gọi tôi lên. Cuộc điều trần không tiến hành giống một phiên tòa thông thường. Không có sự đối vai theo nghi thức giữa các luật sư khi họ chất vấn nhân chứng. Họ chỉ đứng lên và thay nhau đưa ra câu hỏi khi thẩm phán yêu cầu.

“Cô Hathaway”, Iris lên tiếng, bỏ qua chức danh của tôi. “Đêm qua cô về phòng lúc mấy giờ?”

“Tôi không nhớ thời điểm chính xác...”. Tôi nhìn thẳng về phía Iris và Abe, không để ý đến biển người phía sau. “Tầm khoảng 5 giờ sáng, tôi nghĩ thế. Có thể là 6 giờ”.

“Có ai ở đó với cô không?”

“Không, thực ra về sau thì có”. Ôi Chúa ơi. *Đến lúc rồi*. “Ừm, Adrian Ivashkov đã đến thăm tôi”.

“Anh ta đến lúc mấy giờ?” Abe hỏi.

“Tôi cũng không rõ. Chắc sau khi tôi trở về được vài tiếng, tôi đoán thế”.

Abe hướng nụ cười quyến rũ của mình về phía Iris, bà ta đang vội vàng giở một tập giấy tờ. “Vụ sát hại nữ hoàng đã được tính toán khá chính xác là diễn ra vào khoảng từ bảy đến tám giờ. Rose không ở một mình, đương nhiên là chúng ta sẽ cần ông Ivashkov kiểm chứng”.

Tôi liếc vội về phía người nghe. Trông Daniella rất nhột nhạt. Đây đúng là một cơn ác mộng: Adrian bị liên lụy. Nhìn xa ra phía sau, tôi thấy Adrian lại bình tĩnh đến kì lạ. Tôi thực sự hi vọng anh không say rượu.

Iris đưa một tập giấy ra vẽ đặc thẳng. “Chúng tôi có tờ khai của một người làm nói rằng ông Ivashkov đã đến tòa nhà của bị đơn lúc xấp xỉ chín giờ hai mươi”.

“Khá cụ thể”, Abe nói. Trông ông có vẻ hứng thú, như thể Iris vừa nói một điều hay ho vậy. “Cô có nhân viên bàn giấy nào để chứng thực không?”

“Không”, Iris lạnh lùng nói. “Nhưng thế này là đủ. Người giữ cửa nhớ rõ bởi lúc đó anh ta chuẩn bị nghỉ giải lao. Cô Hathaway ở một mình khi vụ

án diễn ra. Cô ta không có chứng cứ ngoại phạm”.

“Thôi được”, Abe đáp trả, “ít nhất là theo như một vài ‘sự thực’ đáng ngờ”.

Nhưng không ai nói gì thêm về vấn đề thời gian nữa. Chứng cứ được chấp nhận ghi vào biên bản chính thức, và tôi hít một hơi thật sâu. Tôi không thích bị chất vấn, nhưng nó đã được báo trước, theo như cuộc nói chuyện lúc trước tôi nghe được từ Lissa. Việc không có chứng cứ ngoại phạm chẳng tốt đẹp gì, nhưng tôi cũng đồng tình với Abe. Căn cứ thu thập được đến giờ chưa đủ thuyết phục để đưa tôi ra tòa. Thêm nữa, họ không hỏi gì về Adrian, giúp anh đứng ngoài rắc rối này.

“Tang vật tiếp theo”, Iris nói. Vẻ đắc thắng tự mãn hiện đầy trên khuôn mặt bà ta. Bà ta biết chuyện thời gian là không thuyết phục, nhưng dù vật sắp được đưa ra là gì, bà ta cũng coi nó là vàng.

Tuy vậy, thực ra nó là bạc. Một chiếc cốc bạc.

Đúng kiểu bằng chứng, bà ta để chiếc cốc bạc trong một cái túi nylon trong suốt. Chiếc cốc sáng rực lên, trừ phần mũi cốc. Nó sẫm màu. Máu.

“Đây là chiếc cốc bạc đã giết nữ hoàng”, Iris tuyên bố. “Chiếc cốc bạc của cô Hathaway”.

Abe bật cười. “Ôi thôi nào. Các giám hộ lúc nào chả được phát cốc bạc. Họ có một nguồn cung cốc bạc khổng lồ và tất cả đều giống nhau y chang”.

Iris phớt lờ và nhìn tôi. “Cốc bạc của cô bây giờ đang ở đâu?”

Tôi nhú mày. “Trong phòng tôi”.

Bà quay lại và nhìn về phía đám đông. “Giám hộ Stone?”

Một ma cà rồng lai cao lớn với bộ ria đen rậm rạp bước lên từ đám đông. “Vâng?”

“Anh chỉ đạo việc lục soát phòng ở và đồ đạc của cô Hathaway đúng không?”

Tôi phần nộ. “Các người lục soát...”.

Cái nhìn sắc nhọn của Abe ngăn tôi lại.

“Đúng thế”, người giám hộ trả lời.

“Và anh có tìm thấy cái cốc bạc nào không?” Iris hỏi.

“Không”.

Bà ta quay lại phía chúng tôi, vẫn tự mãn, nhưng Abe tỏ rõ là thông tin mới này thậm chí còn nực cười hơn lần trước. “Điều đó chẳng chứng minh được gì cả. Cô ấy có thể đánh rơi chiếc cốc mà không hề biết”.

“Đánh rơi vào tim nữ hoàng ư?”

“Cô Kane”, thăm phán cảnh cáo.

“Xin thứ lỗi, thưa quý tòa”, Iris trôi chảy nói. Bà ta quay sang tôi. “Cô Hathaway, có gì đặc biệt trên chiếc cốc bạc của cô không? Có điểm gì để phân biệt nó với những chiếc khác không?”

“C... có”.

“Cô mô tả được chứ?”

Tôi nuốt khan. Cảm giác bất an. “Gần cán cốc có một hình khắc. Kiểu dạng hình họa”. Đôi khi các giám hộ cũng chạm trổ lên cốc của mình. Tôi tìm thấy chiếc cốc này ở Siberia và giữ lại. Thực ra, Dimitri đã gửi lại cho tôi sau khi nó rơi ra từ ngực anh.

Iris đi về phía hội đồng và giơ túi cốc ra để mỗi người trong số họ kiểm tra. Quay lại chỗ tôi, bà đưa tôi xem. “Đây có phải là hình khắc của cô không? Cốc của cô đúng không?”

Tôi nhìn chăm chăm. Chính nó. Miệng tôi há hốc ra, sẵn sàng để nói có, nhưng rồi tôi bắt gặp ánh mắt của Abe. Rõ ràng là ông không trực tiếp nói với tôi, nhưng ông đang gửi rất nhiều thông điệp qua ánh mắt ấy. Thông điệp lớn nhất là phải cẩn trọng, phải tinh quái. Một người khó nắm bắt như Abe sẽ làm gì đây?

“Nó... trông nó *tương tự* như mẫu hình trên cốc của tôi”, tôi nói. “Nhưng tôi không biết chắc chúng có phải là một không”. Nụ cười của Abe cho tôi biết rằng tôi đã trả lời đúng cách.

“Đương nhiên là cô không thế”, Iris nói, xem chừng bà ta không mong gì hơn. Bà ta đưa nó cho một trong số các thư kí tòa án. “Nhưng bây giờ cả

hội đồng đã thấy rằng mẫu hình đó giống với những lời mô tả và gần giống chiếc cốc bạc của cô ta, tôi xin nhấn mạnh rằng quá trình thẩm định đã cho ra kết quả...” Bà đưa ra vài thứ giấy tờ nữa, chiến thắng hiện đầy trên mặt... “là dấu vân tay của cô ta còn trên cốc”.

Đó, chính nó! Bàn thắng lớn. “Chúng cứ xác thực”.

“Còn dấu vân tay của ai nữa không?” thẩm phán hỏi.

“Không, thưa quý tòa. Chỉ có của cô ta”.

“Chẳng có nghĩa lí gì cả”, Abe nói và nhún vai. Tôi có cảm giác là dù tôi bước hẳn ra và đột nhiên thừa nhận tôi giết người thì ông vẫn cho là một chứng cứ thiếu minh bạch. “Có kẻ đã ăn trộm chiếc cốc của cô Hathaway và đeo găng tay. Trên cốc có dấu vân tay của cô ấy bởi nó là của cô ấy”.

“Ông có nghĩ là lý lẽ của ông đang khiến mọi thứ rối rắm hơn không?” Iris hỏi.

“Chúng cứ của bà đầy lỗ hổng”, ông phản bác. “Nó mới rối rắm. Làm sao cô Hathaway vào được phòng ngủ của nữ hoàng? Làm thế nào cô ấy vượt qua được những giám hộ?”

“Ồ”, Iris khịt mũi, “tốt nhất là nên tìm hiểu điều ấy trong phiên tòa. Nhưng xem xét hồ sơ đột nhập vào và ra nhiều nơi của cô Hathaway, cũng như vô số điểm thiếu kỉ luật khác, tôi không nghi ngờ gì cô ta sẽ tìm được đủ cách để đột nhập được vào trong”.

“Cô không có bằng chứng nào cả”, Abe nói. “Không có giả thiết nào”.

“Chúng tôi không cần bằng chứng”, Iris phản bác. “Không phải lúc này. Chúng tôi có nhiều vật chứng buộc tội hơn số cần thiết để đưa cô ta ra tòa, đúng không? Ý tôi là, chúng ta thậm chí chưa tính đến bao nhiêu nhân chứng đã nghe thấy cô Hathaway nói rằng nữ hoàng sẽ phải hối hận vì chuyện thiết lập điều luật gần đây về độ tuổi của giám hộ. Tôi có thể thu thập nguyên văn nếu ông muốn, chưa kể đến những báo cáo về đủ mọi lời chỉ trích ‘diễn cảm’ mà cô Hathaway đã đưa ra trước công chúng”.

Tôi chợt nhớ lại lúc tôi đứng ở ngoài sân với Daniella, huênh hoang về chuyện nữ hoàng sẽ không thể mua chuộc tôi bằng một công việc giám hộ,

trong khi những người khác vẫn chứng kiến. Không có lợi cho bên tôi. Cả việc phá hỏng buổi Lễ Nguyễn và phàn nàn về việc nữ hoàng không đáng bảo vệ khi Lissa bị bắt giữ. Tôi đã cho Iris quá nhiều tư liệu.

“Ồ vâng”, Iris tiếp tục. “Chúng tôi còn có nguồn tin cho biết nữ hoàng kịch liệt phản đối mối quan hệ của cô Hathaway với Adrian Ivashkov, nhất là khi hai người họ bỏ trốn với nhau”. Tôi há miệng khi nghe thấy thế, nhưng Abe bắt tôi im lặng. “Có rất nhiều ghi chép cho biết nữ hoàng và cô Hathaway đối đầu nhau nơi công cộng. Liệu tôi có cần tìm các ghi chép không, hay giờ chúng ta đã có thể bỏ phiếu cho phiên tòa?”

Câu nói hướng tới thẩm phán. Tôi không có nền tảng pháp lí, nhưng các chứng cứ khá đanh thép. Tôi phải thừa nhận có vài lí do xác đáng để nghi ngờ tôi, trừ việc...

“Thưa quý tòa?” tôi hỏi. Tôi nghĩ Paula đang chuẩn bị ra quyết định. “Tôi có thể nói chứ?”

Quan tòa suy nghĩ một chút, rồi nhún vai. “Ta không có lí do phản đối. Chúng ta đang thu thập mọi chứng cứ cần thiết”.

Ồ, việc tôi lên tiếng *không* nằm trong kế hoạch của Abe. Ông đi về phía rào chắn, hi vọng ngăn tôi lại bằng lời lẽ khôn ngoan, nhưng không kịp.

“Được rồi”, tôi nói, hi vọng mình nói lời có lí và không mất bình tĩnh. “Người ta đã đặt ra khá nhiều đồ vật nghi vấn. Tôi đã thấy”. Abe lộ vẻ đau đớn. Đó không phải là vẻ mặt tôi từng thấy ở ông. Ông không mấy khi mất kiểm soát trong các tình huống khó khăn.

“Nhưng các đồ vật ấy mới là vấn đề. *Quá* đáng ngờ. Nếu định sát hại ai, tôi sẽ không ngu ngốc đến mức này. Liệu có ai nghĩ tôi sẽ để chiếc cốc bạc của mình lại trên ngực nữ hoàng? Có ai nghĩ tôi sẽ không đeo găng tay? Thôi nào. Thật là sỉ nhục. Nếu tôi xảo quyệt như tuyên bố trong hồ sơ, thì tại sao tôi lại làm theo cung cách đó? Ý tôi là, nghiêm túc mà nói? Nếu tôi làm thật, tình hình sẽ khác hẳn. Sẽ không ai mảy may nghi ngờ tôi. Tất cả chứng cứ này gần như đang sỉ nhục trí tuệ của tôi”.

“Rose...”. Abe mở lời, giọng ông mang âm điệu nguy hiểm. Tôi cứ nói.

“Tất cả những chứng cứ ở đây quá rõ ràng. Hừ, kẻ dàn dựng đã vẽ một mũi tên hướng thẳng tới tôi, và chắc chắn có kẻ đã gài bẫy tôi, thế mà mọi người ngu ngốc tới mức không nhận ra”. Âm lượng trong giọng nói tôi tăng lên, và tôi chủ động đưa nó về mức bình thường. “Các người muốn một câu trả lời dễ dàng. Một câu trả lời nhanh chóng. Và đặc biệt muốn một người không có các mối quan hệ, không có gia đình quyền lực nào bảo vệ...”. Tôi ngập ngừng, không biết nên xác định Abe như thế nào. “Vì đó là chuyện hiển nhiên. Đó là chuyện vẫn diễn ra với đạo luật về tuổi tác. Không ai đứng lên bảo vệ các ma cà rồng lai cả, bởi cái hệ thống chết giẫm này không cho phép”.

Tôi chợt nhận ra mình đã lạc đề, và đang khiến mình tội lỗi hơn vì phỉ báng đạo luật tuổi tác. Tôi cố kiềm chế.

“Ừm, dù sao đi nữa, thưa quý tòa... điều tôi muốn trình bày là những chứng cứ này không đủ để kết tội hay bắt tôi ra tòa. Tôi không lên kế hoạch giết người ngớ ngẩn như thế”.

“Cảm ơn, cô Hathaway”, quan tòa đáp. “Những lời vừa rồi rất... bổ ích. Cô có thể ngồi trong lúc hội đồng bỏ phiếu”.

Abe và tôi quay về ghế ngồi. “Con nghĩ cái quái gì thế?” ông thì thầm.

“Con chỉ nói đúng thôi. Con đang tự bảo vệ bản thân”.

“Ta sẽ không đi xa đến thế. Con không phải luật sư”.

Tôi nhìn ông từ đầu tới chân. “Ông cũng thế, ông già”.

Quan tòa yêu cầu hội đồng bỏ phiếu xem liệu họ có tin rằng đã đủ chứng cứ để khiến tôi trở thành một nghi can đáng xử lý và lôi tôi ra tòa hay chưa. Họ có nghĩ thế. Mười một cánh tay đồng loạt giơ cao. Và thế là mọi chuyện kết thúc.

Qua mỗi liên kết, tôi nhận ra sự cảnh báo của Lissa. Khi cùng Abe đứng dậy đi ra, tôi nhìn những người tới xem, đang đứng dậy giải tán và lao xao bàn luận về những việc sắp diễn ra. Đôi mắt xanh nhạt của Lissa mở to,

sắc mặt tái dại. Bên cạnh cô, Adrian cũng lộ vẻ tuyệt vọng, nhưng khi anh nhìn tới, tôi thấy tình yêu và quyết tâm tỏa sáng. Ở đằng sau cả hai người họ...

Dimitri.

Tôi không biết anh có mặt. Anh cũng đang nhìn tôi, ánh mắt mê mẩn. Chỉ hiềm tôi không đọc được suy nghĩ của anh. Vẻ mặt anh không để lộ điều gì, nhưng đôi mắt... có nét mãnh liệt và đáng sợ. Hình ảnh anh sẵn sàng hạ gục cả nhóm giám hộ tái hiện trong tâm trí tôi, và không hiểu sao tôi nghĩ nếu mình đề nghị, anh sẽ lại hành động. Anh sẽ chiến đấu để tới được chỗ tôi trong căn phòng xử án này và làm mọi việc để giải cứu tôi.

Một cái lướt nhẹ trên bàn tay khiến tôi phân tâm. Abe và tôi chuẩn bị đi ra, nhưng hàng ghế phía trước đang lén chọt người, khiến chúng tôi phải dừng lại. Liếc sang bên, tôi thấy Ambrose ngồi gần lối đi, mắt nhìn thẳng. Tôi muốn hỏi có chuyện gì, nhưng bản năng giữ tôi im lặng. Thấy dòng người chưa dịch chuyển, tôi vội vàng mở tờ giấy, chần tằm nhìn không cho Abe biết.

Mảnh giấy nhỏ xíu, những chữ viết tay tao nhã gần như không thể đọc nổi.

Rose,

Nếu người đang đọc lá thư này thì tức là có chuyện kinh khủng đã xảy ra. Chắc người ghét ta lắm, nhưng ta không trách người. Chỉ cần người tin rằng so với việc những kẻ khác dự tính, thì việc ta làm trong điều luật về độ tuổi giám hộ là có lợi hơn hẳn cho dòng giống của các người. Có vài Moroi muốn bắt buộc tất cả các ma cà rồng lai phải làm giám hộ, bằng cách cưỡng ép, dù họ có muốn hay không. Điều luật độ tuổi đã kiềm chế bè cánh đó lại.

Tuy nhiên, ta viết thư này là để cho người biết một bí mật mà người phải giải quyết, một bí mật mà càng ít người được chia sẻ thì càng tốt. Vasilisa cần giành lấy vị trí trong hội đồng, và điều đó là khả thi. Con bé không phải là người cuối cùng của dòng họ Dragomir. Còn một sinh mạng khác, một đứa con bất hợp pháp của Eric Dragomir. Ta không biết gì hơn,

nhưng nếu người có thể tìm ra đứa con trai hay con gái ấy, coi như người trao cho Vasilisa quyền lực mà con bé xứng đáng nhận được. Dù có tội lỗi gì và tính khí nguy hiểm đến đâu đi nữa, người cũng là người duy nhất ta có thể giao nhiệm vụ này. Hãy khẩn trương hoàn thành.

—Tatiana Ivashkov

Tôi nhìn chăm chăm vào mảnh giấy, những dòng chữ quay cuồng trước mắt, nhưng thông điệp của nó cháy rục lên trong đầu tôi. *Con bé không phải là người cuối cùng của dòng họ Dragomir. Còn một sinh mạng khác.*

Nếu đây là sự thật, nếu Lissa có một em trai hoặc em gái cùng cha khác mẹ... tình thế sẽ thay đổi. Lissa sẽ giành được một ghế trong hội đồng. Cô sẽ không còn cô đơn nữa. *Nếu đây là sự thật. Nếu đây là điều Tatiana cho biết.* Bất cứ ai cũng có thể ghi tên bà vào một mảnh giấy. Việc giả mạo không thể biến câu chuyện thành sự thật. Nhưng tôi vẫn run lên, sợ hãi với ý nghĩ mình vừa nhận được lá thư của người đã chết. Nếu tôi để mình được nhìn thấy những bóng ma xung quanh, liệu Tatiana có xuất hiện, thù hận và thao thức không? Tôi không thể hạ rào chắn xuống và nhìn xem được. Chưa đến lúc. Phải có câu trả lời khác. Ambrose đã đưa tôi mảnh giấy. Tôi cần hỏi anh... nhưng lại đang đi giữa những hàng ghế. Một giám hộ áp giải ngay bên cạnh.

“Cái gì thế?” Abe hỏi, luôn cảnh giác và nghi ngờ.

Tôi vội vàng gấp mảnh giấy lại. “Không có gì”.

Cái nhìn của Abe cho thấy ông không tin. Tôi tự hỏi liệu tôi có nên nói với ông không. *Một bí mật mà càng ít người được chia sẻ thì càng tốt.* Dù Abe là một trong số ít đó đi nữa, thì đây cũng không phải là nơi giải bày thích hợp. Tôi cố gắng đánh lạc hướng và rũ bỏ sự choáng váng chắc hẳn đang hiện trên mặt mình. Mảnh giấy này là một vấn đề nghiêm trọng, nhưng không nghiêm trọng bằng vấn đề tôi đang phải đối mặt.

“Bố đã nói là con sẽ không bị đưa ra tòa”, tôi nói với Abe. Cảm giác bực bội lúc trước của tôi trở lại. “Con đã cho bố cơ hội lớn!”

“Đó không phải là một cơ hội lớn. Tarus cũng không thể giúp con thoát được”.

Thái độ dễ dãi của Abe trước sự việc khiến tôi điên tiết hơn. “Ý bố là ở phiên điều trần này, chúng ta đã thất bại ngay từ đầu ư?” Mikhail cũng đã nói thế với tôi. Thật tuyệt khi mọi người đều vững lòng tin như vậy.

“Phiên điều trần không quan trọng”, Abe thoái thác. “Những bước tiếp theo mới quan trọng”.

“Chính xác là bước thế nào?”

Một lần nữa, Abe ném cho tôi cái nhìn đen tối và ranh mãnh. “Con chưa cần lo lắng gì hết”.

Một trong những giám hộ đặt tay lên tay tôi, bắt phải đi. Tôi kháng cự lại và nghiêng về phía Abe.

“Cái quái gì mà chưa cần! Chúng ta đang nói về mạng sống của con đây”, tôi thốt lên. Tôi biết những bước tiếp theo rồi. Bị giam cầm cho đến phiên tòa. Và rồi bị giam cầm nhiều hơn nếu tôi bị tuyên án. “Nghiêm túc đấy! Con không muốn ra tòa! Con không muốn sống nốt phần đời còn lại trong một nơi như Tarasov”.

Người giám hộ kéo mạnh hơn, khiến cả hai đổ về phía trước. Abe nhìn tôi bằng ánh mắt sắc bén khiến tôi lạnh người.

“Con sẽ *không* ra tòa. Con sẽ *không* vào tù”, ông rít lên mà không để cho những giám hộ nghe thấy. “Ta không cho phép. Con hiểu không?”

Tôi lắc đầu, quá rối bời, không biết làm gì hơn. “Ngay cả ông cũng có giới hạn, ông già”.

Nụ cười của ông trở lại. “Con sẽ ngạc nhiên. Thêm nữa, họ thậm chí không ném những kẻ phản nghịch hoàng tộc vào tù, Rose. Mọi người đều biết thế”.

Tôi gắt. “Bố điên à? Đương nhiên là họ sẽ làm thế. Bố nghĩ họ có thể làm gì với những kẻ phản nghịch được nữa chứ? Thả chúng ra và bảo chúng đừng làm thế nữa chắc?”

“Không”, Abe đáp, ngay trước khi quay mặt đi. “Họ tiêu diệt những kẻ phản nghịch”.

Table of Contents

1. [Một](#)
2. [Hai](#)
3. [Ba](#)
4. [Bốn](#)
5. [Năm](#)
6. [Sáu](#)
7. [Bảy](#)
8. [Tám](#)
9. [Chín](#)
10. [Mười](#)
11. [Mười một](#)
12. [Mười hai](#)
13. [Mười ba](#)
14. [Mười bốn](#)
15. [Mười lăm](#)
16. [Mười sáu](#)
17. [Mười bảy](#)
18. [Mười tám](#)
19. [Mười chín](#)
20. [Hai mươi](#)
21. [Hai mươi mốt](#)
22. [Hai mươi hai](#)
23. [Hai mươi ba](#)
24. [Hai mươi tư](#)
25. [Hai mươi lăm](#)

26. [Hai mươi sáu](#)

27. [Hai mươi bảy](#)

Table of Contents

[Một](#)

[Hai](#)

[Ba](#)

[Bốn](#)

[Năm](#)

[Sáu](#)

[Bảy](#)

[Tám](#)

[Chín](#)

[Mười](#)

[Mười một](#)

[Mười hai](#)

[Mười ba](#)

[Mười bốn](#)

[Mười lăm](#)

[Mười sáu](#)

[Mười bảy](#)

[Mười tám](#)

[Mười chín](#)

[Hai mươi](#)

[Hai mươi mốt](#)

[Hai mươi hai](#)

[Hai mươi ba](#)

[Hai mươi tư](#)

[Hai mươi lăm](#)

[Hai mươi sáu](#)

[Hai mươi bảy](#)